NEW YORK TIMES BESTSELLER

TESS GERRITSEN

New York Times çoksatarı yazar Tess Gerritsen'dan yoğun ve tempolu, yepyeni bir roman daha…

ŞİLİNİŞ

Çeviri : Selim Yeniçeri

Table of Contents

SİLİNİŞ Kendini bir rehine krizinin yanlış tarafında bulunca, hamile olan cinayet masası detektifi Jane Rizzoli, hayatının en mutlu saatleri olabilecek süreçte kendini tanı bir kâbusun ortasında bulur. İsimsiz, güzel bir kadın, morga ceset olarak getirilir. Fakat Boston'lu tıp uzmanı Maura Isles ceset torbasını açıp baktığında, unutamayacağı bir korku yaşar: Ceset gözlerini açar!

Hâlâ hayatta olan kadın hastaneye yetiştirilir, ama tuhaflıklar çok geçmeden ölümcüllüğe dönüşür. Kadın, son derece soğukkanlı bir şekilde güvenlik görevlisini öldürerek hastalan rehin alır... Aralarından biri hamile cinayet detektifi Jane Rizzoli'dir. Bu şiddet eğilimli, çaresiz ruh kimdir ve istediği nedir? Gergin saatler ilerlerken Maura, Jane'in kocası FBI ajanı Gabriel Dean'le işbirliği yaparak gizemli katilin kimliğini araştırmaya başlar. Federal ajanlar aniden ortaya çıkınca, Maura ve Gabriel sıradan bir rehine krizinden çok daha derinlere uzanan bir olayla karşı karşıya olduklarını anlarlar. Bu gizemin anahtarını sadece silahlı çılgın kadınla kapana kısılmış olan Rizzoli elinde tutmaktadır... Tabii eğer hayatta kalırsa.

Bir kez daha, Jacob'a. TEŞEKKÜR

Rehber ışığım ve menajerim Meg Ruley'e; Hane Rotrosen Ajansı'ndan Jane Berkey ve Don Cleary'ye; Ballantine Books'tan Linda Marrow ve Gina Centrello'ya; ve Transworld'den Selina Walker'a en derin minnetlerimle. Bu kitabı sizler mümkün kıldınız.

1

Hikâyeye başlayabileceğim birçok nokta var. Miadziel yöresindeki Servac Nehri kıyılarında büyüdüğüm Kryvicy kasabasından başlayabilirim. Sekiz yaşımdayken annemin öldüğü veya on iki yaşımdayken babamın komşunun kamyonunun tekerlekleri altında kaldığı günlerden başlayabilirim. Ama sanırım hikâyeme Belarus'taki evimden çok uzaklarda, Meksika çöllerinden başlamalıyım.

Masumiyetimi kaybettiğim yer orasıydı çünkü. Hayallerim orada öldü.

Bulutsuz bir Kasım günüydü ve büyük siyah kuşlar hayatımda daha önce hiç görmediğim kadar masmavi bir gökyüzünde daireler çiziyordu. Gerçek adımı bilmeyen ve bunu hiç umursamayan iki adamın kullandığı beyaz bir minibüste oturuyordum. Sadece gülüyor ve Mexico City'de uçaktan inerken gördüklerinden beri bana Red Sonja diyorlardı.

Anja bunun saçlarımdan kaynaklandığını söylüyordu. Red Sonja, benim hiç görmediğim ama Anja'nın gördüğü bir filmin adıydı. Bana Red Sonja'nın, düşmanlarını kılıcıyla kesip biçen güzel bir kadın savaşçı olduğunu fısıldadı.

Güzel olmadığım için adamların bu ismi benimle alay etmek için kullandığını düşünüyordum; sonuçta bir savaşçı da değildim. Daha on yedi yaşımdaydım ve başıma neler geleceğini bilmediğim için korkuyordum.

Minibüs ikimizi ve diğer beş kızı ıssız çöl yollarından götürürken Anja'yla el eleleydik. Minsk'teki kadının bize söz verdiği şey, bir "Meksika Paket Turu"ydu ama gerçekte ne anlama geldiğini biliyorduk: Bir kaçış! Bir şans. Bize uçakla Mexico City'ye gideceğimizi ve oradaki hava alanında birilerinin bizi karşılayacağını, sınırdan geçerek yeni bir hayata başlamamıza yardım edeceklerini söylemişti. "Burada hayatınızda ne var ki?" demişti.

Kızlar için iyi işler yok, ev yok, kaliteli erkekler yok. Anne ve babalarınız yok. Ve sen Mila, İngilizce'yi çok iyi konuşuyorsun, demişti bana. "Amerika'da bu kadar kolayca uyum sağlarsın." Parmaklarını şaklatmıştı. "Cesur ol! Şansını kullan. Yol masraflarınızı işverenleriniz karşılayacak. Ne bekliyorsunuz ki?"

Arabanın pencerelerinden uzanan uçsuz bucaksız çöle bakınca, bunu beklemediğimi düşündüm. Anja bana sokulurken, minibüsteki bütün kızlar

sessizdi. Hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk: Ne yaptım ben?

Araba yolculuğumuz bütün sabah sürmüştü. Öndeki iki adam bize bir şey söylemiyordu ama yolcu tarafındaki adam dönüp dönüp bize bakıyordu. Daima Anja'ya göz atıyordu ve bakışlarından hoşlanmamıştım. Arya başını omzuma koyarak uyuduğundan bunu fark etmemişti. Çok utangaç bir kız olduğu için okulda ona hep "fare" derdik. Bir delikanlının ona bakması bile kızarmasına yeterdi. Aynı yaştaydık ama Anja'nın uyuyan yüzüne baktığımda bir çocuk görüyordum ve şöyle düşünüyordum: Onun benimle gelmesine izin vermemeliydim. Ona Kryvicy'de kalmasını söylemeliydim.

Sonunda minibüs otobandan ayrıldı ve toprak bir yola daldı. Diğer kızlar sarsıntıyla yanarak pencerelerden uzanan kahverengi tepelere ve eski kemikler gibi dağılmış kayalara baktılar. Büyüdüğüm kasabaya ilk kar çoktan düşmüştü ama burada, kışın bilinmediği topraklarda, sadece toz, masmavi gökyüzü ve kavruk çalılar vardı.

Araba durdu ve iki adam dönüp bize baktı.

Şoför Rusça konuştu. "Şimdi inip yürüme zamanı. Sınırı geçmenin tek yolu bu."

Minibüsün yan tarafındaki sürgülü kapıyı açtılar ve yedi kız teker teker inerek, güneşten gözlerimizi kırpıştırarak ve uzun yolculuktan sonra gerinerek indik.

Parlak güneş ışığına rağmen hava beklediğimden çok daha serindi. Anja elimi tuttuğunda titriyordu.

Buradan, diye emretti şoför ve bizi tepelere uzanan toprak bir yola yönlendirdi. Kayaların ve bacaklarımıza takılan dikenli çalıların arasından tırmandık. Anja'nın ayağında açık ayakkabılar vardı ve sivri taşlan silkelemek için sık sık duruyordu. Hepimiz susamıştık ama adamlar su içmemiz için sadece bir kez durmamıza izin verdi. Sonra çakıl yolda sendeleyerek ilerlemeye devam ettik. Zirveye ulaştıktan sonra aşağı, ağaçlık bir alana doğru inmeye başladık. Kurumuş bir dere yatağı olduğunu ancak aşağı ulaştığımız zaman görebildik. Kıyıda bizden önce geçenlerin attığı şeyler vardı: Plastik su şişeleri, kirli bir bebek bezi ve derisi güneşten çatlamış eski bir ayakkabı. Bir ağaç dalına asılı kalmış mavi bir tente parçası. Bu yoldan birçok hayalperest geçmiş, şimdi onlara yedi kız daha ekleniyordu ve Amerika'da yeni bir yaşam umudu aramıştı. Aniden korkularım silindi, çünkü burada, bu kalıntıların arasında, hedefimize yaklaştığımızı gösteren kanıtlar vardı.

Adamlar bize yürümemizi işaret etti ve karşı kıyıdan tırmanmaya başladık.

Anja elimi çekiştirdi. "Mila, artık yürüyemiyorum," diye fısıldadı.

Mecbursun.

Ama ayaklarım kanıyor.

Çürük içindeki ayak parmaklarına, kan sızan hassas derisine baktım ve adamlara seslendim: "Arkadaşım ayağını kesmiş!"

Umurumda değil, dedi şoför. "Yürümeye devam edin."

Devam edemeyiz. Sarılması gerek.

Ya yürümeye devam edersiniz ya da ikinizi burada bırakırız.

En azından ayakkabılarını değiştirmesine izin verin!

Adam bana döndü. O anda bir değişim geçirdi. Yüzündeki ifade Anja'yı ürküttü. Diğer kızlar donup kaldılar ve adam bana doğru yürürken, iri iri açılmış gözlerle bakarak birbirlerine sokuldular.

Darbe o kadar hızlıydı ki gelişini görmedim bile. Bir anda dizlerimin üzerine çöktüm ve birkaç saniye için dünyam karardı. Anja'nın çığlıkları uzaktan geliyor gibiydi. Sonra acıyı ve çenemdeki zonklamayı algıladım.

Ağzımda kanın tadını hissettim. Parlak damlalar hâlinde nehir taşlarının üzerine akışını izledim.

Kalk ayağa. Haydi, kalk ayağa! Burada yeterince zaman kaybettik.

Ayağa kalkmaya çalıştım. Anja korku dolu gözlerle bana bakıyordu. "Mila, sadece uslu ol!" diye fısıldadı. "Bize söylediklerini yapmak zorundayız. Ayaklarım artık acımıyor, gerçekten. Yürüyebilirim."

Şimdi anladınız mı? dedi adam, bana dönerek. Diğer kızlara baktı. "Beni kızdırdığınızda ne olacağını anladınız mı? Karşılık verirseniz? Yürüyün şimdi!"

Kızlar aniden nehir yatağında sendeleyerek yürümeye başladı. Anja elimi tutarak beni sürükledi. Direnemeyecek kadar sersemlemiştim. Önümdeki yolu zorlukla görerek ve ağzımdaki kanı yutarak arkasından sendeledim.

Çok kısa bir mesafe kalmıştı. Ağaçların arasından dolaşarak karşı kıyıya tırmandık ve aniden kendimizi toprak bir yolda bulduk.

Orada iki minibüs park etmiş, bizi bekliyordu.

Sıraya girin! diye emretti şoförümüz. "Haydi, acele edin! Size bir bakmak istiyorlar."

Bu emirle şaşırmamıza rağmen, ağrıyan ayaklarımız ve tozlu giysilerimizle yedi kız sıraya girdik.

Minibüslerden dört adam indi ve şoförümüzü İngilizce selamladı. Amerikalı'ydılar. İri yan bir adam yavaşça sıranın önünde yürüyerek hepimizi baştan aşağı süzdü.

Başında bir beysbol kasketi vardı ve sığırlarını inceleyen bronz tenli bir çiftçiye benziyordu. Önümde durup bana çatık kaşlarla baktı. "Buna ne oldu böyle?"

Ah, karşılık verdi, dedi şoförümüz. "Sadece bir çürük."

Çok cılız zaten. Onu kim ister ki?

İngilizce anladığımdan haberi var mıydı? Umurunda mıydı?

Cılız olabilirdim ama onun da domuza benzeyen gibi bir yüzü vardı.

Bakışlarını çoktan diğer kızlara çevirmişti. "Pekâlâ," dedi ve sırıttı. "Bakalım neleri varmış."

Şoförümüz bize döndü. "Giysilerinizi çıkarın!" diye emretti, Rusça.

Şaşkınlıkla bakakaldık. O ana kadar Minsk'teki kadının bize doğruyu söylediğini, Amerika'da bizim için iş ayarladığını ummuştum. Anja üç küçük kıza bakacak, ben de bir gelinlik mağazasında tezgâhtar olarak çalışacaktım.

Şoför pasaportlarımızı aldıktan sonra bile, toprak yollarda düşe kalka yürürken bile, kafamda bu düşünce vardı: Hâlâ her şey yoluna girebilir. Hâlâ doğru olabilir.

Hiçbirimiz kıpırdamadık. Bizden yapmamızı istedikleri şeye hâlâ inanamıyorduk.

Beni duymadınız mı? diye bağırdı şoförümüz. "Hepiniz onun gibi mi olmak istiyorsunuz?" Darbe yüzünden hâlâ zonklayan şişmiş yüzümü işaret etti. "Dediğimi yapın!"

Kızlardan biri başını iki yana saklayarak ağlamaya başladı. Bu, şoförü öfkelendirdi. Attığı tokatla kızın başı arkaya döndü ve kız yana doğru sendeledi. Kızı kolundan tutup bluzunu yakaladı ve yırtarak açtı. Kız çığlık çığlığa bir hâlde adamı itmeye çalıştı. İkinci tokat kızı yere serdi. Adam kıza yaklaşıp kaburgalarına sert bir tekme patlattı.

Şimdi, dedi, bize dönerek. "Sıradaki kim olacak?"

Kızlardan biri hemen, gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Şimdi hepimiz itaat ediyor, bluzlarımızı, gömleklerimizi, eteklerimizi ve pantolonlarımızı çıkarıyorduk. Utangaç, küçük Anja bile itaatkâr bir şekilde üstünü çıkardı.

Her şeyi! diye emretti şoförümüz. "Hepsini çıkarın. Siz kaltaklar neden bu kadar yavaşsınız? Ama hızlı hareket etmeyi yakında öğrenirsiniz." Kollarını göğüslerinin üze rinde kavuşturmuş olan bir kıza yaklaştı. Kız külotunu çıkarmamıştı. Adam bel lastiğini yakalayıp çekerek koparırken kız yüzünü buruşturdu.

Dört Amerikalı etrafımızda kurtlar gibi dönmeye, vücutlarımızı baştan aşağı incelemeye başladılar. Anja o kadar titriyordu ki dişlerinin takırdadığını duyabiliyordum.

Bununla bir deneme yapacağım. Kızlardan biri bileğinden sertçe çekilip sıradan uzaklaştırılırken hıçkırdı.

Adam saldırısını gizlemeye bile gerek duymadı. Kızı yüzükoyun minibüslerden birinin yan tarafına itti, pantolonunun fermuarını indirdi ve kızın içine girdi. Kız çığlık attı.

Diğerleri de yaklaşıp tercihlerini yaptı. Anja aniden yanımdan uzaklaştırıldı. Onu tutmaya çalıştım ama şoför kolumu kıvırarak bizi ayırdı.

Seni kimse istemiyor, dedi. Beni minibüse itip içeri kilitledi.

Pencereden her şeyi görüp duyabiliyordum; adamların kahkahaları, kızların karşı koymaları ve çığlıkları.

İzlemeye dayanamıyordum ama başımı da çeviremiyordum.

"Mila!" diye bağırıyordu Anja. "Mila, bana yardım et!"

Ona ulaşma çabasıyla kilitli kapıyı yumrukladım. Adam onu yere yatırarak bacaklarını açmaya zorlamıştı. Anja bilekleri toprağa mıhlanmış, gözlerini acıyla kapamış hâlde sırtüstü yatıyordu. Pencereyi yumruklayarak çığlık atıyordum ama camı kıramıyordum.

Adam onunla işini bitirdiğinde, Anja'nın bacaklarında kan vardı. Adam pantolonunun fermuarını çekerken, "Güzel," dedi. "Çok güzel."

Anja'ya baktım. Önce öldüğünü sandım, çünkü hiç kıpırdamıyordu. Adam ona bakmadı bile; bir su şişesi çıkarmak için sırt çantasına uzandı ve iri bir yudum aldı. Anja'nın hareketlendiğini görmemişti.

Anja aniden ayağa fırladı ve kaçmaya başladı.

Çöle doğru hızla koşarken ellerimi cama dayayarak arkalarından baktım. Acele et, Anja! Koş! Koş!

Hey! diye bağırdı adamlardan biri. "Şu kaçıyor!"

Anja hâlâ koşuyordu. Yalınayak, çırılçıplaktı ve sivri tuşlar ayaklarını kesinlikle kesiyor olmalıydı. Ama önünde uçsuz bucaksız çöl uzanıyordu ve tereddüt etmeden koşuyordu.

Arkana bakma! Koşmaya devam et! Kaç...

Silah sesi kanımı dondurdu.

Anja öne doğru savruldu ve yere düştü. Ama henüz yenilmemişti. Tekrar ayağa kalkmaya çalıştı, sarhoş bir kadın gibi birkaç adım sendeledi, sonra tekrar dizlerinin üzerine çöktü. Şimdi sürünüyordu ve her santim bir zaferdi. Hiçbirimizin göremediği bir eli tutmak ister gibi uzandı.

Bir silah sesi daha duyuldu.

Bu kez Anja düştüğünde bir daha kalkmadı.

Minibüs şoförü silahını kemerine sıkıştırdı ve kızlara baktı. Anja'nın biraz uzaktaki cesedine bakarken hepsi kollarını vücutlarına sarmış, birbirlerine sokulmuştu ve korkuyla titriyorlardı.

Yazık oldu, dedi, Anja'ya tecavüz etmiş olan adam.

Peşlerinden gitmeye değmez, dedi şoför. "Hâlâ altı kız var."

Adamlar malları denemişti ve şimdi pazarlık ediyorlardı.

İşleri bittiğinde bizi canlı hayvanlar gibi ayırdılar; her minibüse üç kız. Bizim için ne kadar ödediklerini duymadım; sadece kendimin başka bir anlaşmanın parçası gibi kullanılan bir kelepir olduğumu biliyordum.

Beni bindirdikleri araba uzaklaşırken, Anja'nın cesedine doğru baktım. Onu gömmeye bile gerek görmemişlerdi; güneş ve rüzgârda sere serpe yatıyordu ve aç kuşlar tepesinde daire çizmeye başlamıştı bile. Birkaç hafta içinde ondan geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Tıpkı benim kimsenin adımı bile bilmediği bir ülkede silineceğim gibi, o da silinip gidecekti. Amerika'da...

Bir otobana saptık ve bir tabela gördüm: US 94.

2

Maura Isles bütün gün temiz hava almamıştı. Sabahın yedisinden beri aldığı tek şey ölümün kokuşuydu ve bu kokuyu o kadar iyi tanıyordu ki neşterle soğuk eti keserken ve açığa çıkan iç organlarının leş kokusu etrafa yayılırken yüzünü bile buruşturmadı. Bazen cesetleri gözlemlemek için yanında duran polis memurları o kadar sağlam değildi. Bazen Maura, onların kokuyu bastırmak için burun deliklerine sürdükleri Vicks'in kokusunu alırdı. Bazen Vicks bile yeterli olmazdı ve aniden oldukları yerde sallandıklarını, arkalarını dönerek lavaboya kustuklarını görürdü. Polisler çürüyen dokuların yaydığı sülfürümsü kokuya ve formalinin yakıcı kokusuna onun kadar alışkın değillerdi. Bugün o kokulara eklenen ama ortama ait olmayan tatlı bir koku vardı: Şu anda otopsi masasında yatan Bayan Gloria Leder'ın teninden yayılan hindistancevizi yağı kokusu. Ayak tırnaklarına parlak pembe oje sürülmüş, iri kalçalı, iri göğüslü, elli yaşında, boşanmış bir kadındı. Bronz tenindeki beyaz çizgiler, evinin yüzme havuzunun kıyısında ölü bulunduğunda üzerinde olan bikinisinin iplerinden kalmıştı. Bikini elbette ki vücudu sarkmış orta yaşlı kadınların genellikle tercih ettiği bir şey değildi. Ben en son ne zaman mayo giymiştim? diye düşündü Maura, o yaz günü hayatının son anlarını havuzda geçiren Bayan Gloria Leder'ı kıskanarak. Neredeyse Ağustos ayıydı ve Maura daha ne plaja gitmiş, ne yüzme havuzunda oturmuş ne de kendi bahçesinde güneşlenmişti.

Rom ve kola, dedi masanın ayakucunda duran genç polis memura. "Sanırım bardağında olan şey buydu. Şezlongunun yanında duruyordu."

Maura, Memur Buchanan'ı morgunda ilk kez görüyordu.

Yüzündeki kâğıt maskeyle sürekli oynaması ve ağırlığını sürekli bir ayağından diğerine atması Maura'nın sinirini bozuyordu. Çocuk, polis olamayacak kadar genç görünüyordu. Hepsi artık fazla genç görünmeye başlamıştı zaten.

Bardağın içindeki sıvıyı aldınız mı? diye sordu, Memur Buchanan'a.

Ah... hayır, hanımefendi. İyice kokladım. Rom ve kola içtiğinden eminim.

Sabahın dokuzunda mı? Maura, masanın diğer tarafında duran asistanı Yoshima'ya baktı. Yoshima her zamanki gibi sessizdi ama Maura genç

adamın siyah kaşlarından birinin kalktığını gördü ve bunun, Yoshima'dan alabileceği tek yorum olacağını biliyordu.

Pek fazla içmemiş, dedi Memur Buchanan. "Bardak hâlâ neredeyse ağzına kadar doluydu."

Pekâlâ, dedi Maura. "Sırtına bir bakalım."

Yoshima'yla birlikte cesedi yana çevirdiler.

Kalçasında bir dövme var, dedi Maura. "Küçük mavi bir kelebek."

Tanrım, dedi Buchanan. "Bu yaştaki bir kadında mı?"

Maura başını kaldırdı. "Elli yaş senin için bir hayli ileri, değil mi?"

Yani... şey, annem o yaşta.

Dikkat et, evlat. Ben sadece on yaş daha küçüğüm.

Neşteri alıp kesmeye başladı. Günün beşinci cesediydi ve hızlı çalışmıştı. Dr. Costas tatilde olduğundan ve önceki gece bir trafik kazası geldiğinden, soğuk oda o sabah ceset torbalarıyla doluydu. Biriken işleri bitirmiş olmasına rağmen, buzluğa iki ceset daha getirilmişti.

Onların yarına kadar beklemesi gerekecekti. Morgun memur personeli çoktan paydos etmişti ve Yoshima bir an önce eve gitme telaşıyla saatine bakıp duruyordu.

Maura eti keserek göğüs kafesiyle karın bölgesindeki organları açığa çıkardı. Sarkan organları aldı ve incelenmek üzere kesme sehpasına yerleştirdi. Gloria Leder yavaş yavaş sırlarını açıyordu: Yağlı bir karaciğer, çok fazla rom ve kola içmiş olduğunu gösteriyordu. Rahmi lifli tümörlerle doluydu.

Sonunda, kafatasını açtıklarında, ölüm nedeni ortaya çıktı. Maura beyni eldivenli elleriyle alırken görmüştü.

Subaraknoidal kanama, dedi ve Buchanan'a baktı. İçeri girdiğinde, olduğundan çok daha sararmış görünüyordu. "Bu kadında muhtemelen anevrizma vardı; beyin kökündeki damarlardan birinde zayıf bir nokta. Hipertansiyon, durumu kötüleştirmiş olabilir."

Buchanan bakışlarını Gloria Leder'ın kafatasından sarkan ve yüzünü kısmen örten gevşek deriden ayırmadan yutkundu.

Genellikle polis memurları bu noktada yüzlerini buruşturur veya başlarını çevirirdi; yüzün eski bir lastik maske gibi sarkışını gördükleri zaman.

Yani... doğal bir ölüm olduğunu mu söylüyorsunuz? diye sordu Buchanan.

Doğru. Burada görmen gereken başka bir şey yok.

Genç adam masadan çekilirken sendeliyordu. "Sanırım biraz temiz hava alsam iyi olacak... "

Ben de öyle, diye düşündü Maura. Bir yaz akşamı, bahçemin sulanması gerekiyor ve ben bütün gün dışarı çıkmadım.

Ama bir saat sonra hâlâ binadaydı. Masasında oturmuş, laboratuar evraklarını inceliyor ve raporları gözden geçiriyordu. Ameliyathane kıyafetini üzerinden çıkarmıştı ama morgun o ağır kokusu zaten üzerine değil, zihnine sinmişti adeta; bu berbat anı hiçbir zaman aklından çıkmayacaktı.

Diktafonu alıp Gloria Leder'la ilgili raporunu kaydetmeye başladı. "Evinin yüzme havuzunda bir şezlongun yanında ölü bulunmuş elli yaşında beyaz bir kadın. Hiçbir görünür travması olmayan, bakımlı, sağlıklı bir kadın. Dış inceleme, karnı bölgesinde eski bir ameliyat izini gösterdi; muhtemelen bir Apandisit ameliyatı. Küçük bir kelebek dövmesi..." Duraksayarak dövmeyi hatırlamaya çalıştı. Sol kalçasında mı, sağ kalcısında mıydı? Tanrım, çok yorgunum, diye düşündü. Hatırlayamıyorum. Ne önemsiz bir detay. Sonuçlarıyla ilgili hiçbir fark yaratmazdı ama yanlış bilgi vermekten nefret ederdi.

Yerinden kalkıp boş koridordan merdivene yürürken topukları beton basamaklarda çınladı. Laboratuara girip ışıklım açtığında, Yoshima'nın yine her yeri tertemiz bıraktığını gördü; masalar silinmişti ve pırıl pırıl parlıyordu. Yerler paspaslanmıştı. Soğuk odaya geçti ve ağır dolap kapısını çekti. Soğuk buharlar dışarı yayıldı.

Pis kokulu bir suya dalacakmış gibi refleks olarak nefes aldı ve dolaba girdi.

Üzerinde ceset torbası olan sekiz sedye vardı; çoğu cenaze evlerine gitmek için bekliyordu. Sırada ilerledi ve sonunda Gloria Leder'in etiketini buldu. Fermuarı açıp ellerini cesedin poposunun altına soktu ve dövmeyi görebileceği kadar çevirdi.

Sol kalçadaydı.

Tekrar fermuarı çekip torbayı kapadı ve tam dışarı çıkmak üzereyken aniden donup kaldı. Dönüp soğuk odaya baktı.

Bir şey mi duydum?

Havalandırma çalışmaya ve buzlu hava üflemeye başladı.

Evet, sanırım buydu, diye düşündü. Fan ya da buzdolabı kompresörü. Belki de borulardaki suyun sesi. Artık eve gitme zamanıydı. Çok yorgundu

ve hayal görmeye başlıyordu.

Yine gitmek için döndü.

Ama yine donup kaldı. Bir kez daha dönerek ceset torbalarına baktı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki duyabildiği tek şey kendi nabzıydı.

Burada bir şey hareket etti. Bundan eminim.

İlk torbayı açtı ve göğsü dikilerek kapatılmış bir erkek cesediyle karşılaştı. Çoktan otopsisi yapılmıştı.

Kesinlikle ölüydü.

Hangisi? O ses hangisinden geldi?

Bir sonraki torbayı açtı ve çürükler içinde bir yüz, parçalanmış bir kafatasıyla karşılaştı. Ölmüş.

Titreyen ellerle üçüncü torbayı açtı. Naylon ayrıldı ve siyah saçlı, siyanotik dudaklı, solgun tenli genç bir kadın yüzüyle karşılaştı. Fermuarı aşağı kadar çekerek, kumaşı beyaz tenine yapışmış ıslak bir bluz gördü; ten soğuk su damlalarıyla hâlâ parlıyordu. Bluzu kaldırdığında iri göğüsler ve ince bir bel gördü. Gövde kısmı hâlâ sağlamdı; henüz patoloji neşteriyle kesilmemişti. El ve ayak Parmakları morarmıştı; kollarda mavi tonlar vardı.

Parmaklarını kadının boynuna bastırdı ve buz gibi deriyi hissetti. Kulağını dudaklara iyice yaklaştırarak bir nefes belirtisi, yanaklarda çok hafif bir şişme hareketi bekledi.

Ceset aniden gözlerini açtı.

Maura korkuyla sıçrayarak geri savruldu. Arkasındaki sedyeye çarptı ve tekerlekler dönerken neredeyse düşüyordu.

Ayağa kalkmaya çalışırken kadının gözlerinin hâlâ açık olduğunu ama odaksız olduğunu gördü. Morarmış dudaklardan sessiz kelimeler süzüldü.

Onu buzluktan çıkar ve hemen ısıt!

Maura sedyeyi kapıya doğru itti ama sedye yerinden kıpırdamadı. Paniğe kapıldığından, tekerleklerin kilidini açmayı unutmuştu. Hemen frenleri indirdi ve tekrar itti.

Bu kez sedye soğuk odadan daha sıcak bölüme doğru hareket etti.

Kadının gözleri yavaşça tekrar kapandı. Maura ona doğru eğildi ama dudaklarından süzülen herhangi bir hava akımı algılayamadı. Ah, Tanrım. Seni şimdi kaybedemem!

Bu yabancı hakkında hiçbir şey bilmiyordu; ne adı, ne de tıp geçmişi hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Kadında bulaşıcı ve ölümcül bir virüs olabilirdi ama yine de dudaklarını kadınınkilere bastırdı ve soğuk etin tadını

alınca neredeyse kusacaktı. Üç derin nefes verdi ve şahdamarında atışı kontrol etmek için parmağıyla bastırdı.

Hayal mi görüyorum? Parmaklarımın arasında hissettiğim kendi nabzım mı?

Duvardaki telefonu kapıp 911 'i aradı.

Acil durum operatörü.

"Ben adli tıptan Dr. Isles. Bir ambulansa ihtiyacım var.

Burada solunumu durmuş bir kadın var... "

Affedersiniz, adli tıp mı dediniz?

Evet! Binanın arka tarafındayım, yükleme rampasının içinde. Albany Caddesi, tıp merkezinin tam karşısı!

Hemen bir ambulans gönderiyorum!

Maura telefonu kapadı. Dudaklarını kadınınkilere bastırırken, mide bulantısını bir kez daha bastırdı. Üç hızlı nefes daha ve yine parmaklarını kadının boynuna dayadı.

Nabız! Kadının nabzı kesinlikle atıyordu!

Aniden bir öksürük, bir hırıltı duydu. Kadının nefes borusunda hava gidip gelmeye başlamıştı ve boğazındaki balgamı oynatıyordu.

Dayan. Nefes al kızım. Nefes al!

Güçlü bir siren sesi ambulansın gelişini haber verdi.

Maura arka kapılan itip açtı ve araç geri geri yanaşırken ışıklara gözlerini kısarak baktı. İki ambulans görevlisi ellerinde malzemeleriyle arabadan dışarı fırladı.

Buradan! diye bağırdı Maura.

Solunum hâlâ sıfır mı?

Hayır, şimdi nefes alıp veriyor. Nabız atışlarını da hissettim.

İki adam binaya daldı ve sedyede yatan kadına bakarak duraksadı. "Tanrım," diye mırıldandı ikisinden biri. "Bu bir ceset torbası mı?"

Onu soğuk odada buldum, dedi Maura. "Şimdiye kadar muhtemelen hipotermiye yakalanmıştır."

'Tanrım! Bu en kötü kâbusunuz olmalı."

Oksijen maskesi ve serum tüpleri çıkarıldı. Hemen EKG okumalarına baktılar. Monitörde yavaş bir ritim görülüyordu. Kadının kalbi atıyordu ve nefes alıp veriyordu ama hâlâ ölü gibi görünüyordu.

Kadının gevşek durumdaki kollarından birine turnike uygulayan ambulans görevlisi, Maura'ya sordu: "Hikayesi ne? Buraya nasıl gelmiş?"

Onun hakkında hiçbir bilgim yok, dedi Maura. "Soğuk odadaki başka bir cesedi kontrol etmek için aşağı indim ve bunun kıpırdadığını duydum."

Bu, burada sık olur mu?

Benim için bir ilk, dedi Maura, sonuncu olmasını umarak.

Ne kadar süredir buzlukta?

Maura duvarda asılı tabloya baktı ve öğle saatlerinde morga bir 'Jane Doe' gelmiş olduğunu gördü. Sekiz saat olmuş. Sekiz saat bir ceset torbasında kalmış. Ya benim masama gelseydi? Ya göğsünü kesip açsaydım? Bir sepeti karıştırarak kadının belgelerinin bulunduğu bir zarf çıkardı. "Weymouth İtfaiye ve Kurtarma görevlileri getirmiş," dedi. "Boğulduğu bildirilmiş..."

Vay canına! Ambulans görevlisi az önce damara serum iğnesi sokmuştu ve hasta aniden hareketlenmiş, gövdesi sedyede kasılmıştı. Delinen damardan deriye kan yayılırken, serum bölgesi sihirliymiş gibi masmavi kesildi.

Lanet olsun, yeri kaybettim. Onu tutmama yardım edin!

Tanrım, bu kız kalkıp yürüyecek!

Şimdi gerçekten savaşıyor. Serum akışını başlatamıyorum.

O hâlde sedyeye alalım ve götürelim. "Onu nereye götürüyorsunuz?" diye sordu Maura. "Caddenin karşı tarafına. Acil Servis'e. Elinizde belgeler varsa kopyalarını isterler."

Maura başıyla onayladı. "Orada buluşuruz."

Acil Servis penceresinin önünde uzun bir hasta kuyruğu vardı ve hasta kabul bölümündeki hemşire, Maura'nın kendisiyle göz göze gelme çabalarına karşılık verecek gibi görünmüyordu. Bu yoğun gecede sıranın önüne geçmeyi haklı çıkarmak için bir organının kopmuş ve kan fışkırtıyor olması gerekirdi ama Maura diğer hastaların eleştiren bakışlarına aldırmadan kendine yol açıp pencereye yaklaştı ve cama vurdu.

Sıranızı bekleyeceksiniz, dedi hemşire.

"Ben Dr. Isles. Bir hastanın nakil belgelerini getirdim.

"Doktor onları isteyecektir."

"Hangi hasta? "

Caddenin karşı tarafından az önce getirdikleri kadın.

Yani morgdan alman kadını mı kastediyorsunuz?

Maura sıradaki diğer hastaların her kelimeyi duyduğunu fark ederek aniden duraksadı. "Evet," dedi sadece.

Geçin hemen. Sizinle konuşmak istiyorlar. Onunla başları dertte.

Kapı kilidi cızlayarak açıldı ve Maura tedavi bölümüne geçti. Hemşirenin dert derken neyi kastettiğini hemen anladı. Jane Doe henüz bir tedavi odasına alınmamıştı; hâlâ koridorda yatıyordu ve üzerine ısıtıcılı bir battaniye örtülmüştü, iki ambulans görevlisi ve bir hemşire onu kontrol altına almaya çalışıyordu.

Şu kayışı daralt!

Lanet olsun, eli yine kurtuldu!

Oksijen maskesini unutun. İhtiyacı yok.

Şu seruma dikkat edin, yoksa kaybedeceğiz!

Maura sedyeye doğru atıldı ve hasta damar iğnesini çıkaramadan bileğini yakaladı. Kadın bileğini kurtarmaya çalışırken siyah uzun saçlar Maura'nın yüzüne çarptı.

Daha yirmi dakika önce bu kadın morarmış dudaklarla bir ceset torbasının içinde yatan bir cesetti. Şimdi kol ve bacaklarına tekrar can gelirken onu zorlukla zapt edebiliyorlardı.

'Tutun! Şu kolu tutun!"

Kadının gırtlağının derinliklerinden bir ses başladı; yaralı bir hayvanın iniltisi gibiydi. Sonra başını arkaya attı ve insanüstü bir çığlık kopardı. Tanrım, diye düşündü Maura, ensesindeki tüyler diken diken olurken, ben ölümden neyi geri getirdim böyle?

Dinle beni. Dinle! diye emretti Maura. Kadının başını ellerinin arasına aldı ve panikle kırışmış bir yüze baktı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum. Sana yardım etmemize izin vermelisin."

Maura'nın sesiyle kadın hareketsizleşti. Mavi gözler onun bakışlarına karşılık verirken, siyah gözbebekleri irileşti.

Hemşirelerden biri kadının eline sessizce bir halka kayış geçirmeye başladı.

Hayır, diye düşündü Maura. Bunu yapma.

Kayış bileğine sürtündüğü anda, kadın yanmış gibi geri çekti. Kolu uçtu ve Maura yanağına inen darbenin etkisiyle geri savruldu.

Yardım edin! diye bağırdı hemşire. "Dr. Cutler buraya gelebilir mi?"

Maura zonklayan yüzüyle gerilerken, bir doktor yanında başka bir hemşireyle tedavi odalarından birinden çıktı.

Kargaşa bekleme salonundaki hastaların da ilgisini çekmişti. Maura onların cam bölmeden merakla baktıklarını ve Acil Servis'in bir

bölümünden daha ilginç bir olayı hevesle izlediklerini gördü.

Herhangi bir alerjisi olup olmadığını biliyor muyuz?

diye sordu doktor.

Tıp kayıtları yok, dedi hemşire.

Burada neler oluyor? Neden kontrolden çıktı?

Hiçbir fikrimiz yok.

Pekâlâ. Pekâlâ. Beş miligram Haldol deneyelim.

Serum kolundan çıktı!

O zaman iğne yapın! Kendine zarar vermeden biraz Valium da verin.

İğne etine girerken kadın bir çığlık daha attı.

Bu kadınla ilgili bildiğimiz bir şey var mı? Kimdir?

Doktor, birkaç adım ötede duran Maura'yı aniden fark etti. "Akrabası mısınız?"

Ambulansı ben aradım. Adım Dr. Isles.

Doktoru musunuz?

Maura cevap veremeden, ambulans görevlilerinden biri araya girdi. "Adli tıp uzmanı. Bu hasta morgda uyanmış."

Doktor, Maura'ya baktı. "Dalga geçiyorsunuz."

Onu soğuk odada hareket ederken buldum, dedi Maura.

Doktor inanamayan bir tavırla güldü. "Ölü olduğunu kim belirtmiş?"

Onu Weymouth itfaiye ve Kurtarma getirmiş.

Doktor hastaya baktı. "Eh, şimdi kesinlikle hayatta."

Dr. Cutler, iki numaralı oda boş! diye seslendi bir hemşire. "Hastayı oraya alabiliriz."

Sedye koridorda itilerek bir tedavi odasına sokulurken Maura da takip etti. Haldol ve Valium etkisini gösterirken kadının çırpınışları zayıfladı. Hemşireler kan örneği alarak EKG kablolarını tekrar taktılar. Kalp ritmi monitörde tıklamaya başladı.

Pekâlâ, Dr. Isles, dedi acil servis doktoru, kadının gözlerine kalem fenerle bakarken. "Bana gerisini anlatın."

Maura cesetle birlikte gelen fotokopi kâğıtların bulunduğu zarfı açtı. "Size nakil belgelerindeki bilgileri okuyayım," dedi. "Sabah saat sekizde Weymouth İtfaiye ve Kurtarma, Sunrise Yat Kulübü'nden bir aramaya cevap vermiş; Hingham Körfezi'nde tekne sahipleri cesedi suda bulmuş. Sudan alındığında nabzı atmıyormuş ve solunum yokmuş. Üzerinden kimlik de çıkmamış. Olay yerine gelen bir polis dedektifi, çok büyük olasılıkla

kaza olduğuna karar vermiş. Ceset öğlende bize nakledilmiş." "Adli tıpta kimse kadının hayatta olduğunu fark etmemiş mi?"

"Ceset geldiğinde biz başka vakalarla uğraşıyorduk. I95 'te bir kaza olmuş. Ve hâlâ dün geceden bekleyen cesetler vardı."

Saat neredeyse dokuz. Kimse bu kadını kontrol etmedi mi? "Ölülerin acil durumları olmaz." "Yani onları öylece buzlukta mı bırakıyorsunuz?" "Sıraları gelene kadar."

Ya bu gece kıpırdadığını duymasaydınız? Doktor dönüp Maura'ya baktı. "Yani yarın sabaha kadar orada kalabileceğini mi söylüyorsunuz?" Maura kızardığını hissetti. "Evet," diye itiraf etti.

Dr. Cutler, yoğun bakım ünitesinde boş bir yatak var, dedi bir hemşire. "Oraya mı alalım?"

Doktor başıyla onayladı. "Ne tür şeyler almış olabileceğini bilmiyoruz, bu yüzden toksikoloji testi yapılmasını ve yoğun bir şekilde gözlemlenmesini istiyorum." Artık gözlerini kapamış olan hastaya baktı.

Dudakları sessiz bir şekilde dua eder gibi kıpırdıyordu.

Bu zavallı kadın bir kez ölmüş; bunun tekrar olmamasını sağlayalım. Maura anahtarıyla kapıyı açmaya çalışırken evin içinden gelen telefon sesini duyabiliyordu. Oturma odasına geçtiğinde telefonun çalması kesilmişti. Arayan her kimse mesaj da bırakmadı. Arayanı görmek için arayanların listesine baktı ama son arayan kişiyi tanımıyordu: ZOE FOSSEY. Yanlış numara mıydı acaba? Bu konuda endişelenmek istemiyorum, diye düşündü ve mutfağa doğru yürüdü. Şimdi de cep telefonu çalıyordu. Çantasından çekip aldı ve arayan kişinin iş arkadaşı Dr. Abe Bristol olduğunu gördü. "Selam, Abe?"

Maura, bana bu gece acil serviste olanları anlatmak isler misin? "Haberin var mı?"

Üç yerden aradılar bile. Globe, Herald ve yerel bir televizyon kanalı. "Bu muhabirler ne diyor?"

Hepsi uyanan cesedi soruyor. Söylediklerine göre bir tıp merkezine yeni kabul edilmiş. Neden söz ettikleri hakkında hiçbir fikrim yok.

Ah, Tanrım. Basın bunu nasıl bu kadar çabuk öğrendi?

Yani doğru mu?

Seni arayacaktım... Maura duraksadı. Oturma odasındaki telefon çalıyordu. "Diğer telefondan arıyorlar. Seni sonra arasam olur mu, Abe?"

"Bana olanları anlatacağına söz verirsen." Maura oturma odasına koştu ve ahizeyi kaldırdı. "Dr. Isles."

Ben Kanal Altı Haber'den Zoe Fossey. Acaba sizinle...

Saat neredeyse on, diye araya girdi Maura. "Bu ev telefonum. Benimle konuşmak istiyorsanız, mesai saatlerim arasında ofisimden aramalısınız."

"Bu gece morgda bir kadının uyandığını öğrendik."

"Yorum yok."

"Kaynaklarımız bize bir polis dedektifinin ve Weymouth'taki bir kurtarma ekibinin kadını ölü olarak teşhis ettiğini söyledi. Merkezinizden biri de aynı teşhiste bulundu mu?"

Bu teşhiste merkezimiz hiçbir şekilde yer almadı.

Ama kadın size teslim edilmişti, değil mi?

Merkezimizden hiç kimse ölüm teşhisinde bulunmadı.

Yani suçun Weymouth İtfaiye ve Kurtarma ile polise ait olduğunu mu söylüyorsunuz? Böyle bir hata nasıl yapılabilir? Birinin hayatta olup olmadığını anlamak o kadar zor... Maura telefonu kapadı.

Telefon neredeyse hemen tekrar çaldı. Bu kez arayan farklı bir numaraydı. Ahizeyi kaldırdı. "Dr. Isles."

Ben Associated Press'ten Dave Rosen. Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ama adli tıbba teslim edildikten sonra bir ceset torbasının içinde uyanan bir kadınla ilgili araştırma yapıyoruz. Bu doğru mu?

Siz bunları nasıl öğrendiniz? Bu aldığım ikinci telefon. "Korkarım daha çok arayan olacak."

"Peki, size bu konuda ne söylendi?"

Bugün öğleden sonra Weymouth İtfaiye ve Kurtarma tarafından morga getirildiği. Canlı olduğunu fark edenin siz olduğunuz ve ambulans çağırdığınız. Hastaneyle konuştum ve hastanın durumunun ciddi ama kontrol altında olduğunu söylediler. Bütün bunlar doğru mu?

Evet ama... Onu bulduğunuzda gerçekten ceset torbasında mıydı? Oraya mı tıkılmıştı? "Bunu çok fazla sansasyonel hâle getiriyorsunuz."

Merkezinizde biri gelen cesetleri düzenli olarak kontrol eder mi? Ölü olduklarından emin olmak için?

Sabah size bir basın açıklaması sunacağım. İyi geceler.

Maura telefonu kapadı ve tekrar çalmasına fırsat vermeden fişini çekti. Bu gece uyuyabilmesinin tek yolu buydu.

Artık sessizleşen telefona bakarken düşündü: Haber nasıl bu kadar hızlı yayılmıştı?

Sonra acil servisteki tanıkları düşündü; memurlar, hemşireler, hademeler, bekleme salonunun cam bölmesinden ilgiyle izleyen hastalar. Aralarından herhangi biri telefona sarılmış olabilirdi. Tek bir arama, haberin duyulmasına yelerdi. Hiçbir şey böylesine korkunç bir söylenti kadar hızlı duyulmazdı. Yarın zor bir gün olacaktı ve buna hazır olması gerekiyordu.

Cep telefonundan Abe'i aradı. "Bir sorunumuz var," dedi.

Tahmin ettim.

Basınla konuşma. Ben bir basın açıklaması hazırlayacağım. Bu gecelik ev telefonumu fişten çektim. Bana ulaşman gerekirse cebimden ara.

Bütün bunlarla başa çıkmaya hazır mısın?

Başka kim yapacak ki? Kadını bulan benim.

Bunun ulusal çapta bir haber olacağını biliyorsun, Maura.

Associated Press aradı bile.

"Ah, Tanrım. Kamu Güvenliği Bürosu'yla konuştun mu?

Soruşturmayı onlar yürütecek."

Sanırım sıradakiler onlar.

Basın açıklaması için yardıma ihtiyacın var mı?

"Biraz zamana ihtiyacım var. Yarın biraz geç geleceğim.

Ben gelene kadar onları oyala."

Muhtemelen bir dava açılacak.

Biz suçsuzuz, Abe. Yanlış bir şey yapmadık.

Fark etmez. Buna hazırlansan iyi edersin.

3

"Rizzoli bu davayla ilgili olarak mahkemede vereceğiniz ifadenizde gerçeği, bütün gerçeği ve sadece gerçeği söyleyeceğinize Tanrı adına yemin eder misiniz?"

Ederim, dedi Jane Rizzoli. "Teşekkürler.

Oturabilirsiniz."

Jane tanık kürsüsündeki sandalyeye yerleşirken salondaki bütün gözlerin kendisini izlediğini hissetti. Şişmiş ayak bilekleri, hamilelik elbisesi altında iyice belirgin karnıyla salonu girdiği andan itibaren ona bakıyorlardı.

Şimdi sandalyesinde rahat etmeye, belli bir otorite havası vermeye çalışıyordu ama oda sıcaktı ve alnında biriken ter damlalarını daha şimdiden hissedebiliyordu.

Ter içinde, kıpır kıpır, hamile bir polisti. Evet, gerçekten de otoriter görünüyor olmalıydı.

Suffolk County Savcı Yardımcısı Gary Spurlock sorgu için ayağa kalktı. Jane onun sakin ve metodik bir savcı olduğunu biliyordu ve ilk sorularla ilgili hiçbir endişesi yoktu. Bakışlarını Spurlock'tan ayırmıyor, kadın avukatının yanında oturan ve kendisini izleyen davalı Billy Wayne Rollo'ya bakmıyordu bile. Kötücül bakışlarıyla Rollo'nun kendisini korkutmaya çalışacağını biliyordu. Polisi ürküt ve dengesini boz. Jane'in tanıdığı diğer serserilerden farkı yoktu ve bakışları da yeni bir şey değildi. Sadece bir sefilin son seçeneği.

Mahkemeye adınızı ve soyadınızı söyleyip soyadınızı heceler misiniz, lütfen? dedi Spurlock.

Dedektif Jane Rizzoli. RIZZOLI. "Mesleğiniz?"

Boston Polis Teşkilatı cinayet masasında dedektifim.

Bize eğitiminizi ve geçmişinizi açıklar mısınız?

Sert sandalye yüzünden sırtı ağrımaya başlayınca Jane yine kıpırdandı. "Massachusetts Körfezi Devlet Koleji'nde ön lisans diplomamı aldım. Boston Polis Akademisi'nde eğitimimi tamamladıktan sonra, Back Körfezi ve Dorchester'da devriye polisi olarak çalıştım." Bebek sert bir tekme atınca yüzünü buruşturdu. Sakin ol, evlat. Annen kürsüde.

Spurlock hâlâ cevabın geri kalanını bekliyordu. Jane devam etti. "İki yıl boyunca ahlak masasında ve narkotikte dedektif olarak çalıştım. Sonra, iki

buçuk yıl önce, halen görev yaptığım cinayet masasına tayin edildim."

"Teşekkürler, Dedektif. Şimdi size bu yılın üç Şubat gününde olan olaylarla ilgili sorular sormak istiyorum. Mesainiz sırasında Roxbury'de bir evi ziyaret ettiniz, doğru mu?"

"Evet, efendim."

"Adres 4280 Malcolm X Bulvarı'ydı, doğru mu?"

"Evet. Sivil bir bina."

"Bize bu ziyaretinizi anlatır mısınız?"

"Öğleden sonra saat iki buçuk sularında biz, ortağım Dedektif Barry Frost ve ben iki B numaralı dairede oturan bir tanığı sorgulamak için adrese gittik."

"Neyle ilgiliydi?"

Bir cinayet soruşturmasıyla ilgiliydi. İki B'de oturan kişi, kurbanın bir arkadaşıydı. "Yani bu davada bir şüpheli değildi?"

Hayır, efendim. Kendisini şüpheli olarak değerlendirmedik. "Sonra neler oldu?"

'Tam iki B'nin kapısını vururken, bir kadının çığlık attığını duyduk. Koridorun diğer ucundaki bir daireden geliyordu. İki E'den." "Çığlıkları tanımlayabilir misiniz?"

"Sanırım ciddi endişe çığlıkları olduğunu söyleyebilirim.

Korku. Ve mobilyalar devriliyormuş gibi patırtılar duyduk. Ya da biri yere vuruyormuş gibi. "İtiraz ediyorum!" Uzun boylu sarışın bir kadın olan savunma avukatı ayağa kalktı. "Bu tamamen farazi. Dedektif dairede olmadığından bunu göremezdi.""

Kabul edildi, dedi yargıç. "Dedektif Rizzoli, lütfen görmediğiniz olaylarla ilgili tahminde bulunmayın."

"Son derece isabetli bir tahmin olsa bile mi? Çünkü olan şey tam olarak buydu. Billy Wayne Rollo, o sırada kız arkadaşının kafasını yere vuruyordu!"

Jane öfkesini bastırdı ve ifadesini düzeltti. "Daireden gelen büyük bir gürültü duyduk."

"Sonra ne yaptınız?"

Dedektif Frost ve ben, hemen iki E'nin kapısını çaldık.

Kendinizi polis olarak tanıttınız mı? "Evet, efendim."

Sonra nel...

Bu lanet olasıca bir yalan! dedi davalı. "Polis olduklarını söylemediler!" Herkes dönüp Billy Wayne Rollo'ya baktı; o ise sadece Jane'e bakıyordu. "Sessiz olun, Bay Rollo," diye emretti yargıç. "Ama o bir yalancı!"

Sayın avukat, ya müvekkilinizi kontrol altına alın ya da onu bu salondan çıkaracağım. "Şşş, Billy," diye mırıldandı savunma avukatı. "Bu hiç yardımcı olmaz."

Pekâlâ, dedi yargıç. "Bay Spurlock, devam edebilirsiniz."

Savcı yardımcısı başıyla onayladı ve tekrar Jane'e döndü.

İki E'nin kapısını çaldıktan sonra neler oldu?

"Cevap yoktu. Ama çığlıkları duyuyorduk. Gürültüyü de.

Ortağımla, birinin hayatının tehlikede olabileceğine ve içeri girmemiz gerektiğine karar verdik."

Ve girdiniz mi?

Evet, efendim.

Lanet olasıca kapımı kırdılar! dedi Rollo.

Sessizlik, Bay Rollo! diye tersledi yargıç ve davalı Jans'e öfkeyle bakarak yerine oturdu. istediğin kadar bak, serseri. Beni korkutabileceğim mi sanıyorsun?

Dedektif Rizzoli, dedi Spurlock, "dairenin içinde ne gördünüz?"

Jane dikkatini yine savcı yardımcısına verdi. "Bir erkek ve bir kadın gördük. Kadın sırtüstü yatıyordu. Yüzü ağır yaralıydı ve dudağı kanıyordu. Adam üzerine oturmuştu. İki eli kadının boynunu kavramıştı."

O adam şu anda bu salonda mı?

Evet, efendim.

Lütfen kendisini işaret eder misiniz? Jane, Billy Wayne Rollo'yu işaret etti. "Sonra neler oldu?"

Dedektif Frost ile birlikte Bay Rollo'yu kadının üzerinden çektik. Kadının bilinci hâlâ yerindeydi. Bay Rollo bize direndi ve o boğuşma sırasında Dedektif Frost karnına ağır bir darbe aldı. Bay Rollo daireden kaçtı. Ben peşinden gittim ve merdivene doğru kovaladım. Orada onu yakaladım. "Kendi başınıza mı?"

Evet, efendim. Jane duraksadı ve sonra pek de şakacı görünmemeye çalışarak ekledi: "Merdivenden düştükten sonra. Oldukça sarhoş görünüyordu."

"Lanet olasıca fahişe beni itti" dedi Rollo.

Yargıç tokmağını kürsüsüne vurdu. "Sizi yeterince dinledim! Mübaşir, davalıyı lütfen dışarı çıkarın."

Sayın yargıç. Savunma avukatı ayağa kalktı. "Onu ben kontrol altında tutarım."

"Bu konuda şimdiye kadar pekiyi iş çıkaramadınız, Bayan Quinlan."

"Artık sessiz olacak." Quinlan, müvekkiline baktı. "Değil mi?" Rollo huysuzca homurdandı.

Başka sorum yok, sayın yargıç, dedi Spurlock ve yerine oturdu. Yargıç savunma avukatına baktı. "Bayan Quinlan?"

Victoria Quinlan kendi sorularını sormak için ayağa kalktı. Jane daha önce bu avukatla hiç karşılaşmamıştı ve ne beklemesi gerektiğinden emin değildi. Quinlan tanık kürsüsüne yaklaşırken, Jane düşündü: Genç, sarışın ve güzelsin. Bu sersemi ne diye savunuyorsun ki? Kadın podyumda yürüyen bir manken gibi hareket ediyor, uzun bacakları kısa eteğini ve sivri yüksek topuklarını vurguluyordu. O ayakkabılara bakmak bile Jane'in ayaklarını acıtmaya yetmişti. Quinlan gibi bir kadın muhtemelen daima ilgi odağı olurdu ve şimdi tanık kürsüsüne yürürken, jüri bölmesinde oturan bütün erkeklerin poposuna baktığından emin olduğu belliydi.

Günaydın, Dedektif, dedi Quinlan. Tatlı bir tavırla.

Fazla tatlı. Bu sarışın biraz sonra sivri dişlerini gösterecekti.

Günaydın, hanımefendi, dedi Jane, son derece rahat bir tavırla.

Şu anda cinayet masasında görev yaptığınızı söylediniz.

Evet, hanımefendi.

Şu anda aktif olarak hangi davaları araştırıyorsunuz?

Şu anda hiçbir davam yok. Ama niyetim...

Ama Boston Polis Teşkilatı'nda görevli bir dedektifsiniz. Ve şu anda, ciddi soruşturma gerektiren hiçbir cinayet davası yok mu?

Hamilelik iznimi kullanıyorum.

Ah, demek izindesiniz. Yani şu anda teşkilatta değilsiniz.

Yönetici olarak çalışıyorum.

Bir konuda net olalım. Aktif bir dedektif değilsiniz.

Quinlan gülümsedi. "Şu anda."

Jane yüzünün kızardığını hissetti. "Dediğim gibi, hamilelik iznimi kullanıyorum. Polislerin de çocukları olur," diye ekledi alaycı bir tavırla ama hemen pişman oldu. Onun oyununa gelme. Sakin ve soğukkanlı ol. Ama bunu bir mahkeme salonunda yapmak, söylemekten zordu.

Havalandırmanın nesi vardı ki? Neden ondan başka kimse sıcaktan rahatsız oluyormuş gibi görünmüyordu?

Bebeğinizin doğum zamanı nedir, Dedektif?

Jane bunun nereye varacağını merak ederek duraksadı.

Bebeğimin geçen hafta doğması gerekiyordu, dedi sonunda. "Gecikti."

olsa da. "O gün iki E numaralı dairede gördüğüm şey açıkça tacizdi. Kan vardı."

Sanki benim kanım kan değil, dedi Rollo. "Beni merdivenden aşağı ittin, kadın! Çenemde hâlâ yara izi var!"

Sessizlik, Bay Rollo! diye emretti yargıç.

"Bakın! En alt basamağa vurduğum yeri görüyor musunuz? Dikiş atılması gerekti!"

Bay Rollo!

Müvekkilimi merdivenden ittiniz mi, Dedektif? diye sordu Quinlan.

İtiraz ediyorum, dedi Spurlock.

Hayır, itmedim, dedi Jane. "Merdivenden kendi başına düşmesine yetecek kadar sarhoştu."

Yalan söylüyor! dedi davalı.

Tokmak bir kez daha indi. "Sessizlik, Bay Rollo!"

Ama Billy Wayne Rollo öfkesini kusmaya daha yeni başlıyordu. "O ve ortağı, ne yaptıklarını kimsenin görmemesi için beni merdivene sürüklediler. Sizce beni kendi başına tutuklayabilir miydi? Şu küçük hamile faz?

Size anlattığı şeyler son derece saçma!"

Çavuş Givens, davalıyı dışarı çıkarın.

Polis zalimliğine mükemmel bir örnek! diye bağırdı Rollo, mübaşir onu tutup ayağa kaldırırken. "Hey, jüri üyeleri, siz aptal mısınız? Bütün bunların uydurma olduğunu göremiyor musunuz? Bu iki polis beni lanet olasıca merdivenden aşağı itti!"

Tokmak bir kez daha indi. "Ara veriyoruz. Lütfen jüri üyeleri dışarı çıksın."

Ah, evet! Ara verin! Rollo güldü ve mübaşiri itti. 'Tam da gerçeği duymak üzerelerken!"

Çıkarın onu buradan, Çavuş Givens.

Givens, Rollo'nun kolunu yakaladı. Öfkeye kapılan Rollo dönüp saldırdı ve mübaşirin kamına kafa attı. İkisi birlikte yere yuvarlanarak boğuşmaya

başladı. Müvekkili ve mübaşir, yüksek topuklu Manolo Blahnik ayakkabılarından yarım metre ötede boğuşurken, Victoria Quinlan ağzı açık hâlde bakakaldı.

Ah, Tanrım. Birinin bu şeyi kontrol altına alması gerek.

Jane sandalyesinden kalktı. Şaşkın hâldeki Quinlan'i iterek mübaşirin o kargaşada yere düşürdüğü kelepçesini kaptı.

Yardım! diye bağırdı yargıç, tokmağını bir kez daha vurarak. "Burada bir mübaşire daha ihtiyacımız var!"

Çavuş Givens şimdi Rollo'nun altında mıhlanmış hâlde sırtüstü yatıyordu ve Rollo yumruk atmak için sağ elini kaldırmıştı. Jane, Rollo'nun havadaki bileğini yakalayarak kelepçenin bir ucunu geçirdi. "Ne oluyor be?" dedi Rollo.

Jane ayağını adamın arkasına indirerek kolunu arkaya kıvırdı ve onu mübaşire doğru itti. Bir tıkırtı daha duyuldu ve diğer kelepçe de Rollo'nun sol bileğine geçti.

Kalk üstümden, seni lanet olasıca şişko inek! diye bağırdı Rollo. "Omurgamı kıracaksın!"

İkisinin altında kalmış olan Çavuş Givens, ağırlığın allında boğulacakmış gibi görünüyordu.

Yani üç Şubat'ta, müvekkilim Bay Rollo'yla ilk karşılaştığınızda, ne kadar, hamileliğinizin üçüncü ayında mıydınız?

İtiraz ediyorum, dedi Spurlock. "Bunun davayla ilgisi yok." "Sayın avukat," dedi yargıç, Quinlan'a, "sorunuzun amacı nedir?" "Dedektifin daha önceki ifadesiyle ilgisi var, sayın yargıç. Dedektif Rizzoli, açıkça güçlü bir fiziği olduğu görülen müvekkilimi merdivende tek başına etkisiz hâle getirip tutukladığını söylemişti."

Ve hamileliğinin bununla ne ilgisi var?

Hamileliğinin üçüncü ayında olan bir kadın böyle bir şeyde zorl...

O bir polis memuru, Bayan Quinlan. İnsanları etkisiz hâle getirip tutuklamak onun işi.

Bastır yargıç! Konuş.

Victoria Quinlan karşılaştığı itirazla afalladı. "Pekâlâ, sayın yargıç. Sorumu geri alıyorum." Tekrar Jane'e döndü.

Bir an ona bakarak bir sonraki adımını düşündü. "Siz ve ortağınız Dedektif Frost'un olay yerinde birlikte olduğunuzu söylediniz. İki B'ye girmek ortak kararınız mıydı?"

İki B değil, hanımefendi, iki E.

Ah, evet, elbette. Benim hatam.

Evet, doğru. Sanki beni şaşırtmaya çalışmıyorsun.

Kapıyı vurduğunuzu ve polis olduğunuzu söylediğinizi belirttiniz, dedi Quinlan. "Evet, hanımefendi."

Ve bu müdahalenin gerçekte o binada bulunma nedeninizle ilgisi yoktu.

"Hayır, hanımefendi. O anda orada bulunmamız sadece tesadüftü. Ama bir vatandaşın tehlikede olduğuna karar verdiğimizde, müdahale etmek görevimizdir."

Ve iki B'nin kapısını bu yüzden mi vurdunuz?

İki E.

Kimse cevap vermeyince de içeri daldınız.

Bir kadının hayatının tehlikede olduğunu hissettik; duyduğumuz çığlıklara dayanarak.

Çığlıkların korkudan kaynaklandığına nasıl karar verdiniz? Diyelim ki... sevişirken atılan çığlıklar olamaz mıydı?

Jane bu soruya gülmek istedi ama gülmedi. "Duyduğumuz öyle bir şey değildi."

Ve farkı bilebileceğinizi mi söylüyorsunuz?

Dudağı kanlar içinde bir kadın, bence yeterince güçlü bir kanıt.

Konu şu ki; o anda bilmiyordunuz. Müvekkilime kapıyı açması için fırsat tanımadınız. Ani bir karar verip içeri zorla girdiniz.

"Bir kadını dayaktan kurtardık."

"Bu sözde kurbanın Bay Rollo'ya karşı davacı olmadığının farkında mısınız? Hâlâ birbirlerini seven bir çift olarak birlikte olduklarının?"

Jane dişlerini sıktı. "Bu onun kararı." Ne kadar aptalca Jane ayağını Rollo'nun sırtından çekti. Aniden bacaklarının arasından sıcak bir sıvı aktı ve Rollo'nun üzerinden Givens'ın üzerine aktı. Jane arkaya doğru sendelerken sırılsıklam olmuş hamile elbisesine şaşkınlıkla baktı. Sıvı hâlâ bacaklarının arasından mahkeme salonunun zemin döşemelerine akıyordu.

Rollo yan tarafına dönerek ona baktı ve aniden kahkahalarla gülmeye başladı. Sırtüstü dönerken hâlâ gülüyordu. "Hey!" dedi. "Şuna bakın! Kaltak altına işedi!"

4

Abe Bristol onu cep telefonundan aradığında Maura, Brookline Village'de bir trafik lambasında durmuştu. "Bu sabah televizyonu izledin mi?" diye sordu Abe. "Bana haberin çoktan televizyondan yayınlandığını söyleme."

Kanal Altı. Muhabirin adı Zoe Fossey. Onunla konuştun mu?

Dün gece kısaca konuştum. Ne dedi? "Özetle mi? 'Kadın ceset torbasından canlı çıktı. Tıp uzmanları Weymouth İtfaiyesi'ni ve polisi yanlış ölüm teşhisi koymakla suçluyor.'"

"Ah, Tanrım. Ben öyle bir şey demedim."

"Demediğini biliyorum. Ama Weymouth İtfaiye Şefi çok öfkeli ve polisin de pek mutlu olduğunu söyleyemem.

Louise'i arayıp duruyorlar. Yeşil yandı. Kavşaktan geçerken aniden dönüp eve gitmeyi düşündü. Keşke yaklaşan onca sıkıntıdan kaçabilseydi. "Ofiste misin?" diye sordu Maura."

Saat yedide geldim. Şimdiye kadar gelmiş olacağını sanıyordum.

Arabamdayım. Bu sabah basın açıklamasını hazırlamak için birkaç saate ihtiyacım vardı. "Eh, seni uyarmalıyım.

Buraya geldiğinde otoparkta üzerine çullanacaklar."

Oraya da mı toplandılar?

"Muhabirler, televizyon minibüsleri. Hepsi Albany Caddesi'nde. Binamızla hastane arasında sürekli mekik dokuyorlar."

Ne güzel. Basın için bonmarşe mağazası.

Hastayla ilgili başka bir şey öğrenebildin mi?

Bu sabah Dr. Cutler'ı aradım. Hastanın barbitürat ve alkol testlerinin pozitif çıktığını söyledi. Bir hayli yüklenmiş olmalı.

Bu onu sudan çıkardıklarında neden o hâlde olduğunu açıklıyor. Barbitürat kullandıysa, yaşam belirtileri göstermemesine şaşmamak gerek. "Bütün bunlar neden böylesine bir çılgınlığa yol açıyor?"

Çünkü tam bir National Enquirer malzemesi. Mezardan çıkan ölü. Ayrıca, genç bir kadın, değil mi?

Yirmilerinde sanırım. "Ve güzel?" "Ne fark eder ki?"

Haydi. Abe güldü. "Ne fark edeceğini biliyorsun."

Maura iç çekti. "Evet," diye itiraf etti. "Çok güzel."

Evet, eh, işte. Genç, seksi ve neredeyse canlı canlı kesilip biçiliyordu.

Ama bu olmadı.

Seni sadece uyarıyorum; halk bunu böyle görecek.

"Bugün hasta olduğumu söyleyip izin isteyemez miyim?

Belki Bermuda'ya ilk uçağa yer bulabilirim."

Ve beni bu sorunla baş başa mı bırakacaksın? Aklından bile geçirme.

Yirmi dakika sonra Albany Caddesi'ne girdiğinde, çalıştığı binanın ön kapısında park etmiş iki televizyon minibüsünü fark etti. Abe'in onu uyardığı gibi, muhabirler üzerine çullanmaya hazır görünüyordu.

Havalandırmalı Lexus'undan yoğun nemli bir sabah havasına indi ve yarım düzine muhabir ona doğru koşturdu.

Dr. Isles! diye seslendi adamın biri. "Boston Tribune."

Jane Doe hakkında biraz konuşabilir miyiz?"

Maura buna karşılık çantasına uzandı ve o sabah hazırladıklarının kopyalarını çıkardı. Gece olan olayların ve konuya nasıl yaklaştığının gerçekçi bir özetiydi. Hızlı hareketlerle kopyalan dağıttı. "Basın açıklamam bu," dedi. "Ekleyecek başka bir şeyim yok."

Ama sorular durmadı.

Biri böyle bir hatayı nasıl yapabilir?

Kadının adı öğrenildi mi?

Ölüm teşhisini Weymouth İtfaiyesi'nin koyduğunu öğrendik. İsim verebilir misiniz?

Onların sözcüleriyle konuşmanız gerek, dedi Maura.

Onlar adına ben cevap veremem.

İtiraf etmek zorundasınız, Dr. Isles, dedi bir kadın, bu biri adına oldukça açık bir ihmal durumu.

Maura sesi tanımıştı. Döndü ve kalabalığın arasından kendine yol açarak öne çıkan sarışın bir kadın gördü.

Kanal Altı'dan arayan muhabir sizsiniz.

Zoe Fossey. Kadın tanındığı için memnun olarak gülümseyecek oldu ama Maura aniden onu olduğu yere mıhlayan ve gülümsemesini yüzünde donduran bir ifadeyle baktı.

Sözlerimi değiştirerek aktardınız, dedi Maura. "Ben asla itfaiyeyi veya polisi suçlamadım."

Bu birinin hatası olmalı. Onlar değilse, kim? Siz mi sorumlusunuz, Dr. Isles?

Kesinlikle hayır.

"Bir kadın hâlâ hayattayken ceset torbasına konuyor.

Sekiz saat morg buzluğunda hapis kalıyor. Ve bu kimsenin hatası değil mi? Fossey duraksadı. "Bunun için birinin işini kaybetmesi gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

Sözgelimi, polis dedektifinin?"

Birilerini suçlamakta kesinlikle acele ediyorsunuz.

Bu hata, bir kadının ölümüne yol açabilirdi.

Ama açmadı.

Bu oldukça temel bir hata değil mi? Fossey güldü.

Yani, birinin ölmediğini söylemek ne kadar zor olabilir ki?

Sandığınızdan çok daha zor, diye tersledi Maura.

Yani onları savunuyorsunuz.

Ben size basın açıklamamı verdim. Başka birinin davranışları üzerinde yorumda bulunamam.

Dr. Isles? Yine Boston Tribune'den gelen adamdı, 'ölüm teşhisi koymanın kolay olmayabileceğini söylediniz.

Ülkenin her yerindeki morglarda yaşanmış olan benzer olayın olduğunu biliyorum. Bazen neden zor olduğu konusunda bizi aydınlatır mısınız?" Adam sakin ve saygılı konuşuyordu. Sorduğu soru bir meydan okuma değil, cevabı hak eden düşünceye dayalı bir soruydu.

Maura bir an adama baktı. Zeki bakışlı gözlerini, dağınık saçlarını ve genç bir kolej profesörünü hatırlatan bakımlı sakalını gördü. O esmer fizik hiç şüphesiz birçok kadının kalbini hoplatıyordu. "Adınız nedir?" diye sordu.

Peter Lukas. Tribune'As haftalık köşem var.

Sizinle konuşacağım, Bay Lukas. Ve sadece sizinle, içeri gelin.

Durun! diye itiraz etti Fossey. "Bazılarımız daha uzun süredir bekliyorduk."

Maura kadına sert bir bakış attı. "Bu durumda, Bayan Fossey, erken kalkan yol alır prensibi işlemeyecek.

"Kibar olan yol alacak." Döndü ve arkasında Tribune muhabiriyle birlikte binaya girdi.

Sekreteri Louise telefondaydı. Elini ahizenin üzerine kapayarak umutsuzca bir şekilde Maura'ya fısıldadı:

Telefon hiç susmuyor. Onlara ne diyeyim?

Maura basın açıklamasının bir kopyasını Louise'in masasına bıraktı. "Onlara bunu faksla."

Yapmamı istediğin tek şey bu mu?

Basından gelen bütün aramaları savuştur. Bu Bay Lukas, sadece kendisiyle konuşmayı kabul ettim. Başka röportaj yok.

Muhabire bakarken Louise'in yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak hiç zor değildi. Bakıyorum da yakışıklı birini seçmişsin.

Uzun sürmez, dedi Maura. Lukas'ı ofisine geçirerek kapıyı kapadı ve koltuğu işaret etti.

Benimle konuşmayı kabul ettiğiniz için teşekkürler, dedi Lukas.

Orada beni sinirlendirmeyen tek kişi sizdiniz.

Bu sinir bozucu olmadığım anlamına gelmez.

Maura hafifçe gülümsedi. "Bu sadece bir kendini savunma stratejisi," dedi. "Belki sizinle konuşursam diğerlerinin geleceği kişi de siz olursunuz. O zaman beni rahat bırakır ve sizi taciz ederler."

Korkarım o şekilde olmuyor. Hâlâ sizin peşinizde olacaklardır.

Hakkında yazabileceğiniz daha bir sürü büyük haber var, Bay Lukas. Daha önemli haberler. Neden bu?

Çünkü bu bize içsel bir şekilde çarpıcı geliyor. En kötü korkularımıza sesleniyor. Kaçımız ölmediğimiz hâlde öldü sanılıp kazayla gömülmekten korkarız? Bu geçmişte birkaç kez oldu.

Maura başıyla onayladı. "Tarihî açıdan belgelenmiş bazı vakalar var. Ama onlar çok eski."

Ya morglarda uyananlar? Bu pek de tarihî sayılmaz. Son yıllarda bu tür çok sayıda olay olduğunu öğrendim.

Maura tereddüt etti. "Evet, bu oldu."

Halkın sandığından daha sık. Lukas bir defter çıkarıp açtı. "1984 yılında New York'ta bir vaka vardı. Otopsi masasında yatan bir adam. Patolog neşterini alıp tam ilk kesiği atacakken ceset uyanıp doktoru boğazından yakalamış. Doktor o korkuyla kalp krizi geçirip ölmüş."

Lukas başım kaldırıp Maura'ya baktı. "O olayı duymuş muydunuz?"

En sansasyonel örneğe odaklanıyorsunuz.

Ama gerçek, değil mi?

Maura iç çekti. "Evet. O olayı ben de biliyorum."

Lukas defterinden başka bir sayfayı açtı. "Springfield, Ohio, 1989. Yaşlılar yurdunda bir kadın, öldüğü söylenerek cenaze evine gönderiliyor.

Masada yatarken ve cenazeci onu mumyalayacakken, ceset konuşmaya başlıyor."

Bu konuyla oldukça aşina görünüyorsunuz.

Çünkü nefes kesici. Lukas defterinin sayfalarını çevirmeye devam etti. "Dün gece vaka üstüne vaka araştırdım. Güney Dakota'da açık tabutunda uyanan küçük bir kız. Des Moines'te göğüs kafesi kesilip açılmış olan bir adam. Ancak ondan sonra patolog adamın kalbinin hâlâ attığını fark etmiş."

Lukas, Maura'ya baktı. "Bunlar şehir efsaneleri değil.

Belgelenmiş gerçek olaylar ve bir sürü var."

Bakın, böyle şeylerin olmadığını söylemiyorum, çünkü olduğu açık. Morglarda uyanan cesetler oldu. Eski mezarlar o ya da bu nedenle kazıldığında, tabutların içinde tırnak izleri bulundu. İnsanlar bu olasılıktan o kadar korktu ki bazı tabut üreticileri içlerinde acil durum vericileri olan tabutlar satıyor. Canlı canlı gömülürsen diye.

Ne rahatlatıcı.

Dolayısıyla, evet, bunlar olabilir. İsa'yla ilgili teoriyi duyduğunuzdan eminim. Mesih'in dirilmesinin gerçekte dirilme olmadığı, sadece ölmemiş birinin gömülmesi olduğuna dair.

"Birinin ölüp ölmediğini teşhis etmek neden o kadar zor?

Bunun açık olması gerekmez mi?"

Bazen öyle olmuyor. Soğuk suda kalan insanlar gerçekten ölü gibi görünebilir. Jane Doe'muz da soğuk suda bulunmuştu. Ve yaşam belirtilerini maskeleyerek solunumu veya nabzı algılamayı zorlaştıracak belli maddeler de var.

Romeo ve Juliet. Juliet'in içtiği iksir onu ölü gibi gösterir.

Evet. İksirin ne olduğunu bilmiyorum ama senaryo imkânsız değil.

Hangi maddeler bunu yapabilir?

Örneğin, barbituratlar. Solunumu bastırabilir ve kişinin nefes alıp almadığını söylemeyi zorlaştırabilir.

Jane Doe'nun toksikoloji testlerinde çıkan da buydu, değil mi? Fenobarbital.

Maura kaşlarını çattı. "Bunu nereden duydunuz?"

Kaynaklar. Doğru, değil mi?

Yorum yok.

Psikiyatri geçmişi var mı? Neden aşırı dozda fenobarbital almış olabilir?

Psikiyatri geçmişi bir yana, kadının adını bile bilmiyoruz.

Lukas bir an Maura'yı incelerken bakışları rahatsız edecek ölçüde deliciydi. Bu röportaj bir hataydı, diye düşündü Maura. Biraz önce Peter Lukas onu kibarlığı ve ciddiyetiyle etkilemişti; bu habere saygıyla yaklaşan bir muhabir gibi görünmüştü. Ama sorularının yönü Maura'yı huzursuz etmişti. Lukas bu görüşmeye tamamen hazırlıklı gelmişti ve Maura'nın en az değinmek istediği detayları yalayıp yutmuş gibi görünüyordu; halkın ilgisini perçinleyecek detaylar.

Bu kadının dün sabah Hingham Körfezi'nde sudan çıkarıldığını biliyoruz, dedi Lukas. "İlk yardıma koşan Weymouth İtfaiye ve Kurtarma olmuş.".

Doğru.

Neden orada adli tıptan kimse yoktu?

Her ölüm mahallini incelemeye yetecek kadar adamımız yok. Ayrıca, bu Weymouth'ta olan bir olay ve herhangi bir saldın ya da darp izi görünmüyor.

Bu polisin yargısı mı?

Dedektifleri olayın çok büyük olasılıkla kaza olduğunu düşünmüş.

Ya da intihar girişimi olabilir mi? Toksikoloji testlerinin sonuçlan dikkate alınırsa?

Maura, Lukas'ın zaten bildiği anlaşılan şeyleri inkâr etmeye çalışmadı. "Aşırı doz almış olabilir, evet."

"Aşın dozda barbiturat. Ve soğuk suda soğuyan bir vücut.

Bir ölüm teşhisini engelleyebilecek iki neden. Bunun dikkate alınması gerekmez miydi?"

Şey... evet. Bunlar, dikkate alınması gereken şeylerdi.

Ama ne polis dedektifi ne de Weymouth İtfaiyesi bunu dikkate almadı. Bu da kulağa bir hata gibi geliyor.

Olabilir. Söyleyebileceğim tek şey bu.

Siz hiç böyle bir hata yaptınız mı, Dr. Isles? Hâlâ hayatta olan birinin öldüğüne karar verdiniz mi?

Maura duraksadı ve yıllar öncesinde kalmış stajyerlik dönemini düşündü. Dahili tıp rotasyonu sırasında bir gece nöbetteyken çalan telefon onu derin uykusundan uyandırmıştı. Hemşire ona 336A'daki hastanın az önce öldüğünü söylemişti. Maura gelip kadının öldüğünü doğrulayabilir miydi? Maura hastanın odasına giderken hiç gergin değildi ve kendine güveni tamdı. Tıp fakültesinde bir ölüm teşhisiyle ilgili özel bir ders verilmemişti; insan gördüğünde anlayabilirdi. O gece hastane koridorlarında yürürken bu

işi çabucak bitirip yatağına dönmeyi düşünüyordu. Ölüm beklenmedik bir olay değildi; hasta kanserin ölümcül aşamalarındaydı ve tablosunda açıkça resüsitasyon olmadığı yazıyordu.

336'ya girdiğinde, sevdiklerine veda etmek için yatağın etrafına toplanmış gözyaşları içindeki akrabalar Maura'yı irkiltmişti. Maura'nın yanında tanıklar olacaktı. Bu düşündüğü gibi bir şey değildi. Rahatsız etmek zorunda kaldığı için özür dileyerek yatağın kenarına yaklaşırken, bütün gözlerin üzerinde olduğunun farkındaydı. Hasta huzurlu bir ifadeyle sırtüstü yatıyordu. Maura stetoskobunu çıkardı, hastane geceliğinin altına diyaframı sokmuştu ve kadının zayıf göğsüne dayamıştı. Hastanın üzerine eğilirken ailenin ona yaklaştığını ve dikkatle izlediğini hissetmişti. Yapması gerektiği kadar uzun dinlememişti.

Hemşireler zaten kadının öldüğünü söylemişlerdi; doktoru çağırmak sadece protokol gereğiydi. Cesedi morga nakletmeden önce ihtiyaçları olan tek şey doktor imzasıydı. Başını kadının göğsüne eğmiş hâlde sessizce dinlerken, Maura odadan kaçmak için sabırsızlanıyordu.

Anlayışlı bir yüzle yerinde doğrulurken, dikkatini hastanın. kocası olduğunu tahmin ettiği adama vermişti.

Tam mırıldanmak üze reydi: Özür dilerim ama onu kaybettik. O anda fısıltı gibi bir nefes sesi onu durdurmuştu.

İrkilerek dönüp baktığında hastanın göğsünün kalkıp indiğini görmüştü. Kadın bir nefes daha alıp vermiş, sonra tekrar hareketsiz kalmıştı. Bu bir agonal kalıptı; mucize falan değil, sadece beynin son elektrik sinyalleri, diyaframın son seğirmeleriydi. Odadakilerin hepsi irkilmişti.

Tanrım, demişti kadının kocası. "Henüz ölmemiş."

Yakında... ölecek, demişti Maura sadece. Odadan çıkarken bir hata yapmaya ne kadar yaklaştığının farkındaydı, bir daha ölüm teşhisinde bulunmakta asla o kadar rahat davranmamıştı.

Muhabire baktı. "Herkes hatalar yapar," dedi. "Ölüm kadar temel bir şeyi teşhis etmek bile sandığınız kadar kolay olmayabilir."

Yani itfaiye ekibini savunuyor musunuz? Ve polisi?

Sadece hataların olabileceğini söylüyorum, hepsi bu.

Ve Tanrı biliyor ya ben de birkaç tane yaptım. "Bunun nasıl olabileceğini anlıyorum. Kadın soğuk suda bulundu.

Dolaşım sisteminde barbiturat vardı. Bunlar ölüm etkisi yaratabilir. Bu şartlar altında bir hata yapmak çok da zor değil. Burada söz konusu olan

personel sadece işini yapmaya çalışıyordu ve umarım haberinizi yazarken onlara karşı adil davranırsınız." Maura, görüşmenin bittiğini belli eden bir şekilde ayağa kalktı.

Ben daima adil olmaya çalışırım, dedi Lukas.

Her muhabir bu iddiada bulunamaz.

Lukas da ayağa kalktı ve masanın diğer tarafındaki Maura'ya baktı. "Yazımı okuduktan sonra bu konuda başarılı olup olmadığımı söylersiniz."

Maura onu kapıya kadar geçirdi. Louise'in masasının yanından geçerek ofisten çıkışını izledi.

Louise başını klavyeden kaldırdı. "Nasıl gitti?"

Bilmiyorum. Belki de onunla konuşmamalıydım.

Yakında öğreniriz, dedi Louise, bakışlarını tekrar bilgisayar ekranına çevirirken. "Cuma günü yazısı Tribune'deki köşesinde yayınlandığında."

5

Jane haberin iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu bilemiyordu.

Dr. Stephanie Tam öne eğilmiş, Doppler stetoskobuyla dinliyordu ve siyah saçları yüzüne düştüğünden, Jane onun ifadesini okuyamıyordu. Sırtüstü dümdüz bir hâlde yatarken, Doppler'ın şiş karnının üzerinde kayışını izledi. Dr. Tam'in cerrahlara has zarif elleri vardı ve aleti bir müzisyenin harpının tellerine vuracağı hassasiyetle hareket ettiriyordu. Aniden el durdu ve Tam iyice konsantre olmuş bir hâlde başını daha da eğdi. Jane yanında oturan kocası Gabriel'e bir bakış attı ve onun gözlerinde de aynı endişeyi okudu. Bebeğimiz iyi mi?

Sonunda Dr. Tam doğruldu ve Jane'e sakin bir gülümsemeyle baktı. "Dinleyin," dedi ve Doppler'ın sesini açtı.

Kolondan ritmik, düzenli ve canlı bir vınlama duyuldu.

"Bunlar güçlü cenin kalp atışları, dedi Tam?"

"Yani bebeğim iyi mi?" "Bebek şu ana kadar gayet iyi."

"Şu ana kadar mı? Bunun anlamı ne?"

Şey... orada daha fazla kalamaz. Tam, stetoskobu kaldırdı ve çantasına yerleştirdi. "Amniyotik kese patladığında doğum süreci genellikle doğal olarak başlar."

"Ama hiçbir şey olmuyor. Hiç kasılma hissetmiyorum."

Aynen öyle. Bebeğiniz işbirliği yapmaya yanaşmıyor. Çok inatçı bir bebeğin var, Jane. Gabriel iç çekti. "Tıpkı annesi gibi. Son dakikaya kadar haydutlarla boğuşmaya devam ediyor. Karıma resmî olarak hamilelik izninde olduğunu söyler misiniz, lütfen?"

Artık kesinlikle işten uzaksın, dedi Tam. "Seni ultrasona sokacağım; içeri bir bakalım. Sonra doğum sürecini başlatmam gerekecek."

"Kendisi başlamayacak mı?" diye sordu Jane.

Suyun gelmiş. Enfeksiyon kapabilecek açık bir kanalın var. İki saat olmuş ve hâlâ hiç kasılma yok. Ufaklığı harekete geçirme zamanı geldi. Tam, hızlı adımlarla kapıya yürüdü. "Sana serum verecekler. Ben de Tanısal Görüntüleme'yi kontrol edip seni sokup sokamayacağımıza bakacağım. Sonra da nihayet anne olabilmen için bebeği oradan çıkaracağız."

Bütün bunlar çok hızlı oluyor. Tam gülümseyerek. "Bunu düşünmek için dokuz ayın vardı. Çok da sürpriz olmamalı," dedi ve odadan çıktı.

Jane tavana baktı. "Buna hazır olduğumdan emin değilim."
Gabriel onun elini tutup sıktı. "Ben uzun süredir hazırım. Sonsuzluk gibi geldi." Karısının hastane geceliğini kaldırdı ve kulağını çıplak karnına dayadı.
Selam evlat! diye seslendi. "Baban sabırsızlanıyor, o yüzden oyalanmayı bırak artık."
"Ah! Bu sabah tıraş olurken hiç iyi iş çıkaramamışsın."
Sırf senin için tekrar tıraş olurum. Gabriel doğruldu ve karısının gözlerine baktı. "Ciddiyim, Jane," dedi.
Bunu uzun süredir istiyordum. Kendi küçük ailem.
"Ama ya beklediğin gibi olmazsa?"
"Ne beklediğimi sanıyorsun ki?"
"Bilirsin. Mükemmel çocuk, mükemmel eş."
Sana sahipken mükemmel eşi ne yapayım? dedi Gabriel ve Jane ona vuracakken geri çekildi.
Ama ben mükemmel kocayı buldum, diye düşündü Jane, Gabriel'in gülümseyen gözlerine bakarak. Nasıl bu kadar şanslı olabildiğimi hâlâ bilmiyorum. Kurbağa Surat takma adıyla büyüyen bir kız nasıl oldu da bir odaya girdiğinde içerideki bütün kadınların dikkatini üzerine çeken bir adamla evlendi?
Gabriel ona doğru eğildi. "Bana hâlâ inanmıyorsun, değil mi?" diye sordu, yumuşak bir sesle. "Bin kere söyleyebilirim ve sen hâlâ bana inanmazsın. İstediğim sensin, Jane. Sen ve bebek." Jane'in burnuna bir buse kondurdu. "Şimdi. Senin için neler getirmem gerekiyor, anne?"
"Ah, Tanrım! Bana öyle seslenme. Hiç de seksi değil."
"Bence son derece seksi. Aslında..."
Jane gülerek kocasının eline vurdu. "Yürü! Kendin karnını doyur. Bana da hamburger ve kızarmış patates getir."
Doktorun talimatlarına ters bu. Yiyecek yok.
Bilmesi gerekmez.
Jane.
Tamam, tamam. Eve gidip hastane çantamı al.
Gabriel asker selamı verdi. "Emredersiniz. İşte bu yüzden bir ay izin aldım."
"Annemi ve babamı da tekrar arar mısın? Hâlâ telefona cevap vermiyorlar. Ah, dizüstü bilgisayarımı da getir."

Gabriel iç çekerek başını iki yana salladı.

Ne? dedi Jane.

Bir bebeğin olacak ve sen dizüstü bilgisayarını getirmemi mi istiyorsun? "Halletmem gereken bir sürü evrak işim var." "Sen umutsuz vakasın, Jane."

Jane kocasına bir öpücük gönderdi. "Benimle evlendiğinde bunu biliyordun."

Biliyor musunuz, dedi Jane, tekerlekli sandalyeye bakarak, "bana Tanısal Görüntüleme'nin yerini söyleseniz, oraya kadar kendim de yürüyebilirdim."

Gönüllü kadın başını iki yana salladı ve sandalyenin frenlerini indirdi. "Hastane kuralları, hanımefendi," dedi, "istisna yok. Hastaların tekerlekli sandalyeyle götürülmesi gerekiyor. Takılıp ya da kayıp düşmenizi istemeyiz, değil mi?"

Jane önce tekerlekli sandalyeye, sonra onu itecek olan beyaz saçlı gönüllü kadına baktı. Zavallı ihtiyar kadın, diye düşündü, asıl ben seni itiyor olmalıydım. İsteksizce yataktan kalktı ve tekerlekli sandalyeye yerleşti. Bu arada kadın serum şişesini yerinden çıkarıp sandalyeye aktardı. Jane bu sabah Hilly Wayne Eollo'yla boğuşuyordu; şimdiyse Sheba kraliçesi gibi ortalıkta dolaştırılıyordu.

Ne utanç verici! Koridorda ilerlerken kadının ciğerlerinden gelen hırıltıyı duyuyor, nefesindeki leş gibi sigara kokusunu algılıyordu. Ya çöküp kalırsa? Ya ilk yardım müdahalesi gerekirse? O zaman sandalyeden kalkabilirim; yoksa bu da mı kurallara aykırı? Koridorda yanından geçtikleri herkesin bakışlarından kaçınmaya çalışarak sandalyeye biraz daha gömüldü. Bakmayın bana, diye düşündü. Bu zavallı ihtiyar kadını bu kadar yorduğum için kendimi suçlu hissediyorum zaten.

Gönüllü kadın, Jane'in sandalyesini asansöre itti ve başka bir hastanın yanma bıraktı: Kendi kendine mırıldanıp duran beyaz saçlı bir adam. Jane, adamın göğüs çevresine sarılmış Posey kayışlarının onu sandalyeye bağladığını gördü. Tanrım, diye düşündü, tekerlekli sandalye kurallarıyla ilgili gerçekten ciddilermiş. Kalkmayı denersen seni bağlıyorlar! Yaşlı adam ona öfkeyle baktı.

Neye bakıyorsun öyle sen, hanım? "Hiçbir şeye," dedi Jane. "O zaman bakmayı kes." "Peki."

Yaşlı adamın arkasında duran zenci hasta bakıcı güldü "Bay Bodine herkesle öyle konuşur, hanımefendi. Sizi rahat sız etmesine izin vermeyin."

Jane omuz silkti. "İşimde çok daha fazla tacizle karşılaşıyorum." Ah, bana doğrulttukları silahlardan ve sıktıkları mermilerden söz etmeme gerek var mı? Bay Bodine'la göz göze gelmemeye çalışarak bakışlarını karşıya dikti ve değişen kat numaralarını izledi.

Bu dünyada kendi işleriyle ilgilenmeyen çok fazla insan var, diye söylendi ihtiyar. "Bir sürü işgüzar. Sürekli bakıp dururlar."

Yeter ama Bay Bodine, dedi hasta bakıcı, "kimse sizi bakmıyor." "O bakıyordu."

Seni neden bağladıklarına şaşmamak gerek, yaşlı ördek diye düşündü Jane. Asansör kapısı zemin katta açıldı ve gönüllü kadın, Jane'i dışarı itti. Koridorda Tanısal Görüntüleme'ye doğru ilerlerken, yanlarından geçenlerin bakışlarını hissedebiliyordu Sağlıklı insanlar iki ayak üzerinde yürürken, tekerlekli sandalyede oturan bu zavallıya acıyarak ve merakla bakıyorlardı. Tekerlekli sandalyeye mahkûm olan herkes için durun böyle mi? diye düşündü. Her zaman acıyan bakışlara maruz kalıyorlar?

Arkasında tanıdık bir sesi duydu. "Sen neye bakıyorsun öyle, bayım?" Ah, lütfen, diye düşündü. Bay Bodine da Tanısal Görüntüleme 'ye gidiyor olmasın. Ama koridorda ilerlerken ve köşeyi dönerken yaşlı adamın homurtularını hâlâ duyabiliyordu. Gönüllü, Jane'i bekleme odasına bıraktı ve yaşlı adam yine yanındaydı. Sakın ona bakma, diye düşündü Jane. O tarafa bile bakma.

Ne, burada benimle konuşmak zorunda mı bırakıldın? diye sordu adam. O burada değilmiş gibi yap.

Ah, demek ben burada değilmişim gibi yapıyorsun.

Bir kapı açıldığında ve mavi üniformalı bir kadın teknisyen bekleme salonuna girdiğinde, Jane rahatlayarak başını kaldırdı. "Jane Rizzoli?" "Benim." "Dr. Tam birkaç dakika sonra burada olacak. Sizi şimdi odaya götürüyorum. "Ben ne olacağım?" diye sızlandı ihtiyar.

Sizin için henüz hazır değiliz, Bay Bodine, dedi kadın.

Jane'in tekerlekli sandalyesini kapıya doğru döndürdü. "Sabırlı olun."

Ama işemem gerekiyor, lanet olasıca!

Evet, biliyorum, biliyorum.

Bir bok bilmiyorsun!

Nefesimi boşa harcamamam gerektiğini biliyorum, diye mırıldandı kadın, Jane'in sandalyesini koridorda iterken.

Halınızı ıslatacağım! diye bağırdı adam. "Gözde hastalarınızdan biri mi?" diye sordu Jane. "Ah, evet."

Teknisyen iç çekti. "Herkesin gözdesidir."

"Sizce gerçekten çişi var mı?"

Daima. Yumruğum kadar prostatı var ve cerrahların dokunmasına izin vermiyor. Kadın, Jane'i gözlem odasına sokup tekerlekli sandalyeyi yerine yerleştirdi ve frenleri kilitledi. "Masaya yatmanıza yardım edeyim."

Kendim hallederim.

Hayatım, o kadar büyük bir karınla yardıma ihtiyacın olacak. Kadın, Jane'in kolunu tuttu ve sandalyeden kalkmasına yardım etti. Jane tabureye basıp masaya yerleşirken yardım etti. "Şimdi, sadece rahatça uzan, tamam mı?" dedi kadın, Jane'in serum şişesini tekrar asarken. "Dr. Tam geldiğinde, sonogramına başlayacağız."

Kadın, Jane'i odada yalnız bırakarak dışarı çıktı.

Görüntüleme aletlerinden başka bakacak bir şey yoktu.

Pencereler, duvarlarda posterler, dergiler yoktu; lanet olasıca bir Golf Digest bile!

Jane masaya iyice yerleşti ve tavana baktı. Ellerini karnının altına yerleştirerek minik bir dirsek ya da ayağın tanıdık darbesini bekledi ama bir şey hissetmedi.

Haydi, bebeğim, diye düşündü. Konuş benimle. Bana iyi olacağını söyle.

Havalandırmadan soğuk hava akımı geliyordu ve Jane ince geceliğinin içinde üşüyordu. Saatine bakmak istedi ama kendini bileğindeki plastik bileziğe bakarken buldu.

Hastanın adı: Rizzoli, Jane. Eh, bu hasta pek de hasta değil aslında. diye düşündü. Haydi, bitirelim şu işi, millet!

Karın derisi aniden gıdıklandı ve rahminin gerildiğini hissetti. Kaslar nazikçe sıkıştı, bir an kaldı ve sonra gevşedi. Nihayet kasılmalar başlamıştı. Saate baktı: 11:50.

6

Öğle saatlerinde hava sıcaklığı otuz derecenin üzerine çıkmıştı ve şehrin kaldırımlarını kavuruyordu. Adli tıp binalının önündeki otoparkta artık muhabirler beklemiyordu; Maura, rahatsız edilmeden caddenin karşı tarafına geçti ve tıp merkezine girdi. İlk aylık rotasyonlarında olan beş altı stajyerle aynı asansöre bindi ve tıp fakültesinde öğrendiği bir dersi hatırladı: Temmuz ayında hastalanma.

Hepsi ne kadar genç, diye düşündü, parlak yüzlere, henüz akların düşmediği saçlara bakarken. Bunu bugünlerde polenlerde ve doktorlarda daha sık fark ediyordu. Hepsi ne kadar genç görünüyordu. Acaba bu stajyerler bana baktıklarında M görüyorlar? diye merak etti. Sadece orta yaşlı, üniforma giymeyen, yakasında ismi yazılı bir doktor etiketi taşımayan bir kadın. Belki de bir hastanın yakını olduğunu düşünerek dikkatle bakmaya bile gerek görmüyorlardı. Bir zamanlar o da bu stajyerler gibi beyaz önlüğünün içinde genç ve kibirliydi; yenilgi derslerini öğrenmeden önce.

Asansör kapısı açıldı ve stajyerlerle birlikte indi.

Hepsi beyaz önlüklerinin sağladığı dokunulmazlıklarıyla hemşire masasının yanından durmadan geçti. Masadaki görevlinin çatık kaşlarla durdurduğu kişi, sivil giysileriyle gelmiş olan Maura'ydı. "Affedersiniz, birini mi arıyorsunuz?"

Bir hastayı ziyaret etmeye geldim, dedi Maura. "Dün gece acil servisten kabul edildi. Bu sabah yoğun bakıma nakledildiğini biliyorum."

Hastanın adı?

Maura tereddüt etti. "Sanırım Jane Doe adıyla kaydedildi.

Dr. Cutler bana onun 431 numaralı odada olduğunu söylemişti."

Görevli gözlerini kıstı. "Üzgünüm. Bütün gün muhabirlerden telefon aldık. O hastayla ilgili daha fazla soruya cevap veremeyiz."

Ben muhabir değilim. Adli tıptan Dr. Isles. Dr. Cutler'a hastayı kontrol etmek için geleceğimi bildirmiştim.

Kimliğinizi görebilir miyim?

Maura çantasını açtı ve kimliğini çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. Laboratuar önlüğüm olmadan gelirsem göreceğim davranış da bu olur, diye

düşündü. Stajyerlerin koridorda hiç istiflerini bozmadan beyaz kaz sürüsü gibi ilerlediğini görebiliyordu.

Dr. Cutler'ı arayabilirsiniz, dedi Maura. "Kim olduğumu biliyor."

Sanırım sorun yok, dedi görevli, kimliği iade ederken.

Bu hastayla ilgili o kadar çok tantana oldu ki güvenlik görevlisi göndermek zorunda kaldılar. Maura koridora yönelirken, görevli arkasından seslendi. "Muhtemelen o da kimliğinizi görmek isteyecektir."

Yine sorularla karşılaşacağını düşünerek, 431 numaralı odaya yaklaşırken kimliğini elinde tuttu ama kapalı kapının önünde herhangi bir güvenlik görevlisine rastlamadı. Tam kapıyı vurmak üzereyken, odanın içinde bir gürültü ve metal tangırtıları duydu.

Hemen içeri girdi ve şaşırtıcı bir manzarayla karşılaştı.

Bir doktor yatağın yanında duruyor, serum şişesine uzanıyordu. Onun karşısında bir güvenlik görevlisi hastanın üzerine eğilmiş, bileklerini tutmaya çalışıyordu. Bir komodin devrilmiş, dökülen su yere yayılmıştı.

Yardıma ihtiyacınız var mı? diye seslendi Maura.

Doktor omzunun üzerinden ona baktı ve mavi gözlerini, kısa kesimli sarı saçlarını gördü. "Hayır, biz iyiyiz.

Onu kontrol altına aldık," dedi.

Şu kayışı bağlayayım, dedi Maura ve güvenlik görevlisinin yanma yaklaştı. Tam gevşek kayışa uzanırken, kadının elinin aniden serbest kaldığını gördü ve güvenlik görevlisinin homurtusunu duydu.

Patlamayla Maura yüzünü buruşturdu. Yüzüne bir sıcaklık çarptı ve güvenlik görevlisi ona doğru sendeledi. Adamın ağırlığıyla Maura geri sendeledi ve sırtüstü yere devrildi. Yere dökülen soğuk su bluzunu ıslattı ve üzerine sıcakkan aktı. Şimdi üzerine serilmiş olan vücudu itmeye çalıştı ama adam ağırdı. O kadar ağırdı ki Maura'nın nefesini kesiyordu.

Adamın vücudu sarsılmaya başladı. Maura'nın yüzüne, ağzına daha fazla sıcakkan aktı ve neredeyse kusacaktı.

Kanda boğuluyorum. Bağırarak adamı itti ve kanla kayganlaşmış vücut üzerinden sıyrıldı.

Ayağa fırlayıp kadına odaklanmaya çalıştı. Kadın şimdi bütün kayışlardan kurtulmuştu. Kadının iki eliyle neyi tuttuğunu Maura ancak o zaman görebildi.

Silah! Güvenlik görevlisinin tabancasını almış!

Doktor ortadan kaybolmuştu. Maura, Jane Doe'yla yalnızdı ve birbirlerine bakarken, kadının yüzünün bütün detayları net bir şekilde görünüyordu. Darmadağınık siyah saçlar, vahşi bakışlı gözler. Yavaşça kabzayı sıkarken kollarındaki liflerin acımasızca gerilişi.

Ulu Tanrım, tetiği çekecek.

Lütfen, diye fısıldadı Maura. "Sadece sana yardım etmek istiyorum."

Dışarıdan koşarak yaklaşan ayak sesleri kadının dikkatini çekince aniden başını çevirdi. Kapı hızla açıldı ve bir hemşire ağzı açık hâlde odanın hâline bakakaldı.

Jane Doe aniden yataktan fırladı. O kadar hızlı olmuştu ki Maura tepki verecek zamanı bile bulamamıştı. Kadın onun kolunu yakalayarak tabancanın namlusunu boğazına dayarken, Maura kaskatı kesildi. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi utarken, Maura kadının kendisini kapıya doğru itmesine izin verdi. Hemşire tek kelime edemeyecek kadar korkmuş bir halde geriledi. Maura odadan koridora çıkarıldı.

Güvenlik görevlileri neredeydi? Kimse yardım istememiş miydi? Hemşire kontuarına doğru yürümeye devam ederken, kadının terli vücudu Maura'nınkine yapışmıştı ve panik dolu nefesi kulaklarındaydı.

Dikkat edin! Yolundan çekilin, silahı var! dedi biri ve Maura sadece göz ucuyla bakabildiğinde daha önce gördüğü stajyerleri gördü. Şimdi beyaz önlükleri içinde daha önceki kibirlerinden eser kalmayan gençler iri iri açılmış gözlerle geriliyorlardı. O kadar çok tanık; o kadar çok işe yaramaz insan.

Biri bana yardım etsin, lanet olsun!

Jane Doe ve rehinesi şimdi hemşire kontuarına iyice yaklaşmıştı ve kontuarın arkasındaki şaşkın kadınlar, bir grup balmumu heykel kadar sessizce onları izliyordu.

Telefon çalıyordu ama cevap veren yoktu* Asansör tam karşılarındaydı.

Kadın düğmeye bastı. Kapı kayarak açıldı ve kadın Maura'yı asansörün içine itti, arkasından girdi ve 1'e bastı.

Dört kat. Kapılar tekrar açıldığında hâlâ hayatta olacak mıyım?

Kadın dip duvara doğru geriledi. Maura gözünü bile kırpmadan kadına baktı. Onu kim olduğunu görmeye zorla.

Tetiği çekerken gözünün içine bakmaya zorla. Asansör soğuktu ve Jane Doe ince hastane geceliğinin içindeydi ama yüzü ter damlalarıyla parlıyordu ve silahı tutan elleri titriyordu.

Bunu neden yapıyorsun? diye sordu Maura. "Sana asla zarar vermem! Dün gece sana yardım etmeye çalıştım. Seni kurtaran benim."

Kadın bir şey söylemedi. Ne bir söz söyledi ne de bir ses çıkardı. Maura'nın duyduğu tek şey nefes sesleriydi; korkuyla sertleşip hızlanmış nefesler.

Asansörün zili çaldı ve kadın kapıya bir bakış attı.

Maura hastane lobisinin planını hatırlamaya çalışıyordu.

Ön kapının yakınlarında, beyaz saçlı bir gönüllünün oturduğu bir danışma masası hatırlıyordu. Bir hediyelik eşya mağazası. Ankesörlü telefonlar.

Kapı açıldı. Kadın, Maura'nın kolunu yakaladı ve önce onu asansörden dışarı itti. Namlu bir kez daha Maura'nın boğazına dayanmıştı. Lobiye girerlerken boğazı kül kadar kuruydu. Önce sola, sonra sağa baktı ama ortalıkta kimse yoktu. O anda, danışma masasının arkasındaki yalnız güvenlik görevlisini fark etti. Beyaz saçlarına bakınca Maura'nın umudu söndü. Bu adam onu kurtaramazdı; sadece üniforma giymiş yaşlı bir adamdı. Muhtemelen kurtarmaya çalıştığı rehineyi vurabilecek bir adam.

Dışarıdan bir siren sesi duyuldu.

Kadın onun saçlarını yakalayıp çekerken, Maura'nın başı arkaya gitti; ensesine vuran nefesi hissediyor, kadının keskin korku kokusunu alıyordu. Lobi çıkışına doğru yürüdüler ve Maura yaşlıca güvenlik görevlisinin korku dolu yüzünü ve adamın masanın arkasına sindiğini gördü; hediyelik eşya mağazasının vitrininde gümüş renkli balonlar ve kablosundan sallanan bir telefon ahizesi. Sonra kapıya doğru sürüklendi ve sıcak güneşe çıkarıldı.

Boston Polis Teşkilatı'na ait bir devriye aracı kayarak kaldırımda durdu ve iki polis memuru silahlarını çekerek dışarı fırladı ama kadınla aralarında duran Maura'yı görünce donup kaldılar.

Bir siren sesi daha yaklaşıyordu.

Şimdi giderek daralan seçenekleri karşısında kadının nefesleri daha da sıklaşmıştı. İleri gidemiyordu; Maura'yı geri çekti ve tekrar binaya girip lobiye çekildi.

Lütfen, diye fısıldadı Maura, koridorda sürüklenirken.

Çıkış yolun yok! Silahı indir ve bu işi birlikte çözelim, tamam mı? Onlara doğru birlikte yürüyeceğiz ve sana zarar vermeyecekler... İki polis memurunun adım adım geldiğini ve kadını takip ettiklerini görebiliyordu. Maura hâlâ ateş hatundaydı ve kadın rehinesini beraberinde sürüklerken

çaresizce izlemekten başka bir şey yapamıyorlardı. Maura iniltiler duydu ve göz ucuyla, oldukları yerde donup kalmış insanları gördü.

Geri çekilin! diye bağırdı polis memurlarından biri.

Herkes yoldan çekilsin!

İşte burada sona eriyor, diye düşündü Maura. Teslim olmaya ikna edilemeyecek deli bir kadınla kalakaldım.

Kadının nefeslerinin çılgın iniltilere dönüşmeye başladığını duyuyor, korkunun kadının kolundaki damarlara yayıldığım hissedebiliyordu. Acımasız bir şekilde kanlı bir sona doğru çekili yordu ve olayı, ilerlemeye devam eden polis memurlarının gözleriyle görebiliyordu. Kadının silahının patlayışı ve rehinenin başından saçılan kan. Sonunda mermiler her şeyi kaçınılmaz bir şekilde bitirecekti. O zamana kadar polis memurları çaresizdi. Ve paniğe kapılmak üzere olan Jane Doe da çaresizdi ve olayların akışını o da değiştiremezdi.

Bunu değiştirebilecek tek kişi benim. Şimdi tam zamanı.

Maura bir nefes aldı... verdi. Hava ciğerlerinden çıkarken bütün kaslarını gevşetti, bacakları çöktü ve Maura olduğu yere yığıldı.

Kadın şaşkınlıkla homurdandı ve Maura'yı taşımaya çalıştı. Ama gevşek bir beden ağırdı ve rehinesi, insan kalkanı yere kaymaya başlamıştı bile. Maura aniden serbest kalmıştı ve yana doğru devriliyordu. Kollarını başının etrafına sararak top gibi kıvrıldı ve silah seslerini bekledi. Ama duyduğu tek şey ayak sesleri ve bağrışmalar oldu.

Lanet olsun. Nişan alamıyorum!

Herkes, çekilin yoldan!

Bir el onu yakalayıp sarstı. "Hanımefendi, iyi misiniz?

Siz iyi misiniz?"

Maura titreyerek başını kaldırdı ve polis memuruyla yüz yüze geldi. Telsiz cızırtılarım ve sirenleri duyuyordu.

Haydi, buradan gitmeniz gerek. Polis memuru onu kolundan tutup ayağa kaldırdı. Maura o kadar titriyordu ki zor ayakta duruyordu; bu yüzden polis memuru kolunu onun beline doladı ve çıkışa doğru götürdü. "Hepiniz!" diye bağırdı adam, orada duranlara. "Hemen binadan çıkın!"

Maura arkasına baktı. Jane Doe ortalarda yoktu.

Yürüyebilir misiniz? diye sordu polis memuru.

Tek kelime edemeyen Maura başıyla onayladı.

Gidin! Herkesin binayı boşaltmasını istiyoruz. Burada kalmayın.

Özellikle de işler çirkinleşmek üzereyken.

Birkaç adım attı. Son kez arkasına baktı ve polis memurunun koridorda ilerlemeye başladığını gördü. Jane Doe'nun son kozunu oynayacağı yeri gösteren bir tabela vardı.

Tanısal Görüntüleme.

Jane Rizzoli irkilerek uyandı ve bir an şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak tavana baktı. Uyuyakalmayı beklemiyordu ama üzerinde yattığı masa şaşırtıcı ölçüde rahattı ve yorgundu; son birkaç gecedir iyi uyuyamamıştı.

Duvardaki saate baktı ve yarım saatten uzun süredir orada tek başına bırakıldığını anladı. Daha ne kadar beklemesi gerekiyordu? Beş dakika daha geçerken giderek öfkelenmeye başlıyordu.

Pekâlâ, yeter artık. Neden bu kadar uzun sürdüğünü öğreneceğim. Ve tekerlekli sandalyeyi beklemeye de niyetim yok.

Masadan kalktı ve çıplak ayaklarıyla soğuk zemine bastı.

İki adım attığında, kolunun hâlâ serum şişesine bağlı olduğunu fark etti. Torbayı tekerlekli bir askıya astı ve kapıya doğru sürükledi. Koridora bakınca kimseyi göremedi. Ne bir hemşire, ne bir hasta bakıcı ne de röntgen teknisyeni vardı.

Pekâlâ, işte bu rahatlatıcıydı. Onu unutmuşlardı.

Penceresiz koridorda serum şişesini de yanında sürükleyerek ilerledi. Açık bir kapıyı, sonra bir başkasını geçti ve boş masalarla, boş odalarla karşılaştı. Herkes nereye gitmiş ti? Uyuduğu kısa süre içinde herkes ortadan kaybolmuştu.

Gerçekten sadece yarım saat mi oldu?

O boş koridorda dururken, kendisi uykudayken dünyadaki diğer herkesin ortadan kaybolduğu düşüncesiyle ani bir Alacakaranlık Kuşağı hissine kapıldı. Koridorun iki tarafına bakındı ve bekleme salonuna giden yolu hatırlamaya çalıştı. Teknisyen onu odaya götürürken nerelerden geçtiklerine dikkat etmemişti. Bir kapıyı açınca kendini bir ofiste buldu. Başka bir kapı daha ve bu kez bir dosya odası.

Kimse yoktu.

Serum şişesini de sürükleyerek ıssız koridorlarda daha hızlı adımlarla yürüdü. Burası ne biçim bir hastaneydi ki zavallı bir hamile kadını tek başına bırakıyorlardı?

Kesinlikle şikâyet edecekti; evet, şikâyet edecekti.

Doğum yapıyor olabilirdi! Ölüyor olabilirdi! Bunun yerine ciddi şekilde öfkelenmişti ve bu, hamile bir kadının girmesini isteyeceği bir ruh hâli değildi; en azından bu hamile kadının.

Sonunda çıkış tabelasını gördü ve söyleyeceklerini kafasında toparlayarak kapıyı açtı. Bekleme salonuna bakana kadar ilk anda bir şey anlayamadı. Bay Bodine hâlâ tekerlekli sandalyesinde ve bırakıldığı yerdeydi.

Ultrason teknisyeni ve resepsiyon memuru, kanepelerden birinde birbirlerine sokulmuşlardı. Diğer kanepede Dr.

Tam zenci hastabakıcının yanında oturuyordu. Bu da ne, bir çay partisi mi?

Kendisini arka odada unutmuşken, neden doktor burada kanepede oturuyordu ki?

Sonra yerde duran dosyayı, devrilmiş kahve kupasını, halının üzerine saçılmış kahveyi gördü ve Dr. Tam'in rahat bir şekilde oturmadığını fark etti; sırtı kaskatıydı ve yüz kasları korkuyla gerilmişti. Bakışları Jane'e değil, başka bir şeye odaklanmıştı.

Jane o zaman anladı. Tam arkamda biri duruyor.

7

M J. Taura mobil operasyon komuta karavanında telefonlarla, televizyonlarla ve dizüstü bilgisayarlarla dolu bir ortamda oturuyordu. Havalandırma çalışmıyordu ve karavanın içindeki sıcaklık muhtemelen kırk dereceye yakın olmalıydı. Telsiz konuşmalarını dinleyen Memur Emerton, bir şişeden su içerken bir yandan da kendini yelpazeliyordu. Ama Boston Polis Teşkilatı Özel Operasyon Kumandanı Yüzbaşı Hayder, şimdi bilgisayar monitörlerindeki BDT çizelgelerini incelerken son derece rahat görünüyordu. "Şu anda kadının bulunduğu bölge Tanısal Görüntüleme alanı," dedi hastane yöneticisi. "Daha önce hastanenin röntgen kanadıydı; biz röntgen bölümünü yeni inşa edilen kanada taşımadan önce. Korkarım bu sizin için büyük bir sorun oluşturacak, Yüzbaşı."

Nedir? dedi Hayder.

Bu duvarların dışında kurşun kaplama var ve o kanatta dışarı bakan kapılar ya da pencereler yok. Dışarıdan doğruca içeri giremezsiniz ya da göz yaşartıcı bomba atamazsınız.

Ve Tanısal Görüntüleme'ye giden tek yol bu içerideki kapıdan mı geçiyor?

Evet. Yönetici, Hayder'a baktı. "Anladığım kadarıyla kapıyı kilitlemiş."

Hayder başıyla onayladı. "Yani kendini de oraya kilitledi. Kaçmaya karar verirse doğrudan ateş hattında kalmamaları için adamlarımızı koridorun diğer ucuna geri çektik."

Çıkmaza girmiş. Tek çıkış yolu, adamlarınızın arasından geçiyor. Şu anda onu sıkıca avucunuza almışsınız. Ama diğer taraftan, siz de içeri girmekte zorlanacaksınız.

Yani bir açmazdayız.

Yönetici, fareyi tıkladı ve plandaki bir bölümü yaklaştırarak büyüttü. "Şimdi, saklanmayı seçtiği kanadın tam olarak neresinde bulunduğuna bağlı olarak şurada bir şansınız var. Bütün bu teşhis bölümlerinin hepsine kurşun kaplama yerleştirildi. Ama şu bekleme odasında duvarlar kaplamalı değil."

Burada ne tür inşaat malzemelerinden söz ediyoruz?

Sıva. Kartonpiyer. Üst katın zemininden alt kata kolayca delik açabilirsiniz. Yönetici, Hayder'a baktı.

Ama o zaman yapması gereken tek şey, kurşun kaplamalı bir bölüme çekilmek olur ve o zamanda dokunulmaz hâle gelir.

Affedersiniz, dedi Maura.

Hayder mavi gözlerinde öfke pırıltılarıyla ona döndü.

Evet? diye tersledi.

Artık gidebilir miyim. Yüzbaşı Hayder? Size anlatabileceğim başka bir şey yok.

Henüz değil.

Daha ne kadar kalacağım?

Rehine pazarlıkçımız sizinle görüşene kadar burada beklemek zorundasınız. Bütün tanıkların bekletilmesini istedi.

Onunla konuşmaktan mutluluk duyarım ama burada oturmam için herhangi bir neden yok. Ofisim caddenin karşı tarafında. Beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz.

Bu yeterince yakın değil, Dr. Isles. Sizi el altında bulundurmak zorundayız. Hayder şimdiden dikkatini BDT görüntülerine çevirmişti ve Maura'nın itirazları onu ilgilendirmiyordu. "İşler çok hızlı akıyor ve ortalıkta dolaşacak tanıkları bulmaya çalışarak harcayacak zamanımız yok."

Ben ortalıkta dolaşmayacağım. Üstelik tek tanık da değilim. Onunla ilgilenen hemşireler vardı.

Onları da tutuyoruz. Hepinizle konuşacağız.

Odasında bir de doktor vardı. Olay olurken o da oradaydı.

Yüzbaşı Hayder? dedi Emerton, telsizden uzaklaşarak. "İlk dört kat tamamen boşaltıldı. Daha üst katlardaki kritik hastaları çıkaramıyorlar ama diğer herkes binayı boşalttı."

Hareket alanımız? "İç kısım oluşturuldu. Koridorda barikatlar kuruldu.

Personelin dış alanı daraltmasını bekliyoruz."

Hayder'ın başının üzerindeki televizyon yerel bir Boston kanalına ayarlıydı ama sesi kısılmıştı. Canlı yayında tanıdık görüntüler sergileniyordu. Bu Albany Caddesi, diye düşündü Maura. Şu da, içinde esir edildiğim komuta karavanı. Boston şehri televizyon ekranlarından dramı izlerken, kendisi krizin ortasında kısılıp kalmıştı.

Karavan aniden sallanınca başını kapıya çevirdi ve bir adamın içeri girdiğini gördü. Belindeki tabancayı görünce başka bir polis olduğunu anladı ama bu adam daha kısa boylu ve Hayder'dan daha az ürkütücüydü.

Seyrelmiş kumral saçlarının altından, kızarmış ve ter içinde kalmış kafa derisi görünüyordu.

Tanrım, burası daha da sıcakmış, dedi adam.

Havalandırmanızı açmadınız mı?

Açık, dedi Emerton. "Ama hiçbir halta yaramıyor.

Servise gönderecek zamanımız olmadı. Elektronik aletleri çok kötü etkiliyor."

İnsanlardan söz etmeye bile gerek yok, dedi adam, bakışlarını Maura'ya çevirerek. Elini uzattı. "Dr. Isles, değil mi? Ben Teğmen Leroy Stillman. Burayı sakinleştirmem için beni çağırdılar. Bakalım bu olayı kan dökülmeden halledebilecek miyiz?"

Rehine pazarlıkçısısınız.

Adam mütevazı bir tavırla omuz silkti. "Öyle diyorlar."

Tokalaştılar. Belki de Maura'yı rahatlatan, adamın mütevazı tavırlarıydı. Saf testosteron etkisinde gibi görünen Hayder'ın aksine, bu adam sakin ve sabırlı bir gülümsemeyle bakıyordu. Sanki Maura'yla konuşmak için sınırsız zamanı varmış gibi. Hayder'a döndü. "Bu karavan dayanılmaz hâlde. Burada beklememeliydi."

Bizden tanıkları el altında tutmamızı istedin.

Evet, ama onları canlı canlı kızartın demedim. Stillman kapıyı açtı. "Herhangi bir yer buradan daha rahattır."

Karavandan indiler ve Maura o boğucu kutudan çıktığı için sevinerek derin derin nefes alıp verdi. İşte, sonunda biraz esinti vardı. Bekletildiği süre boyunca Albany Caddesi polis araçlarıyla dolmuştu. Caddenin karşı tarafındaki adli tıp binasının girişi kapanmıştı ve kendi arabasını o otoparktan nasıl çıkarabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Uzakta, polis barikatlarının diğer tarafında, haber minibüslerinin üzerinden yükselen uydu antenlerini gördü. Buradaki televizyon ekiplerinin de araçlarının içinde otururken sıcaktan bunalıp bunalmadığını merak etti. Öyle olmasını umuyordu.

Beklediğiniz için teşekkürler, dedi Stillman.

Seçme şansım yoktu ki.

"Bunun rahatsız edici olduğunu biliyorum ama kendileriyle görüşene kadar tanıkları tutmak zorundayız. Artık durum kontrol altına alındı ve bilgiye ihtiyacım var. Kadının amacını bilmiyoruz. İçeride yanında kaç kişi olabileceğini bilmiyoruz. Bizimle konuşmaya başladığında doğru bir

yaklaşım izleyebilmek için kiminle karşı karşıya olduğumuzu bilmem gerek."

Henüz konuşmadı mı?

Hayır. Sıkışıp kaldığı hastane kanadındaki üç telefon hattını gözlem altına aldık; dolayısıyla dışarıyla yapacağı bütün görüşmeleri izleyebiliriz. Beş altı kez aramaya çalıştık ama telefonu açmıyor. Yine de, bir süre sonra iletişim kurmak isteyecektir. Neredeyse daima bunu yaparlar.

Diğer rehinecilerden farklı olmadığını düşünüyor gibisiniz.

Bunu yapan insanlar benzer davranış kalıpları sergilerler.

Rehinecilerin kaçı kadındır?

Bunun sıra dışı olduğunu itiraf etmeliyim.

Daha önce hiç kadın bir rehineciyle uğraştınız mı?

Adam tereddüt etti. "Doğrusu şu ki; bu benim için bir ilk," dedi. "Hepimiz için öyle. Burada ender bir durumla karşı karşıyayız. Kadınlar rehine almaz."

Bu aldı.

Stillman başıyla onayladı. "Ve daha fazlasını öğrenene kadar, buna da diğer rehine krizlerinde olduğu gibi yaklaşmak zorundayım. Onunla pazarlık etmeden önce, hakkında olabildiğince bilgi edinmeliyim. Bu kadın kim ve bunu neden yapıyor?"

Maura başını iki yana salladı. "Bu konuda size yardımcı olabileceğimden emin değilim."

Onunla bağlantı kuran son kişi sizsiniz. Bana hatırlayabildiğiniz her şeyi söyleyin. Söylediği her kelime, vücudunun her hareketi.

Onunla kısa bir süre yalnız kaldım. Sadece birkaç dakika.

Konuştunuz mu?

Denedim.

Ona ne dediniz?

Maura asansörde olanları hatırlayınca avuçlarının yine terlediğini hissetti. Kadının silahı tutan ellerinin nasıl titrediğini hatırladı. "Onu sakinleştirmeye, mantıklı bir şekilde konuşmaya çalıştım. Ona sadece yardım etmek istediğimi söyledim."

Nasıl karşılık verdi?

Hiçbir şey söylemedi. Tamamen sessizdi. En korkutucu olanı da buydu. Stillman'a baktı. "Mutlak bir sessizlik."

Stillman kaşlarını çattı. "Sözlerinize herhangi bir şekilde tepki verdi mi? Sizi duyabildiğinden emin misiniz?"

Sağır değil. Seslere tepki veriyor. Polis sirenlerini duyduğunu biliyorum.

Ama tek kelime bile etmedi mi? Stillman başını iki yana salladı. "Bu tuhaf. Acaba dilimizi mi bilmiyor? Bu pazarlık etmeyi zorlaştırır."

Bana hiç de pazarlık edecek biri gibi görünmedi zaten.

En başından başlayın. Dr. Isles. Yaptığı her şeyi ve sizin yaptığınız her şeyi anlatın.

Bunları Yüzbaşı Hayder'a da anlattım. Bana aynı soruları tekrar tekrar sormak sizi hiçbir yere ulaştırmaz.

Söylediklerinizi tekrarlayıp durduğunuzu ben de biliyorum. Ama hatırlayacağınız bir şey hayati önem taşıyabilir. Kullanabileceğim bir şey olabilir.

Başıma tabanca dayamıştı. Hayatta kalmaktan başka bir şeye odaklanmam zordu.

Onunla birlikteydiniz. En son nasıl bir ruh hâli içinde olduğunu biliyorsunuz. Bunları neden yaptığı konusunda bir fikriniz var mı? Rehin aldığı kişilere zarar verme olasılığının olup olmadığı konusunda?

Bir adamı öldürdü bile. Bu size fikir vermiyor mu?

"Ama o zamandan beri hiç silah sesi duymadık, dolayısıyla ilk kritik otuz dakikayı atlattık ki en tehlikeli kısım budur. Saldırganın hâlâ korku içinde olduğu ve bir rehineyi öldürme olasılığının yüksek olduğu süreç.

Yaklaşık bir saat oldu ve başka bir hamle yapmadı.

Bildiğimiz kadarıyla başka birine zarar vermedi."

O zaman içeride ne yapıyor?

Hiçbir fikrimiz yok. Hâlâ olayın arkasıyla ilgili bilgi toplamaya çalışıyoruz. Cinayet masası kadının morga nasıl geldiğini öğrenmeye çalışıyor ve hastane odasından ona ait olduğunu düşündüğümüz parmak izi örneği aldık. Kimse incinmediği sürece, zaman bizden yana. Bu iş ne kadar uzun sürerse, onun hakkında o kadar çok bilgi toplayabiliriz ve olayı kan dökülmeden sona erdirme şansımız o ölçüde artar. Stillman hastaneyi işaret etti. "Şuradaki polisleri görüyor musunuz? Muhtemelen binanın içine koşmak için bekliyorlar. Eğer bu olursa, ben başarısız oldum demektir. Rehine olaylarında en temel kuralım, işleri yavaşlatmaktır. Onu pencereleri ve çıkışı olmayan bir kanada sıkıştırdık; dolayısıyla kaçamaz. Yer değiştiremez. Dolayısıyla onun oturup durumu düşünmesine izin vereceğiz.

Teslim olmaktan başka seçeneği olmadığını anlamasını bekleyeceğiz." "Tabii bunu anlayacak kadar aklı başındaysa."

Stillman bir an Maura'ya baktı; az önce söylediklerinin önemini nazikçe vurgulayan bir bakıştı. "Sizce aklı başında mı?"

Bence dehşete kapılmış, dedi Maura. "Asansörde ikimiz yalnızken gözlerini gördüm. Paniği."

Bu yüzden mi ateş etti?

Kendini tehlikede hissetmiş olmalı. Yatağının etrafında üç kişi onu bağ lamaya çalışıyorduk.

Üçünüz mü? Konuştuğum hemşire, içeri girdiğinde sadece sizinle güvenlik görevlisini gördüğünü söyledi.

Bir doktor da vardı. Genç, sarışın bir adam. "Hemşire onu görmemiş."

Ah, kaçtı. Silah patladıktan sonra tavşan gibi oradan kaçıp gitti. Maura duraksadı; adamın kaçıp giderek onu yalnız bırakmasına hâlâ kızgındı. "Ben odada tek başıma kaldım."

"Sizce hasta neden sadece güvenlik görevlisini vurdu?

Eğer yatağın etrafında üç kişiyseniz?"

Güvenlik görevlisi onun üzerine eğilmişti. En yakındaki oydu. "Nedeni üniforması olabilir mi?" Maura kaşlarım çattı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bir düşünün. Üniforma, otorite sembolüdür. Adamın polis olduğunu sanmış olabilir. Bu da bana kadının suç kayıtları olup olmadığını düşündürdü."

Birçok kişi polisten korkar. Kanun kaçağı olmanız gerekmez.

Neden doktora ateş etmedi?

Size söyledim ya, adam kaçtı. Odadan çıkmıştı.

Size de ateş etmedi.

Çünkü rehineye ihtiyacı vardı. En yakınında olan bendim. "Sizce... sizi öldürür müydü? Şansı olsa?"

Maura adamın gözlerine baktı. "Bence o kadın hayatta kalmak için her şeyi yapar." Karavanın kapısı aniden açıldı. Yüzbaşı Hayder başını dışarı uzatarak Stillman'a seslendi. "İçeri girip şunu dinlesen iyi olur, Leroy."

Nedir?

Az önce radyodan yayınlandı.

Maura, Stillman'ın peşinden karavana tekrar girdi; dışarıda geçirdikleri kısa süreden sonra şimdi daha da boğucu gelmişti.

Yayını tekrar dinlet, dedi Hayder, Emerton'a.

Kolondan heyecanlı bir erkek sesi duyuldu." ...KBUR'ı dinliyorsunuz ve bu çok tuhaf öğle üzerinde spikeriniz, ben Rob Roy. Burada çok tuhaf bir durum var, sayın dinleyenlerimiz. Telefon hattımızda, yerel SWAT ekibimizi tıp merkezinin dışında beklettiğini iddia eden bir kadın var.

Şimdi, önce inanmadım ama yapımcımız onunla konuşuyordu.

Kadının doğru söylediğini düşünüyoruz..."

Bu da ne? dedi Stillman. "Kandırmaca olmalı. O telefon hatlarını izlemeye almıştık." "Dinle," dedi Hayder.

...merhaba, hanımefendi? dedi DJ. "Bizimle konuşabilirsiniz. Bize adınızı söyleyin."

Gırtlaktan gelen boğuk bir kadın sesi karşılık verdi.

Adım önemli değil.

Peki. Şey...bunu neden yapıyorsunuz?

Ok yaydan çıktı. Söylemek istediğim sadece bu.

Bunun anlamı nedir?

Onlara söyleyin. Söyleyin! Ok. Yaydan. Çıktı.

"Tamam, tamam. Bu her ne anlama geliyorsa, bütün Boston şehri duydu. Sayın dinleyenlerimiz... ok yaydan çıkmış.

Ben KBUR' dan Rob Roy ve bütün bu kargaşayı başlatan hanımla telefonda... "

Polise uzak durmasını söyleyin, dedi kadın. "Bu odada altı rehinem var. Herkese yetecek kadar da mermim var."

Hey, hey, hey, hanımefendi! Sakinleşin lütfen. Kimseyi incitmenize gerek yok.

Stillmari'ın yüzü öfkeyle kızardı. Hayder'a döndü. "Bu nasıl oldu? Bütün o telefon hatlarını izlemeye aldığımızı sanıyordum."

Aldık. Dışarıyı aramak için bir cep telefonu kullanmış.

Kimin cep telefonu?

Hattın sahibi Stephanie Tam adında biri.

Kim olduğunu biliyor muyuz?

.. .Oh! Sayın dinleyenlerimiz, başım dertte, dedi Rob Roy. "Yapımcım bana Bostonlu yetkililerin bu konuşmayı kesmemi emrettiğini söyledi. Polis bizi engellemeye çalışıyor, dostlar. Bu görüşmeyi kısa kesmem gerekecek.

Hâlâ bizimle misiniz, hanımefendi? Alo?" Duraksama.

Anlaşılan bağlantımız kesildi. Eh, sakinleşmesini umalım. Hanımefendi, hâlâ bizi dinliyorsanız, lütfen kimseyi incitmeyin. Size yardım edebiliriz,

tamam mı? Ve bütün dinleyenlerim, KBUR'ı dinlediniz. 'Ok yaydan...'

Emerton bandı durdurdu. "Hepsi bu," dedi. "Bu kadarını banda alabildik. DJ'in konuşmaya başladığını duyar duymaz aramayı kestik ama konuşmanın bu kadarı yayınlandı."

Stillman şaşkınlıkla donakalmıştı. Şimdi sessizleşmiş olan ses cihazlarına bakıyordu.

Bu kadın ne halt ediyor, Leroy? diye sordu Hayder.

İlgi çekmeye mi çalışıyor? Halkın sempatisini mi kazanmaya çalışıyor?

Bilmiyorum. Çok tuhaftı.

Neden bizimle konuşmuyor? Neden bir radyo kanalını arıyor? Onu aramaya, ona ulaşmaya çalışan biziz ama telefonlara cevap bile vermiyor!

Konuşması aksanlıydı. Stillman, Hayder'a baktı.

Kesinlikle Amerikalı değil.

"Söylediği şey neydi? Ok yaydan çıktı. Bunun anlamı ne?

Oyunu oynamaya başladığını mı kastediyor?"

Julius Caesar'ın bir sözü, dedi Maura.

Hepsi ona baktı. "Ne?"

"Rubicon'un kıyısında dururken Caesar'ın söylediği buydu.

Nehri geçerse, Roma'ya karşı iç savaş başlattığı anlamına gelecekti. O hamleyi yaparsa bir daha geri dönüşü olmayacağını biliyordu."

Julius Caesar'ın bütün bunlarla ne ilgisi var? dedi Hayder.

Size sadece sözün nereden geldiğini söylüyorum. Caesar askerlerine nehri geçmelerini emrettiğinde, geri dönüşü olmayan noktayı geçeceğini biliyordu. Bu bir kumardı ama o da bir kumarbazdı ve barbut oynamayı severdi. Kararını verdiğinde, 'Ok yaydan çıktı,' dedi. Maura duraksadı.

Ve tarihi yazdı.

Yani Rubicon'u geçmesinin anlamı bu muydu? dedi Stillman.

Maura başıyla onayladı. "Rehinecimiz tercihini yaptığını söylüyor. Bize az önce geri dönüşü olmadığını söyledi."

Emerton seslendi. "O cep telefonuyla ilgili bilgi geldi.

Stephanie Tam, tıp merkezinde çalışan doktorlardan biri.

Kadın doğum uzmanı. Çağrı cihazına cevap vermiyor ve son görüldüğünde hastasını görmek için Tanısal Görüntüleme bölümüne gidiyormuş. Hastane kendi personelini gözden geçiriyor ve başka kimlerin orada olabileceğini anlamaya çalışıyor." "Anlaşılan en azından rehinelerden birinin kimliğini artık biliyoruz," dedi Stillman.

"Ya o cep telefonu? Aramayı denedik ama cevap vermiyor.

Açık kalmasına izin verelim mi?"

Eğer kapattırırsak onu öfkelendiririz. Şimdilik hattı tutmasına izin verin ama görüşmelerini izleyin. Stillman duraksadı ve alnındaki teri silmek için mendilini çıkardı. "En azından artık iletişim kuruyor; bizimle olmasa bile."

Burası şimdiden boğucu oldu bile, diye düşündü Maura, Stillman'ın kızarmış yüzüne bakarak. Ve gün çok daha fazla ısınacak. Başının döndüğünü hissetti ve bu karavanda bir saniye daha kalamayacağını anladı. "Biraz temiz hava almam gerek," dedi. "Gidebilir miyim?"

Stillman ona bir bakış atarken düşüncelerinin başka yerde olduğu belliydi. "Evet. Evet, gidebilirsiniz. Durun... iletişim bilgilerinizi bıraktınız mı?"

"Yüzbaşı Hayder ev ve cep telefonu numaralarımı aldı.

Yirmi dört saat arayabilirsiniz. Maura dışarı çıktı ve güneş ışığından gözlerini kırpıştırarak duraksadı."

Bulanık gözlerle Albany Caddesi'ndeki kargaşaya baktı.

Burası, her gün işine gelip gittiği cadde, adli tıbbın araba yoluna yanaştığı her seferinde gördüğü manzaraydı.

Şimdi araçlarla ve siyah üniformalı Özel Operasyon Bölümü polisleriyle dolmuştu. Herkes bu krizin fitilini tutuşturan kadının bir sonraki adımını bekliyordu.

Kimliği hepsi için gizemini hâlâ koruyan bir kadının.

Park edilmiş araçların arasından dolanarak çalıştığı binaya doğru yürümeye başladı ve bir polis şeridinin altından eğilerek geçti. Doğrulduğunda, tanıdık birinin kendisine doğru yürüdüğünü fark etti. Gabriel Dean'i tanıdığı iki yıllık süreçte onu hiç bu kadar sinirli görmemişti ki adam zaten duygularını çok ender gösterirdi. Ama şimdi yüzünde neredeyse paniğe yaklaşan bir ifade vardı. "Hiç isim alabildiniz mi?" diye sordu. Maura şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "İsim mi?" "Rehineler. Binada kimler var?" "Sadece birinin adını duyabildim. Bir doktor." "Kim?"

Maura, Gabriel'in sert sorusuyla şaşırarak duraksadı.

Dr. Tam diye biri. Rehineci, bir radyo kanalını aramak için onun cep telefonunu kullandı. Gabriel dönüp hastane binasına baktı. "Ah, Tanrım!" "Sorun nedir?"

Jane'i bulamıyorum. Bulunduğu kattaki diğer hastalarla birlikte dışarı çıkarılmamış. "Hastaneye ne zaman gitmişti ki?"

Bu sabah, suyu geldikten sonra. Gabriel, Maura'ya baktı. "Dr. Tam onu kabul eden doktordu."

Maura komuta karavanında duyduklarını aniden hatırlayarak Gabriel'a baktı. Dr. Tam'in hastasını görmek için Tanısal Görüntüleme bölümüne gittiği söylenmişti. Jane.

Doktor, Jane'i görmeye gidiyordu. "Sanırım benimle gelsen iyi olur," dedi Maura.

8

TT JL M. Hastaneye doğum yapmaya geldim. Bunun yerine beynimi patlattırıyorum.

Jane, sağında Dr. Tam ve solunda zenci hastabakıcıyla kanepede oturuyordu. Doktorun yanında titrediğini hissediyordu; teni havalandırmalı odada serin ve kuruydu.

Dr. Tam tuş gibi bir yüzle hiç kıpırdamadan oturuyordu.

Diğer kanepede resepsiyon memuresi kollarını vücuduna sarmıştı ve yanında oturan kadın teknisyen sessizce ağlıyordu. Kimse tek kelime söylemeye cesaret edemiyordu; tek ses, bekleme salonundaki televizyondan geliyordu.

Jane üniformaların göğüslerine asılı isim etiketlerine baktı. Mac. Domenica; Glenna; Dr. Tam. Kendi bileğindeki hasta bileziğine baktı: RIZZOLI, JANE.

Hepimiz morg için düzgünce etiketlenmişiz, diye düşündü. Kimlik sorunu yaşanmayacak, millet. Ertesi sabah Boston sakinlerinin Tribune'lerini açtıklarını ve ön sayfada siyah beyaz harflerle yazılı isimleri okuduğunu hayal etti.

HASTANE KUŞATMASINDA ÖLDÜRÜLEN KURBANLAR. Okurların Rizzoli, Jane ismini şöyle bir okuyup geçeceklerini ve spor sayfasını açacaklarını biliyordu.

Yani her şey böyle mi sona erecekti? Yanlış zamanda yanlış yerde olmak kadar aptalca bir neden yüzünden mi?

Hey, bir dakika, diye bağırmak istiyordu. Ben hamileyim!

Filmlerde kimse hamile rehinelere ateş etmez be!

Ama bu film değildi ve silahlı deli karının ne yapacağım tahmin edemezdi. Jane ona böyle diyecekti: Deli Karı.

Elinde bir silahla odanın ortasında volta atıp duran bir kadına başka ne denebilirdi ki? Kadın, Kanal Altı'ya ayarlı televizyona bakmak için arada bir duruyordu. Canlı yayında hastanedeki rehine kriziyle ilgili durum anlatılıyordu. Bak anne, televizyona çıktım, diye düşündü Jane. O binada kısılıp kalan şanslı rehinelerden biri oldum! Realite şov Survivor'a benziyor ama gerçek mermiler var.

Ve gerçek kan!

Deli Karı'nın da kendisininki gibi bir hasta bileziği taktığım fark etmişti. Psikiyatri bölümünden kaçan biri olabilir miydi? Haydi, onu da uysal bir şekilde bir tekerlekli sandalyeye oturtmayı denesenize. Kadın yalınayaktı ve biçimli poposu arkası açık hastane geceliğinden görünüyordu. Uzun ve kaslı bacakları, yele gibi uzun simsiyah saçları vardı. Seksi bir deri kıyafet giydirilse, kesinlikle Savaşçı Prenses Xena'ya benzerdi.

İşemem gerek, dedi Bay Bodine.

Deli Karı ona bakmadı bile.

Hey! Kimse beni duymuyor mu? İşemem gerek dedim!

Ah, Tanrım, yap işte be adam, diye düşündü Rizzoli.

Tekerlekli sandalyene işe. Elinde silah olan birini sinirlendirmesene.

Televizyonda sarışın bir muhabir belirdi. Zoe Fossey, Albany Caddesi'nden bildiriyordu. "Henüz hastane kanadında kaç rehinenin bulunduğunu bilmiyoruz. Polis binayı kordon altına aldı. Şu ana kadar bir kişinin öldürüldüğü bildirildi; hastayı kontrol altına almaya çalışırken vurulan güvenlik görevlisi..."

Deli Karı durdu ve bakışları ekrana döndü. Çıplak ayaklarından biri, yere düşmüş olan bir klasöre basıyordu. Jane tablonun üzerinde siyah keçeli kalemle yazılmış ismi o zaman fark etti.

Rizzoli, Jane.

Haber yayını sona erdi ve Deli Karı yürümeye devam etti.

Bu, Dr. Tam'in muhtemelen Tanısal Görüntüleme'ye gelirken taşıdığı hasta dosyasıydı. Şimdi tam Deli Karı'nın ayaklarının dibindeydi. Yapması gereken tek şey eğilip kapağını açmak ve hasta bilgilerinin listelendiği ilk sayfayı okumaktı. Adı, doğum tarihi, sosyal durumu ve Sosyal Güvenlik numarası.

Mesleği: Dedektif, Cinayet Masası, Boston Polis Teşkilatı.

Bu kadın Boston Polis Teşkilatı SWAT ekibinin kuşatması altında, diye düşündü Jane. Benim de polis olduğumu öğrenirse...

Düşüncesini tamamlamak istemiyordu, çünkü nereye varacağını biliyordu. Koluna ve adının yazılı olduğu kimlik bileziğine tekrar baktı: RIZZOLI, JANE. Bu şeyi çıkarıp minderlerin arasına tıkabilse, Deli Karı onun dosyanın sahibi olduğunu anlamazdı. Yapması gereken şey, bu tehlikeli kimlik bileziğinden kurtulmaktı. Bunu yaptığında hastanedeki herhangi bir hamile kadın olacaktı. Bir polis, bir tehdit değil.

Bir parmağını bileziğin altına sokup çekiştirdi ama kopmadı. Daha sert çekti ama yine kopmadı. Bu şeyi neyden yapıyorlardı ki? Titanyum mu? Ama elbette ki sağlam olmak zorundaydı. Bay Bodine gibi bunak ihtiyarların kimliklerini kopararak koridorlarda isimsizce dolaşmasını istemezdiniz. Dişlerini sıkarak ve kaslarını sessizce gererek plastiği daha sert çekiştirdi. Dişlerimle çiğneyip çıkarmam gerekecek, diye düşündü. Deli Karı bakmazken belki ben...

Donup kaldı. Kadının çıplak ayaklarından birini yerdeki dosyasına basmış hâlde tam önünde durduğunu fark etti.

Jane bakışlarım yavaşça kadının yüzüne kaldırdı. O zamana kadar dikkati üzerine çekmek istemediği için kadınla göz göze gelmekten kaçınmıştı. Şimdi kadının da kendisine sadece kendisine baktığını görüyordu ve kendini avlanmak üzere sürüden ayrılmış bir ceylan gibi hissediyordu. Kadın, uzun bacakları ve kolları, bir panterin parlak tüyleri gibi zarif saçlarıyla vahşi bir kediye benziyordu. Mavi gözleri spot ışıklan kadar güçlü parlıyordu ve Jane yakalanmıştı.

İşte yaptıkları şey bu, dedi kadın, Jane'in bileziğine bakarak. "Seni etiketlerler. Toplama kamplarındaki gibi." Kendi bileziğini gösterdi: DOE, JANE. Demek sana uygun bir isim bulmuşlar, diye düşündü Jane ve neredeyse gülecekti. Bir Jane Doe tarafından rehin alındım. Tam anlamıyla Jane 'e karşı Jane durumu oldu. Sahtesine karşı gerçeği. Hastane görevlileri bu kadını kabul ettiklerinde kim olduğunu bilmiyorlar mıydı? Söylediği birkaç kelimeden anlaşıldığı kadarıyla, Amerikalı olmadığı belliydi. Doğu Avrupalı. Belki Rus.

Kadın kendi bileziğini koparıp kenara attı. Sonra Jane'in bileğini yakaladı ve onun kimlik bileziğini de çekip kopardı.

İşte. Artık etiket yok, dedi kadın. Jane'in kimliğine baktı. "Rizzoli. Bu İtalyan ismi."

Evet. Jane, yerde ayağının dibinde duran dosyaya dikkati çekmemek için aşağı bakmaya bile korkarak kadının yüzüne baktı. Kadın aralarında bir bağlantı olduğunu belli edercesine Jane'in gözlerinin içine baktı. O ana kadar, Deli Karı onlara neredeyse tek kelime bile etmemişti.

Şimdi konuşuyordu. Bu iyi, diye düşündü Jane. Sohbet girişimi. Onunla bağlantı kurmaya, ilişki oluşturmaya çalış. Arkadaş ol. Bir arkadaşı öldürmez, değil mi?

Kadın, Jane'in şişmiş karnına baktı.

İlk bebeğimi doğuracağım, dedi Jane.

Kadın duvardaki saate baktı. Bir şeyi bekliyordu ve dakikaları sayıyordu.

Jane sohbeti biraz daha ilerletmeyi denemeye karar verdi.

Senin... senin adın nedir? diye sordu.

Neden?

Sadece öğrenmek istedim. Böylece sana Deli Karı demekten vazgeçebilirim.

Önemi yok. Ben zaten ölüyüm. Kadın, Jane'e baktı. "Sen de öyle."

Jane o alev saçan gözlere baktığında zihninden korkutucu düşünceler geçti: Ya doğruysa? Ya gerçekten öldüysek ve bu, bir tür cehennemse?

Lütfen, diye mırıldandı resepsiyon memuresi. "Gitmemize izin ver. Bize ihtiyacın yok. Sadece kapıyı açıp gitmemize izin ver."

Kadın yine yürümeye başladığında, çıplak ayakları tekrar tekrar dosyaya basıyordu. "Yaşamanıza izin vereceklerini mi sanıyorsunuz? Benimle bir araya geldikten sonra? Benim yanıma gelen herkes ölür."

Neden söz ediyor bu? diye fısıldadı Dr. Tam.

Bence paranoyak, diye düşündü Jane. Zulüm hayalleri görüyor.

Kadın aniden durdu ve ayaklarının dibindeki dosyaya baktı.

Açma! Açma! Lütfen açma!

Kadın dosyayı alarak üzerindeki isme baktı.

Hemen dikkatini dağıt!

Affedersin, dedi. "Gerçekten ama gerçekten tuvalete gitmem gerek. Hamileyim." Bekleme salonunun tuvaletini işaret etti. "Lütfen, gidebilir miyim?"

Kadın dosyayı Jane'in ulaşamayacağı bir yerde duran sehpanın üzerine bıraktı. "Kapıyı kilitleme."

Tamam. Söz veriyorum.

Git.

Dr. Tam, Jane'in eline dokundu. "Yardıma ihtiyacın var mı? Seninle geleyim mi?"

Hayır. Ben iyiyim, dedi Jane ve sallanarak ayağa kalktı. Sehpanın yanından geçerken dosyayı kapmayı çok istiyordu ama Deli Karı bakışlarını ondan ayırmıyordu.

Tuvalete girdi, ışığı yaktı ve kapıyı kapadı. Aniden bir silaha bakmak yerine tek başına kaldığı için rahatladı.

Kapıyı yine de kilitleyebilirim. Sadece burada kalıp her şey bitene kadar bekleyebilirim.

Ama Dr. Tam, zenci hastabakıcı, Glenna ve Domenica'yı düşündü. Deli Karı'yı öfkelendirirsem, acısını onlardan çıkarır. Ben de kilitli kapıların arkasına saklanan bir korkak olurum.

Tuvaleti kullanıp ellerini yıkadı. Bir daha ne zaman su içme fırsatı bulabileceğini bilmediğinden, ağzına su attı. Islak çenesini kuruladıktan sonra küçük tuvalete bakındı ve silah olarak kullanabileceği bir şey aradı ama kâğıt havlulardan, bir sabun tutacağından ve paslanmaz çelikten çöp bidonundan başka bir şey göremedi.

Kapı aniden ardına kadar açıldı. Dönüp baktığında Deli Karı'yı kendisine bakarken buldu. Bana güvenmiyor.

Elbette güvenmeyecek.

İşim bitti, dedi Jane. "Geliyorum." Tuvaletten çıkıp kanepeye geri döndü. Dosya hâlâ sehpanın üzerindeydi.

Şimdi oturup bekle, dedi kadın ve kendisi de bir koltuğa yerleşip silahı kucağına koydu.

Neyi bekliyoruz? diye sordu Jane.

Kadın ona baktı ve sakince cevap verdi. "Sonu."

Jane ürperdi. Aynı anda başka bir şey daha hissetti: Bir el yavaşça sıkıyormuş gibi karnı kasıldı. Kasılma acı vermeye başlayınca nefesini tuttu ve alnında ter damlaları birikti. Beş saniye. On. Yavaşça hafifledi ve derin derin nefes alarak arkasına yaslandı.

Dr. Tam kaşlarını çatarak ona döndü. "Sorun nedir?"

Jane zorlukla yutkundu. "Sanırım doğum başlıyor."

***

İçeride bir polis mi var? dedi Yüzbaşı Hayder.

Bunun duyulmasına izin veremezsiniz, dedi Gabriel.

Kimsenin onun mesleğini bilmesini istemiyorum. Eğer rehineci elinde bir polis olduğunu öğrenirse... Gabriel derin bir nefes aldı ve sakince devam etti. "Basına sızmamalı. O kadar."

Leroy Stillman başıyla onayladı. "İzin vermeyiz. O güvenlik görevlisine olanlardan sonra..." Duraksadı.

Bunu kontrol altında tutmak zorundayız.

İçeride bir polis olması bize avantaj sağlayabilir, dedi Hayder.

Affedersiniz? dedi Maura, Hayder'ın Gabriel'in yanında böyle bir düşünceyi dile getirmekten çekinmemesine şaşırarak.

Dedektif Rizzoli çok akıllı bir kadındır. Ve silah kullanmayı bilir. İşlerin gidişatında fark yaratabilir.

Aynı zamanda dokuz aylık hamile ve her an doğum yapabilir. Tam olarak ne yapmasını bekliyorsunuz ki?

Sadece bir polisin içgüdülerine sahip olduğunu söylüyorum. Bu iyi bir şey.

Şu anda, dedi Gabriel, "karımın izlemesini istediğim tek içgüdü, kendini koruma güdüsü. Onu hayatta ve sağlam istiyorum. Bu yüzden, kahramanca bir şey denemesine güvenmeyin. Sadece onu oradan çıkarın!"

Karınızı tehlikeye atacak bir şeyi asla yapmayız, Ajan Dean, dedi Stillman. "Size söz veriyorum."

Bu rehineci kim?

Hâlâ kimliğini belirlemeye çalışıyoruz.

Ne istiyor?

Hayder araya girdi. "Belki Ajan Dean ve Dr. Isles karavandan inip bizi işimizle baş başa bıraksalar iyi olur."

Hayır, sorun değil, dedi Stillman. "Bilmesi gerek.

Elbette ki bilmesi gerek." Gabriel'a baktı. "Bunu yavaşlatarak ona sakinleşmesi ve konuşmaya başlaması için fırsat vereceğiz. Kimse incinmediği sürece zamanımız var demektir."

Gabriel başıyla onayladı. "Böyle yaklaşılmalı; mermiler ve saldırı olmadan. Sadece hepsini hayatta tutun."

Yüzbaşı, listeyi aldık! diye seslendi Emerton.

Personel ve hastaların listesi.

Stillman yazıcıdan çıkan sayfayı alıp isimleri taradı.

O da var mı? diye sordu Gabriel.

Stillman bir an duraksadıktan sonra başıyla onayladı.

Korkarım öyle. Listeyi Hayder'a verdi. "Altı isim.

Rehineci radyoda öyle demişti. Elinde altı kişi olduğunu söylemiş ti." Kadının diğer söylediklerini eklemedi: Ve hepsine yetecek kadar mermim var.

O listeyi başka kim gördü? diye sordu Gabriel.

Hastane yetkilileri, dedi Hayder. "Ve listeyi hazırla yanlar."

Daha fazla yayılmadan karımı listeden çıkarın.

Bunlar sadece isim. Kimse...

Herhangi bir muhabir, Jane'in polis olduğunu on saniye içinde öğrenebilir.

Gabriel haklı, dedi Maura. "Boston'daki bütün muhabirler adını öğrenebilir."

O ismi listeden sil, Mark, dedi Stillman. "Başka kimse görmeden."

Peki ya giriş ekibi? İçeri girerlerse içeride kimin olduğunu bilmeleri gerek. Kaç kişiyi kurtardıklarını bilmek zorundalar.

Eğer işinizi doğru yaparsanız, dedi Gabriel, "herhangi bir giriş ekibine gerek kalmayacak. Sadece kadını dışarı çıkmaya ikna edin."

Şey... onunla konuşma konusunda pek şansımız olmadı, değil mi? Hayder, Stillman'a baktı. "Sevgilin sana merhaba bile demedi."

Daha üç saat oldu, dedi Stillman. "Ona zaman vermeliyiz."

Ya altı saat sonra? On iki? Hayder, Gabriel'a baktı.

Karınız her an doğum yapabilir.

Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsunuz? diye tersledi Gabriel. "Oradaki sadece karım değil, aynı zamanda da çocuğum. Dr. Tam onların yanında olabilir ama doğumda bir terslik olursa, ameliyathane falan yok. Dolayısıyla evet, bunun mümkün olduğunca çabuk bitmesini istiyorum. Ama bunun bir kan banyosuna dönüşmesini de istemiyorum."

Bunları başlatan o! Bundan sonra ne olacağına da o karar veriyor! \ O zaman onu zorlamayın. Burada bir pazarlıkçınız var, Yüzbaşı Hayder. Onu kullanın. Ve SWAT ekibini kesinlikle karımdan uzak tutun. Gabriel döndü ve karavandan indi.

Dışarıda Maura ona kaldırımda yetişti. Gabriel sonunda durup ona bakmadan önce iki kez seslenmesi gerekmişti.

Eğer çuvallarlarsa, dedi Gabriel, "eğer oraya çok erken girmeye kalkarlarsa..."

Stillman'ın ne dediğini duydun, Gabriel. O da senin gibi yavaş ilerlemek istiyor.

Gabriel, lobinin girişinde üniformalarıyla bekleyen üç SWAT polisine baktı. "Şunlara bir bak. Hepsi harekete geçmeye hazır. Nasıl olduğunu biliyorum, çünkü ben de oradan geçtim. Kendim de hissettim. Sonu gelmeyen pazarlıkları bekleyerek ortalıkta durmaktan sıkılırsın.

Sadece bir an önce işi bitirmek isterler, çünkü bunun için eğitilmişlerdir. Tetiği çekmek için sabırsızlanırlar."

Stillman konuşarak kadını ikna edebileceğini düşünüyor.

Gabriel, Maura'ya baktı. "Sen kadının yanındaydın. Sence dinler mi?"

Bilmiyorum. Gerçek şu ki; kadın hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz.

Sudan çıkarılıp getirildiğini duydum. İtfaiye ve kurtarma ekibi tarafından morga getirilmiş.

Maura başıyla onayladı. "Boğulduğu düşünülmüş. Hingham Körfezi'nde bulunmuş."

Onu kim bulmuş?

Weymouth'daki yat kulübünden birileri. Boston Polis Teşkilatı cinayet masasından bir grup dava üstünde çalışıyor.

Ama Jane'den haberleri yok.

Henüz yok. Bu onlar için çok şeyi değiştirir, diye düşündü Maura. Aralarından biri rehin alındı. Başka bir polisin hayatı söz konusu olduğunda, daima fark yaratırdı.

Hangi yat kulübü? diye sordu Gabriel.

9

Mila pencerelerde demir parmaklıklar vardı. Bu sabah buz, camın üzerinde kristal bir örümcek ağı gibi yayılmıştı.

Dışarıda o kadar çok ağaç vardı ki arkalarında ne olduğunu bilmiyordum. Bildiğim tek şey, minibüs bizi buraya getirdiğinden beri bütün dünyamız olan bu oda ve bu evdi. Güneş penceremizin dışındaki buzları parlatıyordu. Bu orman güzel bir yerdi ve ağaçların arasında yürüdüğümü hayal ediyordum. Yaprakların çıtırtıları, dallarda parlayan buz parçalan. Serin, saf bir cennet.

Ama bu evin içi cehennemdi.

Şimdi kirli yataklarında yatan diğer kızların yüzünde bunun yansımalarını görüyordum. Huzursuz iniltilerindeki işkenceyi duyuyordum. Altımız bu odayı paylaşıyorduk.

Aramızda en uzun süredir burada olan Olena'ydı ve sert oynamayı seven bir müşterisi yanağında çirkin bir çürük bırakmıştı. Ama Olena bazen karşılık veriyordu.

Yatıştırıcılara ve iğnelere rağmen aramızda pek kontrol edemedikleri, karşılık vermesini engelleyemedikleri tek kız da oydu.

Araba yoluna yanaşan bir arabanın sesini duydum ve kapının zilini korkuyla bekledim. Açık bir elektrik kablosundan gelen akım gibiydi. Kızlar sesle irkilerek uyandı ve battaniyelerini göğüslerine bastırarak doğrulup oturdular. Sonrasında ne olacağını biliyorduk. Kilitte dönen anahtar sesini duyduk ve kapı açıldı.

Ana, şişman bir aşçı gibi kapıda durarak, keseceği kuzuyu acımasızca seçiyordu. Her zamanki gibi bu konuda soğukkanlıydı ve çiçek bozuğu yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Bakışları yataklarda birbirlerine sokulmuş kızların üzerinde dolaştı ve ayakta durduğum pencereye doğru yürüdü.

Sen, dedi, Rusça. "Yeni birini istiyorlar."

Diğer kızlara baktım. Görebildiğim tek şey, bu kez kurbanlık olarak seçilmemelerinin verdiği rahatlamaydı.

Ne bekliyorsun? diye sordu Ana.

Ellerim buz gibiydi; midem bulanmaya başlamıştı bile.

Beben kendimi iyi hissetmiyorum. Altım hâlâ acıyor... Daha ilk haftan ve şimdiden acımaya mı başladı? dedi Ana, acımasız bir alaycılıkla gülerek. "Alışsan iyi olur."

Diğer kızların hepsi benimle göz göze gelmemek için yere veya ellerine bakıyordu. Sadece Olena bana baktı ve gözlerinde acıma gördüm.

Sessizce Ana'nın peşinden odadan çıktım. Direnmenin cezalandırılmak anlamına geldiğini biliyordum ve itiraz ettiğim son seferinden kalan çürükler hâlâ geçmemişti.

Ana, koridorun ucundaki odayı işaret etti.

Yatağın üzerinde bir elbise var. Onu giy.

Odaya girdim ve kapıyı üzerime kapadı. Pencere, mavi bir arabanın durduğu araba yoluna bakıyordu. Buradaki pencerelerde de parmaklıklar vardı. Büyük bakır yatağa bakarken gördüğüm şey bir mobilya değil, bir işkence aletiydi. Elbiseyi aldım. Bir oyuncak bebeğin elbisesi gibi beyaz ve fırfırlıydı. Bunun ne anlama geldiğini hemen anladım ve mide bulantım daha da şiddetlendi. Olena bana çocuğu oynamanı istediklerinde bunun korkmanı istedikleri anlamına geldiğini söylemişti. Çığlık atmanı istiyorlardı. Kanın akarsa zevk alıyorlardı.

Elbiseyi giymek istemiyordum ama giymemeye korkuyordum.

Odaya yaklaşan ayak seslerini duyduğumda elbiseyi giymiştim ve kendimi yaklaşan şeye hazırlamıştım. Kapı açıldı ve iki adam içeri girdi. Bir an bana baktılar ve çok zayıf veya çok çirkin olduğumu düşünerek hayal kırıklığına uğramalarım umdum; o zaman dönüp giderlerdi.

Ama kapıyı kapadılar ve avına yaklaşan kurtlar gibi üzerime yürüdüler.

Sürüklenmeyi öğrenmelisin. Olena bana bunu öğretmişti; acının üzerinde sürüklenmek. Adamlar elbiseyi yırtarak üzerimden çıkarırken, kaba elleri bileklerimi kavrarken ve beni itaat etmeye zorlarken bunu yapmaya çalıştım.

Bana acı çektirmek için para ödemişlerdi ve ben çığlık çığlığa bağırana, yüzüm ter ve gözyaşı dolana kadar tatmin olmayacaklardı. Ah, Anja, öldüğün için ne kadar şanslısın!

İşleri bittiğinde sendeleyerek odamıza döndüm. Olena yatakta yanıma oturarak saçlarımı okşadı. "Şimdi yemen gerek," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Sadece ölmek istiyorum."

Ölürsen onlar kazanır. Kazanmalarına izin veremeyiz.

Zaten kazandılar bile. Yan dönerek dizlerimi göğsüme çektim ve hiçbir şeyin giremeyeceği sımsıkı bir top oldum. "Kazandılar bile..."

Mila, yüzüme bak. Sence ben vazgeçtim mi? Sence ben çoktan öldüm mü?

Yüzümdeki yaşlan sildim. "Ben senin kadar güçlü değilim."

Bu güç değil, Mila. Nefret. Seni hayatta tutan şey odur. Bana doğru eğildi ve siyah ipek gibi saçları üzerime döküldü. Gözlerinde gördüğüm şey beni korkuttu.

Orada bir ateş yanıyordu ve hiç de aklı başında biri gibi bakmıyordu. Olena böyle hayatta kalıyordu; uyuşturucular ve delilikle.

Kapı tekrar açıldı ve Ana odaya bakınırken hepimiz sindik.

Kızlardan birini işaret etti. "Sen, Katya. Sıra sende."

Katya, hiç kıpırdamadan Ana'ya baktı.

Ana iki adımda onun yanına ulaştı ve kulağına bir tokat patlattı. "Yürü!" diye emretti ve Katya odadan dışarı sendeledi. Ana, kapıyı tekrar kilitledi.

Unutma, Mila, diye fısıldadı Olena. "Seni hayatta tutanın ne olduğunu unutma."

Gözlerine baktığımda ne olduğunu görebiliyordum. Nefret.

10

"Bu bilginin dışarı sızmasına izin veremeyiz," dedi Gabriel. "Onu öldürtebilir."

Cinayet Dedektifi Barry Frost şaşkın bakışlarla karşılık verdi. Sunrise Yat Kulübü'nün otoparkında duruyorlardı.

Tek bir esinti bile yoktu ve Hingham Körfezi'nde tekneler suda ölü gibi sürükleniyordu. Öğle üzeri güneşinin altında, Frost'un solgun alnına düşen saçlar terden ıslanmıştı. İnsanlarla dolu bir salonda, Barry Frost bir köşede gülümseyerek dururken muhtemelen fark etmeyeceğiniz bir adamdı. Uysal kişiliği, iki buçuk yıldır Jane'le sürdürdüğü, güvene dayalı güçlü kökler salmış ve arada bir fırtınalı geçen ortaklığında ortamı yumuşatmasını sağlamıştı. Şimdi ona değer veren iki adam Jane'in kocası ve Jane'in ortağı ortak bir endişeyle birbirlerine bakıyorlardı.

Onun orada olduğunu kimse bize söylemedi, diye mırıldandı Frost. "Hiçbir fikrimiz yoktu."

Basının öğrenmesine izin veremeyiz.

Frost şaşkınlıkla nefesini saldı. "Bu bir felaket olur."

Bana Jane Doe'nun kim olduğunu söyle. Bana bildiğin her şeyi anlat.

"İnan bana, bu konuda elimizden gelen her şeyi yapacağız.

Bize güvenmek zorundasın."

Öylece yedek kulübesine oturup bekleyemem. Her şeyi bilmem gerek.

Tarafsız olamazsın. O senin karın.

Kesinlikle. O benim karım. Gabriel'ın sesi panikle çatladı. Öfkesini yatıştırmak için duraksadı ve sakince devam etti: "Sen olsan ne yapardın? Oradaki Alice olsaydı?"

Frost bir an ona baktı. Sonunda başıyla onayladı. "İçeri gel. Yelken kulübü başkanıyla konuşuyoruz. Kızı sudan o çıkarmış."

Dışarıdaki kızgın güneşten, yat kulübünün serin ortamına girdiler. İçerisi, Gabriel'ın girdiği deniz kenarındaki barlardan farklı kokmuyordu; okyanus havasının kokusu, turunçgillerin ve alkolün kokusuyla karışıyordu. Hingham Körfezi'ne bakan tahta bir iskele üzerine kurulmuş eğreti bir binaydı. İki portatif klima pencerelerde tıkırdıyor, kadeh şıngırtılarını ve alçak sohbet uğultusunu bastırıyordu. Salona doğru yürürlerken zemin tahtaları ayaklarının altında gıcırdıyordu.

Gabriel, barda kel kafalı bir adamla konuşan iki Boston polis dedektifini tanımıştı. Hem Darren Crowe hem de Thomas Moore, Jane'in cinayet masasından mesai arkadaşlarıydı ve ikisi de Gabriel'ı şaşkın bakışlarla karşıladı.

Hey, dedi Crowe. "FBI'ın bu olaya karışacağını bilmiyordum."

FBI mı? dedi kel kafalı adam. "Vay canına, bu bir hayli ciddi olmalı." Elini Gabriel'a uzattı. "Skip Boynton.

Sunrise Yat Kulübü Başkanı."

Ajan Gabriel Dean, dedi Gabriel, adamın elini sıkarken.

Elinden geldiğince resmî görünmeye çalışıyordu ama Thomas Moore'un şaşkın bakışlarının farkındaydı. Moore burada bir terslik olduğunu görebiliyordu.

Ben de bu dedektiflere o kızı nasıl bulduğumuzu anlatıyordum. Suda bir ceset bulmanın çok şaşırtıcı olduğunu belirtmeliyim. Duraksadı. "Ah, bir içki ister misiniz, Ajan De an? Bizden."

Hayır, teşekkür ederim.

Peki. Görevdesiniz, ha? Skip sempatik bir tavırla güldü. "Sizler kitaba uygun oynuyorsunuz, değil mi? Kimse içki kabul etmez. Eh, her neyse, ben içeceğim." Barın arkasına geçti ve bir kadehe birkaç buz küpü atıp üzerine votka doldurdu. Gabriel başka kadehlere çarpan buzların sesini duydu ve salonda neredeyse hepsi erkek olan bir düzine kulüp üyesine baktı. Acaba aralarında gerçekten yelken açan var mıydı? Yoksa buraya sadece içmeye mi geliyorlardı?

Skip elinde votka kadehiyle tezgâhın arkasından çıktı.

Bu her gün olan bir şey değil, dedi. "Hâlâ biraz sarsılmış hâldeyim."

Bize cesedi nasıl bulduğunuzu anlatıyordunuz, dedi Moore.

Ah, evet. Sabah saat sekizde yelkenimi değiştirmek için gelmiştim. İki hafta içinde bir yarışımız var ve yeni bir yelken kullanacağım. Üzerine logo yaptırdım. Yeşil bir ejderha, gerçekten çok çarpıcı. Her neyse, elimde yeni yelkenimle iskele ye gittim ve suda yüzen manken gibi bir şey gördüm. Kayalardan birine takılmıştı. Yakından bakmak için kayığıma bindim ve Tanrım, bir kadındı! Hem de çok güzel bir kadın. Diğer çocuklara seslendim ve üçümüz kızı sudan çıkardık. Sonra 911 'i aradım. Votkasını yudumlayarak nefes aldı. "Hâlâ hayatta olduğu aklımıza bile gelmedi. Yani.,. Tanrım! O kız hepimize ölü gibi görünmüştü."

İtfaiye ve Kurtarma'ya da öyle görünmüş, dedi CroSkip güldü. "Ve bir de profesyonel olacaklar. Onlar bile bilemiyorsa, kim bilebilir ki?"

Bize onu bulduğunuz yeri gösterir misiniz? dedi Gabriel.

Hep birlikte salondan dışarı, iskeleye çıktılar. Su güneşin parıltısını artırıyordu ve Gabriel, Skip'in işaret ettiği kayalara bakarken gözlerini kısmak zorunda kaldı.

Şuradaki kayalıkları görüyor musunuz? Şamandıralarla işaretledik, çünkü tekneler için tehlike oluşturuyor. Su yükseldiğinde orası sadece on beş yirmi santim derinliğinde olu yor ve bu yüzden görünmüyor. Karaya oturmak işten bile değil. "Dün su yükseldiğinde saat kaçtı?" diye sordu Gabriel. "Bilmiyorum. Sabah ondu sanırım." "Kayalıklar görünür durumda mıydı?"

Evet. O anda fark etmeseydim, birkaç saat sonra denize sürüklenmiş olabilirdi.

Adamlar bir an sessizce durarak Hingham Körfezi'ne baktılar. Bir motorlu tekne açıktan geçerek bağlı durumdaki tekneleri sallayan bir dalga yarattı. "Kadını daha önce hiç görmüş müydünüz?" diye sordu Moore.

Hayır.

Emin misiniz?

Öyle bir kız mı? Kesinlikle hatırlardım.

Kulüpte onu tanıyan kimse çıkmadı mı?

Skip güldü. "Kimsenin itiraf edeceğini sanmam."

Gabriel adama baktı. "Neden?"

Eh, bilirsiniz.

Neden siz söylemiyorsunuz?

Bu kulüpteki adamlar... Skip gergin bir tavırla güldü.

"Yani, bütün bu bağlı tekneleri görüyor musunuz? Onları kimin kullandığını sanıyorsunuz? Kadınlar değil.

Tekneleri sevenler erkeklerdir, kadınlar değil. Burada zaman geçirenler de erkeklerdir. Bir tekne, evin dışındaki evinizdir. Skip duraksadı. "Her açıdan.""

Yani birinin kız arkadaşı olabilir mi? diye sordu Crowe.

"Şey... bilmiyorum. Böyle bir olasılık aklıma geldi sadece. Bilirsiniz, gece geç saatte biri kız atmıştır.

Teknede biraz öpüşüp koklaşırsın, biraz sarhoş olursun.

Tekneden düşmek çok uzak bir olasılık değildir. "Ya da itilmek."

Bir dakika! Skip tedirgin olmuştu. "Hemen o sonuca atlamayın ama. Bu kulübün üyeleri iyi çocuklardır. İyi adamlar."

Teknelerinde piliçlere vuran iyi adamlar, diye düşündü Gabriel. "Bu olasılıktan söz ettiğim için bile üzgünüm," dedi Skip. "İnsanlar sık sık sarhoş olup teknelerinden düşebilir. Herhangi bir tekne de olabilir; bizimkilerden biri olması şart değil." Göz kamaştıracak ölçüde parlak suları yararak geçen motorlu bir tekneyi işaret etti.

"Oradaki deniz trafiğini görüyor musunuz? O gece bir tekneden düşmüş olabilir. Akıntıyla buraya sürüklenmiştir."

Fark etmez, dedi Moore. "Bütün üyelerinizin listesini istiyoruz." "Bu gerçekten gerekli mi?"

Evet, Bay Boynton, dedi Moore, sakin ama belirgin bir otoriteyle. "Gerekli." Skip votkasının geri kalanını içti. Sıcak kafa derisini iyice kızartmıştı; alnındaki teri sildi. "Bu durum üyelerimizi bir hayli kızdıracak.

Burada sivil görevimizi yapıyoruz ve bir kadını sudan çıkarıyoruz. Şimdi hepimiz şüpheli mi olduk?"

Gabriel kıyıdaki tekne rampasına baktı. Bir kamyon, suya motorlu bir tekne indiriyordu. Tekne çeken diğer üç araç otoparkta sıraya girmişti. "Gece güvenlik sisteminiz nasıl, Bay Boynton?" diye sordu.

Güvenlik mi? Skip omuz silkti. "Gece yarısı kulüp kapılarını kilitliyoruz." "Ya iskele? Tekneler? Güvenlik görevlileriniz yok mu?"

"Şu ana kadar hiç hırsızlık olayı olmadı. Teknelerin hepsi kilitlidir. Ayrıca, burası çok sakin bir bölgedir.

Şehre yaklaşırsanız, bütün gece deniz kıyısında dolaşan insanlar görürsünüz. Burası özel, küçük bir kulüptür.

İnsanların her şeyden kaçabileceği bir yer."

Geceleri suya tekne indirebileceğin bir yer, diye düşündü Gabriel. Suya yanaşırsın ve kimse bagaj mı açtığını görmez. Kimse bir cesedi çıkarıp Hingham Körfezi'ne attığını görmez. Akıntı uygun olursa, ceset adaları geçerek açılır ve doğruca Massachusetts Körfezi'ne gider.

Ama akıntı tersse bu olmaz.

Cep telefonu çaldı. Diğerlerinden uzaklaştı ve aramaya cevap vermeden önce iskelede birkaç adım yürüdü.

Arayan Maura'ydı. "Sanırım buraya geri dönmek isteyebilirsin," dedi. "Otopsi yapmak üzereyiz."

Ne otopsisi?

Hastanenin güvenlik görevlisi.

Ölüm nedeni açık değil mi?

Başka bir soru ortaya çıktı.

Nedir?

Bu adamın kim olduğunu bilmiyoruz. "Hastanede çalışan biri kimliğini teşhis edemedi mi? Onların çalışanıydı."

Sorun da bu, dedi Maura. "Değilmiş."

Henüz cesedi soymamışlardı.

Gabriel otopsi odasının dehşetine yabancı değildi ve bu kurbanın görüntüsü deneyimlerine dayanarak o kadar da şaşırtıcı değildi. Mermi sol yanağından girmişti; onun dışında her yeri sağlamdı. Adam otuzlu yaşlarında, düzgün kesilmiş siyah saçlı ve kaslı çeneliydi. Aralık kalan kahverengi gözleri şimdiden donuklaşmıştı. Üniformasının göğüs cebine iliştirilmiş isim etiketinde PERRIN yazıyordu. Masaya bakarken Gabriel'ı en rahatsız eden şey kan ya da camlaşmış gözler değildi; bu adamın yaşamına son veren silahın şu anda Jane'i tehdit ediyor olmasıydı.

Sizi bekledik, dedi Dr. Abe Bristol. "Maura bunu başından itibaren izlemek isteyeceğinizi düşündü."

Gabriel, ameliyat önlüğünü giyip maskesini takmış olan Maura'ya baktı ama Maura her zamanki gibi cesedin sağ tarafında değil, ayakucunda duruyordu. Gabrie'ın bu odaya daha Önceki girişlerinde, her zaman işin başında Maura olurdu. Her zaman hükmettiği odada kontrolü başka birine bırakmış olması şaşırtıcıydı. "Bu ceset üzerinde sen çalışmıyor musun?" diye sordu Gabriel.

Yapamam. Bu adamın ölümünde tanığım, dedi Maura. "Bunu Abe yapmak zorunda."

Ve hâlâ kim olduğuna dair bir bilginiz yok mu?

Maura başını iki yana salladı. "Perrin adında bir hastane çalışanı yok. Güvenlik şefi, cesedi görmeye geldi. Bu adamı tanımadığını söyledi."

Parmak izi?

"Parmak izlerini merkeze gönderdik. Şu ana kadar bir şey çıkmadı. Katilin parmak izleri de."

Demek Jane Doe'ya şimdi bir de John Doe eklendi, ha?

Gabriel, cesede baktı. "Kim bu insanlar?"

Soyalım şunu, dedi Abe, Yoshima'ya.

İki adam cesedin ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardılar; kemerini çözüp pantolonunu indirdiler; giysileri temiz bir örtünün üzerine koydular. Abe eldivenli ellerle pantolon ceplerini araştırdı ama boştu.

Tarak, cüzdan ya da anahtar yoktu. "Adamın üzerinde bozuk para bile yok," dedi.

En azından bir iki sent olmasını beklersin, dedi Yoshima.

Bu cepler temiz. Abe başını kaldırdı. "Yepyeni bir üniforma mı?"

Gömleği incelediler. Kumaşı, kurumuş kan yüzünden kaskatı kesilmişti ve göğsünden soymak zorunda kaldılar; kaslı bir göğsü ve gür siyah tüyleri vardı. Ve yara izleri. İp kalınlığında bir yara izi sağ göğüs ucunun hemen altındaydı; diğeri karnından sol kalça kemiğine doğru çaprazlama iniyordu.

Bunlar ameliyat izleri değil, dedi Maura, kaşlarım çatarak.

Bence bu adam çok kötü bir dövüşe girmiş, dedi Abe.

Bunlar eski bıçak yaralarına benziyor.

Gömleğinin kollarını kesmek ister misin? diye sordu Yoshima.

Hayır. Sadece çıkaralım. Onu yan çevirelim.

Cesedi sol tarafının üzerine çevirdiler ve gömleğinin kolunu çekip çıkardılar. Yoshima cesedin sırtına bakıyordu. "Vay canına!" dedi aniden. "Bunu görmelisiniz."

Dövme bütün sol kürekkemiğini kaplıyordu. Maura görmek için eğildi ve görüntü canlıymış gibi ürkerek geri çekildi. Zehirli iğne, saldırmaya hazır görünüyordu ve kabuğu parlak maviydi. Kıskaçları adamın boynuna doğru uzanmıştı ve kuyruğu 13 sayısını çevreliyordu.

Bir akrep, diye mırıldandı Maura.

Bu oldukça etkileyici bir et tablosu, dedi Yoshima.

Maura kaşlarını çattı. "Ne?"

"Orduda öyle derdik. Morgda çalışırken gerçekten etkileyici parçalar görmüştüm. Kobralar, tarantulalar.

Adamın biri kız arkadaşının adını... Yoshima duraksadı."

Benimkinin yanına asla öyle bir iğneyle yaklaşamazsınız.

Diğer kolu çekip çıkardılar ve artık çırılçıplak kalmış olan cesedi sırtüstü çevirdiler. Genç bir adam olmasına rağmen vücudunda çok sayıda travma izi görülüyordu. Yara izleri... dövme... Ve şimdi de son saldırı: Sol yanağındaki mermi yarası.

Abe büyüteci yaranın üzerine kaydırdı. "Burada bir yanık bölgesi görüyorum." Maura'ya baktı. "Çok mu yakınlardı?"

Yatağın üzerine eğilmişti ve kızı hareketsizleştirmeye çalışıyordu.

O kafatası röntgenlerini görebilir miyiz?

Yoshima bir zarftan filmleri çıkardı ve ışık kutusunun üzerine astı. İki görüntü vardı; biri tam karşıdan, biri da yatay. Abe kafatası ve yüz kemiklerinin yansıttığı gölgeleri yakından görmek için ağır gövdesiyle yaklaştı.

Bir süre sessiz kaldı. Sonra Maura'ya döndü. "Kaç el ateş ettiğini söylemiştin?" diye sordu.

Bir.

Buna bir göz atmak ister misin?

Maura ışık kutusuna yaklaştı. "Anlamıyorum," diye mırıldandı. "Olay olduğunda oradaydım."

Burada kesinlikle iki mermi var.

Ama kadının silahı bir kez ateşlediğim biliyorum.

Abe masaya geri döndü ve cesedin başına baktı. Mermi deliğinin etrafında oval şeklinde bir yanık izi vardı.

Sadece bir giriş yarası var. Silah peş peşe iki kez hızla ateşlendiyse, bu tek bir yarayı açıklar.

Ama öyle duymadım, Abe.

"O kargaşada iki kez ateş edildiğini fark etmemiş olabilirsin."

Maura hâlâ röntgen filmlerine bakıyordu. Gabriel, Maura'yı hiç bu kadar tereddütlü görmemişti. O anda, hatırladıklarıyla röntgende görünen inkâr edilemez gerçek arasında bocaladığı açıkça belliydi.

O odada olanları anlatsana, Maura, dedi Gabriel.

Üçümüz kızı kontrol altına almaya çalışıyorduk, dedi Maura. "Güvenlik görevlisinin silahını kaptığını görmedim. Bileklerini tutmaya ve bağlamaya çalışıyordum.

Ben tam kayışa uzandığımda silah ateş aldı."

Diğer tanık?

Bir doktordu.

O ne hatırlıyor? Bir el mi ateş edilmiş, iki el mi?

Maura dönüp Gabriel'in gözlerine baktı. "Polis onunla hiç konuşmadı ki."

Neden?

Çünkü kim olduğunu kimse bilmiyor. Gabriel ilk kez Maura'ın sesindeki endişeyi hissetti. "Onu hatırlayan tek kişi benim anlaşılan."

Yoshima telefona döndü. "Balistiği arayacağım," dedi.

Olay yerinde kaç kovan kaldığını bilirler.

Başlayalım, dedi Abe ve alet tepsisinden bir neşter aldı. Bu kurban hakkında bildikleri çok az şey vardı.

Gerçek adını, geçmişini, öldüğü yere ve zamana kadar olanları bilmiyorlardı. Ama bu otopsi çalışması bittiğinde, onu herkesten daha iyi tanıyacaklardı.

Abe ilk kesikle adamla tanıştı. Neşter, Y kesiğini atarken kaburgaları sıyırarak deriyi ve kasları kesti; omuzlardan göğüs altına doğru bir Y çizdikten sonra, tek bir çizgiyle ve göbek deliğinin etrafından hafifçe dolanarak karından aşağı doğru kesti. Maura'nın ustaca ve zarif kesiklerinin yanında, Abe'in devasa elleri bir kasabınkiler gibi hareket ediyordu ve Parmakları zarif olamayacak kadar kalındı. Eti kemikten ayırdıktan sonra güçlü bahçe makasına uzandı. Her sıkışında bir kaburgayı kesti. Bir adam bu kurbanın açıkça yaptığı gibi yıllarını makaralar ve barlarla kas geliştirerek geçirmiş olabilirdi. Ama kaslı olsun ya da olmasın bütün vücutlar bir bıçağa ve bahçe makasına yenik düşerdi.

Abe son kaburgayı da kesti ve göğüs kemiğini oluşturan üçgeni kaldırdı. Kemikli kalkanından mahrum kalan kalp ve ciğerler şimdi göz önüne serilmişti ve Abe kolunu göğüs boşluğuna iyice daldırarak onları ayırdı.

Dr. Bristol? dedi Yoshima, telefonu kapatırken. "Az önce balistikle konuştum. Olay yerinde sadece bir kovan bulunduğunu söylediler."

Abe kanla kaplı eldivenlerim kaldırarak doğruldu.

İkincisini bulamamışlar mı?

Laboratuara giden sadece bir taneymiş.

Benim duyduğum da buydu, Abe, dedi Maura. "Bir el ateş edildi."

Gabriel ışık kutusuna yürüdü. Filmlere bakarken huzursuzluğu giderek artıyordu. Bir el ateş edildi, iki mermi var, diye düşündü. Bu her şeyi değiştirebilirdi.

Dönüp Abe'e baktı. "O mermileri görmem gerek."

Bulmayı umduğunuz özel bir şey var mı?

Sanırım neden iki tane olduklarını biliyorum.

Abe başıyla onayladı. "Önce burayı bitirmeme izin verin."

Damarlan ve lifleri çabucak kesti. Kalple ciğerleri daha sonra incelenip tartılmak üzere çıkarıp karın bölgesine devam etti. Her şey normal görünüyordu. Bunlar, gelecek on yıllarda vücudu kendisine iyi hizmet edecek bir adamın sağlıklı organlarıydı.

Sonunda kafa bölgesine geldi.

Gabriel gözünü kırpmadan izlerken, Abe kafatasını kesip deriyi öne doğru kaldırdı ve yüz sarkarak buruşurken kafatası kemiği ortaya çıktı.

Yoshima testereye döndü.

Testere vınlarken, kemiği çatırtıyla keserken bile Gabriel dikkatini dağıtmadı ve kafatası boşluğunu görebilmek için daha da yaklaştı. Yoshima kafatasının tepesini ayırdı ve et rafa kan yayıldı. Abe beyni almak için neşterle uzandı. Beyni kafatası boşluğundan çekip alırken, Gabriel hemen yanındaydı ve düşecek ilk mermiyi yakalamak için bir kâse tutuyordu.

Büyüteçle ilkine baktı. "Diğerini de görmem gerek."

Ne düşünüyorsunuz, Ajan Dean?

Sadece diğer mermiyi bulun. Bu sert isteği herkesi hazırlıksız yakaladı ve Abe'le Maura şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Gabriel'in sabrı taşmıştı; artık öğrenmek istiyordu.

Abe çıkardığı beyni kesme tahtasının üzerine koydu.

Röntgen filmlerini inceleyerek ikinci merminin yerini belirledi ve daha ilk kesikte mermiyi kanamalı bir dokunun içinde buldu.

Neyi arıyorsunuz? diye sordu Abe, Gabriel mermileri 130

Büyütecin altında evirip çevirirken. "Aynı kalibre. İkisi de yaklaşık seksen gram..." "Aynı olmalılar. Aynı silahtan çıktılar."

Ama tıpatıp aynı değiller. "Ne?"

İkinci merminin nasıl tabana oturduğuna bakın. Çok hafif ama görebilirsiniz. Abe öne eğildi ve büyüteçle baktı.

Biraz dengesiz. "Kesinlikle. Bir açıyla girmiş." "Darbe değişime uğratmış olabilir."

Hayır, bu şekilde üretilmiş. Dokuz derece eğimle; birincisinden farklı bir yönde gitmesi için. Kontrollü dağılım amacıyla tasarlanmış iki mermi. "Ama bir kovan vardı." "Ve sadece bir yara."

Maura ışık kutusundaki röntgen filmlerine bakıyordu.

Kafatası boşluğunun daha koyu zemininde parlayan iki mermi. "Dupleks kovan," dedi.

Bu yüzden bir el silah sesi duydun, dedi Gabriel.

Çünkü gerçekten sadece bir el ateş edildi.

Maura bir an sessiz kaldı; gözünü röntgen filmlerinden ayırmıyordu. Çok etkileyici görünseler de, röntgen filmleri mermilerin yumuşak dokuda bıraktığı hasarı göstermiyordu. Parçalanmış damarlar, ezilmiş beyin

dokuları. Bir ömre bedel anı yok edilmişti. "Dupleks mermiler azami hasarı yaratmak için kullanılır," dedi Maura. Aniden çıldırdı ve binaya doğru hareket etti." "Ateş edildi mi? Silah sesi duydunuz mu?"

Ben bir şey duymadım. Tam kliniğe doğru yürürken hepsinin bağırmaya başladığım duydum.

Orası tımarhane gibi, dedi Abe. "Kimse bir şey bilmiyor."

Gabriel komuta karavanına koştu ama muhabir kalabalığı önünü kesti. Öfkeyle bir televizyon kameramanının kolunu tutup çekerek kendine döndürdü.

Neler oluyor?

Hey, dostum. Sakin ol.

Bana neler olduğunu söyle!

Biri lanet olasıca kuşatma alanından geçti.

Saldırgan kaçtı mı?

Hayır. Biri içeri girdi.

Gabriel adama şaşkınlıkla baktı. "Kim?"

Kim olduğunu bilen yok.

Adli tıp personelinin yansı toplantı salonuna doluşmuş, televizyonu izliyordu. Yerel haber kanalı açıktı ve ekranda polis barikatlarının önünde durmuş olan, Zoe Fossey adında sarışın bir muhabir vardı. Arka tarafta polisler park edilmiş araçların arasında dolaşıyor ve birileri şaşkın şaşkın bağırıyordu. Gabriel pencereden Albany Caddesi'ne baktı ve şimdi televizyonda izledikleri aynı sahneyi gördü.

.. .bu sıra dışı gelişmeyi belli ki hiç kimse beklemiyordu. Kimliği belirsiz kişi, buraya aitmiş gibi son derece doğal bir tavırla yürüyerek bu arkamdaki koridordan, bu kontrollü alandan içeri girdi. Polisi hazırlıksız yakalayan da bu olabilir. Ayrıca, adam ağır silahlıydı ve arkamda gördüğünüz polis memurlarınınkine benzeyen siyah bir üniforma giymişti. Taktiksel Operasyon memurlarından biri olduğu kolayca düşünülebilirdi... Abe Bristol buna inanabiliyor musunuz? anlamında alaycı bir tavırla güldü. "Adam sokakta aralarından geçmiş ve onlar da izlemişler!"

". .bize içeride bir polis kordonu daha olduğu söylendi.

Ama o lobinin içinde ve buradan göremiyoruz. Dolayısıyla adamın bu ikinci kordonu da geçip geçmediğini bilmiyoruz.

Ancak, dış kordondan ne kadar kolay geçtiği düşünülürse, içerideki polisleri de hazırlıksız yakalamış olma olasılığı yüksek gibi görünüyor.

Rehineciyi kontrol altına almaya odaklandıklarından, silahlı adamın içeri girdiğini göremediklerinden eminim."

Bunu bilmeliydiler, dedi Gabriel, televizyon ekranına inanamayan gözlerle bakarak. "Bunu bekliyor olmalıydılar."

. .yirmi dakika oldu ve adam henüz çıkmadı. Bazıları, kendi başına bir kurtarma operasyonu gerçekleştirmeye karar veren bir Rambo heveslisi olabileceğini öne sürüyor. Böyle bir şeyin felaketle sonuçlanabileceğini söylemeye gerek yok. Ama şimdiye kadar hiç silah sesi duyulmadı ve bu girişin herhangi bir şiddet olayı başlattığına dair herhangi bir işaret yok.

Stüdyodaki spiker araya girdi. "Zoe, şimdi az önce televizyonlarını açan izleyicilerimizin o şaşırtıcı gelişmeyi görebilmesi için o görüntüleri tekrar vereceğiz. Bu olay yaklaşık yirmi dakika önce oldu. Kameralarımız görüntüleri yakalamayı başardı.

Zoe Fossey'in yerinde banttan görüntüler belirdi. Albany Caddesi'nin uzunlamasına bir görüntüsüydü ve toplantı salonundan görünenle neredeyse aynıydı. Başlangıçta Gabriel nereye odaklanması gerektiğini bile bilemedi.

Sonra kanalın yardımcı olmak için eklediği bir ok belirdi ve alt kenarda hareket eden karanlık bir figürü işaret etti. Adam polis arabalarının arasından ve komuta karavanının yanından kararlı adımlarla geçiyordu.

Yakındaki polislerin hiçbiri onu durdurmaya çalışmamıştı ama biri kararsız bir şekilde ona doğru bakmıştı.

Burada adamı daha iyi görebilmek için görüntüyü büyüttük, dedi spiker. Görüntü yakınlaşarak büyüdü ve yabancının görüntüsü bütün ekranı kapladı. "Elinde bir tüfek ve sırtında çanta var gibi görünüyor. O siyah giysiler etraftaki polislerle çok iyi uyum sağladığından, kameramanımız o anda ne gördüğünü anlayamadı. İlk bakışta, giydiği şey standart bir Taktiksel Operasyon üniformasıymış gibi görünüyor. Ama yakından bakıldığında, sırtında takımın bir üyesi olduğunu gösteren amblemin bulunmadığını görüyorsunuz."

Film birkaç kare daha devam edip dondu. Bu kez omzunun üzerinden bakarken adamın yüzü görünüyordu. Dökülmüş siyah saçları, dar ve neredeyse sıska bir yüzü vardı.

Rambo olabilecek birine benzemiyordu. O uzun mesafe kare, kameranın adamın yüzünü tespit edebildiği tek andı. Bir sonraki karede kameraya bir kez daha sırtını dönmüştü.

Film devam etti ve adamın binaya girip lobi kapılarında gözden kayboluşunu gösterdi.

Zoe Fossey elinde mikrofonla tekrar ekranda belirdi.

Burada olanlarla ilgili resmî bir açıklama almaya çalıştık ama kimse konuşmuyor, Dave.

Sence polis biraz küçük düşmüş olabilir mi?

Küçük düşmelerine ek olarak, FBI'ın da olaya karıştığını az önce öğrendim.

İşlerin daha iyi yönetilebileceği yönünde pek de ince olmayan bir işaret mi?

Eh, şu anda burada işler bir hayli karışık.

Rehinelerin sayısıyla ilgili herhangi bir doğrulama yapıldı mı?

"Rehineci radyo kanalıyla yaptığı telefon görüşmesi sırasında elinde altı rehine olduğunu söylemişti. O zamandan beri çeşitli kaynaklardan sayının doğru olduğunu öğrendim. Üç hastane çalışanı, bir doktor ve iki hasta.

Şimdi isimlerini öğrenmeye çalışıyoruz..."

Gabriel televizyon ekranına öfkeyle bakarken oturduğu yerde kasıldı. Kadın Jane'in kimliğini açıklamaya çok hevesliydi ve bunu yaparken onu ölüme mahkûm edeceğinin farkında bile değildi.

"...omzumun üzerinden görebildiğiniz gibi, herkes bağırıp çağırıyor. Bu sıcakta birçok kişinin sinirleri tepesinde.

Başka bir kanalın kameramanı kordona çok fazla yaklaştığı için az önce yere itildi. Yetkisiz biri içeri girdi ve polis bunun tekrarlanmasına izin vermemeye kararlı. Ama bu, atlar kaçtıktan sonra ahırın kapısını kapamaya benziyor... ya da bu örnekte, atlar içeri girdikten sonra."

Bu Rambo'nun kim olabileceği konusunda bir fikir var mı?

Dediğim gibi, kimse konuşmuyor. Ama raporlardan polisin buradan iki blok ötede yasak yere park edilmiş bir aracı araştırdığını öğrendik.

Rambo'nun arabası olduğunu mu düşünüyorlar?

Anlaşılan öyle. Bir tanık, bu adamın arabadan indiğini görmüş. Sanırım Rambo'nun bile ulaşım için araca ihtiyacı var.

Peki, amacı nedir?

İki olasılık akla geliyor. Birincisi, ada m kahraman olmaya çalışıyor olabilir. Belki de rehinelerden birini tanıyor ve kendi kurtarma operasyonunu başlatmaya karar verdi.

Diğer olasılık nedir?

İkinci olasılık korkutucu. Bu adam destek olabilir. Rehineciye yardım etmeye gelmiş olabilir.

Gabriel aniden kafasında netleşen bir fikirle arkasına yaslandı. "İşte bu," dedi, kısık sesle. "Ok yaydan çıktı."

Abe dönüp ona baktı. "Bir anlamı var mı?"

Gabriel ayağa fırladı. "Yüzbaşı Hayder'la görüşmem gerek." "Bu bir aktivasyon şifresi," dedi Gabriel. "Jane Doe, 138 bu şifreyi yayınlamak için bir radyo kanalını aradı. Sesini duyurabilmek için."

Ne için aktivasyon şifresi? diye sordu Hayder.

Silah çağrısı. Destek!

Hayder güldü. "Neden bana yardım edin çocuklar demedi?

Neden şifre kullansın?"

Hazırlıklı değildiniz, değil mi? Hiçbiriniz. Gabriel, karavanın sıcağından yüzü ter içinde kalıp kızarmış olan Stillman'a baktı. "O adam sırtında kim bilir ne silahlarla dolu bir çantayla kordonunuzu yardı. Ona hazır değildiniz, çünkü o binaya silahlı bir adamın gireceği aklınıza bile gelmemişti."

Bunun daima bir olasılık olduğunu biliyoruz, dedi Stillman. "Bu yüzden kordon oluştururuz."

O zaman bu adam nasıl geçti?

Çünkü nasıl yapacağını biliyordu. Giysileri, malzemeleri. Bu çok iyi planlanmış, Ajan Dean. O adam hazırdı.

Ve Boston Polis Teşkilatı hazır değildi. Bu yüzden şifre kullandılar. Sizi hazırlıksız yakalamak için.

Hayder, karavanın açık kapısına öfkeli gözlerle baktı.

İki vantilatör getirtmiş olmalarına ve cadde akşamüstü güneşiyle biraz serinlemiş olmasına rağmen, aracın içi hâlâ dayanılmayacak kadar sıcaktı. Dışarıda, Albany Caddesi'nde polis memurları kızarmış yüzlerle ve ter içinde dikiliyor, muhabirler havalandırmalı minibüslerine çekiliyordu. Herkes bir şeyler olmasını bekliyordu. Bu, fırtınadan önceki sessizlikti. "Bir anlam kazanmaya başlıyor," dedi Stillman. Pazarlıkçı, Gabriel'in görüşlerini çatık kaşlarla dinliyordu.

"Olayların sıralamasını düşünün. Jane Doe benimle pazarlık etmeyi reddetti. Benimle konuşmadı bile. Çünkü hazır değildi; önce arkasını kollayacak birine ihtiyacı vardı. Pozisyonunu güçlendirmesi gerekiyordu. Radyo kanalını aradı ve aktivasyon şifresini yayınladılar.

Beş saat sonra, çantalı adam geldi. Çağrıldığı için geldi."

Ve bir intihar görevine mi daldı? dedi Hayder. "Kimin o kadar sadık arkadaşı olabilir ki?"

Bir deniz komandosu, silah arkadaşı için hayatını ortaya koyar, dedi Gabriel.

Silah kardeşliği? Ah, tabii.

Anlaşılan hiç orduda hizmet etmemişsin.

Hayder daha da kızardı. "Ne yani? Bu bir tür askeri operasyon mu? Bir sonraki adımlan ne olacak o zaman? Bu kadar mantıklıysa, bir sonraki hamlelerini söyle!"

Pazarlık, dedi Gabriel. "Rehineciler şimdi pozisyonlarını sağlamlaştırdılar. Bence yakında onlardan haber alırız."

Mantıklı bir tahmin, Ajan Dean, dedi yeni bir ses.

Muhtemelen haklısınız. Hepsi az önce karavana giren tıknaz adama dönüp baktı. Ajan John Barsanti her zamanki gibi ipek bir kravat takmış ve gömlek giymişti; her zamanki gibi giysileri pek uyumlu değildi. Gabriel'in şaşkın bakışlarına ciddi bir şekilde başıyla onaylayarak karşılık verdi. "Jane için üzgünüm," dedi. "Bana senin de bu olaya karıştığını söylediler." "Ama senin karıştığını bana kimse söylemedi, John." "Sadece gelişmeleri izliyoruz. Gerekirse yardıma hazırız."

Neden ta Washington'dan birilerini gönderdiler? Neden Boston şubesini kullanmadılar? "Çünkü muhtemelen iş pazarlığa gidecek. Deneyimli birini göndermeleri daha mantıklıydı."

İki adam bir an sessizce birbirlerine baktılar. Deneyim, diye düşündü Gabriel, John Barsanti'nin gelişinin tek nedeni olamaz. FBI, yerel bir rehine pazarlığına liderlik etmesi için doğruca merkezden birini göndermezdi.

O hâlde anlaşmayı yapmaktan kim sorumlu olacak? diye sordu Gabriel. "FBI mı? Boston Polis Teşkilatı mı?"

Yüzbaşı Hayder! diye seslendi Emerton. "Hastaneden bir arama var! Onların hatlarından biri!"

Pazarlık yapmaya hazırlar, dedi Gabriel. Tıpkı tahmin ettiği gibi. Stillman ve Barsanti birbirlerine baktılar.

Siz alın, Teğmen, dedi Barsanti. Stillman başıyla onayladı ve telefona geçti.

Sesi dışarı veriyorum, dedi Emerton.

Stillman derin bir nefes aldı ve bağlantı düğmesine bastı. "Alo," dedi, sakin bir sesle. "Ben Leroy Stillman."

Aynı şekilde sakin bir sesle bir adam cevap verdi.

Güneyli aksanı taşıyan puslu bir sesti. "Polis misin?"

"Evet. Boston Polis Teşkilatı'ndan Teğmen Stillman.

Kiminle konuşuyorum? "Adımı zaten biliyorsun." "Korkarım bilmiyorum.""

Neden FBI adamına sormuyorsun? Yanında bir FBI ajanı var, değil mi? Karavanda seninle birlikte.

Stillman, Barsanti'ye bir bakış attı. Bunu nereden biliyor? "Üzgünüm, bayım," dedi Stillman.

Adınızı gerçekten bilmiyorum ve kiminle konuştuğumu bilmek isterim.

Joe.

Pekâlâ. Joe. Stillman nefesini saldı. Şimdiye kadar iyi gitmişti. En azından bir isim öğrenmişlerdi.

O karavanda yanında kaç kişi var, Leroy? "Biz senden söz edelim, Joe..." "FBI da orada. Haklı mıyım?" Stillman bir şey söylemedi.

Joe güldü. "Geleceklerini biliyordum. FBI, CIA, Savunma İstihbaratı, Pentagon. Evet, benim kim olduğumu hepsi biliyor."

Gabriel, Stillman'ın yüzündeki ifadeyi okuyabiliyordu.

Kesinlikle zulüm takıntıları olan bir adamla uğraşıyoruz.

Joe, dedi Stillman, "bunu daha fazla uzatmanın bir anlamı yok. Bu işi sakince bitirmeye ne dersin?"

Buraya bir televizyon kamerası istiyoruz. Basma canlı yayın yapacak. Bir bildirimiz ve size göstermek istediğimiz bir videomuz var. "Yavaşla. Önce birbirimizi tanıyalım."

Ben seni tanımak istemiyorum. Kamerayı gönderin. "Bu sorun olacak. Bunu daha yüksek seviyeden birine danışmam gerek."

Zaten yanında değiller mi? Dönüp onlara sorsana, Leroy. O yüksek seviyeli kıçlara söyle de harekete geçsinler.

Stillman duraksadı. Joe, neler olduğunu kesinlikle anlıyordu. "Basına canlı yayın yetkisi veremeyiz," dedi sonunda.

Karşılığında ne önereceğimi sormayacak mısın?

Ne olabilir?

"İki rehine. İyi niyet işareti olarak onları göndereceğiz. Sen kameramanla muhabiri gönder, televizyona bağlanalım. Mesajımızı verdiğimizde iki rehine daha salıvereceğiz. Sana dört kişi veriyorum, Leroy. On dakikalık televizyon yayını için dört yaşam.

Şapkalarınızın başlarınızdan uçacağına söz veriyorum."

Bütün bunların amacı nedir, Joe?

Mesele şu ki; kimse bizi dinlemiyor. Kimse bize inanmıyor. Kaçmaktan yorulduk ve hayatlarımızı geri istiyoruz. Tek çaremiz bu kaldı. Bu ülkenin halkına gerçeği söylediğimizi göstermenin tek yolu bu.

Hayder bir parmağını boğazına çekerek sohbeti bitirme işareti verdi.

Dur bir dakika, Joe, dedi Stillman, elini ahizenin üzerine bastırarak. Hayder'a baktı.

Canlı yayın olduğunu bilebilir mi? diye sordu Hayder.

Onu gerçekten yayınlandığına inandınrsak... Bu adam aptal değil, dedi Gabriel. "Onunla oyun oynamayı aklınızdan bile geçirmeyin. Onu öfkelendirirsiniz."

Ajan Dean, belki de dışarı çıksanız iyi olur.

Satış amacı budur.

Neden bir güvenlik görevlisi böyle mermiler kullansın ki?

Sanırım bu adamın bir hastane çalışanı olmadığını zaten öğrendik. Sahte üniformayla, sahte isim etiketiyle, sadece etkisiz hâle getirmek değil, öldürmek için tasarlanmış mermilerle içeri girdi. Bunun için benim aklıma gelen sadece tek bir iyi açıklama var.

Kadının ölmesi gerekiyordu, dedi Maura, alçak sesle.

Bir an için kimse konuşmadı. Aniden sessizliği bozan ses, Maura'nın sekreterine aitti. "Dr. Isles?" dedi, diyafondan. "Evet, Louise?"

Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Ajan Dean ve sizin bilmeniz gerektiğini düşündüm... "Nedir?"

Caddenin karşı tarafında bir şeyler oluyor.

11

Dışarı çıktıklarında öyle bir sıcakla karşılaştılar ki Gabriel kendini sıcak su dolu küvete atlamış gibi hissetti. Albany Caddesi'nde tam bir kaos yaşanıyordu.

Polis şeridindeki memur bağırıyordu: "Geri çekilin! Geri çekilin!" Bu arada muhabirler, bariyerlerin arasından sızmaya kararlı bir şekilde bastırıyordu. Ter içindeki Taktiksel Operasyon memurları alanı sıkılaştırmaya çalışıyordu ve bir tanesi dönüp kalabalığa doğru baktığında, Gabriel adamın yüzündeki şaşkınlığı gördü.

O memur da neler olduğunu bilmiyor.

Birkaç adım ötede duran bir kadına döndü. "Neler oldu?"

Kadın başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Polislerin istedikleri sadece basının ilgisi, hepsi bu! Bırakın söyleyeceklerini söylesinler. Eğer bütün bunları sona erdirecekse, bırakın konuşsunlar.

Joe'nun sesi kolondan tekrar duyuldu. "Anlaşmak istiyor musun, istemiyor musun, Leroy? Çünkü bunu zor yoldan da yapabiliriz. Canlı rehineler yerine, ölülerini gönderebiliriz. Karar vermek için on saniyen var."

Dinliyorum, Joe, dedi Stillman. "Sorun şu ki; canlı yayın bizim yapabileceğimiz bir şey değil. Bir televizyon kanalının işbirliğine ihtiyacım var. Banttan yayın olmasına ne dersin? Sana bir görüntü kayıt cihazı gönderebiliriz. İstediğini söylersin ve zamanı istediğin kadar..." "Sonra da bandı gömersiniz, değil mi?

Yayınlanmaz bile." "Benim teklifim bu, Joe."

"Daha iyisini yapabileceğini ikimiz de biliyoruz.

Karavanda seninle birlikte dinleyenler de öyle."

Canlı televizyon yayını söz konusu bile olamaz. "O hâlde söyleyecek başka şeyimiz yok. Hoşça kal." "Dur... "

Evet?

Sen ciddi misin? Rehineleri salıvermek konusunda?

Eğer sen anlaşmanın şartlarına uyarsan. Burada olanlara tanıklık etmesi için bir kameraman ve bir muhabir istiyoruz. Gerçek bir muhabir; sahte basın kartı olan bir polis değil.

Yapın, dedi Gabriel. "Sona erdirmenin yolu bu olabilir."

Stillman yine ahizeyi tuttu. "Canlı televizyon yayını söz konusu olamaz, Ajan Dean. Asla." "Lanet olsun, eğer gereken buysa, verin istediklerini!" "Leroy?" Yine Joe konuşuyordu. "Hâlâ orada mısın?"

Stillman nefes aldı. "Joe, anlamak zorundasın," dedi.

"Zaman alacak. Bunu yapmaya gönüllü olacak bir muhabir bulmamız gerek. Hayatını riske atabilecek biri..."

Konuşacağımız sadece tek muhabir var.

Dur. Belli birini söylememiştin.

Geçmişi biliyor. İşini iyi yaptı.

Bu muhabirin gönüllü olacağına garanti verem...

Peter Lukas, Boston Tribune. Onu arayın.

Joe...

Bir tıkırtı duyuldu ve hat kesildi. Stillman, Hayder'a baktı. "Oraya sivil gönderemeyiz.

Ellerine daha fazla rehine vermiş oluruz."

Önce iki kişiyi serbest bırakacağını söyledi, dedi Gabriel.

Buna inanıyor musunuz?

Biri karım olabilir.

Bu muhabirin işbirliği yapacağını nereden biliyoruz ki?

Bu hayatının en büyük haberi olmaz mı? Bir muhabir başka ne ister ki?

Bence burada kimsenin cevap vermediği başka bir soru daha var, dedi Barsanti. "Peter Lukas da kimin nesi? Bir Boston Tribune muhabiri mi? Neden özellikle onu istiyorlar?" "Onu arayalım," dedi Stillman. "Belki kendisi bilir."

12

Hâlâ hayattasın. Hayatta olmak zorundasın. Öyle olmasaydı bunu hissederdim, bilirdim.

Değil mi?

Gabriel, Maura'nın ofisindeki kanepeye gömüldü ve başım ellerinin arasına alarak başka neler yapabileceğini düşünmeye çalıştı ama korkusu mantığını gölgelemeye devam ediyordu. Bir deniz komandosuyken ateş altında asla soğukkanlılığını kaybetmezdi. Ama şimdi otopsiden beri zihninde dolaşan görüntüleri kafasından atamıyor, odaklanmayı bile başaramıyordu. Seni ne kadar sevdiğimi hiç söyledim mi?

Kapının açıldığını duymadı. Ancak Maura karşısındaki koltuğa oturduğunda ve aralarındaki sehpanın üzerine iki kahve kupası koyduğunda Gabriel başını kaldırdı. Maura'ya bakarken onun daima kontrollü olduğunu düşündü.

Düşüncesiz, atılgan ve sağı solu belli olmayan karısından ne kadar farklıydı. Böylesine farklı iki kadındılar ama her nasılsa aralarında kendisinin anlayamadığı kadar güçlü bir dostluk oluşmuştu.

Maura kahveyi işaret etti. "Sütsüz seviyordun, değil mi?"

Evet. Teşekkürler. Bir yudum alıp kupayı tekrar bıraktı, çünkü aslında istemiyordu. "Öğle yemeği yedin mi?" diye sordu Maura. Gabriel yüzünü ovaladı. "Aç değilim."

Bitkin görünüyorsun. Burada biraz dinlenmek istersen sana bir battaniye getireyim. "Uyumam mümkün değil. Jane oradan çıkana kadar olmaz." "Ailesine ulaşabildin mi?"

Ah, Tanrım. Gabriel başını iki yana salladı. "Büyük bir sorundu. En zoru da, onları bunu sır olarak gizlemeleri gerektiğine ikna etmek oldu. Buraya gelemezler, arkadaşlarını arayamazlar. Neredeyse onlardan bile gizlemem gerekip gerekmediğini düşündüm." "Rizzoli'ler bilmeliydi."

Ama sır tutmakta hiç iyi değildirler. Ve bu haber duyulursa kızları ölebilir. Bir an sessizce oturdular.

Duyulan tek ses, havalandırmadan gelen esintinin hafif uğultusuydu. Masanın arkasındaki duvarda zarif çerçeveli manzara resimleri vardı. Ofis, bir kadını yansıtıyordu: Düzenli, temiz, zihinsel.

Jane başının çaresine bakmayı bilir, dedi Maura. "Bunu ikimiz de biliyoruz. Hayatta kalmak için gereken her şeyi yapacaktır."
Onun sadece ateş hattından çıkmasını istiyorum.
Aptal değildir.
Sorun şu ki; aynı zamanda bir polis. "Bu iyi bir şey değil mi?" "Kahraman olmaya çalışırken kaç polis öldü?"
Jane hamile. Riske girmeyecektir.
Öyle mi? Gabriel, Maura'ya baktı. "Bu sabah hastaneye nasıl geldiğini biliyor musun? Kendisi mahkemede tanıklık ederken davalı kontrolden çıkmış. Ve karım benim zeki karım onu etkisiz hâle getirmek için kavganın ortasına atlamış. Suyu o zaman gelmiş." Maura'nın gözleri şaşkınlıkla iri iri açıldı. "Bunu gerçekten yapmış mı?"
Tam da Jane'in yapmasını bekleyeceğin türden bir şey değil mi?
Sanırım haklısın, dedi Maura, başını iki yana sallayarak. "Bu ikimizin de tanıyıp sevdiği Jane."
"Bir kez, sadece bu kez, korkağı oynamasını istiyorum.
Polis olduğunu unutmasını istiyorum. Gabriel güldü."
Sanki beni hiç dinlermiş gibi. Maura da gülümsemesini bastıramadı. "Hiç dinler mi?" Gabriel ona baktı. "Nasıl tanıştığımızı biliyorsun, değil mi?" "Taşlı Dere Rezervasyonu, değil mi?"
O ölüm sahnesi, tik kavgamızı yapmamız için otuz saniye yetti. Beş dakika sonra beni bölgesinden kovdu.
Pek umut verici bir başlangıç değil.
Birkaç gün sonra bana silah doğrulttu. Maura'nın şaşkın bakışlarına karşılık, Gabriel ekledi: "Ah, haklıydı."
Bunun seni korkutmamasına şaşırdım.
Korkunç bir kadın olabilir.
Ve korkutamadığı tek erkek de sensin sanırım.
Ama onda sevdiğim de bu, dedi Gabriel. "Jane'e baktığında gördüğün şey dürüstlük ve cesarettir. Kimsenin gerçek düşüncesini açıklamadığı bir ailede büyüdüm. Annem babamdan, babam da annemden nefret ederdi. Ama her şey yolunda gibi görünürdü; ta ki öldükleri güne kadar. O zamanlar insanların yaşamlarını böyle, yalan söyleyerek sürdürdüğünü sanırdım. Ama Jane yalan söylemez. Başım ne kadar büyük derde sokacak olursa olsun, düşündüklerini söylemekten korkmaz." Duraksadı ve sakince ekledi:

"Beni endişelendiren de bu." "Söylememesi gereken bir şey söyleyeceğinden korkuyorsun."

Jane'i itersen, o da seni iter. Bir kez olsun sessiz kalmasını umuyorum. Sadece köşeye sinmiş, korku içindeki hamile kadını oynamasını istiyorum. Bu, onu kurtaracak şey olabilir.

Gabriel'ın cep telefonu çaldı. Hemen uzandı ve ekranda gördüğü isim kalp atışlarını hızlandırdı. "Gabriel Dean," diye cevap verdi.

Şu anda neredesin? diye sordu Dedektif Thomas Dr. Isles'ın ofisinde oturuyorum.

Oraya geliyorum.

Bir dakika, Moore. Konu nedir?

Joe'nun kim olduğunu biliyoruz. Asıl adı Joseph Roke; otuz dokuz yaşında. Bilinen son adresi Purcellville, Virginia. "Kimliğini nasıl teşhis ettiniz?"

"Arabasını hastaneden iki blok öteye bırakmış. Arabadan silahlı bir adamın indiğini gören bir tanığımız var ve adamın televizyondaki kişi olduğunu doğruladı.

Direksiyonun her yeri parmak izleriyle doluydu."

Dur. Dosyalarda Joseph Roke'un parmak izleri mi var?

Askerî kayıtlar. Bak, hemen geliyorum.

Başka ne biliyorsunuz? dedi Gabriel. Moore'un sesindeki telaşı duymuştu ve dedektifin henüz kendisine söylemediği başka şeyler olduğunu biliyordu. "Söyle!" "Tutuklama emri var." "Hangi suçtan?"

Bir... cinayet. Ateşli silahla adam öldürmek. "Kurban kimmiş?"

Yirmi dakika içinde orada olacağım. Geldiğimde konuşuruz. "Kurban kimmiş?" diye tekrarladı Gabriel.

Moore iç çekti. "Bir polis. Joseph Roke iki ay önce bir polis öldürmüş."

Olay rutin bir trafik kontrolü olarak başlamış, dedi Moore. "Polis arabasının üzerindeki kamera olayı otomatik olarak kaydetmiş. New Haven Polis Teşkilatı bütün videoyu göndermemiş ama bana gönderdikleri ilk donuk kare görüntüler bunlar." Moore fareye tıkladı ve dizüstü bilgisayarında bir fotoğraf belirdi. Bir New Haven polis memuru, devriye arabasının önünde park edilmiş bir araca doğru yürürken arkadan görünüyordu. Diğer aracın plakası görünüyordu.

Virginia plakalı, dedi Moore. "Görüntüyü büyütürsek daha net görebilirsin. Hastaneden birkaç blok ötedeki Harrison Caddesi'nde yasak

yere park edilmiş hâlde bulunan araçla aynı." Gabriel'a baktı. "Joseph Roke adına kayıtlı." "Adamın Virginia'dan olduğunu söyledin."

Evet.

İki ay önce Connecticut'ta ne işi varmış ki?

"Bilmiyoruz. Boston'da ne aradığını da bilmiyoruz.

Elimizdeki tek şey, New Haven Polis Teşkilatı'nın hazırlayıp gönderdiği, oldukça detaysız bir biyografi profili. Moore, dizüstü bilgisayarını işaret etti. "Ve bu. Kameraya yakalanmış bir cinayet. Ama bu fotoğraflarda görünen tek şey bu değil."

Gabriel, Roke'un aracına odaklandı. Arka pencereden arabanın içi görünüyordu. "Bir yolcu var," dedi. "Roke'un yanında biri oturuyor."

Moore başıyla onayladı. "Görüntü büyütüldüğünde, bu yolcunun uzun siyah saçlı olduğu açıkça görülüyor."

Bu o, dedi Maura, ekrana bakarak. "Jane Doe."

Yani iki ay önce New Haven'da da birlikteydiler.

Bize geri kalanını göster, dedi Gabriel.

Son görüntüye gide... Hepsini görmek istiyorum.

Moore elini fareden çekmeden duraksadı ve Gabriel'a baktı. "Buna gerçekten gerek yok," dedi, sakince.

Belki de var. Bana bütün kareleri göster.

Moore bir an tereddüt ettikten sonra fareye tıkladı ve bir sonraki fotoğrafa geçti. Polis memuru şimdi Roke'un penceresinin yanında duruyor, birkaç saniye sonra hayatını sona erdirecek olan adamın yüzüne bakıyordu.

Polisin eli silahının kabzasındaydı. Bu sadece tedbir icabı mıydı? Yoksa katilinin yüzüne bakarken bir şeylerden çoktan şüphelenmiş miydi?

Moore bir sonraki görüntüye geçmeden önce yine tereddüt etti. Kendisi bunları görmüştü; ileride uzanan dehşeti biliyordu. Fareye tıkladı.

Görüntü bütün iğrenç detaylarıyla yakalanmıştı. Polis memuru hâlâ ayaktaydı ve silahını çekmişti. Başı merminin darbesiyle arkaya savrulmuş, yüzü parçalanırken görüntülenmişti ve et kanlı bir sis arasında patlıyordu.

Dördüncü ve son fotoğrafla seri bitiyordu. Polis memurunun cesedi saldırganın arabasının yanında, yolun üzerine serilmişti. Ama Gabriel bu kareyi görünce aniden bilgisayar ekranına doğru eğildi. Arabanın arka penceresine baktı. Üç önceki görüntüde görünür olmayan bir siluet dikkatini çekmişti.

Bunu Maura da görmüştü. "Arka koltukta biri var," dedi.

İkinizin de görmenizi istediğim şey buydu, dedi Moore.

Roke'un arabasında üçüncü biri var. Belki gizleniyordu ya da arka koltukta uyuyordu. Erkek mi, yoksa kadın mı olduğu anlaşılmıyor. Görebildiğiniz tek şey kısa saçlı biri olduğu ve ateş edildikten hemen sonra ayağa fırladığı. Gabriel'a baktı. "Henüz görmediğimiz veya duymadığımız üçüncü biri daha var. New Haven'da yanlarında olan biri. O aktivasyon şifresi bir kişiyi daha ilgilendiriyor olabilir."

Gabriel'ın bakışları hâlâ ekrandaydı. O gizemli siluetten gözlerini alamıyordu. "Askerî geçmişi olduğunu söyledin."

Parmak izlerini o şekilde teşhis ettik. 1990-1992 yıllan arasında orduda hizmet etmiş.

Hangi birim? Moore hemen cevap vermediğinde, Gabriel ona döndü. "Ne yapmak için eğitilmiş?"

PMİ. Patlayıcı madde imhası.

Bombalar mı? dedi Maura. Şaşkın gözlerle Moore'a baktı.

Eğer bomba imha etmeyi biliyorsa, onları yapmayı da biliyordur.

Sadece iki yıl hizmet ettiğini söyledin, dedi Gabriel.

Kendi sesi tuhaf bir şekilde kulağına sakin geliyordu.

Soğukkanlı bir yabancının sesi gibi.

Kuveyt'e gittiğinde sorunlar yaşamış, dedi Moore.

Ordudan atılmış.

Neden?

"Emirlere itaatsizlik. Bir subaya saldırmak. Birlikte hizmet ettiği diğer adamlarla sürekli çatışmalar.

Duygusal açıdan dengesiz olduğu söyleniyor. Paranoya rahatsızlığı olabilirmiş."

Moore'un sözleri, Gabriel'in ciğerlerine peş peşe inen sert yumruklar gibi bir etki yapmıştı. "Tanrım," diye mırıldandı. "Bu her şeyi değiştiriyor." "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Maura.

Gabriel ona döndü. "Daha fazla zaman kaybedemeyiz. Jane'i hemen oradan çıkarmak zorundayız."

Ama ya pazarlıklar? Yavaş gitmeye ne oldu?

Burada geçerli değil. Bu adam sadece dengesiz değil, aynı zamanda da bir polis katili. "Jane'in polis olduğunu bilmiyor," dedi Moore. "Ve öğrenmesine izin vermeyeceğiz. Bak, aynı prensipler burada da geçerli. Bir

rehine krizi ne kadar uzun sürerse, sonuç o kadar iyi olur. Pazarlık işe yarar."

Gabriel dizüstü bilgisayarı işaret etti. "Bunu yapan biriyle nasıl pazarlık edilir ki?" "Edilebilir. Edilmesi gerek."

Oradaki senin karın değil! Maura'nın şaşkın bakışlarını görünce, Gabriel kendini toparlamak için arkasını döndü.

Bu kez konuşan Moore oldu ve sesi sakindi. Nazikti.

Şimdi hissettiklerin, şimdi yaşadıkların... ben de yaşadım, biliyorsun. Neyle karşı karşıya olduğunu çok iyi biliyorum. İki yıl önce karım Catherine kaçırılmıştı; adamı muhtemelen hatırlarsın: Warren Hoyt.

Cerrah. Gabriel onu elbette hatırlıyordu. Adam geceleri geç saatlerde kadınların uyuduğu evlere giriyor, kadınlar uyandıklarında yatak odalarında bir canavarla karşılaşıyordu. Bir yıl önce Gabriel'ı Boston'a getiren şey, Hoyt'un işlediği suçların kalıntılarıydı. Cerrah, hepsini bir araya getiren ortak bağdı. Moore ve Gabriel, Jane ve Maura. Hepsi o ya da bu şekilde aynı kötülükle karşılaşmıştı.

Onun Hoyt'un elinde olduğunu biliyordum, dedi Moore.

"Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onu kurtarmanın bir yolunu düşünemiyordum. Elimden gelse, onun yerine kendi canımı verebilecek olsam, bir saniye bile tereddüt etmezdim. Ama yapabildiğim tek şey geçip giden saatleri izlemekti. En kötüsü de, o süreçte adamın kanma neler yaptığını biliyordum. Diğer kurbanlar üzerinde yapılan otopsileri izlemiştim. Neşteriyle attığı her kesiği görmüştüm. Dolayısıyla evet, ne hissettiğini kesinlikle biliyorum. Ve inan bana, Jane'i oradan canlı çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Sadece meslektaşım olduğu ya da seninle evli olduğu için değil.

Bunu yapacağım, çünkü mutluluğumu ona borçluyum.

Catherine'i bulan oydu. Karımın hayatını Jane kurtardı."

Gabriel sonunda dönüp ona baktı. "Bu insanlarla nasıl pazarlık edeceğiz?" "İstedikleri şeyin tam olarak ne olduğunu öğrenmeliyiz. Kapana kısıldıklarını biliyorlar.

Bizimle konuşmaktan başka şansları yok, dolayısıyla biz de onlarla konuşmaya devam edeceğiz. Başka rehine durumlarıyla karşılaşmıştın, dolayısıyla arabulucunun prensiplerini biliyorsun. Şimdi diğer tarafında olduğun için kurallar değişmiş falan değil.

Karını ve duygularını bu denklemin dışında tutmak zorundasın." "Sen yapabildin mi?"

Soruyu Moore'un sessizliği cevapladı. Elbette ki yapamamıştı. Ben de yapamam.

13

Mila gece bir partiye gidiyorduk.

Ana, bize orada önemli insanların olacağını, bu yüzden en güzel hâlimizle görünmemiz gerektiğini söyledi ve bize yeni giysiler verdi. Giydiğim siyah kadife elbisenin eteği o kadar dardı ki zor yürüyordum ve minibüse binebilmek için eteği kalçalarıma kadar yukarı çekmek zorunda kalmıştım. Diğer kızlar ipekler ve satenler içinde yanıma doluşurken burnuma karmakarışık parfüm kokulan geldi. Makyaj kremleri, rujlar ve rimellerle saatler geçirdiğimizden, şimdi bir "Kabuki" oyununa hazırlanmış maskeli bebeklere benziyorduk. Gördüğünüz hiçbir şey gerçek değildi. Ne kirpikler, ne kırmızı dudaklar ne de kızarmış yanaklar. Minibüs soğuktu ve birbirimize sokulmuş hâlde titreyerek Olena'nın gelmesini bekliyorduk.

Amerikalı şoför pencereden bağırarak hemen gitmemiz gerektiğini, yoksa geç kalacağımızı söyledi. Sonunda Ana, Olena'yı peşinden sürükleyerek odadan çıktı. Olena öfkeli bir şekilde Ana'nın elini silkti ve kendi başına bize doğru yürüdü. Üzerine dik Çin tarzı yakalı, uzun, yeşil bir elbise giymişti ve eteğinin yan tarafında kalçasına kadar çıkan bir yırtmaç vardı. Siyah saçları dümdüz omuzlarından dökülüyordu. Minibüse doğru yürüyüşünü izlerken, daha önce hiç o kadar güzel birini görmediğimi düşünüyordum. Uyuşturucular her zamanki gibi onu sakinleştirmişti ama aynı zamanda başını döndürdüklerinden, yürürken sallanıyordu.

Binin, binin, diye emretti şoför.

Ana, Olena'nın minibüse binmesine yardım etti. Olena önümdeki koltuğa oturdu ve hemen pencereye yaslandı. Ana sürgülü kapıyı kapatıp şoförün yanına yerleşti.

Tam zamanında, dedi şoför ve hızla hareket ettik.

Bu partiye neden gittiğimizi biliyordum; bizi neyin beklediğini biliyordum. Yine de bu bir kaçış gibi geliyordu, çünkü haftalardır ilk kez evden dışarı çıkıyorduk ve asfalt bir yola saparken yüzümü hevesle pencereye dayamıştım. Tabelayı gördüm: DEERFIELD YOLU.

Yolculuğumuz uzun bir süre devam etti.

Yol tabelalarını izliyor, geçtiğimiz kasabaların isimlerine bakıyordum. RESTON, ARLINGTON ve WOODBRIDGE. Diğer arabalardaki insanlara bakıyordum ve yüzümdeki sessiz yalvarışı görüp göremediklerini merak

ediyordum. Acaba umurlarında mıydı? Yan şeritteki bir kadın sürücü bana baktı ve bir an göz göze geldik. Sonra dikkatini tekrar yola çevirdi. Gerçekte ne görmüştü? Sadece iyi zaman geçirmeye giden, siyah elbise giymiş, kızıl saçlı bir kız. İnsanlar görmeyi beklediklerini görürdü. Korkunç şeylerin güzel görünebileceği asla akıllarına gelmezdi.

Uzaktaki suya, geniş nehre baktım. Minibüs nihayet durduğunda park ettiğimiz iskelede büyük bir motorlu yat bağlıydı. Bu geceki partinin bir yatta olacağını tahmin etmemiştim. Diğer kızlar muazzam yatın içinin nasıl göründüğünü merak ederek baktılar. Ve biraz korkuyorlardı da.

Ana, minibüsün kapısını açtı. "Bunlar önemli adamlar. Hepiniz gülümseyecek ve mutlu görüneceksiniz. Anladınız mı?"Evet, Ana, diye mırıldandık.

İnin.

Minibüsten inerken Olena'nın peltek bir ağızla homurdandığını duydum: "Siktir git, Ana!" Ama başka kimse duymadı.

Yüksek topuklularla sendeleyerek, elbiselerimizin içinde titreyerek, tek sıra hâlinde rampadan tekneye geçtik.

Güvertede ayakta duran bir adam bizi bekliyordu. Ana'nın onunla selamlaşmak için koşturmasına bakınca, bu adamın önemli biri olduğunu anladım. Bize şöyle bir bakış altı ve başıyla onayladı. Ana'ya dönerek İngilizce konuştu. "Onları içeri götür ve birkaç kadeh için. Konuklar geldiğinde hepsinin neşeli olmasını istiyorum."

Elbette, Bay Desmond.

Adamın bakışları, korkulukların yanında sallanan Olena'ya odaklandı. "Bu başımıza yine dert açacak mı?"

"Hap aldı. Sessiz olacaktır. "

"Eh, uslu dursa iyi olur. Bu gece sorun istemiyorum. "

"Yürüyün, " dedi Ana, bize dönerek. "İçeri!"

Kapıdan girdik ve gördüğüm şeyle başım döndü. Tavanda kristal bir avize vardı. Her tarafta krem rengi süet kanepeler ve koyu ahşap paneller göze çarpıyordu. Barmen bir şişe açtı ve beyaz ceketli bir garson bize flüt kadehlerde şampanya getirdi.

İçin, dedi Ana. "Bir yer bulup oturun ve mutlu olun."

Her birimiz birer kadeh alıp etrafa dağıldık. Olena kanepede yanıma oturarak şampanyasını yudumlarken, kalçasının üst kısmı yırtmacından görünecek şekilde bacak bacak üzerine attı.

Gözüm üzerinde, diye uyardı Ana, Olena'yı Rusça konuşarak.

Olena omuz silkti. "Herkesin gözü üzerimde."

Barmen seslendi: "Geldiler!"

Ana, Olena'ya son bir tehditkâr bakış attıktan sonra kapıdan çıktı.

Şişko yüzünü nasıl gizlemek zorunda kaldığını görüyor musun? dedi Olena. "Kimse ona bakmak istemez."

Şşş, diye fısıldadım. "Başımızı derde sokma."

Eğer henüz fark etmediysen, tatlı arkadaşım Mila, başımız zaten dertte.

Kahkahalar ve neşeli selamlaşmalar duyduk. Amerikalılar.

Kapı açıldı ve dört adam içeri girerken hepimiz sırıtarak ayağa fırladık. Adamlardan biri bizi güvertede karşılayan Bay Desmond'du. Konuklarının üçü de erkekti ve hepsi pahalı takım elbiseler giyip güzel kravatlar takmıştı.

İkisi genç ve formda görünüyor, sporcuların güvenli zarafetiyle yürüyorlardı. Ama üçüncü adam neredeyse büyükbabam olacak yaştaydı ve şişmandı. Tel çerçeveli gözlüğü ve sonunda kel kalacağını belli eden beyaz saçları vardı. Konuklar odaya bakındı ve bizi açık bir ilgiyle süzdü.

Birkaç yeni kız getirmişsin, dedi yaşlı adam.

Eve yine gelmelisin, Carl. Orada nelerimiz olduğunu kendin gör. Bay Desmond, ban işaret etti. "İçecek bir şey, baylar?"

"Viski iyi olur, " dedi yaşlı adam.

Peki, ya siz? Phil? Richard?

"Bana da aynısından. "

"Ben şampanya tercih ederim. "

Teknenin motorları gürlemeye başladı. Pencereden dışarı baktım ve nehirde hareket ettiğimizi gördüm. Adamlar önce bize katılmadı. Bunun yerine barda oturarak içkilerini içtiler ve birbirleriyle konuştular. Olena ve ben İngilizce anlıyorduk ama diğer kızlar çok az biliyorlardı ve mekanik gülümsemeleri çok geçmeden yerini can sıkıntısına bıraktı. Adamlar iş tartışıyordu.

Sözleşmeler, ihaleler, yol durumları ve kayıplarla ilgili konuştuklarını duydum. Kim hangi sözleşmeye önem veriyor ve ne kadar ödüyordu? Partinin asıl amacı buydu; önce iş, sonra eğlence. İçkilerini bitirdiler ve barmen kadehlerini tazeledi. Fahişeleri düzmeden önce son birkaç güzel söz. Üç konuğun da parmaklarındaki alyansları görmüştüm ve temiz çarşaflı büyük yataklarında eşleriyle nasıl seviştiklerini hayal

edebiliyordum. O kadınlar, kocalarının başka yataklarda benim gibi kızlarla ne yaptığını bilmiyordu.

Adamlar bize doğru baktı ve yaklaşan işkenceyi düşününce ellerim terlemeye başladı. Yaşlı olan Olena'ya bakıp duruyordu.

Olena ona gülümsedi ama çaktırmadan bana Rusça fısıldadı:

"Ne domuz. Acaba boşalırken domuz sesi de çıkarıyor mu? "

"Seni duyabilir, " diye fısıldadım.

"Tek kelimesini bile anlamaz ki. "

"Bunu bilemezsin. "

Bak, gülümsüyor. Sana onu ne kadar yakışıklı bulduğumu söylediğimi sanıyor.

Adam boş kadehini bara bıraktı ve bize yaklaştı. Olena'yla birlikte olmak istediğini sandığımdan, ona kanepede yer açmak için ayağa kalktı ama adam benim bileğimi tutarak durdurdu.

Merhaba, dedi. "İngilizce biliyor musun?"

Başımla onayladım; boğazım cevap veremeyeceğim kadar kurumuştu. Adama korkuyla baktım. Olena kanepeden kalktı ve bana anlayışlı gözlerle bakarak uzaklaştı.

Kaç yaşındasın? diye sordu adam.

Ben... on yedi yaşımdayım.

Çok daha genç görünüyorsun. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Hey, Carl! diye seslendi Bay Desmond. "Onu küçük bir yürüyüşe çıkarsana."

Diğer iki konuk da yatak arkadaşlarını seçmişti. Biri Katya'yı koridorda sürüklüyordu.

Herhangi bir oda olur, dedi ev sahibimiz.

Carl bana baktı. Sonra bileğimi daha sıkı kavradı ve beni koridorda sürükledi. Beni parlak ahşap döşemeli güzel bir odaya soktu. Kapı kilitlenirken, kalbim yerinden fırlayacak gibi atarak geriledim. Tekrar bana döndüğünde pantolonunun önünün şimdiden kabarmış olduğunu gördüm.

Ne yapacağım biliyorsun.

Ama bilmiyordum; ne beklediği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden aniden suratıma inen tokat beni şaşırttı. Darbenin etkisiyle dizlerimin üzerine çöktüm ve şaşkın bir hâlde ayaklarının dibinde büzüldüm.

Beni dinlemiyor musun sen? Seni aptal sürtük!

Başımla onayladım ve bakışlarımı yere indirdim. Aniden oyunun ne olduğunu, ne istediğini anlamıştım. "Çok yaramazlık yaptım," diye fısıldadım.

Cezalandırılman gerek.

Ah, Tanrım. Lütfen bu bir an önce bitsin.

Söyle! diye bağırdı.

Cezalandırılmam gerek.

Soyun!

Bana tekrar vurmasından korkarak itaat ettim. Elbisemin fermuarını indirdim, çoraplarımı ve iç çamaşırlarımı çıkardım. Bakışlarımı yerden kaldırmıyordum; uslu bir kız saygılı olmalıydı. Yatağa uzanarak kendimi ona açarken çıtımı bile çıkarmıyordum. Hiç direnmiyordum; sadece itaat ediyordum.

Bana bakarak soyunurken, kendisine boyun eğen bu et manzarasının tadını çıkarıyordu. Üzerime tırmandığında ve burnuma sert viski kokusu çarptığında tiksintimi bastırmaya çalıştım. Gözlerimi kapatarak motorun gürültüsüne, teknenin gövdesine vuran dalgaların sesine odaklandım. Üzerimde gidip gelerek homurtularla boşalırken, ben vücudumun üzerinde havada süzülüyordum.

İşini bitirdiğinde giyinmemi bile beklemedi. Sadece yataktan kalkıp giyindi ve odadan çıktı. Yavaşça doğrulup oturdum. Teknenin motorunun gürültüsü hafiflemişti.

Pencereden dışarı baktığımda kıyıya döndüğümüzü anladım.

Parti bitmişti.

Nihayet odadan çıktığımda, tekne bir kez daha iskeleye yanaşmıştı ve konuklar gitmişti. Bay Desmond barda şampanyasının kalanını yudumluyordu ve Ana kızları toparlıyordu.

Sana ne dedi? diye sordu Ana, bana dönerek.

Omuz silktim. Desmond'un beni inceleyen bakışlarının farkındaydım ve yanlış bir şey söylemekten korkuyordum.

Neden seni seçmiş, söyledi mi?

Sadece kaç yaşında olduğumu sordu.

Hepsi bu mu?

Önemsediği tek şey buydu.

Ana, ikimizi de ilgiyle izleyen Bay Desmond'a döndü.

Gördünüz mü? Size söylemiştim, dedi. "Daima odadaki en genç olana gidiyor. Güzel ya da çirkin olmalarını umursamıyor. Sadece yaşlarının küçük olmasını istiyor."

Bay Desmond bir an düşündükten sonra başıyla onayladı.

Sanırım onu sürekli mutlu etmemiz gerek.

Olena uyandığında beni pencerenin yanında ayakta dururken ve parmaklıkların arasından dışarı bakarken buldu.

Pencereyi kaldırmıştım ve içeri soğuk hava giriyordu ama umurumda değildi. Sadece temiz hava almak istiyordum.

Akşamki zehri ciğerlerimden ve ruhumdan temizlemek istiyordum.

Çok soğuk, dedi Olena. "Pencereyi kapat."

Boğuluyorum.

Eh, ben de burada donuyorum. Pencereye yaklaşıp indirdi. "Uyuyamıyorum."

Ben de öyle, diye fısıldadım.

Pis pencere camından süzülen ay ışığında beni inceledi.

Arkamızda kızlar uykularında mızıldanıyordu. Karanlıkta nefeslerini dinledik ve aniden odada benim için yeterince hava olmadığını hissettim. Nefes almakta zorlanıyordum.

Pencereyi tekrar kaldırmak istedim ama Olena beni durdurdu.

Kes şunu, Mila.

Ölüyorum!

İsteri krizi geçiriyorsun.

Lütfen aç. Aç! Şimdi hıçkırıklar arasında camı tırmalıyordum.

Ana'yı uyandırmak mı istiyorsun? Başımızı derde sokmak mı istiyorsun?

Ellerim acı verici pençeler hâlinde kasılmıştı ve pencerenin kolunu bile tutamıyordum. Olena bileklerimi yakaladı.

Dinle, dedi. "Hava mı istiyorsun? Gel biraz hava alalım. Ama sessiz olmak zorundasın. Diğerleri bunu bilmemeli." Söyleyeceklerini umursayamayacak kadar paniğe kapılmıştım. Yüzümü ellerinin arasına alarak beni kendisine bakmaya zorladı. "Bunu görmedin," diye fısıldadı. Sonra cebinden bir şey çekip çıkardı; elindeki şey karanlıkta hafifçe parlıyordu.

Bir anahtar.

Sen nasıl...

Şşş! Yatağındaki battaniyeyi kaptı ve beni diğer kızların yanından kapıya doğru sürükledi. Orada durup tekrar kızlara baktı ve hepsinin uykuda olduğunu görünce anahtarı kilide soktu. Kapı açıldı ve Olena beni de çekerek koridora çıktı.

Çok şaşırmıştım. Aniden boğulmakta olduğumu falan unuttum, çünkü hapishaneden çıkmıştık; özgürdük! Kaçmak için merdivene döndüm ama beni hemen yakaladı.

Oradan değil, dedi. "Dışarı çıkamayız. Ön kapının anahtarı yok. O kapıyı sadece Ana açabilir."

O zaman nereye?

Sana göstereceğim.

Beni koridorda sürükledi. Neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Kendimi ona teslim etmiştim ve beni bir kapıya götürüyordu. Pencereden ay ışığı süzülüyordu ve yatak odasından bir hayalet gibi süzülerek bir sandalye kapıp sessizce odanın ortasına koydu.

Ne yapıyorsun?

Cevap vermedi. Sandalyenin üzerine çıkıp tavana uzandı.

Başının üzerinde bir kapak açıldı ve aşağı bir merdiven indi.

Nereye çıkıyor bu? diye sordum.

Temiz hava istedin, değil mi? Haydi gidip biraz temiz hava alalım, dedi ve merdivene tırmandı.

Peşinden tırmanıp kapaktan geçtim ve kendimi bir tavan arasında buldum. Tek bir pencereden ay ışığı süzülüyordu ve kutularla eski mobilyaların gölgelerini seçebiliyordum. Burada hava kötüydü; hiç de temiz falan değildi. Pencereyi açıp dışarı çıktı. Aniden bir şeyi fark ettim: Bu pencerede parmaklık yoktu! Başımı dışarı uzattığımda nedenini anladım. Yer çok uzaktı. Buradan kaçış mümkün değildi; atlamak intihar olurdu.

Eh? dedi Olena. "Sen de gelmeyecek misin?"

Başımı çevirdim ve çatıda oturup bir sigara yakmakta olduğunu gördüm. Tekrar aşağı baktım. Çok yüksekti ve oraya tırmanma düşüncesiyle her yanımı ateş basmıştı.

Böylesine ürkek bir tavşan olma, dedi Olena. "Sorun değil. Olabilecek en kötü şey, düşüp boynunu kırarsın."

Sigarasının alevi karanlıkta parlıyordu ve burnuma duman kokusu geliyordu. Hiç de endişeli değildi. O anda kesinlikle onun gibi olmak

istedim. Korkusuz olmak istiyordum.

Korkuyla pencereden dışarı tırmandım ve çatıda yanına oturarak rahat bir nefes aldım. Battaniyeyi silkeleyip omuzlarımıza örttü ve ılık yünün altında birbirimize sokulduk.

Bu benim sırrım, dedi. "Bu sırrı tutacağına güvendiğim tek kişi sensin."

Neden ben?

Katya beni bir kutu çikolataya satar. Nadia ağzını kapalı tutamayacak kadar aptal. Ama sen farklısın. Bana düşünceli gözlerle baktı. Neredeyse sevgiyle. "Ürkek bir tavşan olabilirsin. Ama ne aptalsın ne de hain."

Övgüsü yüzümü kızartmıştı ve aldığım zevk herhangi bir hapın verebileceğinden çok daha büyüktü. Aniden düşündüm: Senin için her şeyi yaparım, Olena. Sıcaklığına sığınmak için ona daha da sokuldum. Erkeklerin vücudu bana sadece cezayı öğretmişti ama Olena'nınki rahatlık veriyordu ve saçları yüzüme saten gibi sürünüyordu. Sigaranın pırıltısını ve külü zarifçe silkişini izledim.

Bir nefes ister misin? diye sordu, sigarayı uzatarak.

Sigara içmiyorum. "Hah! Senin için iyi değil zaten,"

dedi ve bir nefes daha 170 çekti. "Benim için de değil ama onları ziyan etmeye niyetim yok."

Onları nereden aldın ki?

Tekneden. Tam bir karton aldım ve kimse fark etmedi bile.

Yani çaldın mı?

Güldü. "Ben bir sürü şey çalarım. Anahtarı nasıl aldığımı sanıyorsun ki? Ana anahtarı kaybettiğini sanıyor; aptal inek." Olena bir nefes daha çekti ve yüzü bir an turuncu renkte aydınlandı. "Moskova'da yaptığım şey buydu.

Oldukça da iyiydim. İngilizce biliyorsan, birkaç numara çevirebileceğin her otele girebilirsin. Birkaç kişiyi çarparsın." Ağzındaki dumanı üfledi. "Bu yüzden geri dönemem. Orada beni tanıyorlar."

Dönmek istemiyor musun?

Omuz silkti ve külünü silkeledi. "Orada benim için bir şey kalmadı. Bu yüzden ayrıldım."

Gökyüzüne baktım. Yıldızlar öfkeli ışık noktalan gibi görünüyor. "Burada da bir şey yok. Böyle olacağını bilmiyordum."

Kaçmayı düşünüyorsun, değil mi, Mila?

Sen düşünmüyor musun?

Nereye gideceksin ki? Ailenin seni geri istediğini mi sanıyorsun? Burada ne yaptığını öğrendikten sonra?

Büyükannemden başka kimsem yok ki.

Bütün hayallerin gerçekleşecek olsa bile, Kryvicy'de ne yapacaksın? Zengin, nazik bir adamla evlenip mutlu mu olacaksın?

Benim hayallerim yok, diye fısıldadım.

Böylesi daha iyi. Olena acı bir şekilde güldü. "O zaman hayal kırıklığına uğramazsın."

Ama her şey, her yer buradan daha iyidir.

Öyle mi sanıyorsun? Bana baktı. "Kaçan bir kız tanıyorum. Dün geceki gibi bir partideydik. Bay Desmond'un evinde. Bir pencereden tırmanıp kaçtı. Bu da sorunlarının başlangıcı oldu."

Neden?

Burada ne yiyeceksin? Nerede yaşayacaksın? Belgelerin yoksa, küçük numaralara yönelmeden hayatta kalamazsın ve bunu burada da yapabilirsin. Dolayısıyla, sonunda polise gitti ve ne olduğunu biliyor musun? Onu sınır dışı edip Belarus'a geri gönderdiler. Olena ağzındaki dumanı üfledi ve bana baktı. "Polise asla güvenme. Onlar dost değildir."

Ama kaçmış. Evine dönmüş.

"Kaçıp eve geri dönersen ne olur, biliyor musun? Seni orada da bulurlar. Aileni de bulurlar. Bunu yaptıklarında, hepiniz ölmüş olmayı tercih edersiniz."

Olena sigarasını bastırıp söndürdü. "Burası cehennem gibi olabilir. Ama en azından ona yaptıkları gibi canlı canlı derini yüzmüyorlar."

Titriyordum ve nedeni soğuk değildi. Yine Anja'yı düşünüyordum. Daima, kaçmaya çalışan zavallı Anja'yı düşünüyordum. Acaba cesedi hâlâ çölde miydi? Eti çürüyüp gitmiş miydi?

O zaman başka seçenek yok, diye fısıldadım. "Hiç seçenek yok."

"Elbette var. Onlara uyum sağla. Her gün birkaç adamla düzüş, onlara istediklerini ver. Birkaç ay, en fazla bir yıl içinde, Ana yeni kızları getirecek ve sen sadece kullanılmış mal olacaksın. O zaman seni bırakırlar. O zaman özgür kalırsın. Ama ondan önce kaçmaya kalkarsan, o zaman seni diğerlerine ibret olman için cezalandırmaları gerekir. Dönüp bana baktı. Aniden uzanıp yüzüme dokunduğunda ve eli yanağımda kaldığında şaşırdım."

Parmakları tenimde kaydı. "Hayatta kal, Mila," dedi. "Bu sonsuza dek sürmeyecek."

14

Beacon Hill'in gösterişli standartlarına göre bile, kuşaklar boyunca Boston Brahmanlarına ev sahipliği yapmış seçkin evlerle dolu caddede en görkemlisi bu evdi.

Gabriel bu evi ilk kez ziyaret ediyordu ve farklı şartlar altında olsa durup, günün çekilmeye yüz tutmuş ışığında arnavutkaldırımlı yürüme yoluna, oymalı pervazlarına, dekoratif demir işçiliğine ve ön kapıdaki gösterişli bakır tokmağa hayranlıkla bakardı. Ama bugün aklı mimaride değildi ve kaldırımda oyalanmak yerine aceleyle basamakları tırmanıp zili çaldı.

Kalın gözlük çerçeveli ve soğuk tavırlı genç bir kadın kapıyı açtı. En son hizmetçi olmalı, diye düşündü Gabriel. Bu asistanla daha önce tanışmamıştı ama tipik Conway tarzına uyuyordu: Zeki, etkili; muhtemelen Harvard mezunu.

Hill'de onlara Conway'in alimleri derlerdi. Bu genç erkek ve kadınlar, zekâlarının parlaklığının yanı sıra senatöre mutlak sadakatleriyle de tanınırdı.

Ben Gabriel Dean, dedi. "Senatör Conway beni bekliyordu."

Sizi ofisinde bekliyorlar, Ajan Dean.

Bekliyor/ar?

Beni takip edin. Kadın döndü ve hızlı adımlarla koridorda ilerledi. Alçak ve gösteriş yerine pratikliği amaçlayan topukları koyu meşe zeminde takırdarken, duvarda asılı bir portre serisinin önünden geçiyorlardı: Yazı masasının arkasında oturan sert bakışlı bir adam.

Pudralı peruğu ve siyah hakim cübbesiyle bir adam. Yeşil kadife perdelerin önünde duran başka bir adam. Senatörün Georgetown'daki evinde gösteriş yapmaktan özellikle kaçındığı etkileyici ve seçkin Conway soyu burada rahatlıkla sergileniyordu.

Kadın bir kapıyı tıklattı ve başını içeri uzattı. "Ajan Dean geldi."

Teşekkürler, Jillian.

Gabriel odaya girdi ve kapı arkasından sessizce kapandı.

Senatör onu karşılamak için devasa maun masasının arkasından dolaştı. Altmışlı yaşlarında ve saçları beyazlamış olmasına rağmen Conway hâlâ bir deniz komandosunun çevikliği ve gücüyle hareket ediyordu ve

tokalaştıklarında, ikisi de savaşı bilen ve bunun için birbirine saygı duyan iki erkeğin güçlü selamlaşması hissediliyordu.

Dayanabiliyor musunuz? diye sordu Conway, yumuşak bir sesle.

Bu, sorulabilecek en nazik soruydu ve Gabriel'in gözlerini beklenmedik bir şekilde doldurmuştu. Boğazını temizledi.

Gerçek şu ki, diye itiraf etti, "kendimi kaybetmemek için zor dayanıyorum."

Bu sabah hastaneye gittiğini öğrendim.

Aslında bebeğin geçen hafta doğması bekleniyordu. Suyu bu sabah geldi ve... Gabriel kızararak duraksadı. Eski askerlerin sohbeti nadiren eşlerinin anatomisinin detaylarını içerecek kadar yakın olurdu.

O zaman onu oradan çıkarmamız gerek. Mümkün olan en çabuk şekilde.

Evet, efendim. Sadece çabuk değil, aynı zamanda da canlı. "Umarım burada neler olduğunu bana söylersiniz, çünkü Boston Polis Teşkilatı'nın hiçbir fikri yok."

"Yıllar boyunca bana birçok iyilik yaptınız, Ajan Dean.

Gereken her şeyi yapacağıma söz veriyorum. Conway döndü ve devasa tuğla şöminenin önündeki mobilyaları işaret etti. "Belki Bay Silver bize yardımcı olabilir.""

Gabriel, deri koltukta kolayca gözden kaçırılabilecek kadar sessizce oturan adama ilk kez odaklandı. Adam ayağa kalktı ve Gabriel onun dikkat çekecek ölçüde uzun boyunu, dökülen siyah saçları ve profesör gözlüğünün arkasından bakan sıcak bakışlarını fark etti.

İkinizin tanıştığınızı sanmıyorum, dedi Conway. "Bu Bay David Silver, Ulusal İstihbarat Şef Yardımcısı. Washington'dan yeni geldi."

Bu bir sürpriz, diye düşündü Gabriel, David Silver'ın elini sıkarken. Ulusal İstihbarat Şefliği, FBI' dan CIA'e kadar diğer bütün istihbarat servisleri üzerinde otoritesi olan bir kabine mevkiiydi. Ve David Silver, bu organizasyonun ikinci adamıydı.

Durumu öğrenir öğrenmez, dedi Silver, "Şef Wynne benden buraya gelmemi istedi. Beyaz Saray, bunun sıradan bir rehine krizi olduğunu düşünmüyor."

Bugünlerde sıradan ne anlama geliyorsa, diye ekledi Conway.

Emniyet amirinin ofisine doğrudan bir hat bağlantımız var, dedi Silver. "Boston Polis Teşkilatı'nın soruşturmasını yakından takip ediyoruz. Ama

Senatör Conway bana bu soruna nasıl yaklaşabileceğimiz konusunda ek bilgileriniz olduğunu söyledi."

Conway, kanepeyi işaret etti. "Hepimiz oturalım.

Konuşmamız gereken çok şey var."

Bunun sıradan bir rehine krizi olduğuna inanmadığınızı söylediniz, dedi Gabriel, kanepeye yerleşirken. "Ben de inanmıyorum. Ve tek nedeni karımın da rehinelerin arasında olması değil."

Size farklı gelen ne?

İlk rehinecinin kadın olması dışında mı? Dışarıdan bir silah arkadaşının SWAT üyelerinin arasından süzülüp içeri girmesi dışında mı? Aktivasyon şifresinin radyoda canlı yayından verilmesi dışında mı?

Bütün bunlar Şef Wynne'ın da ilgisini çekti, dedi Silver. "Ayrıca, bizi endişelendiren başka detaylar da var. İtiraf etmek zorundayım ki kayıtlan ilk dinlediğimde önemini kendim fark edemedim."

Hangi kayıtlar?

"Kadının radyo kanalıyla yaptığı telefon görüşmesi.

Savunma Bakanlığı'ndaki bir dil uzmanından konuşmayı analiz etmesini istedik. Kadının grameri mükemmeldi; neredeyse fazla mükemmeldi. Ne argo ne de kısaltmalar var. Kadının Amerikalı değil, bir yabancı olduğu çok açık."

Boston Polis Teşkilatı da aynı sonuca vardı.

"Bizi endişelendiren kısmı da bu. Söylediklerini dikkatle dinlerseniz özellikle de 'ok yaydan çıktı' ifadesini aksanı duyabilirsiniz. Kesinlikle belirgin. Belki Rus, belki Ukraynalı... ya da başka bir Doğu Avrupa dili.

Kesin olarak orijinini tespit etmek mümkün değil ama aksan Slav."

Beyaz Saray'ı endişelendiren de bu, dedi Conway.

Gabriel kaşlarını çattı. 'Terörizmden mi şüpheleniyorlar?"

Özellikle Çeçenlerden, dedi Silver. "Bu kadının kim olduğunu veya ülkeye nasıl girdiğini bilmiyoruz. Ama Çeçenlerin saldırılarında sık sık kadınlar kullandığım biliyoruz. Moskova'daki tiyatro kuşatmasında üzerinde patlayıcı taşıyan çok sayıda kadın vardı. Birkaç yıl önce Moskova'dan havalandıktan sonra güney Rusya'da düşürülen iki jet uçağı olayı; ikisinin de bomba taşıyan kadın yolcular tarafından gerçekleştirildiğini düşünüyoruz.

Mesele şu ki; bu teröristler saldırılarında daima kadınları kullanıyorlar. Ulusal İstihbarat Şefimizin en çok korktuğu şey de bu. Pazarlıkla hiçbir

şekilde ilgilenmeyen insanlarla karşı karşıya olabiliriz. Ölmeye tamamen hazır olabilirler; hem de gösterişli bir şekilde."

Çeçenistan'ın kavgası Moskova'yla, bizimle değil.

"Terörle savaş küresel bir olay. Ulusal İstihbarat Şefliği bu yüzden kuruldu; 11 Eylül olayının bir daha tekrarlanmamasını sağlamak için. Bizim işimiz bütün istihbarat servislerimizin birlikte çalışmasını ve bazen yaptıkları gibi amaçlarının çatışmamasını sağlamak. Artık casusa karşı casus, casuslar arası rekabet yok. Bu işte hepimiz birlikteyiz. Ve Boston Limanı'nın teröristler için çekici bir hedef olduğunun hepimiz farkındayız.

Yakıt tanklarının veya bir tankerin peşine düşebilirler.

Patlayıcı yüklü bir motorlu tekne facia yaratabilir."

Silver duraksadı. "O kadın rehineci suda bulunmuştu, değil mi?"

Sıkıntılı görünüyorsunuz, Ajan Dean, dedi Conway. "Sizi rahatsız eden nedir?"

"Bu duruma kazayla zorlanan bir kadından söz ediyoruz.

Morga boğulmakta olan bir ceset olarak getirildiğinin farkında mısınız? Uyandıktan sonra hastaneye kabul edildiğinin?"

Evet, dedi Silver. "Ve bu da tuhaf bir hikâye."

Yalnız bir kadındı...

Artık yalnız olmadığı kesin. Bir ortağı var.

Bu kulağa hiç de planlı bir terörist eylemi gibi gelmiyor. "Bu rehine krizinin planlı olduğunu söylemiyoruz. Zamanlama onları zorlamış olabilir. Belki de kazayla başladı. Belki de ülkeye sokulurken tekneden düştü.

Hastanede uyandı, yetkililer tarafından sorgulanacağını anladı ve paniğe kapıldı. Ahtapotun, çok daha büyük bir operasyonun sadece bir kolu olabilir. Ve operasyon zamanından önce başlamış olabilir."

Joseph Roke, Rus değil. Amerikalı.

Evet, hizmet kayıtlarından Roke hakkında biraz bilgimiz var, dedi Silver.

Sizin tipik Çeçen sempatizanlarınıza pek benzemiyor.

Bay Roke'un orduda patlayıcı eğitimi aldığını biliyor muydunuz?

Sonunda terörist olmayan bir sürü asker de bu eğitimi alıyor.

Bay Roke'un aynı zamanda antisosyal davranış geçmişi var. Disiplin sorunları. Bunun farkında mısınız?

Ordudan atıldığını biliyorum.

Bir subaya saldırdığı için, Ajan Dean. Emirlere sürekli karşı geldiği için. Ciddi bir duygusal bozukluğu konusunda sorular var. Bir ordu psikiyatrı,

adamın paranoid şizofren olduğu teşhisini koymuş.
Bunun için tedavi görmüş mü?
"Roke ilaç kullanmayı kesinlikle reddetmiş. Ordudan ayrıldıktan sonra inzivaya çekilmiş. Toplumdan çekilip tuhaf bir kin peşinde koşan Unabomber tarzında bir adamdan söz ediyoruz. Roke sürekli hükümet komplolarından, zulüm iddialarından söz ediyormuş. Karşımızda, ülkesinin kendisini kötüye kullandığına inanan çok öfkeli bir adam var. FBI'a teorileriyle ilgili o kadar çok mektup yazmış ki adamın hakkında özel bir dosya açılmış. Silver, sehpanın üzerinde duran bir klasörü alıp Gabriel'a uzattı."
Yazılarından bir örnek. Haziran 2004'te FBI'a gönderilmiş.
Gabriel klasörü açarak mektubu okumaya başladı.
...size yanan tütünle karışık PRC25 'in gizlice başlattığı kalp krizleriyle ilgili sayısız vaka belgesi gönderdim. Savunma Bakanlığı'mızın iyi bildiği gibi bu karışım son derece ölümcül bir sinir gazı yaratıyor. Gazi Dairesi'nin sağlık sigortalarından milyonlarca dolar tasarruf edebilmesi için sayısız gazi bu şekilde öldürüldü. FBI'da umur say an hiç kimse yok mu?
"Bu, FBI'a, Kongre üyelerine, gazetelere ve televizyon kanallarına yazdığı onlarca deli mektubundan biri.
Washington Post bu paranoyayla o kadar ilgilendi ki üzerinde adını koydukları bir sürü haber yayınladı.
Örnekten de görebileceğiniz gibi, adam çok zeki.
Kelimeleri iyi kullanıyor. Hükümetin kötü olduğuna kesinlikle inanıyor."
Neden psikiyatrik tedavi görmüyor?
Deli olduğuna kendisi inanmıyor. Diğer herkes birkaç tahtasının eksik olduğunu açıkça görmesine rağmen.
Teröristler bir psikopatla çalışmaz.
İşe yarar olduğunu düşünürlerse çalışırlar.
Onları kontrol edemezsiniz. Ne yapacaklarını bilemez siniz.
Ama onları şiddete yönlendirebilirsiniz. Hükümetlerinin kendilerine karşı olduğu yönündeki inançlarını güçlendirebilirsiniz. Ve becerilerini, yeteneklerini kullanabilirsiniz. Roke paranoyak olabilir ama aynı zamanda patlayıcıları da iyi tanıyor. Bu, askeri eğitimi olan öfkeli bir münzevi. Mükemmel bir terörist aracı, Ajan Dean. Aksine bir kanıtımız olana kadar, bu durumun ulusal güvenlik açısından etkisi olduğunu düşünmek

zorundayız. Boston Polis Teşkilatı'nın bu sorunu kendi başına çözebileceğinden emin değiliz.

Yani John Barsanti bu yüzden burada.

Kim? dedi Silver, şaşkınlıkla.

FBI şef yardımcısı Ajan Barsanti. Büro yerel adamları varken normalde Washington'dan birini göndermez.

FBI'ın dâhil olduğundan haberim yoktu, dedi Silver. Bu açıklama Gabriel'ı şaşırtmıştı. Ulusal İstihbarat Şefi'nin FBI üzerinde de otoritesi vardı; Silver, Barsanti'nin dâhil olduğunu kesinlikle bilmeliydi.

Kurtarma operasyonunu FBI üstlenmeyecek, dedi Silver.

Stratejik Destek Bölümü'nden özel bir antiterör birimini seçtik.

Gabriel ona baktı. "Pentagon'dan bir birim mi getiriyorsunuz? Birleşik Devletler topraklarında bir askeri operasyon mu?"

Senatör Conway araya girdi. "Bunun yasa dışı gibi göründüğünün farkındayım. Ajan Dean. Ama JCS Conplan 030097 adında yeni bir yasa var. Durum gerektirdiğinde Pentagon'un kendi sınırlarımız içinde antiterör amaçlı askeri birimler kullanmasına izin veriyor. O kadar yeni ki halkın çoğunun haberi yok."

Yani bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Açıkçası? Senatör iç çekti. "Ödüm patlıyor. Ama yasa kitaplarda. Ordu müdahale edebilir."

İyi bir nedenle, dedi Silver. "Fark etmediyseniz, ülkemiz saldırı altında. Bu, bir saldırı başlatmadan önce yuvayı yok etmek için bir fırsat. Daha fazla insan tehlikeye girmeden önce. Olaylara geniş açıdan bakarsanız, bu şanslı bir kaza olabilir."

Şanslı mı?

Silver kendi duyarsızlığını çok geç fark etmişti. Özür dileyen bir tavırla elini kaldırdı. "Özür dilerim, çok korkunç bir şey söyledim. Görevime çok fazla odaklandığım için bazen görüşümü kaçırabiliyorum."

Aynı zamanda durumla ilgili görüşünüzü sınırlıyor da olabilirsiniz.

Ne demek istiyorsunuz?

Bu kuşatmaya bakıyorsunuz ve aklınıza hemen terörizm geliyor.

"Bunu düşünmek zorundayım. Bu tutuma bizi onlar zorladı.

Bunu unutmayın."

Diğer tüm olasılıkları göz ardı etmeye de mi?

Elbette hayır. Burada bir çift deliyle uğraşıyor olmamız da olası. New Haven'da o polis memurunu vurduktan sonra yakalanmaktan kurtulmaya çalışan iki kişi de olabilir. Bu açıklamayı da düşündük.

Ama sadece terörizme odaklanıyorsunuz.

Bay Wynne bunu başka türlü algılayamaz. Ulusal İstihbarat Şefi olarak işini çok ciddiye alır.

Conway, Gabriel'ı izliyor ve tepkilerini okuyordu.

Terörizm meselesi açısından bir sorun yaşadığınızı görebiliyorum.

Bana aşın basit geliyor, dedi Gabriel.

Sizin açıklamanız nedir? Bu insanlar sizce neyin peşinde? diye sordu Silver. Uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atarak arkasına yaslandı ve ellerini dirsekliklerin üzerine koydu. Uzun vücudunda hiç gerginlik belirtisi yoktu. Benim görüşüm aslında onu hiç ilgilendirmiyor, diye düşündü Gabriel. Kararını çoktan vermiş bile.

Henüz bir cevabım yok, dedi Gabriel. "Elimde olan tek şey, açıklayamadığım bir sürü kafa karıştırıcı detay.

Senatör Conway'i bu yüzden aramıştım."

Hangi detaylar?

"Hastanedeki güvenlik görevlisinin otopsisine katıldım.

Jane Doe'nun vurduğu adam. Adamın hastane çalışanı olmadığını anladık. Kim olduğunu bilmiyoruz."

Parmak izlerini araştırdılar mı?

Kayıtlarda çıkmadı.

O hâlde suç sicili yok.

Hayır. Parmak izleri, kontrol ettiğimiz hiçbir veritabanında bulunamadı.

Herkesin dosyalarda parmak izleri vardır.

Bu adam dubleks mermiler konmuş bir silahla hastaneye girmiş.

Bu şaşırtıcı, dedi Conway.

Dupleks mermi nedir? diye sordu Silver. "Ben sadece avukatım, bu yüzden sizin açıklamanız gerekecek. Korkarım konu silahlara geldiğinde kör cahilim."

Tek bir kovana birden fazla merminin yerleştirilmesi teknolojisi, dedi Conway. "Daha ölümcül hâle getirmek için kullanılır."

Boston Polis Teşkilatı'nın balistiğiyle konuştum, dedi Gabriel. "Hastane odasından bir kovan almışlar. Bir M198."

Conway, Gabriel'a baktı. "Birleşik Devletler Ordusu malzemesi. Bir güvenlik görevlisinin taşıyacağı bir şey desene"

Sahte bir güvenlik görevlisi. Gabriel elini cebine soktu ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp sehpanın üzerine açtı. "İşte beni endişelendiren bir sonraki detay."

Nedir o? diye sordu Silver.

Otopsideyken yaptığım bir çizim. Adamın sırtındaki bir dövme.

Silver kâğıdı kendine çevirdi. "Bir akrep mi?"

Evet.

"Peki, bana bunun neden önemli olduğunu açıklar mısınız?

Çünkü vücutlarında akrep dövmesi olan bir sürü adam olduğundan eminim."

Conway çizime uzandı. "Bunun adamın sırtında olduğunu mu söylediniz? Ve bu adamın kimliğiyle ilgili hiçbir bilgimiz olmadığını mı?"

Parmak izlerinden hiçbir şey çıkmadı. "Parmak izlerinin olmamasına şaşırdım." "Neden?" diye sordu Silver.

Gabriel ona baktı. "Çünkü adamın orduda hizmet etmiş olması çok büyük ihtimal."

Bunu sadece dövmeye bakarak mı söylüyorsunuz?

Bu herhangi bir dövme değil.

Bu dövmeyi böylesine özel kılan ne?

Kolunda değil; sırtında. Donanmada bunlara 'gövde eti etiketi' deriz, çünkü cesedi tanımlamakta yararlıdır. Bir patlamada kol ve bacaklarınızı kaybetme olasılığınız yüksektir. Dolayısıyla birçok asker dövmelerini göğüslerine veya sırtlarına yaptırır. Silver yüzünü buruşturdu. "İğrenç bir neden." "Ama pratik."

Peki, ya akrep? Bunun bir önemi var mı?

Benim dikkatimi çeken on üç sayısı, dedi Gabriel. "İğne sayıyı çevreliyor. Bence On Üçüncü Bölük anlamına geliyor."

Bu bir askeri birim mi?

Donanma Seferberlik. Özel operasyon.

Yani bu adamın eski bir donanma askeri olduğunu mu söylüyorsunuz? "Asla eski bir asker olmazsınız," diye vurguladı Conway. "Ah, elbette," diye düzeltti Silver.

Ölü bir asker.

Bu da bizi, beni en çok rahatsız eden detaya getiriyor, dedi Gabriel. "Parmak izlerinin hiçbir veritabanında bulun maması. Bu adamın hiçbir askeri kaydı yok."

O zaman bu dövmenin önemiyle ilgili yanılıyorsunuz demektir. Dupleks mermiyle ilgili olarak da.

Ya da haklıyım. Parmak izleri onu kanundan gizlemek için özellikle veritabanlarından silinmiş olabilir.

Uzun bir sessizlik oldu.

Gabriel'ın ne demeye çalıştığını anlayınca, Silver'in gözleri iri iri açıldı. "Yani parmak izlerini kendi istihbarat servislerimizden birinin sildiğini mi söylüyorsunuz?"

Sınırlarımız içinde gerçekleşen herhangi bir karanlık operasyonu gizlemek için. "Kimi suçluyorsunuz? CIA'i mi?

Askerî İstihbarat'ı mı? Bizden biriyse, bana bu konuda hiçbir şey söylenmedi."

Bu adam her kimse, her kim için çalışıyorsa, onun ve ortaklarının o hastane odasına tek bir nedenle girdikleri açık. Gabriel, Conway'e baktı. "Senato İstihbarat Komitesi'ndesiniz. Kaynaklarınız var."

Ama bu konuda kesinlikle dışarıdayım, dedi Conway, başını iki yana sallayarak. "Bizim istihbarat servislerimizden biri o kadının öldürülmesini emrettiyse, bu ciddi bir skandal olur. Birleşik Devletler topraklarında bir suikast?"

Ama bu saldırı çok ters gitti, dedi Gabriel. "İşlerini bitiremeden, Dr. Isles onları yakaladı. Hedef sadece hayatta kalmayı başarmadı, aynı zamanda da rehine aldı.

Şimdi muazzam bir basın olayına dönüştü. Gazetelerin ön sayfalarında manşet olacak bir karanlık operasyon fiyaskosu. Gerçekler nasılsa açığa çıkacak; dolayısıyla, eğer bir şey biliyorsanız bana şimdi söyleyebilirsiniz.

Bu kadın kim ve ülkemiz onun ölmesini neden istiyor?"

Bu sadece spekülasyon, dedi Silver. "Çok zayıf bir ipucunu kovalıyorsunuz, Ajan Dean. Bir dövmeyi ve bir mermiyi, hükümetin emrettiği bir suikasta taşıdınız."

Karım bu insanların elinde, dedi Gabriel, sakince. "Ne kadar zayıf olursa olsun her türlü ipucunu izlemeye kararlıyım. Biri öldürülmeden bunun nasıl sona erdirilebileceğini öğrenmem gerek. İstediğim tek şey bu.

Kimsenin öldürülmemesi." Silver başıyla onayladı.

Hepimizin istediği bu.

15

Maura oturduğu sakin Brookline Caddesi'ne döndüğünde karanlık basmıştı. Tanıdık evlerin, tanıdık bahçelerin yanından geçti. Aynı kızıl saçlı çocuğun garajının duvarına asılı potaya basketbol topunu atışım izledi. Her zamanki gibi ıskalıyordu. Her Tabii Jane hâlâ hayattaysa.

Maura arabasını garaja soktu ve merkezi havalandırmanın serinliğine şükrederek eve girdi. Uzun kalmayacaktı; sadece çabucak bir şeyler yemek, duş almak ve üzerini değiştirmek için gelmişti. Bu kısa kaçamak için bile kendini suçlu hissediyordu. Gabriel'a sandviç götüreceğim, diye düşündü. Ama Gabriel'in yemeği düşündüğünü bile sanmıyordu.

Kapının çaldığını duyduğunda duştan yeni çıkmıştı.

Üzerine bir bornoz geçirerek kapıya yürüdü.

Peter Lukas, verandasında duruyordu. Daha o sabah konuşmuşlardı ama kırışmış gömleğine ve gözlerinin etrafındaki gergin çizgilere bakılırsa, o zamandan beri geçen saatler etkisini hissettirmişti. "Öylece geldiğim için özür dilerim," dedi Lukas. "Birkaç dakika önce sizi aramayı denedim."

Telefonu duymadım. Duştaydım.

Lukas'ın bakışları sadece bir an için Maura'nın bornozuna kaydı. Sonra, çıplak bir kadına bakmaktan rahatsızlık duyuyormuş gibi, Maura'nın omzunun üzerinden bir noktaya baktı. "Konuşabilir miyiz? Tavsiyenize ihtiyacım var."

Tavsiye mi?

Polisin benden yapmamı istediği şeyle ilgili. "Yüzbaşı Hayder'la konuştunuz mu?" "Ve şu FBI' dan gelen adamla.

Ajan Barsanti." "O hâlde rehinecilerin ne istediğini biliyorsunuz."

Lukas başıyla onayladı. "Buraya bu yüzden geldim. Bütün bu çılgınca planla ilgili ne düşündüğünüzü bilmem gerek."

Gerçekten düşünüyor musunuz?

"Siz olsanız ne yapacağınızı bilmek istiyorum. Dr. Isles.

Sizin yargınıza güveniyorum. Lukas nihayet Maura'yla göz göze geldi ve Maura yüzünde yükselen ateşi hissederek bornozuna daha sıkı sarıldı. "İçeri gelin," dedi, sonunda. "Giyineyim de, konuşalım.""

Lukas oturma odasında beklerken, Maura dolabından temiz bir bluz ve pantolon kaptı. Aynanın karşısında bir an duraksayarak bulaşmış göz

makyajına ve dağınık saçlarına baktı. Ah, sadece bir muhabir, diye düşündü. Bu bir randevu değil. Ne kadar kötü göründüğünün önemi yok.

Sonunda oturma odasına döndüğünde, Lukas'ı pencerenin önünde durmuş, karanlık sokağa bakarken buldu. "Ulusal çapta büyüdü, biliyor musunuz?" dedi Lukas, Maura'ya dönerken. "Tam şu anda Los Angeles'te izliyorlar."

Bu yüzden mi bunu yapmayı düşünüyorsunuz? Ün fırsatı için mi? Adınızın manşetlere geçmesi için mi?

Ah, evet, bunu görebiliyorum: 'Muhabirin beynine kurşun sıkıldı.' Öyle bir manşet için gerçekten deli oluyorum.

Yani bunun o kadar da akıllıca bir hamle olmayacağının farkındasınız.

Karar vermedim.

Tavsiyemi istiyorsanız...

"Tavsiyenizden fazlasını istiyorum. Bilgiye ihtiyacım Ben size ne söyleyebilirim ki?""

Bana FBI'ın burada ne aradığım söylemekle başlayabilirsiniz.

Ajan Barsanti'yle konuştuğunuzu söylediniz. Kendisine sormadınız mı?

"Ajan Dean'in de olayın içinde olduğunu duydum. Barsanti bana onunla ilgili hiçbir şey söylemiyor. Neden Büro normalde Boston Polis Teşkilatı'nın halledeceği bir iş için Washington'dan iki adamını göndersin?"

Bu soru Maura'yı tedirgin etmişti. Gabriel'ı biliyorsa, Lukas'ın rehineler arasında Jane'in de bulunduğunu öğrenmesi uzun sürmezdi.

Bilmiyorum, diye yalan söyledi Maura ve Lukas'la göz göze gelmekte zorlandı. Lukas onu o kadar dikkatli izliyordu ki sonunda Maura kanepeye oturma bahanesiyle arkasını dönmek zorunda kaldı.

Bilmem gereken bir şey varsa, dedi Lukas, "umarım bana söylersiniz. Ne tür bir şeyin içine gireceğimi önceden bilmek isterim."

"Şimdiye kadar muhtemelen siz de benim kadar bilgi sahibi olmuşsunuzdur'

Lukas, Maura'nın karşısındaki koltuğa oturdu; bakışları o kadar doğrudandı ki Maura kendini panoya mıhlanmış bir kelebek gibi hissediyordu. Bu insanlar ne istiyor?""

Barsanti size ne söyledi?

Bana tekliflerinden söz etti. İki rehineyi bırakmaya söz verdiklerinden. Sonra bir televizyon kameramanıyla girecek, bu adamla konuşacakmışım ve

iki rehine daha serbest bırakılacakmış. Anlaşma buymuş. Sonrasında olacakları kimse bilmiyor.

Bu adam Jane 'in hayatını kurtarabilir, diye düşündü Maura. Oraya girerse, Jane dışarı çıkacak iki rehineden biri olabilir. Ben olsam yapardım ama bu adamdan Jane için hayatını riske atmasını isteyemem.

Bir adam her gün kahramanı oynama şansını bulamaz, dedi Lukas. "Bu bir tür fırsat. Birçok muhabir hiç düşünmeden teklifin üzerine atlardı."

Maura güldü. "Ne kadar çekici. Kitap anlaşması, tele vizyonda haftanın filmi. Biraz ün ve servet için hayatını tehlikeye atmak?"

Hey, şu anda dışarıda park edilmiş eski, paslı bir Toyota kullanıyorum ve daha yirmi dokuz yıl ödemem gereken bir ipoteğim var. Dolayısıyla biraz ün ve para kulağa o kadar da kötü gelmiyor.

Tabii tadını çıkaracak kadar yaşarsanız.

Bu yüzden sizinle konuşuyorum. Siz saldırganı yakından gördünüz. Ne tür insanlarla karşı karşıya olduğumuzu biliyorsunuz. Mantıklılar mı? Anlaşmanın kendilerine düşen şartlarına uyacaklar mı? Görüşme bittikten sonra oradan çıkmama izin verecekler mi?

Bunu bilemem.

Bu hiç de yararlı bir cevap değil.

Size olacaklar için sorumluluk almayı reddediyorum. Ne yapacaklarını tahmin edemem. Ne istediklerini bile bilmiyorum.

Lukas iç çekti. "Bunu söylemenizden korkuyordum."

Şimdi benim size bir sorum var. Cevabı bildiğinizi tahmin ediyorum.

Sorunuz nedir?

İsteyebilecekleri onca muhabir arasında neden sizi seç tiler?

Hiçbir fikrim yok.

Onlarla daha önce bağlantı kurmuş olmalısınız.

Lukas'ın tereddüdü Maura'nın dikkatini çekmişti. Ona doğru eğildi. "Onlardan haber aldınız."

"Anlamalısınız, muhabirler bir sürü deli insandan haber alır. Her hafta, gizli devlet komplolarıyla ilgili en az birkaç tuhaf mektup veya telefon araması alırım. Kötü petrol şirketleri değilse, siyah helikopterler veya BM komplolarıdır. Çoğu zaman onlara aldırmam. Bu yüzden üzerinde çok fazla düşünmedim. Sadece öyle telefonlardan biriydi."

Ne zaman?

"Birkaç gün önce. İş arkadaşlarımdan biri bana hatırlattı, çünkü telefona cevap veren oydu. Açıkçası, arama geldiğinde ben ilgilenemeyecek kadar meşguldüm.

Saat geçti ve bitirmem gereken bir iş vardı. Yapmak istediğim son şey, delinin biriyle konuşmaktı."

Arayan erkek miydi?

"Evet. Tribune haber masasından aradı. Adam bana gönderdiği pakete bakıp bakmadığımı sordu. Neden söz ettiğini bile bilmiyordum. Bana birkaç hafta önce postayla gönderdiğini söyledi ama öyle bir şey almadım.

Bana o gece bir kadının resepsiyona bir paket daha bırakacağını söyledi. Paket gelir gelmez hemen lobiye inip paketi almalıydım, çünkü son derece önemliydi."

O ikinci paketi aldınız mı?

Hayır. Resepsiyondaki güvenlik görevlisi o gece herhangi bir kadının gelmediğini söyledi. Eve döndüm ve olayı unuttum. Şimdiye kadar da hatırlamıyordum. Lukas duraksadı. "Beni arayanın Joe olup olmadığını merak ediyorum."

Neden sizi seçti?

Hiçbir fikrim yok.

Bu insanlar sizi tanıyor gibiler.

Belki de köşemi okuyorlardır. Belki hayranlarımdır.

Maura'nın sessizliği karşısında, Lukas alaycı bir tavırla güldü. "Pek olası değil, ha?"

Hiç televizyona çıktınız mı? diye sordu Maura, Lukas'ın yakışıklı görüntüsünü düşünerek.

Hiç.

Ve sadece Boston Tribune'ne yazıyorsunuz.

Sadece mi? Ne güzel bir aşağılama. Dr. Isles.

O anlamda söylemedim.

"Yirmi iki yaşımdan beri muhabirim. Boston Phoenix ve Boston Magazine'de serbest muhabir olarak başlamıştım.

Bir süre eğlenceliydi ama serbest muhabirlik faturaları ödemiyor; bu yüzden Tribune'e kapağı attığıma sevinmiştim. Washington muhabirleri olarak başkentte birkaç yıl kaldım. Sonra bana haftalık köşe önerdiklerinde Boston'a döndüm. Yani evet, bir süredir bu muhabirlik işindeyim. Servet kazanmıyorum ama kesinlikle hayranlarım var. Joseph Roke kim olduğumu

bildiğine göre. Lukas duraksadı. "En azından, bir hayranım olmasını umuyorum; öfkeli bir okur olmamasını da.""

Bir hayranınız olsa bile, gireceğiniz tehlikeli bir durum.

Biliyorum.

Anlaşmayı kavradınız mı?

Bir kameraman ve ben. Yerel bir televizyonda yayınla nacak. Rehinecilerin gerçekte yayınlananları kontrol edebileceklerini düşünüyorum. Beş saniyelik standart gecikmeye ses çıkaracaklarını da sanmıyorum, verev ki...

Duraksadı.

Velev ki korkunç bir terslik olursa.

Lukas derin bir nefes aldı. "Siz ne yapardınız, Dr.

Isles? Benim yerimde olsaydınız?"

Ben muhabir değilim.

Yani reddederdiniz.

Normal biri, bir rehine krizinin ortasına kendi isteğiyle girmez.

Yani muhabirler normal insanlar değil mi?

Bunu iyi düşünün.

Size ne düşündüğümü söyleyeyim. Bunu yaparsam, dört rehine oradan canlı çıkacak. Bir kez olsun, hakkında yazmaya gerçekten değecek bir şey yapacağım.

Ve bunun için hayatınızı riske atmaya istekli misiniz?

Şansımı denemeye istekliyim, dedi Lukas. Sonra sakin bir dürüstlükle ekledi: "Ama ödüm patlıyor." Bu dürüstlüğü şaşırtıcıydı; çok az erkek korktuğunu itiraf edecek kadar cesur davranırdı. "Yüzbaşı Hayder, akşam saat dokuza kadar cevabımı istiyor."

Ne yapacaksınız?

"Kameraman içeri girmeyi kabul etti. Dolayısıyla bunu yapmamak bana kendimi korkak gibi hissettirecek.

Özellikle de dört rehine kurtarılabilecekken. Şu anda Bağdat'taki muhabirleri ve her gün karşılaştıkları şeyleri düşünüyorum. Onunla kıyaslandığında, bu parkta yürüyüş gibi kalır. İçeri gireceğim, manyaklarla konuşacağım, bana hikâyelerini anlatmalarına izin vereceğim ve sonra da çıkacağım. Belki de istedikleri sadece budur; insanlara kendilerini dinletmek için bir şans. Bunu yaparak bütün krizi sona erdirmem bile mümkün olabilir."

Kurtarıcı olmak istiyorsunuz.

Hayır! Hayır, ben sadece... Lukas güldü. "Sadece bu delice riski göze almayı haklı çıkarmaya çalışıyorum."

Ne olduğunu siz söylediniz, ben değil.

"Gerçek şu ki; ben kahraman falan değilim. Mecbur olmadığımda hayatımı riske atmayı asla mantıklı bulmadım.

Ama bu konuda ben de sizin kadar şaşkınım. Neden beni seçtiklerini öğrenmeyi ben de istiyorum. Saatine baktı."

Neredeyse dokuz olmuş. Barsanti'yi arasam iyi olur.

Lukas ayağa kalkarak kapıya döndü. Aniden duraksayarak Maura'ya baktı.

Maura'nın telefonu çalıyordu.

Maura telefonu açtığında Abe Bristol'in sesini duydu.

Televizyonu izliyor musun? diye sordu Abe.

Neden?

Hemen aç, Kanal Altı. Hiç iyi değil.

Lukas izlerken, Maura televizyona yaklaştı. Kalp atışları aniden hızlanmıştı. Neler oldu? Ne ters gitti? Uzaktan kumandanın düğmesine bastı ve Zoe Fossey'in yüzü ekranı doldurdu.

...resmî sözcü yorumu yalanladı ama biz, rehinelerden birinin Boston Polis Teşkilatı'ndan bir dedektif olduğunu doğruladık. Dedektif Jane Rizzoli, geçen ay Natick'te bir ev kadınının kaçırılmasıyla ilgili soruşturmayla ulusal manşetlerde yer almıştı. Henüz rehinelerden birinin durumuyla veya Dedektif Rizzoli'nin nasıl onların arasında olduğuyla ilgili herhangi bir haber alamadık...

Tanrım! diye mırıldandı Lukas, Maura'nın yanında durarak. Maura onun yaklaştığını fark etmemişti. "Orada bir polis mi var?"

Maura ona döndü. "Artık ölü bir polis de olabilir."

16

İşte bu kadar. Ben öldüm.

Jane kanepede donmuş hâlde oturuyor, Joe televizyondan dönüp ona bakarken beynine bir kurşun sıkmasını bekliyordu. Ama yavaş ve kararlı adımlarla Jane'e yaklaşan kadın oldu. Joe ona Olena diye seslenmişti. En azından artık katillerimin adını biliyorum, diye düşündü Jane. Zenci hastabakıcının üzerine kan bulaşmasından korkar gibi kendisinden uzaklaştığını hissetti. Jane'in bakışları Olena'nın yüzünden ayrılmıyordu; silaha bakmaya cesaret edemiyordu. Namlunun başına kalktığını görmek, kabzayı tutan elin gerilişini izlemek istemiyordu.

Merminin gelişini görmemek daha iyi, diye düşündü. Bu kadının gözlerine bakmak ve kafasını uçurmak üzere olduğu kişinin bir insan olduğunu anlamasını sağlamak daha iyi. Ama orada hiçbir duygu göremiyordu; Olena'nınkiler bir oyuncak bebeğinki gibi mavi camdı. Olena şimdi bir malzeme dolabından bulduğu giysileri giymişti: Ameli yat pantolonu ve doktor laboratuar önlüğü. Şifacı kıyafetinde bir katil.

Bu doğru mu? diye sordu Olena, yumuşak bir sesle.

Jane rahminin gerildiğini hissetti ve yeni kasılmanın acısı yükselirken dudağını ısırdı. Zavallı bebeğim, diye düşündü. İlk nefesini bile alamayacaksın. Dr. Tam'in uzanıp sessizce elini tuttuğunu hissetti.

"Televizyonda söylenenler doğru mu? Polis misin?"

Jane yutkundu. "Evet," diye fısıldadı.

Dedektif olduğunu söylediler, dedi Joe. "Öyle mi?"

Kasılmanın etkisiyle gözü kararırken, Jane öne doğru fırladı. "Evet," diye homurdandı. "Evet, lanet olsun!

"Ben... ben cinayet masasındayım..."

Olena, daha önce Jane'in bileğinden kopardığı hastane bileziğine baktı. Hâlâ kanepenin yanında yerde duruyordu.

Eline alıp Joe'ya uzattı.

Rizzoli, Jane, diye okudu Joe.

Kasılmanın en kötü kısmı geçmişti. Jane keskin bir şekilde nefesini verdi ve terden sırılsıklam olmuş geceliğiyle kanepeye çöktü. Kendi hayatını kurtarmak için olsa bile savaşamayacak kadar bitkindi. Nasıl savaşabilirdi

ki? Biri yardım etmeden bu yumuşak kanepeden bile kalkamıyorum. Joe dosyayı alıp kapağını çevirirken, Jane yenik gözlerle izledi.

Rizzoli, Jane, diye okudu Joe. "Evli. Adres: Claremont Caddesi. Mesleği: Dedektif, Cinayet Masası. Boston Polis Teşkilatı." Koyu renk gözleriyle o kadar delici baktı ki, Jane geri çekilmek istedi. Olena'nun aksine, bu adam tamamen sakindi ve kontrollüydü. Jane'i en çok korkutan da buydu; ne yaptığını kesinlikle biliyor gibi görünüyordu. "Cinayet masası dedektifi. Burada olman da tesadüf mü?"

Şanslı günüm olmalı, diye mırıldandı Jane.

Ne?

Yok, bir şey.

Cevap ver bana! Sen neden buradasın?

Jane'in çenesi aniden kalktı. "Fark etmediysen, azıcık hamileyim!"

Ben doğum kontrol uzmanıyım, dedi Dr. Tam. "Onun doktoruyum. Bu sabah doğum için hastaneye kabul ettim."

Zamanlamadan hiç hoşlanmadım, dedi Joe. "Bu hiç hoş değil."

Joe hastane geceliğini tutup kaldırırken, Jane yüzünü buruşturdu. Bir an için Jane'in şişmiş karnına, irileşmiş göğüslerine bakarken şimdi odadaki herkes görebiliyordu.

Tek kelime etmeden geceliği tekrar bıraktı.

Tatmin oldun mu, serseri? diye patladı Jane, yaşadığı aşağılanmadan dolayı yanakları kızarırken. "Ne bekliyordun ki? Silikon mu?" Kelimeler ağzından çıktığı anda, aptalca bir şey yaptığını anlamıştı. Rehine krizinde hayatta kalmanın ilk kuralı: Elinde silah olan kişiyi asla kızdırma. Ama geceliğini kaldırmakla adam ona saldırmıştı ve Jane şimdi öfkeden titriyordu. "Burada sizin gibi iki psikopatla kapana kısılmayı istediğimi mi sanıyorsun?"

Dr. Tam'in kendisini susturmak için bileğini sessizce sıktığını hissetti. Jane kadının elini silkti ve öfkesini saldırganlara odaklamaya devam etti.

Evet, polisim. Ve tahmin edin bakalım. Siz ikinizin başı ciddi şekilde dertte. Beni öldürürseniz sonrasında olacakları biliyorsunuz, değil mi? İş arkadaşlarımın polis katillerine ne yaptığını biliyorsunuz, değil mi?

Joe ve Olena birbirlerine baktılar. Bir karar mı veriyorlardı? Yaşayıp ölmesi konusunda bir anlaşmaya mı varıyorlardı?

Bir hata, dedi Joe. "Sen sadece busun, Dedektif. Lanet olasıca yanlış zamanda, lanet olasıca yanlış yerdeymişsin."

Kendin söyledin, serseri.
Joe aniden güldüğünde Jane irkildi. Joe başını iki yana sallayarak odanın diğer ucuna yürüdü. Tekrar Jane'e döndüğünde, silahın namlusu yere doğru duruyordu; Jane'e doğrultulmamıştı.
Demek iyi bir polissin? dedi Joe.
Ne?
"Televizyonda kayıp ev kadım davasında çalıştığını, söylediler."
Hamile bir kadın. Kaçırılmıştı.
Nasıl bitti?
Hayatta. Saldırgan öldü.
Demek iyisin.
Ben sadece işimi yaptım.
Olena ve Joe yine birbirlerine baktılar.
Joe, Jane'e yaklaşıp tam önünde durdu. "Sana bir suçtan söz edersem? Sana adaletin yerine getirilmediğini söylersem? Asla getirilemeyeceğini?"
Neden getirilenlesin?
Joe bir sandalye çekip Jane'in önüne oturdu. Gözleri şimdi aynı seviyedeydi. Koyu renk gözler, sarsılmayan bir odakla Jane'inkilere baktı. "Çünkü suç, kendi devletimiz tarafından işlendi."
Oh! Çatlak alarmı!
Kanıtın var mı? diye sordu Jane, doğal bir sesle konuşmaya çalışarak.
Bir tanığımız var, dedi Joe ve Olena'yı işaret etti.
Olanları o gördü.
Tanık raporları her zaman yeterli değildir. Özellikle de tanık deliyse.
"Devletimizin işlediği bütün suçların farkında mısın? Her gün işledikleri suçlar? Suikastlar, adam kaçırmalar?
Kazanç için kendi vatandaşlarını zehirlemeler? Bu ülkeyi yönetenler büyük şirketler ve hepimiz harcanabiliriz.
Meşrubatları ele al örneğin."
Pardon?
"Diyet meşrubatlar. Birleşik Devletler hükümeti onları Körfez'deki askerleri için büyük konteynırlarla satın alıyor. Ben oradaydım ve sayısız kutunun güneşin sıcağında bekletildiğini gördüm. O kadar sıcakta kaldıklarında diyet meşrubatların içindeki kimyasallara ne olur sence? Zehirli hâle gelirler. Zehre dönüşürler. Binlerce Körfez Savaşı gazisi bu yüzden eve döndüğünde hastaydı. Ah, evet, devletimiz bunu biliyor ama biz

asla bilemeyeceğiz. Meşrubat sanayi o kadar büyük ki... ve kime rüşvet vermeleri gerektiğini biliyorlar."

Yani... bütün bunlar meşrubatlar yüzünden mi?

Hayır. Bu çok daha kötü. Joe, Jane'e doğru eğildi. "Ve bu kez nihayet onları yakaladık, Dedektif. Bir tanığımız ve kanıtımız var. Ülke çapında kamuoyunun dikkatini de çektik. Bu yüzden onları korkuttuk. Bu yüzden ölmemizi istiyorlar. Sen olsan ne yapardın, Dedektif?"

Ne hakkında? Hâlâ anlamadım.

Kendi devletimizdeki insanlar tarafından işlenmiş bir suçu bilseydin. Ve cezasız kaldığını. Sen ne yapardın?

Bu kolay. İşimi yapardım. Her zaman aynı.

Yani adaleti yerine getirir miydin?

Evet.

Yoluna kim çıkarsa çıksın?

Beni kim durdurmaya kalkışabilir ki?

Bu insanları tanımıyorsun. Ne yapabileceklerini bilmiyorsun.

Jane karnının bir kez daha kasıldığını hissetti. Dr. Tam yine onun elini tuttu ve Jane dayandı. Acı şiddetle kendini hissettirirken aniden her şey gözünden silindi ve öne doğru kasılarak homurdandı. Ah, Tanrım! Ona Lamaze*[1] kursunda ne öğretmişlerdi? Hepsini unutmuştu.

"Nefes al,"

diye mırıldandı Dr. Tam. "Odağını bul."

İşte buydu. Şimdi hatırlıyordu. Nefes al. Tek noktaya odaklan. Bu deli insanlar sonraki altmış saniyede onu öldürmezdi. Sadece bu acıyı atlatması gerekiyordu. Nefes al ve odaklan. Nefes al ve odaklan...

Olena yaklaştı ve aniden yüzü Jane'in gözlerinin önünde belirdi. "Yüzüme bak," dedi Olena. Kendi gözlerini işaret etti. "Buraya, doğruca bana bak. Bitene kadar."

İnanamıyorum. Bu deli kadın doğum koçum olmak istiyor. Acı yükselirken Jane'in nefesleri sıklaştı. Olena tam önündeydi ve bakışlarını Jane'in gözlerine odaklamıştı.

Serin mavi su. Bu gözler Jane'e bunu hatırlatıyordu. Su.

Temiz, duru ve sakin. Dalgasız bir gölet.

Güzel diye mırıldandı kadın. "İyi iş."

Jane rahatladı ve sırtüstü kanepeye serildi. Yanağından ter süzülüyordu. Toparlanmak için beş dakika daha.

Binyıllar boyunca doğum yapmış bütün kadınları ve otuz dört yıl önce sıcak bir yaz günü Jane'i dünyaya getiren kendi annesini düşündü. Ne yaşadığınızı hiç takdir edememişim. Şimdi anlıyorum. Doğan her çocuk için kadınların ödediği bedel bu. "Kime güvenirsiniz, Dedektif Rizzoli?"

Joe yine onunla konuşuyordu. Jane başını kaldırdığında, Joe'nun kendisinden ne istediğini anlayamayacak kadar sersemlemiş hâldeydi.

Güvendiğiniz biri olmalı, dedi Joe. "Birlikte çalıştığınız biri. Başka bir polis. Belki ortağınız."

Jane başını iki yana salladı. "Neden söz ettiğinizi anlamıyorum." "Ya kafanıza tabanca dayarsam?"

Joe aniden silahını kaldırıp Jane'in şakağına dayarken, genç kadın donup kaldı. Resepsiyon memuresinin korkuyla inlediğini duydu. Diğer rehineler aralarındaki kurbandan uzak durmaya çalışıyordu.

Şimdi söyleyin, dedi Joe, soğuk bir tavırla. "Bu mermiye sizin yerinize hedef olmak isteyecek biri var mı?"

Bunu neden yapıyorsunuz? diye fısıldadı Jane.

Sadece soruyorum. Bu mermiye sizin yerinize kim he def olmak ister? Hayatınızı kime teslim edebilirsiniz?

Silahı tutan ele baktı. Bu bir test, diye düşündü Jane.

Ve cevabı bilmiyorum. Ne duymak istediğini bilmiyorum.

Söyleyin, Dedektif. Tamamen inandığınız biri yok mu?

Gabriel... Jane zorlukla yutkundu. "Kocam. Kocama güvenirim."

"Ben aileden söz etmiyorum. Sizin gibi rozeti olan birinden söz ediyorum. Temiz biri.

Görevini yapacak biri."

Bana bunu neden soruyorsunuz?

Soruya cevap verin!

Söyledim. Size bir cevap verdim.

Kocanızı söylediniz.

Evet!

O bir polis mi?

Hayır, o... Jane duraksadı.

Ne?

Jane doğruldu. Bakışları silahtan uzaklaşıp adamın gözlerine odaklandı. "Bir FBI ajanı," dedi.

Joe bir an ona düz düz baktı. Sonra ortağına döndü. "Bu her şeyi değiştirir," dedi.

17

Mila

Evde yeni bir kız vardı.

Bu sabah evin önüne bir minibüs yanaşmıştı ve adamlar onu odamıza taşımıştı. Kız bütün gün Olena'nın yatağında yatmış, yolculuk için verdikleri hapların etkisiyle uyumuştu. Hepimiz onu izliyor, canlı tenden çok şeffaf mermere benzeyen solgun yüzüne bakıyorduk. Nefesleri sığdı ve nefesini üflediği her seferinde sarı saçlarından bir tutam titreşiyordu. Elleri ufacıktı; dudaklarına bastırdığı başparmağına ve küçük yumruğuna bakarken, bir oyuncak bebeğin ellerine benzediğini düşündüm. Ana kapıyı açıp içeri girerken bile kız kıpırdamadı.

Uyandırın onu! diye emretti Ana. "Kaç yaşında bu kız?"

diye sordu Olena. "Uyandırın onu dedim."

Bu daha çocuk. Kaç yaşında, on iki mi? On üç mü?

Çalışacak kadar büyümüş. Ana, yatağa yaklaştı ve kızı sarsarak uyandırdı. "Haydi," diye tersledi, battaniyeyi kızın üzerinden çekip alırken. "Çok fazla uyudun."

Kız kıpırdanarak sırtüstü döndü. Kolundaki çürükleri o zaman görebildim. Gözlerini açtığında kendisini izlediğimizi gördü ve cılız vücudu hemen gerildi.

Müşteriyi bekletmeyin, dedi Ana.

Eve yaklaşan arabanın sesini duyduk. Karanlık basmıştı ve pencereden dışarı baktığımda ağaçların arasından göz kırpan farları gördüm. Araba evin önüne yanaşırken çakıl taşlarının hışırtısı duyuldu. Akşamın ilk müşterisi, diye düşündüm korkuyla ama Ana bize bakmıyordu bile. Yeni kızın elini tutup ayağa kaldırdı. Kız uyku mahmuru bir hâlde sendeleyerek odadan çıktı.

Bu kadar küçük bir kızı nasıl getirmişler? diye fısıldadı Katya.

Kapının çalındığını duyduk. Bu, işkencecilerimizin geldiğini belli eden ve bize korkuyu öğreten sesti.

Hepimiz sessizleşerek alt kattan gelen sesleri dinledik. Ana, bir müşteriyi İngilizce karşıladı. Adam çok az konuştu; sadece birkaç kelimesini duyabildik.

Sonra merdivende ağır ayak seslerini duyduk ve kapıdan geriledik. Odamızın önünden geçip koridordan devam etti.

Alt katta kız itiraz etti. Bir tokat sesi ve arkasından hıçkırıklar duyduk. Ana, kızı müşterinin odasına sürüklerken merdivende yine ayak sesleri duyuldu. Kapı sertçe kapandı ve Ana, kızı adamla bırakarak uzaklaştı.

Kaltak, diye homurdandı Olena. "Yatacak yeri yok bu kadının." Ama bu gece en azından ben acı çekmeyeceğim. Bu düşünce aklımdan geçer geçmez kendimi suçlu hissettim.

Ama düşünce yine de kafamdaydı. Benim yerime onun olması daha iyi. Pencereye gidip geceye, utancımı göremeyeceğim karanlığa baktım. Katya üzerine bir battaniye çekti.

Hepimiz dinlememeye çalışıyorduk ama kapalı kapıların arkasından bile kızın çığlıklarını duyabiliyorduk ve aynı şeyleri biz de yaşadığımız için adamın ona neler yaptığını tahmin edebiliyorduk. Değişen sadece adamların yüzleriydi; verdikleri acıysa daima aynıydı.

Bittiğinde, çığlıklar nihayet dindiğinde, adamın merdivenden inip evden çıktığım duyduk. Derin bir nefes verdim. Artık bitmişti. Lütfen, bu gece başka müşteri olmasın.

Ana, kızı almak için yukarı döndü ve uzun, tuhaf bir sessizlik oldu. Aniden koşarak kapımızın önünden geçip tekrar merdivenden indi. Cep telefonunda biriyle konuştuğunu duyduk. Sessiz, telaşlı kelimeler. Neler olup bittiğini anlayıp anlamadığını görmek için Olena'ya baktım. Ama Olena bakışlarıma karşılık vermedi. Ellerini kucağında yumruk yapmış hâlde öne eğilerek yatağında oturuyordu.

Dışarıda rüzgârda savrularak pencerenin önünden bir şey geçti.

Kar yağmaya başlamıştı.

Kız işe yaramamıştı. Müşterinin yüzünü tırmalamıştı ve adam öfkelenmişti. Onun gibi bir kız işe zarar verirdi ve bu yüzden Ukrayna'ya geri gönderildi. Son gece kız odamıza geri dönmediğinde, Ana'nın bize söylediği buydu.

En azından hikâye buydu.

Belki de doğrudur, dedim ve nefesim karanlıkta buhar yaydı. Olena'yla yine çatıda oturuyorduk. Bu gece ay ışığında donmuş kek gibi görünüyordu. Önceki gece kar yağmış, en fazla bir santim tutmuştu ama karın haftalar boyunca yerden kalkmadığı evimi hatırlamama yetmişti.

Yine yıldızları gördüğüme ve gökyüzünü Olena'yla paylaştığıma memnundum. Battaniyelerimizi dışarı çıkarmıştık ve birbirimize sokularak oturmuştuk.

Buna gerçekten inanıyorsan aptalsın, dedi Olena.

Teknedeki partiden kalan son sigarasını yaktı ve gökyüzüne bakarak dumanı içine çekerken tütünün tadını çıkardı.

Sen neden inanmıyorsun?

Güldü. "Seni ya başka eve ya da başka bir pezevenge satarlar ama asla eve geri göndermezler. Ana'nın söyleyeceği hiçbir şeye inanmam zaten; yaşlı orospu. Buna inanabiliyor musun? Bir zamanlar, yüz yıl önce kendisi de bu işi yapıyordu. O kadar şişmanlamadan önce."

Ana'nın genç, zayıf veya herhangi bir erkeğin gözünde çekici olduğu bir zamanı hayal bile edemiyordum.

Böylesine tiksindirici olmadığı bir zamanı düşünemiyordum.

Sonunda evleri onun gibi soğukkanlı orospular yönetir, dedi Olena. "Bunlar pezevenklerden daha kötüdür. Kendisi de yaptığı için ne yaşadığımızı bilir. Ama artık umursadığı tek şey paradır. Bir sürü para." Olena külünü silkeledi. "Dünya kötü bir yer, Mila, ve onu değiştirmenin hiçbir yolu yok. Yapabileceğin en iyi şey hayatta kalmak."

Ve kötü olmamak.

Bazen seçeneğin yoktur. Sadece öyle olmak zorundasındır.

Sen kötü olamazsın.

Nereden biliyorsun? Olena bana baktı. "Benim ne olduğumu veya ne yaptığımı sen nereden biliyorsun? İnan bana, mecbur kalırsam birini öldürürüm. Seni bile öldürebilirim."

Ay ışığında ateşle parlayan gözlerle bana baktı. Bir an için sadece bir an için haklı olduğunu düşündüm. Beni öldürebileceğini, hayatta kalmak için her şeyi yapmaya hazır olduğunu hissettim.

Çakıl taşlı yolda eve yaklaşan bir arabanın sesini duyduk ve ikimiz de oturduğumuz yerde dikildik.

Olena daha yansını içtiği değerli sigarasını hemen söndürdü. "Bu da kim be?"

Ayağa kalktım ve kenardan araba yoluna bakmak için çatının üzerinde dikkatle süründüm. "Hiç ışık görmüyorum."

Olena da yanıma gelip aşağı baktı. "işte," diye mırıldandı, ağaçların arasından bir araba çıkarken.

Farlarını kapamıştı ve görebildiğimiz tek şey sarı park lambalarıydı. Araba yolunun kenarında durdu ve araçtan iki adam indi. Saniyeler sonra kapının zilini duyduk. Bu kadar erken saatte bile erkeklerin ihtiyaçları olabiliyordu ve hemen tatmin edilmesini istiyorlardı.

Lanet olsun, diye tısladı Olena. "Şimdi Ana'yı uyandıracaklar. Orada olmadığımızı fark etmeden odaya dönmek zorundayız."

Çatıdan aşağı kaydık ve battaniyelerimizi almak için bile durmadık. Olena pencereden karanlık tavan arasına süzüldü.

Zil tekrar çaldı ve ön kapıyı açarak müşterilerini karşılayan Ana'nın sesini duyduk.

Olena'nın peşinden içeri girdim ve tavan arası kapağına yürüdük. Merdiven hâlâ inikti ve yerimizi açıkça gösteriyordu. Olena tam aşağı inerken aniden donup kaldı.

Ana çığlık çığlığa bağırıyordu.

Olena kapaktan bana baktı. Gölgelerin arasında parlayan gözlerindeki telaşı görebiliyordum. Bir gümbürtü ve tahtaların parçalandığını duyduk. Merdivenden ağır ayak sesleri gümbürdedi.

Ana'nın çığlıkları iyice yükselmişti.

Aniden Olena merdivenden yukarı tırmanmaya başladı ve beni kenara iterek kapaktan geçti. Aşağı uzanıp merdiveni yukarı çekti ve merdiven katlanırken tavan arasının kapağı da kapandı.

Geri çekil, diye fısıldadı Olena. "Çatıya!"

Neler oluyor?

Sadece yürü, Mila!

Pencereye koştuk. İlk ben geçtim ama o kadar acele ediyordum ki ayağım çıkıntıdan kaydı. Panikle pencere pervazına tutunmaya çalışarak kayarken hıçkırdım.

Olena bileğimi yakaladı. Ben korku içinde asılı kalırken beni tuttu.

Diğer elimi de tut! diye fısıldadı.

Uzanıp yakaladım ve deli gibi atan kalbimle pencere pervazında iki büklüm durana kadar beni çekti.

Bu kadar sakar olma! diye tısladı.

Yine dengemi buldum ve terli ellerle pervaza tutunarak kenarda ilerleyip çatıya geri döndüm. Olena dönüp pencereyi kapadı ve kedi gibi çevik hareketlerle yanıma geldi.

Evin içindeki ışıklar yanmıştı. Altımızdaki pencerelerden yayılan ışığı görebiliyorduk. Ayak seslerini ve savrularak açılan bir kapının gürültüsünü duyduk. Ve bir çığlık; bu kez Ana'nın sesi değildi. Korkunç sessizliği bozan, kulakları delen bir çığlık.

Olena battaniyeleri kaptı. "Tırman," dedi. "Çabuk, çatıya, bizi göremeyecekleri yere!"

Çatının en yüksek yerine tırmanırken, Olena battaniyesini savurarak karlı çıkıntıda bıraktığımız ayak izlerini silkeledi. Varlığımızla ilgili tüm işaretleri gizlemek için bunu oturduğumuz yere de yaptı. Sonra yanıma, tavan arası pencere sinin üzerine tırmandı. Orada titreyerek oturduk.

Aniden hatırladım. "Sandalye," dedim. "Sandalyeyi kapağın altında bıraktık!"

Artık çok geç.

Eğer onu görürlerse burada olduğumuzu anlarlar.

Elimi tutup o kadar sert sıktı ki neredeyse kemiklerimi kıracağını sandım. Biri tavan arası ışığını yakınıştı.

Kıpırdamaya bile cesaret edemeden çatıya doğru iyice sindik. Bir gıcırtı, kardan düşecek küçücük bir parça bizi ele vermeye yeterdi. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu ve tavandan bizi duyabileceğinden neredeyse emindim.

Pencere açıldı. Saniyeler geçti. Adam neye bakıyor, ne görüyordu? Bir ayak izi parçası mı? Olena'nın battaniyeyle yaptıklarının gizleyemediği bir işaret mi?

Ama sonra pencere yine kapandı. Rahat bir nefes aldım ama Olena'nın parmakları elimi yine sıktı. Uyarı!

Hâlâ burada olabilir. Bizi dinliyor olabilir.

Sert bir gümbürtünün arkasından, kapalı pencerelerin bile boğamadığı bir çığlık duyduk. Öylesine bir çığlıktı ki ter içinde olmama rağmen titremeye başladım. Bir adam bağırarak İngilizce konuşuyordu. Neredeler? Altı tane olmalıydılar! Altı fahişe!

Kayıp kızları arıyorlardı.

Ana hıçkırıklar arasında yalvarıyordu. Gerçekten bilmiyordu.

Bir gümbürtü daha. Ana'nın çığlığı iliklerime işledi.

Kulaklarımı kapatarak yüzümü buzlu kiremitlere dayadım. Bunu dinlemeye dayanamıyordum ama seçeneğim yoktu. Bir türlü bitmiyordu.

Darbeler, çığlıklar o kadar uzun süre devam etti ki gün ışığında bizi sonunda burada ellerimiz donarak çatıya yapışmış hâlde bulacaklarını düşünüyordum. Mide bulantıma karşı koymaya çalışarak gözlerimi kapadım. Kötülüğü görme; kötülüğü duyma. Ana'nın işkencesinin seslerini bastırmak için kendime bunu bin kere tekrarladım.

Kötülüğü görme; kötülüğü duyma. Çığlıklar nihayet kesildiğinde, ellerim uyuşmuştu ve dişlerim soğuktan takırdıyordu. Başımı kaldırdım ve yüzümdeki buzlu gözyaşlarını hissettim.

Gidiyorlar, dedi Olena.

Ön kapının aralandığını ve verandadan gelen ayak seslerini duyduk. Çatıdaki yerimizden araba yolunda yürüyerek uzaklaştıklarını gördük. Bu kez belirsiz siluetler değildi; evdeki ışıkları açık bırakmışlardı ve pencereden süzülen ışıkta, siyah giysiler giymiş iki adamı görebiliyorduk. Biri duraksadı ve kısa sarı saçları verandadan gelen ışıkta parladı. Dönüp eve baktı ve bakışları çatıya doğru kalktı. Bir an için bizi gördüğünü sandım ve neredeyse olduğum yere yığılacaktım ama ışık gözüne vuruyordu ve biz karanlıktaydık.

Arabaya binip uzaklaştılar.

Uzun bir süre kıpırdamadık. Gece o kadar sessizdi ki kendi nabzımı ve dişlerimin takırtısını duyabiliyordum.

Sonunda Olena kıpırdandı.

Hayır, diye fısıldadım. "Ya hâlâ oradaysalar? Ya bizi izliyorlarsa?"

Bütün gece burada kalamayız. Donarız.

Sadece biraz daha bekleyelim. Olena, lütfen!

Ama çoktan çatının kenarına doğru kaymaya başlamış ve tavan arası penceresine yönelmişti bile. Geride kalmaktan çok korkuyordum; onu takip etmekten başka çarem yoktu.

İçeri geri döndüğümde, çoktan kapaktan geçmişti ve merdivenden iniyordu.

Peşinden bağırmak istedim: Lütfen beni bekle! Ama korkudan çıtımı bile çıkaramıyordum. Ben de merdivenden indim ve koridorda Olena'yı takip ettim.

Merdiven sahanlığında durarak aşağı baktı. Onun neden dehşetle donup kaldığını ancak yanına gelince anlayabildim.

Katya cansız bir şekilde basamaklara serilmişti. Kanı koyu renk bir şelale gibi basamaklardan aşağı akıyordu ve o da aşağıdaki parlak havuza

atlamakta olan biri gibi görünüyordu.

Yatak odasına bakma, dedi Olena. "Hepsi ölmüş." Sesi tonsuzdu. İnsanca değil, makine sesiydi; soğuk ve gerçekçi. Olena'nın bu yönünü bilmiyordum ve beni ürkütüyordu. Kandan ve cesetten uzak durmaya dikkat ederek aşağı indi. Onu takip ederken bakışlarımı Katya'dan ayıramıyordum. Merminin, her gece giydiği tişörtünün arkasında açtığı deliği görebiliyordum.

Tişörtün üzerinde sarıpapatyalar vardı ve MUTLU OL yazıyordu. Ah, Katya, diye düşündüm; artık asla mutlu olamayacaksın. Merdivenin altında, bir kan göletinin oluştuğu yerde, ön kapıya kadar uzanan iri ayakkabı izlerini gördüm.

Kapının aralık olduğunu ancak o zaman fark edebildim.

İlk düşüncem: Kaç! Evden çık, verandanın basamaklarından in ve ormana dal. Bu bizim kaçışımız, bizim özgürlük fırsatımızdı.

Ama Olena evden hemen kaçmadı. Bunun yerine sağa dönüp yemek odasına girdi.

Nereye gidiyorsun? diye fısıldadım.

Bana cevap vermeden mutfağa geçti.

Olena! diye yalvardım, arkasından koşturarak. "Hemen gidelim!" Kapıda durarak elimi ağzıma bastırdım, çünkü kusacağımı hissetmiştim. Duvarlarda, buzdolabının üzerinde kan vardı. Ana'nın kam. Ellerinin kanlı kalıntıları önüne açılmış hâlde mutfak masasında oturuyordu. Gözleri açıktı ve bir an için bizi görebildiğini sandım ama elbette ki göremezdi.

Olena onun yanından geçerek yatak odasına yöneldi.

Kaçmayı o kadar umutsuzca istiyordum ki şimdi Olena olmadan hemen gitmem gerektiğini düşünüyordum. Onu hâlâ bu evde tutan çılgınca neden her neyse, Olena'yı o nedenle baş başa bırakabilirdim. Ama öylesine kararlı ve bilinçli hareket ediyor gibi görünüyordu ki peşinden Ana'nın daha önce daima kilitli olan yatak odasına girmeden edemedim.

Odayı ilk kez görüyordum ve saten örtülü büyük yatağa, dantelli örtülü şifonyere ve gümüş saç fırçası koleksiyonuna şaşkınlıkla baktım. Olena doğruca şifonyere gidip çekmeceleri açtı ve içlerini karıştırdı.

Ne arıyorsun? diye sordum.

Paraya ihtiyacımız var. Parasız hayatta kalamayız. Bir yerlerde saklıyor olmalı. Çekmeceden yünlü bir şapka çıkarıp bana attı. "Al. Sıcak tutacak giysilere ihtiyacın olacak."

Ana'ya ait olduğu için şapkaya dokunmaktan bile iğreniyordum ve yüne hâlâ tutunmuş hâlde duran iğrenç kahverengi saç tellerini görebiliyordum.

Olena komodine yaklaşarak çekmeceyi açtı ve bir cep telefonuyla bir tomar para buldu. "Hepsi bu olamaz," dedi. "Daha fazlası olmalı."

Ben sadece kaçmak istiyordum ama haklı olduğunu biliyordum; paraya ihtiyacımız vardı. Açık duran dolabı kapadım; katiller dolabı aramıştı ve askılardan bazıları yere düşmüştü. Ama onlar para değil, korku içindeki kızları arıyordu ve bu yüzden üstteki rafa dokunmamışlardı. Bir ayakkabı kutusunu çektim ve eski fotoğraflar döküldü. Moskova manzaraları, gülümseyen yüzler ve gözleri huzursuz edici ölçüde tanıdık gelen genç bir kadın gördüm. Demek Ana bile bir zamanlar gençmiş, diye düşündüm. İşte kanıtı.

Büyük bir alışveriş çantasını aşağı çektim. İçinde ağır bir mücevher kesesi, bir videokaseti ve bir düzine pasaport vardı. Ve para. Lastik bantla bağlanmış kalın bir tomar Amerikan parası. "Olena! Buldum!"

Yanıma yaklaşıp çantaya baktı. "Hepsini al," dedi.

Çantayı daha sonra karıştırırız. Cep telefonunu da içine attı. Sonra dolaptan bir bluz alıp bana verdi.

Ana'nın giysilerini giymek istemiyordum; üzerine sinmiş ekşi maya gibi kokuyu alabiliyordum. Yine de tiksintimi bastırarak giydim. Kendi bluzumun üzerine bir boğazlı kazak, bir süveter ve bir şal geçirdim. Çabucak ve sessizce giyinip, yan odada cesedi sandalyede oturan kadının giysilerini kuşandık.

Ön kapıda tereddüt ederek ormana baktık. Adamlar orada mıydı? Yolun aşağısında karanlık arabalarında oturmuş, sonunda ortaya çıkacağımızdan emin hâlde bizi mi bekliyorlardı?

Oradan olmaz, dedi Olena, düşüncelerimi okuyarak.

Yoldan olmaz. Evden dışarı süzülüp arka tarafa dolaştık ve koşarak ormana daldık.

18

Gabriel muhabirlerin arasına dalarken, bakışları yirmi metre ötedeki ışıkların üzerine odaklandığı sarışın kadından ayrılmıyordu. Yaklaşırken Zoe Fossey'nin o anda kame raya konuştuğunu fark etti. Zoe onu gördüğü anda mikrofonu sessiz dudaklarına doğru tutarak donup kaldı.

Hemen kapatın, dedi Gabriel.

Sessiz ol! dedi kameraman. "Canlı yayınday..."

Kahrolası mikrofonunu kapat!

Hey! Siz ne yaptığınızı sanı...

Gabriel kamerayı kenara itti ve elektrik kablolarını çekiştirerek ışıklan söndürdü. "Bu adamı hemen buradan çıkarın!" diye bağırdı Zoe. "Sen ne bok yediğini biliyor musun?" dedi Gabriel. "Hiç fikrin var mı?"

Ben işimi yapıyorum, diye karşılık verdi Zoe, küçümseyen bir tavırla.

Gabriel kadının üzerine yürüdü ve Zoe onun gözlerindeki pırıltıları görerek geri çekildi; sonunda bir haber minibüsünün yan tarafına çarparak durdu. Gidecek yeri kalmamıştı.

Az önce karımı idam etmiş olabilirsin!

Ben mi? Zoe başını iki yana salladı ve meydan okuyan bir tavırla konuştu. "Silahı tutan ben değilim."

Az önce onlara karımın polis olduğunu söyledin!

Ben sadece gerçekleri açıklarım.

Sonuçları ne olursa olsun diyerek mi?

Bu haber, öyle değil mi?

Sen kendinin ne olduğunu biliyor musun? Gabriel biraz daha yaklaşırken, kadını lime lime etmemek için kendini zor tutuyordu. "Sen bir orospusun! Hayır, geri alıyorum. Sen bir orospudan da betersin! Sadece kendini satmıyorsun; başkalarını satıyorsun."

Bob! diye seslendi Zoe, kameramana. "Bu adamı çek ayağımın altından!"

Geri çekilin, bayım! Kameramanın ağır eli Gabriel'ın omzuna indi. Gabriel bakışlarını Zoe'den ayırmadan eli silkeledi. "Jane'e bir şey olursa, yemin ederim..."

Sana geri çekil dedim, dostum! Kameraman yine Gabriel'ın omzunu yakaladı.

Gabriel'ın bütün korkuları, umutsuzluğu aniden kör edici bir öfkeyle patladı. Dönüp adamın geniş göğsüne bir omuz attı. Adamın ciğerlerindeki havanın hızla boşaldığını duydu ve adam geriye doğru sendeleyerek yere, birbirine dolanmış sayısız elektrik kablosunun arasına yuvarlanırken Gabriel onun şaşkın yüzünü bir an için görebildi. Bir an sonra, Gabriel yumruğunu kaldırmış, bütün kasları saldırmaya hazır hâlde adamın üzerine çullandı. Neden sonra kendini toparlayabildi ve altındaki adamın korkuyla sindiğini fark etti. Etrafta insanlar olanları izliyordu. Herkes böyle gösterilere bayılırdı.

Gabriel nefes nefese ayağa kalktı ve Zoe'nin birkaç metre ötede heyecanlı bir ifadeyle durduğunu gördü.

Bunu çektiniz mi? diye seslendi, başka bir kameramana.

Lanet olsun, bunu banda alan yok mu?

Gabriel tiksintiyle dönüp uzaklaştı. Kalabalıktan ve spot ışıklarından iyice uzaklaşana kadar yürümeye devam etti.

Hastaneden iki blok ötede, kendini bir köşede tek başına dururken buldu. Bu karanlık sokakta bile, bütün gün güneşte i kavrulmuş kaldırımlardan hâlâ yükselen yaz sıcağından kurtuluş yoktu. Hissettiği acı ve korkuyla ayakları aniden kaldırıma mıhlandı.

Seni nasıl kurtaracağımı bilmiyorum, insanların zarar görmesini engellemek benim işim ama en sevdiğim kişiyi koruyamıyorum.

Cep telefonu çalıyordu. Dijital ekrandaki numarayı tanımıştı ve cevap vermedi. Jane'in anne ve babası arıyordu. Zoe'nin haberi yayınlandıktan sonra arabadayken de onu aramışlardı. Angela Rizzoli'nin isterik hıçkırıklarına, Frank'ın hareket taleplerine sessizce dayanmıştı. Onlarla şimdi başa çıkamam, diye düşündü.

Belki beş on dakika sonra. Ama şimdi olmaz.

Gecenin ortasında tek başına duruyor, kendini toparlamaya çalışıyordu. Kontrolünü kolay kaybeden bir adam değildi ama biraz önce neredeyse yumruğunu bir adamın yüzüne indiriyordu. Jane duysa şoka girerdi, diye düşündü. Ve kocasının sonunda kendini kaybettiğini görünce muhtemelen hoşuna da giderdi. Bir defasında sinirlenerek ona Bay Gri Takım demişti, çünkü kendisi öfkeden delirirken, Gabriel son derece sakin kalmayı başarabiliyordu. Benimle gurur duyardın, Jane, diye düşündü. Sonunda bir insan olduğumu gösterdim.

Ama sen burada olup göremedin. Bütün bunların senden kaynaklandığım bilmiyorsun.
Gabriel?
Durduğu yerde doğruldu. Döndüğünde Maura'yla karşılaştı; arkasından o kadar sessizce yaklaşmıştı ki, Gabriel onun varlığını bile hissetmemişti.
O sirkten uzaklaşmak zorundaydım, dedi Gabriel. "Yoksa yemin ederim, o kadının boynunu kırardım. Kameramanını benzetmem yeterince kötü oldu zaten."
Duydum. Maura duraksadı. "Jane'in anne ve babası geldi.
Onları otoparkta gördüm."
Haberi izledikten hemen sonra beni aradılar.
Şimdi de seni arıyorlar. Yanlarına gitsen iyi olur.
Şu anda onlarla uğraşamam.
Korkarım başka bir sorunun daha var.
Neymiş?
Dedektif Korsak burada. Kendisine haber verilmediği için de hiç mutlu değil.
Ah, Tanrım! Görmek istediğim en son kişi!
Korsak, Jane'in arkadaşı. Onu en az seni tanıdığı kadar uzun süredir tanıyor. Adamla anlaşamıyor olabilirsin ama Jane'e çok önem veriyor.
Evet, biliyorum. Gabriel iç çekti. "Biliyorum."
"Bunlar onu seven insanlar. Onu seven bir tek sen değilsin, Gabriel. Barry Fröst bütün akşam buralardaydı.
Dedektif Crowe bile uğradı. Hepimiz endişeden ölüyoruz; hepimiz onun için korkuyoruz. Bir an duraksadıktan sonra ekledi. "Ben korktuğumu biliyorum."
Gabriel döndü ve hastaneye doğru baktı. "Onları benim mi rahatlatmam gerekiyor? Ben kendimi zor kontrol edebiliyorum."
Zaten sorun da bu. Her şeyi kendi üzerine aldın. Her şey senin omuzlarına bindi. Maura, Gabriel'ın omzuna dokundu. "Git ve Jane'in ailesine katıl. Dostlarına.
Şimdi birbirinize ihtiyacınız var."
Gabriel başıyla onayladı. Sonra derin bir nefes alarak hastaneye doğru yürüdü.
Onu ilk fark eden Vince Korsak oldu. Emekli Newton Dedektifi hızlı adımlarla Gabriel'ın üzerine yürüdü ve kaldırımda önünü kesti. Sokak

lambasının altında, kalın boynu ve öfkeli görüntüsüyle Korsak bir trol canavarı hatırlatıyordu.

Sen nasıl beni aramazsın? diye çıkıştı.

Fırsatım olmadı, Vince. Her şey o kadar hızlı oldu ki...

Jane'in bütün gün orada olduğunu söylediler.

Bak, haklısın. Aramalıydım.

Arayabilirdim, aramalıydım, arayacaktım! Kes şunu! Sen ne halt ettiğini sanıyorsun, Dean? Aramaya değmeyecek biri olduğumu mu düşünüyorsun? Neler olup bittiğini bilmek istemeyeceğimi mi düşünüyorsun?

Vince, sakin ol. Gabriel, Korsak'a uzandı ama Korsak onun elini sertçe itti.

O benim arkadaşım, lanet olasıca!

Bunu biliyorum. Ama sızıntıları kontrol altında tutmaya çalışıyorduk. Basının içeride bir polis olduğunu duymasını istemedik.

Benim sızdıracağımı mı sanıyordun? O kadar aptalca bir şey yapacağımı mı sanıyordun?

Hayır, elbette değil.

O zaman beni aramalıydın. Onunla evlenen sen olabilirsin, Dean. Ama o benim için de değerli!

Korsak'ın sesi çatladı. "Ona ben de önem veriyorum," diye tekrarladı alçak sesle ve aniden arkasını döndü.

Önem verdiğini biliyorum. Asla itiraf etmesen bile ona âşık olduğunu da biliyorum. Bu yüzden asla arkadaş olamayız. ikimiz de onu istedik ama onunla evlenen ben oldum.

Neler oluyor içeride? dedi Korsak, boğuk bir sesle.

Hâlâ Gabriel'a bakmıyordu. "Bilen var mı?" "Hiçbir şey bilmiyoruz."

"O kaltak, sırrı yarım saat önce canlı yayında açıkladı.

Rehineciden hiç telefon gelmedi mi? Hiç silah sesi..."

Korsak duraksadı. "Hiç tepki olmadı mı?"

"Belki de televizyonu izlemiyorlardı. Belki de ellerinde bir polis olduğunu hâlâ bilmiyorlar.

Benim umduğum da bu; bilmemeleri."

En son ne zaman bağlantı kurdular?

Beş sularında... bir anlaşma yapmak için.

Ne tür bir anlaşma?

Bir televizyon yayını istediler. Buna karşılık iki rehineyi bırakacaklarını söylediler. "O zaman yapalım!

Neden bu kadar uzun sürüyor?"

Polis içeri başka sivil göndermek istemedi. Bu, muhabirin ve kameramanın da hayatlarını tehlikeye atmak anlamına gelecek.

"Hey, biri bana gösterirse lanet olasıca kamerayı ben kullanırım. Sen de muhabir olursun içeri bizi göndermeliler!"

Rehineciler belli birini istediler. Peter Lukas adında biri.

Yani şu Tribune'de yazan adamı mı diyorsun? Neden o?

Biz de bunu bilmek istiyoruz.

Eh, o hâlde işe koyulalım. Onu bir an önce oradan...

Gabriel'ın cep telefonu çaldı ve yine Jane'in ailesinin kendisiyle konuşmak istediğini düşünerek yüzünü buruşturdu.

Onları daha fazla atlatamazdı. Telefonunu çıkardı ve ekrana kaşlarını çatarak baktı. Tanımadığı bir numaraydı.

Gabriel Dean, diye cevap verdi. "Ajan Dean? FBI?"

Kimsiniz?

Ben Joe. Sanırım kim olduğumu biliyorsun.

Gabriel donup kaldı. Kendisini izleyen Korsak'ın da aniden gerildiğini gördü. "Konuşmamız gereken şeyler var.

Ajan Dean." "Nereden bild..."

"Karın bize senin güvenilir biri olduğunu söyledi.

Ağzından çıkan sözün senet olduğunu. Umarım doğrudur."

Onunla konuşmama izin ver. Sesini duyayım. "Biraz sonra. Bana söz verdiğinde." "Ne? Bana ne istediğini söyle!"

Adalet! Bize işini yapacağına dair söz vermeni istiyoruz. "Anlamıyorum."

"Tanık olmanı istiyoruz. Söyleyeceklerimizi dinlemeni.

Çünkü bu geceyi canlı çıkaramama olasılığımız çok yüksek."

Dean'in bütün vücudu ürperdi. Bunlar intihar komandosu.

Diğer herkesi de yanlarında mı götürecekler?

Dünyaya gerçekleri söylemeni istiyoruz, dedi Joe. "Seni dinlerler. Muhabirle birlikte içeri gel, Ajan Dean.

Bizimle konuş. Bittiğinde herkese duyduklarını anlat."

Ölmeyeceksiniz. Buna gerek yok.

Bunu istediğimizi mi sanıyorsun? Onlardan kaçmaya çalıştık ama yapamadık. Elimizde kalan tek seçenek bu.

Neden bu şekilde? Neden masum insanları tehdit ediyorsunuz?

Başka türlü kimse bizi dinlemiyor.

Sadece dışarı çıkın! Rehineleri bırakıp teslim olun.

"O zaman bizi bir daha asla canlı göremezsiniz. Mantıklı bir açıklama getirirler. Bunu daima yaparlar. izle, haberlerde görürsün. İntihar ettiğimizi söylerler.

Duruşmaya bile çıkmadan hapishanede ölürüz. Ve herkes 'Eh, hapishanede bunlar olur' diye düşünür. Bu son şansımız, Ajan Dean; dünyanın dikkatini üzerimize çekmek için. Onlara anlatmak için."

Onlara neyi anlatacaksınız? "Ashburn'de gerçekte neler olduğunu."

Bak, neden söz ettiğini bilmiyorum. Ama karımın gitmesine izin verirseniz istediğiniz her şeyi yaparım.

Şu anda tam burada. Gayet iyi durumda. Aslında senin onunla konuşmana izin verec... O anda bağlantı kesildi.

Joe? Joe!

Ne oldu? diye sordu Korsak. "Ne dedi?"

Gabriel ona aldırmadı; bütün dikkatini bağlantıyı tekrar kurmaya odaklamıştı. Arayan numarayı bulup geri aradı.

Bu bir bant kaydıdır. Aradığınız numaraya ulaşılamamaktadır. "Neler oluyor?" diye bağırdı Korsak.

Ona ulaşamıyorum! "Telefonu mu kapadı?"

Hayır, bağlantı kesildi. Tam... Gabriel duraksadı.

Dönüp caddenin ilerisinde duran komuta karavanına baktı.

Konuşmayı dinliyorlardı, diye düşündü. Biri, Joe'nun söylediği her şeyi duydu.

Hey! diye seslendi Korsak. "Nereye gidiyorsun?"

Gabriel çoktan karavana doğru koşmaya başlamıştı bile.

Kapıyı vurmak için durmadan açıp içeri girdi. Hayder ve Stillman video monitörlerinden dönüp ona baktı. "Şu anda sizinle uğraşacak zamanımız yok, Ajan Dean," dedi Hayder.

Ben binaya giriyorum. Karımı oradan çıkaracağım!

Ah, tabii, dedi Hayder. "Sizi kollarını açarak karşılayacaklarından eminim." "Joe beni cep telefonumdan aradı. Beni içeri davet ettiler. Benimle konuşmak istiyorlar." Stillman aniden yerinde doğrulduğunda,

yüzünde samimi bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Sizi ne zaman aradı? Kimse bize bir şey söylemedi."

"Birkaç dakika önce. Joe benim kim olduğumu biliyor.

Jane'in karım olduğunu biliyor. Bu insanlarla konuşabilirim."

Bu söz konusu bile olamaz, dedi Hayder. "O muhabiri içeri gönderecektiniz."

"Sizin FBI ajanı olduğunuzu biliyorlar. Onların kafasında muhtemelen siz de şu sözde devlet komplosunun bir parçasısınız. Orada beş dakika hayatta kalabilirseniz şanslı sayılırsınız."

Bu riski göze alacağım.

Onlar için bir ganimet olacaksınız, dedi Stillman. "Çok önemli bir rehine." "Pazarlıkçı olan sizsiniz. İşleri yavaşlatmaktan söz edip duruyordunuz. Bu insanlar pazarlık etmek istiyor işte." "Neden sizinle?"

"Çünkü Jane'i tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağımı biliyorlar. Numara yapamam; üzerimde bubi tuzağı taşı yamam. Sadece, onların kurallarına göre oynayan biriyim."

Çok geç, Dean, dedi Stillman. "Bu gösteriyi artık biz yönetmiyoruz. Kendi giriş ekiplerini yerleştirdiler bile." "Kim? Ne ekibi?"

Federaller onları Washington'dan gönderdi. Bir antiterör birimi.

Bu, Senatör Conway'in Gabriel'a olacağını söylediği şeydi. Pazarlıklar için süre bitmişti.

Boston Polis Teşkilatı'na kenara çekilmesi emredildi, dedi Hayder. "Bizim işimiz artık sadece onlar içeri girerken çevreyi güvenli tutmak."

Bu ne zaman olacak?

Hiçbir fikrim yok. Operasyonu onlar yönetiyor.

Joe'yla yaptığınız anlaşma ne olacak? Kameraman, muhabir? Hâlâ bunun olacağını sanıyor.

Olmayacak.

Kim iptal etti?

Federaller. Henüz Joe'ya söylemedik. "İki rehineyi bırakmayı kabul etti bile."

Ve öyle yapmasını hâlâ umuyoruz. Bu en azından kurtarılabilecek iki can demek. "Anlaşmada kendinize düşeni yapmazsanız Peter Lukas'ı içeri göndermezseniz orada kurtarmayacağınız dört rehine olacak!"

O zamana kadar giriş ekibinin işini tamamlamasını umuyorum. Gabriel düz düz adama baktı. "Siz bir katliam mı istiyorsunuz? Çünkü alacağınız bu

olacak! İki paranoyak insana, hayal ettikleri her şeyin gerçek olduğuna inanmaları için bütün nedenleri veriyorsunuz.

Onları öldüreceğinizi kanıtlıyorsunuz. Lanet olsun, belki de haklılardır!"

Şimdi de paranoyak gibi konuşan sizsiniz.

Bence burada mantıklı konuşan tek kişi benim. Gabriel döndü ve karavandan indi. Pazarlıkçının arkasından seslendiğini duydu: "Ajan De an!" Gabriel polis kordonuna doğru yürümeye devam etti.

Dean! Stillman sonunda ona yetişmişti. "Sadece bilmenizi istiyorum ki hiçbir saldırı planına onay vermedim. Siz haklısınız; bunların yaptığı sadece silaha ve kana davet." "O zaman ne halt etmeye izin veriyorsunuz?"

Sanki ben durdurabilirmişim gibi! Ya da Hayder? Bu emir Washington'dan geldi. Geri çekilip işi onlara bırakmamız gerekiyor.

O anda duydular; kalabalığın arasında ani bir hareketlilik olmuştu. Muhabirler öne doğru ilerliyordu.

Neler oluyor?

Bir bağırış duydular. Lobi kapılarının açıldığını ve hastabakıcı kıyafetinde uzun boylu bir Afrikalı Amerikalı'nın iki Taktik Operasyon memurunun eşliğinde dışarı çıktığını gördüler. Adam spot ışıklarından kamaşan gözlerini kırpıştırdı ve hemen bekleyen bir araca götürüldü. Saniyeler sonra, bir Boston Polis Teşkilatı memurunun ittiği tekerlekli sandalye de bir adam dışarı çıktı.

Yaptılar, dedi Stillman. "İki kişiyi bıraktılar."

Ama Jane 'i değil. Jane hâlâ onlarla birlikle içeride. Ve saldırı her an başlayabilir.

Polis şeridine doğru yürüdü.

Dean, dedi Stillman, onun kolunu yakalayarak.

Gabriel dönüp adama baktı. "Bu iş tek bir mermi bile ateşlenmeden bitebilir. İçeri girmeme izin verin. Onlarla konuşmama izin verin!" "Federaller buna asla izin vermez."

Alanı Boston Polisi kontrol ediyor. Adamlarınıza geçmeme izin vermelerini emredin. "Bu bir ölüm tuzağı olabilir."

Karım orada be adam! Gabriel, Stillman'ın gözlerinin içine baktı. "Bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorsunuz.

Bunun Jane'in en iyi şansı olduğunu biliyorsunuz.

Hepsinin en iyi şansı!"

Stillman nefesini saldı ve bitkin bir tavırla başıyla onayladı. "İyi şanslar." Gabriel polis şeridinin altından geçti. Bir polis memuru önünü kesmek için hareket etti.

Bırakın geçsin, dedi Stillman. "Binaya girecek."

Efendim?

Ajan Dean yeni pazarlıkçımız. Gabriel, Stillman'a dönerek teşekkür anlamında başıyla onayladı. Sonra döndü ve lobi kapılarına doğru yürümeye başladı.

19

Ne Olena ne de ben nereye gittiğimizi biliyorduk.

Bu ormanda daha önce hiç dolaşmamıştık ve nereye çıkacağımızı bilmiyorduk. Ayağımda çorap yoktu ve soğuk, ince ayakkabılarımdan çabucak işlemişti. Ana'nın giysilerine rağmen soğuktan donuyordum. Evin ışıkları arkamızda gözden kaybolmuştu ve geri dönüp baktığımda sadece ormanın karanlığını görüyordum. Uyuşmuş ayaklarla donmuş yaprakların üzerinde yürürken, elinde alışveriş çantasıyla önümde yürüyen Olena'nın silüetine odaklanmaya çalışıyordum.

Nefesim sigara dumanı gibiydi. Ayakkabılarımızın altında buzlar çıtırdıyordu. Bir defasında okuldayken izlediğim bir savaş filmini hatırlamıştım; Alman askerleri soğuk ve açlıktan perişan bir hâlde, karların arasında Rus cephesindeki felaketlerine doğru yürüyordu. Durma.

Sorgulama. Yürümeye devam et, diye düşünüyor olmalıydı o çaresiz askerler. Ormanda sendeleyerek yürürken şimdi düşündüğüm şey buydu.

Önümüzde aniden bir ışık belirdi.

Olena durmamı işaret etmek için kolunu kaldırarak durdu.

Ağaçlar kadar hareketsiz kalarak ışıkların geçip gidişini izledik ve kaldırımdaki lastik seslerini duyduk. Son çalıların arasından geçtikten sonra ayaklarımız asfalta değdi.

Bir yola ulaşmıştık.

Ayaklarım artık soğuktan öylesine hissizleşmişti ki ona yetişmeye çalışırken iyice sendeliyordum. Olena bir robot gibi hiç aksamadan ilerliyordu. Evleri görmeye başlamıştık ama Olena durmuyordu. O generaldi ve ben de aptal bir askerdim, çünkü benden daha fazlasını bilmeyen bir kadını takip ediyordum.

Sonsuza dek yürüyemeyiz, dedim.

Burada da kalamayız.

Bak, şu evin ışıkları yanıyor. Yardım isteyebiliriz.

Henüz olmaz.

"Daha ne kadar yürümeye devam edeceğiz? Bütün gece mi?

Bütün hafta mı?"

Gerektiği kadar.

Nereye gittiğimizi biliyor musun ki?

Aniden bana döndüğünde yüzündeki öfke o kadar belirgindi ki donup kaldım. "Bak ne diyeceğim! Senden bıktım! Sen mızıldanan bebekten başka bir şey değilsin. Aptal, korkak bir tavşan!"

Sadece nereye gittiğimizi bilmek istiyorum.

"Yaptığın tek şey mızıldanıp şikâyet etmek! Bıktım artık.

Seninle işim bitti. Alışveriş çantasının içine elini sokup Amerikan parası tomarını çıkardı. Lastik bandı koparıp tomarın yansını bana uzattı. "İşte, al bunu ve gözümün önünden kaybol. O kadar akıllıysan, yolunu da kendin bul.""

Bunu neden yapıyorsun? Gözlerimin sıcak yaşlarla dolduğunu hissettim. Korktuğum için değil, Olena tek arkadaşım olduğu için. Ve onu kaybetmekte olduğumu biliyordum.

"Bana ayak bağı oluyorsun, Mila. Beni yavaşlatıyorsun.

Sürekli seni gözlemek zorunda kalmak istemiyorum. Ben senin lanet olasıca annen değilim!"

Olmanı istemedim ki.

O zaman neden büyümüyorsun?

Sen de neden kaltak gibi davranmayı kesmiyorsun?

Araba bizi gafil avladı. Birbirimize o kadar odaklanmıştık ki arabanın geldiğini fark etmemiştik.

Aniden virajı dönmüştü ve farlarının ışığında felce uğrayan hayvanlar gibi kalakalmıştık. Lastikler kayarak durdu. Eski bir arabaydı ve motor rölantide çalışırken tekliyordu.

Sürücü, başını pencereden uzattı. "Siz iki hanımın yardıma ihtiyacınız var," dedi. Bu bir sorudan çok yargıydı ama durumumuz da açıktı. Dondurucu bir geceydi. İki kadın ıssız bir yolun ortasında duruyordu. Elbette ki yardıma ihtiyacımız vardı.

Sessizce adama baktım. Olena her zamanki gibi kontrolü ele aldı. Bir anda değişmişti. Yürüyüşü, sesi, kalçalarını kışkırtıcı şekilde oynatışı; bu, en baştan çıkarıcı hâliydi. Gülümseyerek gırtlaktan bir sesle İngilizce konuştu. "Arabamız bozuldu. Bizi götürür müsün?"

Adam onu baştan aşağı süzdü. Sadece temkinli mi davranıyordu? Her nasılsa, burada bir terslik olduğunu anlamıştı. Ben onun polisi aramasına fırsat vermeden ormana geri kaçmaya hazırdım.

Sonunda cevap verdiğinde sesi duygusuzdu ve Olena'nın davranışlarından etkilenip etkilenmediği belli değildi.

Yolun yukarısında bir benzin istasyonu var. Benzin almak için oraya zaten uğrayacağım. Bir çekici isteriz.
Arabaya bindik. Olena ön koltuğa yerleşirken, ben de arka koltukta büzüldüm. Bana verdiği parayı cebime tıkmıştım ve şimdi bir kömür parçası gibi elimi yakıyordu. Öfkeli ve zalim davranışı yüzünden hâlâ kırgındım. Bu parayla ona ya da başkasına ihtiyaç duymadan başımın çaresine bakabilirdim. Ve bunu yapacaktım.
Adam arabayı kullanırken hiç konuşmuyordu. Önce bize aldırmadığını, ilgisini hiç çekmediğimizi düşündüm. Sonra dikiz aynasından bakışlarını yakaladım ve ikimizi de incelediğini anladım. O sessizliğinde bir kedi kadar tetikteydi.
Benzin istasyonunun ışıkları ileride görünüyordu ve ora ya saparak pompanın yanında durduk. Adam depoyu doldurmak için indikten sonra bize döndü. "Çekici isteyeceğim."
Binaya girdi.
Olena ve ben ne yapacağımıza karar veremez bir hâlde arabada kalmıştık. Pencereden baktığımızda, sürücünün kasiyerle konuştuğunu gördük. Bizi işaret etti ve kasiyer telefona uzandı.
Polisi arıyor, diye fısıldadım, Olena'ya. "Gitmeliyiz.
Hemen kaçmalıyız." Kapıya uzandım ve tam açmak üzereyken istasyona siyah bir araba girerek yanımıza yanaştı.
Simsiyah giyinmiş iki adam indi. Birinin fırça gibi kısa kesilmiş beyaz sarı saçları vardı. Bize baktılar.
Bir anda kanım damarlarında dondu.
Bu yabancının arabasında kapana kısılmış hayvanlar gibiydik ve iki avcı bizi tuzağa düşürmüştü. Sarışın adam kapımın önünde durarak bana bakıyordu ve benim yapabildiğim tek şey, pencereden Ana'nın gördüğü son yüze bakmaktı. Muhtemelen benim de göreceğim son yüz bu olacaktı.
Aniden, sarışın adamın çenesi kalktı ve bakışları binaya döndü. Dönüp baktığımda, sürücümüzün az önce dışarı çıktığını ve arabaya doğru yürüdüğünü gördüm. Benzinin parasını ödemişti ve cüzdanını cebine sokuyordu.
Yavaşladı ve arabasının iki yanında duran adamlara çatık kaşlarla baktı.
Yardımcı olabilir miyim, baylar? diye sordu sürücü. Sarışın adam cevap verdi. "Bayım, size birkaç soru sorabilir miyiz?"
Kimsiniz siz?

Ben Özel Ajan Steve Ullman. FBI.

Sürücümüz bundan pek de etkilenmişe benzemiyordu. Benzin istasyonunun kovasına uzandı ve bir sünger aldı.

Süngerdeki fazla suyu cama sıkarak silmeye başladı.

Benimle ne konuşmak istiyorsunuz ki? diye sordu, camdaki suyu silerken.

Sarışın adam, sürücümüze yaklaştı ve kısık sesle konuştu.

Kadın kaçaklar ve tehlikeli kelimelerini seçebildim.

Peki, neden benimle konuşuyorsunuz? diye sordu sürücümüz.

Bu sizin arabanız, değil mi?

Evet. Sürücümüz aniden güldü. "Ah, şimdi anladım. Merak ettiyseniz, arabada oturanlar karım ve kuzeni. Gerçekten tehlikeli görünüyorlar, değil mi?"

Sarışın adam ortağına baktı. Yüzlerinde şaşkın ifadeler vardı. Ne diyeceklerini bilemiyorlardı.

Sürücümüz süngeri tekrar kovaya atarken etrafa su saçıldı. "İyi şanslar, çocuklar," dedi ve arabanın kapısını açtı. Direksiyona geçerken Olena'ya dönerek yüksek sesle konuştu. "Özür dilerim, hayatım. Hiç Advil'leri kalmamış. Bir sonraki benzin istasyonunu denememiz gerekecek."

Biz uzaklaşırken dönüp arkama baktım ve adamların hâlâ bizim arkamızdan baktıklarını gördüm. Biri arabanın plaka numarasını yazmıştı.

Bir an için arabada kimse konuşmadı. Hâlâ tek kelime edemeyecek kadar korkuyordum. Sadece sürücümüzün başının arkasına bakıyordum. Adam az önce hayatımızı kurtarmıştı.

Sonunda konuşan o oldu. "Bana bütün bunların ne anlama geldiğini söyleyecek misiniz?"

Sana yalan söylediler, dedi Olena. "Biz tehlikeli falan değiliz!"

Onlar da FBI değildi.

Bunu zaten biliyor muydun?

Adam, Olena'ya baktı. "Bakın, ben aptal değilim. Bir şeyi gördüğümde gerçek olup olmadığını anlarım. Bana yalan söylendiğinde de anlarım. Artık gerçeği anlatmaya ne dersiniz?"

Olena bıkkın bir tavırla nefesini saldı. "Bizi öldürmek istiyorlar," diye fısıldadı.

O kadarını ben de tahmin ettim. Adam başını iki yana sallayarak güldü ama bu keyifsiz bir gülüştü. Kötü şansına inanamayan bir adamın

gülüşüydü. 'Tanrım, aksilikler de hep beni bulur," dedi. "Kim onlar ve neden sizi öldürmek istiyorlar?"

Bu gece gördüklerimiz yüzünden.

Ne gördünüz ki?

Olena pencereden dışarı baktı. "Çok fazla şey," diye mırıldandı. "Çok fazla şey gördük."

Adam o an için bu cevabın yeterli olmasına ses çıkarmadı, çünkü az önce yoldan ayrılmıştık. Lastiklerimiz bizi ormanın derinliklerine götüren toprak bir yola değmişti.

Ağaçlarla çevrili derme çatma bir kulübenin önünde arabayı durdurdu. Burası ancak yoksul bir adamın yaşayacağı bir yere benziyordu. Ama çatıda devasa bir uydu anteni vardı.

Evin burası mı? diye sordu Olena.

Yaşadığım yer burası, diye tuhaf bir cevap verdi adam.

Ön kapıyı açmak için üç farklı anahtar kullandı.

Verandada durup onun çok sayıda kilidi açmasını beklerken, bütün pencerelerin parmaklıklı olduğunu fark ettim. Bir an için içeri girmeye tereddüt ettim, çünkü daha yeni kaçtığımız ev aklıma gelmişti. Ama bu parmaklıkların farklı olduğunu anladım; bunlar insanları içeride tutmak için değil, dışarıda tutmak için tasarlanmıştı.

İçeride burnuma odun dumanı ve ıslak yün kokusu geldi.

Hiç ışık yakmadan karanlık odada her santimetrekaresini ezbere biliyormuş gibi dolaştı. "Birkaç günlüğüne uzaklaştığımda burası biraz küflenir," dedi. Bir kibrit çaktı ve bir ocağın yanında çömeldiğini gördüm. Odunlar ve çıralar çoktan tutuşturulmayı bekliyordu ve çok geçmeden alevler canlanmıştı. Işık yüzüne vuruyor, şimdi gölgelerle dolu odada daha ciddi gösteriyordu. Bir zamanlar yakışıklı bir yüz olabilirdi ama gözleri artık çok çökmüştü ve çenesinde en azından bir haftalık sakal vardı. Ateş canlanırken, gazete ve dergi yığınlarıyla daha da daralmış küçük odada etrafa bakındım ve duvarlara asılmış onlarca gazete ve dergi kupürünü gördüm.

Sararmaya yüz tutmuş pullar gibi her yeri kaplamışlardı ve onu bu kulübede günbegün, aybeay oturup, sadece kendisinin önemini kavradığı bu kupürleri kesip asarken hayal ettim.

Parmaklıklı pencerelere baktım ve kapıdaki üç kilidi hatırladım. Burası korku içinde yaşayan bir adamın evi, diye düşündüm.

Bir dolaba gidip kilidini açtı. Dolabın içindeki raflarda yarım düzine tüfek görünce şaşırdım. Birini çıkarıp dolabı tekrar kilitledi. Elindeki silahı görünce bir adım geriledim.

Sorun değil. Korkmanızı gerektirecek bir şey yok, dedi, yüz ifademi görünce. "Bu gece sadece silahımın elimin altında olmasını istiyorum, hepsi bu."

Zil benzeri bir çınlama duyduk.

Adamın başı hızla sese doğru döndü. Tüfeğini elinden bırakmadan pencereye yaklaşıp ağaçlara doğru baktı. "Bir şey sensörü tetikledi," dedi. "Sadece hayvan da olabilir ama bu hayvan iki ayaklı da olabilir..." Tüfeğini elinden bırakmadan uzun bir süre pencereden dışarı baktı. Benzin istasyonunda arkamızdan bakan iki adamı hatırladım. Plaka numaramızı almışlardı. Şimdiye kadar arabanın sahibinin kimliğini ve oturduğu yeri öğrenmiş olmalıydılar.

Adam bir odun yığınına yaklaşıp bir odun aldı ve ateşe attı. Sonra bir sallanan sandalyeye yerleşip tüfeğini kucağına koyarak bize baktı. Alevler çıtırdıyor, ocağın etrafında kıvılcımlar uçuşuyordu.

Adım Joe, dedi. "Siz de kim olduğunuzu söyleyin bakalım."

Olena'ya baktım. İkimiz de bir şey söylemiyorduk. Bu tuhaf adam bu gece hayatımızı kurtarmış olmasına rağmen, ondan hâlâ korkuyorduk.

Bakın, bir tercih yaptınız ve arabama bindiniz. Tahta zeminde sallanırken sandalyesi gıcırdıyordu. "Artık utangaç davranmak için çok geç, hanımlar," dedi. "Ok yaydan çıktı."

Uyandığımda hâlâ güneş doğmamıştı ama ateşin yerinde parlayan közler kalmıştı. Uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey, Olena ve Joe'nun kısık seslerle konuştuklarıydı. Şimdi ocaktaki közlerin ışığında, Olena'nın yanımda bir örgü halının üzerinde uyuduğunu görüyordum. Ona hâlâ kızgındım ve söyledikleri için henüz bağışlamamıştım. Birkaç saatlik uyku, kaçınılmaz bir gerçeği görmemi sağlamıştı. Sonsuza dek birlikte kalamazdık.

Sallanan sandalyenin gıcırtısı dikkatimi çekti; Joe'nun tüfeğinin donuk pırıltısını gördüm ve beni izlediğini hissettim. Muhtemelen bir süredir bizi uyurken izliyor olmalıydı.

Onu uyandır, dedi bana. "Hemen gitmemiz gerek."

Neden?

Dışarıdalar. Evi izliyorlar.

Ne? Kalp atışlarım aniden hızlanırken ayağa fırladım ve pencereye yürüdüm. Dışarıda görebildiğim tek şey karanlıktı. Sonra yıldızların silinmeye başladığını ve şafağın yaklaştığını fark ettim.

Sanırım arabalarını yolda park ettiler. Henüz ikinci kuşak hareket sensörlerini tetiklemediler, dedi. "Ama hava aydınlanmadan hemen gitmemiz gerek." Ayağa kalkıp bir dolaba yaklaştı ve bir sırt çantası çıkardı. Çantanın içinde her ne varsa, metalik bir tangırtı duyuldu.

Olena, dedi ve çizmesiyle Olena'yı dürttü. Olena kıpırdanarak gözlerini açıp ona baktı. "Gitme zamanı," dedi. "Eğer yaşamak istiyorsan."

Bizi ön kapıdan çıkarmadı. Bunun yerine zemin tahtalarını kaldırdı ve aşağıdaki gölgelerden ıslak toprak kokusu yayıldı. Merdivene doğru geriledi ve bize döndü.

Gidelim, hanımlar.

Ona Ana'nın alışveriş çantasını verip arkasından aşağı indim. Bir el fenerini yaktı ve ışıkta taş duvarların dibine dizilmiş sandıklan gördüm.

Vietnam'da köylülerin evlerinin altında bunun gibi tüneller vardı, dedi, alçak bir geçitte önümüze düşerken. "Çoğunlukla sadece yiyecek saklamak için kullanırlardı ama bazen hayatlarını da kurtarırdı." Bir yerde durarak bir asma kilidi açtı ve el fenerini kapadı. Başının üzerindeki tahta bir kapağı kaldırdı.

Tünelden çıktığımızda kendimizi karanlık ormanda bulduk.

Evden uzaklaşırken ağaçlar bizi gizliyordu. Tek kelime etmiyorduk; buna cesaret edemezdik. Bir kez daha körlemesine birilerini takip ediyordum. Ama bu kez bize önderlik eden kişiye güveniyordum. Joe sessizce yürüyor, nereye gittiğini kesinlikle bilen biri gibi davranıyordu. Ben hemen arkasında yürüyordum ve gün ışımaya başladığında, yürürken topalladığını fark ettim. Sol bacağını biraz sürüklüyordu ve bir kez arkasına baktığında yüzünü acıyla buruşturduğunu gördüm. Yine de yürümeye devam ediyordu.

Sonunda ilerideki ağaçların arasından köhne bir çiftlik gördüm. Yaklaşırken, orada kimsenin oturmadığını söylemek zor değildi. Pencere camlan kırıktı ve çatının bir tarafı çökmüştü. Ama Joe eve gitmiyordu; aynı ölçüde çökme riski taşıyor gibi görünen bir ambara yönelmişti. Bir asma kilidi açarak kapıyı yana doğru çekti.

İçeride bir araba vardı.

Buna gerçekten ihtiyacım olup olmayacağını hep merak etmiştim, dedi, direksiyona geçerken.

Arka koltuğa oturdum. Koltuğun üzerinde bir battaniye ve yastık vardı. Ayaklarımın dibinde de günler boyunca yetecek kadar konserve kutusu duruyordu.

Joe kontağı çevirdi; motor isteksizce homurdandı. "Burayı terk etmek hoşuma gitmeyecek," dedi. "Ama belki de biraz uzaklaşma zamanı gelmiştir."

Bunu bizim için mi yapıyorsun? diye sordum.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Bunu başım derde girmesin diye yapıyorum. Siz ikiniz bana bir hayli bela getirdiniz."

Arabayı geri vitese takarak ambardan çıkardı ve toprak yolda ilerlemeye başladık. Harabe hâlindeki çiftlik evinin ve leş kokulu bir göletin yanından geçtik. Aniden ağır bir gümbürtü duyduk. Joe hemen arabayı durdurup camını indirdi ve az önce çıktığımız ormana baktı.

Ağaçların arasından siyah dumanlar yükseliyordu. Olena'nın şaşkınlıkla çığlık attığını duydum. Az önce terk ettiğimiz kulübeyi alevler içinde hayal edince ellerim titremeye ve terlemeye başladı. Ve yanan eti düşündüm.

Joe bir şey söylemedi; sadece şaşkın bir sessizlikle dumanlara baktı ve bizimle karşılaştığı için kötü şansına bir kez daha lanet edip etmediğini düşündüm.

Bir an sonra derin bir nefes verdi. "Tanrım," diye mırıldandı. "Bu adamlar her kimse, sert oynuyorlar."

Dikkatini tekrar yola çevirdi. Korktuğunu biliyordum, çünkü ellerinin direksiyonu nasıl sıktığını görmüştüm.

Kemiklerinin beyazı belli oluyordu. "Hanımlar," dedi, yumuşak bir sesle. "Sanırım ortadan kaybolma vakti geldi."

20

Jane gözlerini kapadı ve bir sörfçü gibi kendini acı dalgasına bıraktı. Lütfen bu bir an önce bitsin. Lütfen dursun, lütfen dursun. Kasılma yükselirken yüzünde biriken ter damlalarını hissetti; canı o kadar yanıyordu ki ne inleyebiliyor ne de nefes alabiliyordu. Kapalı gözkapaklarının arkasında ışıklar zayıflıyor, kendi nabzı bütün sesleri boğuyordu. Odadaki hareketliliğin belli belirsiz farkındaydı. Kapının vuruluşu. Joe'nun gergin talepleri.

Sonra aniden Jane'in vücuduna bir kol sarıldı; tutuşu tanıdık ve sıcaktı. Olamaz, diye düşündü, acısı hafiflediği için görüşü netleşirken. Kendisine bakan yüze odaklandı ve hayretle kalakaldı.

Hayır, diye fısıldadı. "Burada olmamalısın!"

Gabriel onun yüzünü ellerinin arasına alarak dudaklarını alnına ve saçlarına bastırdı. "Her şey yoluna girecek, hayatım. Her şey yoluna girecek."

Bu şimdiye kadar yaptığın en aptalca şey.

Gabriel gülümsedi. "Eh, benimle evlenirken pek de zeki olmadığımı biliyordun."

Ne düşünüyordun ki?

Seni. Sadece seni.

Ajan Dean, dedi Joe.

Gabriel yavaşça ayağa kalktı. Jane kocasına daha önce birçok kez bakmıştı ve ne kadar şanslı olduğunu düşünmüştü ama bu duygusu hiç şu anki kadar yoğun olmamıştı. Gabriel'ın elinde silah yoktu, her türlü avantajdan yoksundu ama Joe'ya dönerken sadece sessiz bir kararlılık yansıtıyordu. "Buradayım. Şimdi karımın gitmesine izin verecek misin?"

Konuştuktan sonra. Sen bizi dinledikten sonra.

Dinliyorum.

Sana söyleyeceklerimizi takip edeceğine söz vermek zorundasın. Bunun bizimle birlikte ölmesine izin vermeyeceksin.

Dinleyeceğimi söyledim, istediğin sadece buydu. Ve insanların gitmesine izin vereceğini söylemiştin. Siz ölmek istiyor olabilirsiniz ama onlar istemiyor.

Biz kimsenin ölmesini istemiyoruz, dedi Olena.

O zaman kanıtlayın. Bu insanları bırakın. Ben de burada oturup istediğiniz sürece sizi dinleyeyim. Saatler boyunca. Günler boyunca. Hizmetinizdeyim. Gabriel, gözünü bile kırpmadan rehinecilere baktı.

Bir an sessizlik oldu.

Joe aniden kanepeye doğru eğildi ve Dr. Tam'in kolunu yakalayarak çekip onu ayağa kaldırdı.

Gidip kapının yanında durun, doktor, diye emretti.

Dönüp diğer kanepede oturan iki kadına işaret etti. "Siz ikiniz, ayağa kalkın. İkiniz de."

Kadınlar kıpırdamadı bile; şaşkınlıktan ağızlan açık kalmış hâlde Joe'ya bakıyorlardı. Sanki bunun bir hile olduğundan eminlermiş ve kıpırdarlarsa sonuçlarına katlanmaları gerektiğini biliyormuş gibi bakıyorlardı.

Haydi! Kalkın dedim!

Resepsiyon memuresi hıçkırarak ayağa kalktı. Ancak o zaman diğer kadın da ona katıldı. İkisi birlikte Dr.

Tam'in sessizce durduğu kapıya doğru yürüdüler. Saatler süren esaret onları o kadar sindirmişti ki sıkıntılarının sona ermek üzere olduğuna inanamıyorlardı. Tam kapıya ulaşırken bile Joe'yu izliyor, her an durmalarını emretmesini bekliyorlardı.

Üçünüz gidebilirsiniz, dedi Joe.

Kadınlar odadan çıkar çıkmaz, Olena kapıyı arkalarından kapayıp tekrar kilitledi.

Ya karım? diye sordu Gabriel. "Onu da bırakın,"

Yapamam. Henüz değil.

Anlaşmamız...

"Ben rehineleri bırakmaya söz verdim, Ajan Dean.

Hangileri olacağını söylemedim."

Gabriel öfkeyle kızardı. "Ve şimdi size güveneceğimi mi sanıyorsunuz? Söyleyeceklerinizi dinleyeceğimi mi sanıyorsunuz?"

Jane uzanıp kocasının elini tuttu ve kaslarının öfkeyle gerilmiş olduğunu fark etti. "Onu dinle. Bırak söyleyeceğini söylesin."

Gabriel nefesini saldı. "Pekâlâ, Joe. Bana anlatmak istediğin nedir?"

Joe iki sandalye kapıp odanın ortasına çekti ve birbirlerine dönük şekilde koydu. "Sen ve ben... oturalım."

Karım doğum sürecinde. Burada daha fazla kalamaz.

Olena onunla ilgilenir. Joe sandalyeleri işaret etti.

Sana bir hikâye anlatacağım.

Gabriel, Jane'e baktı. Gözlerinde hem sevgi hem de korku gördü. Kime güvenirsin? diye sormuştu Joe daha önce. Bu mermiye senin yerine kim hedef olmak ister? Kocasına bakarak düşündü: Senden daha fazla güveneceğim başka hiç kimse olamaz.

Gabriel isteksizce dikkatini tekrar Joe'ya çevirdi ve iki adam karşılıklı oturdular. Adamlardan birinin kucağında bir silah olması dışında, tamamen uygarca bir zirve görüşmesini andırıyordu. Şimdi kanepede Jane'in yanına oturmuş olan Olena'nın da elinde aynı ölçüde ölümcül bir silah vardı. İki çiftin güzel bir buluşması. Geceyi hangi çift canlı atlatacak?

Benim hakkımda sana ne söylediler? diye sordu Joe. "FBI ne diyor?" "Birkaç şey."

Ben deliyim, değil mi? Yalnız biri. Paranoyak. "Evet."

Onlara inanıyor musun? "İnanmamak için hiçbir nedenim yok."

Jane kocasının yüzünü izliyordu. Sakin konuşmasına rağmen, gözlerindeki gerginlik ve boynundaki kasların sertliği hissediliyordu. Bu adamın deli olduğunu biliyordun, diye düşündü, yine de içeri girdin. Hepsi benim için... Yeni bir sancı başlarken iniltisini bastırdı. Sessiz ol. Gabriel 'in dikkatini dağıtma; yapması gerekeni yapsın. Dişlerini sıkarak ve acıya sessizce dayanarak kanepede arkasına yaslandı.

Bakışlarını tavandaki tek bir kirli noktaya odakladı. Tek noktaya odaklan. Zihnini acının üzerine çıkar. Tavan bulanıklaştı ve kirli nokta bir beyazlık denizinde batıp çıkıyor gibi göründü. Sadece bakmak bile midesini bulandırıyordu. Dalgaların sallantısından midesi bulanmış bir denizci gibi gözlerini kapadı.

Ancak sancı azalmaya, acı onu serbest bırakmaya başladığında gözlerini açtı. Bakışlarını yine tavana odakladı. Bir şey değişmişti. Kirli noktanın yanında şimdi akustik karoların deliklerinin arasında neredeyse fark edilmeyen küçük bir delik vardı.

Gabriel'a baktı ama kocası ona bakmıyordu. Karşısında oturan adama tamamen odaklanmıştı.

Sence ben deli miyim? diye sordu Joe.

Gabriel bir an ona baktı. "Ben psikiyatr değilim. Böyle bir teşhiste bulunamam." ^ "Buraya elinde silah tutan deli bir adamla karşılaşmayı bekleyerek geldin, değil mi?" Joe öne eğildi. "Sana söyle dikleri buydu. Dürüst ol." "Gerçekten dürüst olmamı ister misin?" "Kesinlikle."

"Bana iki teröristle karşı karşıya olacağımı söylediler.

Beni buna inandırdılar."

Joe asık yüzle arkasına yaslandı. "Demek böyle bitirecekler," dedi, sakince. "Elbette. Böyle bitirirler. Biz ne tür teröristlermişiz acaba?"

Olena'ya bakarak güldü. "Ah, muhtemelen Çeçenler."

Evet.

Gösteriyi John Barsanti mi yönetiyor? Gabriel kaşlarını çattı. "Onu tanıyor musun?"

"Virginia'dan beri peşimizde piç. Gittiğimiz her yerde karşımıza çıkıyor. Buraya da geleceğini biliyordum.

Muhtemelen bir an önce ceset torbalarımızın fermuarını çekmek için sabırsızlanıyordun"

Ölmek zorunda değilsiniz. Bana silahlarınızı verin ve buradan hep birlikte çıkalım. Silahlı çatışma olmadan; kan dökülmeden. Size söz veriyorum. "Evet, bir garanti var."

Buraya girmeme izin verdiniz. Bu bir ölçüde bana güvendiğinizi gösterir. "Ben kimseye güvenme lüksüne sahip değilim." "O zaman ben neden buradayım?"

"Çünkü küçücük de olsa adalet umudum olmadan mezara girmek istemiyorum. Bunu basınla konuşmaya çalıştık.

Onlara lanet olasıca kanıtlan verdik. Ama kimse umursamadı bile. Joe, Olena'ya baktı. "Onlara kolunu göster. Onlara Ballentree'nin sana ne yaptığını göster.""

Olena kolunu dirseğine kadar sıyırdı ve bir yara izini işaret etti.

Gördünüz mü? dedi Joe. "Bakın koluna ne koydular?"

Ballentree mi? Savunma taşeronundan mı söz ediyorsun?

En son mikroçip teknolojisi. Ballentree'nin kendi malını izleme yolu. Olena bir insan kargo olarak doğruca Moskova'dan getirildi. Ballentree'nin gizli sürdürdüğü bir yan iş.

Jane tekrar tavana baktı. Aniden, akustik karolarda başka yeni delikler de olduğunu fark etti. İki adama baktı ama ikisi de birbirlerine odaklanmışlardı. Başka hiç kimse yukarı bakmıyordu; tavanın deliklerle dolu olduğunu kimse fark etmiyordu.

Yani bütün bunlar bir savunma taşeronuyla mı ilgili?

dedi Gabriel, hissettiği şüpheciliği kesinlikle belli etmeden.

Herhangi bir taşeron değil. Burada Ballentree'den söz ediyoruz. Beyaz Saray ve Pentagon'la doğrudan bağlantıları olan bir firma. Her savaşa girişimizde milyarlarca dolar kazanan yöneticiler. Ballentree'nin neden neredeyse büyük sözleşmelerin hepsini kaptığını sanıyorsun? Çünkü Beyaz Saray onların elinde.

Sana bunu söylemekten nefret ediyorum, Joe, ama bu yeni bir komplo teorisi değil. Ballentree bugünlerde herkesin öcüsü. O firmayı alaşağı etmek için sabırsızlanan birçok kişi var.

Ama Olena bunu gerçekten yapabilir.

Gabriel şüpheli gözlerle kadına baktı. "Nasıl?"

Ashburn'de ne yaptıklarını biliyor. Ne tür insanlar olduklarını gördü.

Jane şimdi ne gördüğünü anlamaya çalışarak hâlâ tavana bakıyordu. Yukarıdan iğne inceliğinde dumanlar sessizce süzülüyordu. Gaz. Odaya gaz veriyorlar.

Kocasına baktı. Bunun olacağını biliyor muydu? Planın bu olduğunu biliyor muydu? Sessiz istilacının kimse farkında değildi. Saldırının o gazla başladığını kimse göremiyordu.

Gazı hepimiz soluyoruz.

Bir kasılma daha hissetti. Ah, Tanrım, şimdi olmaz, diye düşündü. Tam ortalık cehenneme dönecekken. Kanepenin minderini sıkıca tutarak kasılmanın zirve noktasına ulaşmasını bekledi. Acının şimdi kendi dişleri vardı ve yapabildiği tek şey minderi sıkarak beklemekti. Bu seferki kötü olacak, diye düşündü. Ah, bu seferki gerçekten kötü olacak.

Ama acı zirve noktasına ulaşamadı. Aniden minder Jane'in elinde eriyor gibi oldu. Aşağı doğru, en derin uykulara doğru çekildiğini hissetti. Giderek artan uyuşukluğu arasında gümbürtüler ve bağırışlar duydu. Gabriel'ın ona seslenen boğuk sesi uzaktan geliyor gibiydi.

Acı şimdi neredeyse kesilmişti.

Bir şey ona çarptı ve yüzüne yumuşak bir şey süründü. Bir elin dokunuşu, yanağında hafif bir okşama. Bir ses ona fısıldıyordu; gürültülerin, kapının kırılışının arasında neredeyse kaybolan yumuşak ve telaşlı ama anlamadığı sözler. Bir sır, diye düşündü. Bana bir sır veriyor.

Mila. Mila biliyor. Kulakları sağır eden bir patlama oldu ve yüzüne bir sıcak dalgası vurdu. Gabriel, diye düşündü.

Neredesin?

21

İlk silah patlamalarıyla caddede duran kalabalıktan sesler yükseldi. Maura'nın kalbi duracak gibi oldu. SWAT üyeleri polis kordonunu tutarken, içeriden yeni patlamalar duyuldu. Dakikalar geçerken memurların yüzlerinde şaşkın ifadeler görüyordu ve herkes içeride neler olduğunu öğrenmek için bekliyordu. Kimse kıpırdamıyordu; kimse binaya koşmuyordu.

Hepsi ne bekliyor?

Polis telsizlerinden sürekli sesler geliyordu: "Bina kontrol altında! Giriş ekibi çıktı ve bina temiz! Tıp personelini gönderin. Sedyelere ihtiyaç var..."

Tıp personeli ileri atıldı ve polis şeridinin altından geçerek bitiş çizgisine ulaşmaya çalışan atletler gibi koşturdu. O san şeride dokunulması ortalığı cehenneme çevirdi. Aniden muhabirler ve kameralar da binaya doğru akın ederken, polis memurları onları geri tutmak için çabalıyordu. Bir helikopter tepelerinde asılı duruyordu.

Maura o kargaşa arasında Korsak'ın bağırdığını duydu:

"Ben polisim, lanet olasıcalar! Arkadaşım içeride!

Bırakın da geçeyim! Korsak, Maura'ya bakarak seslendi:"

Doktor, onun iyi olup olmadığını öğrenmelisin!

Maura polis şeridine doğru ilerledi. Polis memuru onun kimliğine bir bakış attıktan sonra başını iki yana salladı.

Önce yaşayanlarla ilgilenmeleri gerek, Dr. Isles. "Ben doktorum. Yardımcı olabilirim."

Sesi, az önce caddenin karşı tarafındaki otoparka inen helikopterin gürültüsü arasında neredeyse boğulmuştu.

Dikkati dağılan polis memuru bir muhabire bağırmak için döndü: "Hey, sen! Hemen geri çekil!"

Maura onun yanından geçerek binaya koşarken, içeride kendisini bekleyen şeyden korkuyordu. Tanısal Görüntüleme'ye uzanan koridora dönerken, iki ambulans görevlisinin koşarak taşıdığı bir sedyeyle karşılaştı ve çığlık atmamak için elini ağzına bastırdı. Şişkin hamile kamını ve siyah saçları görmüştü. Hayır, ah, Tanrım, hayır! diye düşündü. Jane Rizzoli'nin üstü başı kan içindeydi.

O anda Maura'nın bütün tıbbi eğitimi onu terk etmiş gibiydi. Panik yüzünden kana odaklanmıştı ve sadece kanı görüyordu. Çok fazla kan! Sonra, sedye yanından geçerken, göğsünün kalkıp indiğini ve elinin hareket ettiğini gördü.

Jane? diye seslendi Maura. Ambulans görevlileri sedyeyi hızla lobiden geçiriyordu. Maura yetişmek için koşmak zorunda kaldı. "Durun! Durumu nasıl?"

Adamlardan biri omzunun üzerinden baktı. "Bu kadın doğum yapıyor. Onu Brigham'a götürüyoruz."

Ama bütün o kan...

Onun değil.

O zaman kimin?

İçerideki kız. Adam başparmağıyla koridoru işaret etti.

O bir yere gitmiyor. Sedye kapıdan çıkarılırken Maura arkalarından baktı. Sonra dönüp koridorda koşarak ambulans görevlileriyle polis memurlarının arasından geçti ve krizin merkezine doğru ilerledi.

Maura? diye bağırdı biri, tuhaf bir şekilde uzaktan ve boğuk gelen bir sesle. Gabriel'ın bir sedyede doğrulmaya çalıştığını gördü. Yüzüne bir oksijen maskesi yerleştirilmişti ve koluna serum iğnesi takılmıştı. "Sen iyi misin?"

Gabriel homurdanarak başını indirdi. "Sadece... başım dönüyor."

Gazın geç etkileri, dedi ambulans görevlisi. "Ona Narcan verdim. Bir süre dinlenmesi gerek. Anesteziden çıkmak gibi." Gabriel maskeyi çıkardı. "Jane..." "Onu az önce gördüm," dedi Maura. "İyi durumda. Onu Brigham Hastanesi'ne götürüyorlar." "Burada daha fazla oturamam."

Orada neler oldu? Silah sesleri duyduk. Gabriel başını iki yana salladı. "Hatırlamıyorum."

Maskeniz, dedi ambulans görevlisi. "O oksijene he men ihtiyacınız var." "Bu şekilde yapmaları gerekmezdi," dedi Gabriel. "Onları konuşarak ikna edebilirdim. Teslim olmalarını sağlayabilirdim." "Bayım, maskeyi takmalısınız."

Hayır, diye tersledi Gabriel. "Asıl karımın yanında olmalıyım. Yapmam gereken şey bu."

Gidebilecek durumda değilsiniz.

Gabriel, o haklı, dedi Maura. "Hâline bak, oturamıyorsun bile. Biraz daha uzan. Seni Brigham'a kendim götürürüm ama önce toparlanmalısın."

Sadece biraz daha, dedi Gabriel, kendini zayıf bir şekilde sedyeye bırakırken. "Birazdan iyileşirim... "

Hemen geri döneceğim.

Maura, Tanısal Görüntüleme'nin kapısını gördü. Kapıdan geçerken dikkatini ilk çeken şey kandı. Her zaman dikkat çeken, her zaman bağırarak mesaj veren şey o kandı: Burada korkunç, gerçekten korkunç bir şeyler oldu. Odada yarım düzine adam durmasına ve ambulans personelinin getirdiği malzemeler etrafa yayılmış olmasına rağmen, duvarlara saçılmış ölüm kanıtlarından gözünü alamıyordu.

Sonra bakışları kanepeye doğru savrulmuş, siyah saçları yerdeki kana sarkmış kadına döndü. Daha önce kan görmek onu asla bayılmanın eşiğine getirmemişti ama şimdi aniden ayakta sallandığını hissetti ve kapının pervazına tutunmak zorunda kaldı. Bu, odada kullandıkları gazın kalıntılarının etkisi olmalıydı. Henüz tam olarak havalandırılmamıştı.

Naylon hışırtıları duydu ve baş dönmesi arasında yere beyaz bir örtü serilmekte olduğunu gördü. Ajan Barsanti ve Yüzbaşı Hayder ayakta dururken, lâteks eldivenler giymiş iki adam Joseph Roke'un kanlı cesedini naylona yuvarlıyordu. "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Kimse onun varlığını umursamamıştı. "Cesetleri neden götürüyorsunuz?"

Cesedin başında çömelmiş hâlde duran iki adam duraksadı ve Barsanti'ye baktı. "Washington'a gidecekler," dedi Barsanti.

Büromuzdan biri olay mahallini inceleyene kadar hiç bir şeyi kıpırdatmayacaksınız. Maura, ceset torbasının fermuarını çekmek için bekleyen adamlara baktı. "Kimsiniz siz? Bizim için çalışmıyorsunuz." "FBI ajanları," dedi Barsanti.

Maura şimdi kendini daha iyi hissediyordu ve öfkesi, bütün baş dönmesini silip götürmüştü. "Onları neden götürüyorsunuz?" "Patologlarımız otopsi yapacak." "Henüz bu cesetleri salıvermedim." "Bu sadece evrak formalitesi, Dr. Isles." "İmzalamayacağım belgeler."

Odada duran herkes şimdi onları izliyordu. Adamların çoğu, Yüzbaşı Hayder gibi Boston Polis Teşkilatı'nda görevliydi.

Dr. Isles, dedi Barsanti, iç çekerek, "bu bölge savaşının nedeni ne şimdi?"

Maura, Hayder'a baktı. "Bu ölüm bizim yetki alanımızda gerçekleşti. Kalıntılar bizim yetkimizde."

FBI'a güvenmiyormuş gibi konuşuyorsunuz, dedi Barsanti.

Asıl güvenmediğim sensin.

Maura ona doğru bir adım attı. "Neden burada olduğunuz konusunda iyi bir açıklama alamadım, Ajan Barsanti. Neden bu olaya müdahale ettiniz?"

"Bu ikisi New Haven'daki bir cinayet olayının zanlısı.

Bunu bildiğinizi sanıyorum. Eyalet sınırını geçtiler."

Bu neden cesetleri istediğinizi açıklamıyor. "Son otopsi raporunu alacaksınız." "Ne bulmamdan korkuyorsunuz?"

Biliyor musunuz, Dr. Isles, siz de bu ikisi gibi paranoyakça konuşmaya başladınız. Barsanti, Roke'un cesedinin başında duran adamlara döndü. "Paketleyin şunları."

Onlara dokunmayacaksınız, dedi Maura. Cep telefonunu çıkarıp Abe Bristol'ı aradı.

Burada bir ölüm olayı var, Abe.

Evet, televizyondan izliyordum. Kaç kişi?

İki. Rehinecilerin ikisi de öldürüldü. FBI, cesetleri Washington'a götürmek üzere.

Bir dakika! Önce onları vurdular, şimdi de otopsiyi mi yapmak istiyorlar? Neler oluyor?

Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Beni desteklediğin için teşekkürler. Maura bağlantıyı kesip Barsanti'ye baktı. "Adli tıp büromuz bu iki cesedin salıverilmesini reddediyor. Lütfen odadan çıkın. Görevlilerimiz buradaki işlerini bitirdikten sonra kalıntıları morga götüreceğiz."

Barsanti tartışacak gibi oldu ama Maura ona bu savaştan çekilmeyeceğini belli eden soğuk gözlerle baktı.

Yüzbaşı Hayder? dedi Maura. "Bu konuda valiliği aramama gerek var mı?"

Hayder iç çekti. "Hayır, burası sizin yetki alanınız."

Barsanti'ye döndü. "Görünüşe bakılırsa adli tıp uzmanı kontrolü ele alıyor."

Barsanti ve adamları tek kelime daha etmeden odadan çıktı.

Maura onların peşinden gitti ve koridorda gözden kaybolana kadar kapıda bekledi. Bu ölüm olayı da diğerleri gibi ele alınacak, diye düşündü. FBI tarafından değil, Boston Polis Teşkilatı cinayet masası tarafından.

Dedektif Moore'u aramak üzereyken aniden koridordaki boş sedyeyi fark etti. Ambulans görevlisi malzemelerini topluyordu.

Ajan Dean nerede? diye sordu Maura. "Şurada yatan adam?"

Kalmayı reddetti. Kalkıp gitti.

Onu durduramadınız mı?

Hanımefendi, o adamı hiçbir şey durduramazdı. Karısının yanında olması gerektiğini söyledi.

Oraya nasıl gitti?

Kel kafalı bir adam götürdü. Bir polis, sanırım.

Vince Korsak, diye düşündü Maura.

Brigham'a gittiler.

Jane ışıklarla, parlak yüzeylerle ve maskeli yüzlerle dolu bu yere nasıl geldiğini hatırlamıyordu. Sadece orada burada anı parçaları vardı. Bağırışlar, sedye tekerleklerinin gıcırtısı. Yanıp sönen mavi ışıklar.

Sonra bu odaya getirilmek için bir koridordan geçirilirken gözlerinin önünde kayan beyaz bir tavan.

Tekrar tekrar Gabriel'ı sormuştu ama kimse nerede olduğunu bilmiyordu.

Ya da ona söylemeye korkuyorlardı.

Anne, gayet iyi gidiyorsun, dedi doktor.

Jane, ameliyat maskesinin üzerinden kendisine gülümseyen bir çift mavi göze bakarak gözlerini kırpıştırdı. Hiçbir şey iyi falan değil, diye düşündü. Kocam burada olmalıydı. Ona ihtiyacım var.

Ve bana anne demeyi kes.

Bir sonraki kasılmayı hissettiğinde, dedi doktor, ıkınmanı istiyorum, tamam mı? Bize ve bebeğe yardımcı ol.

Birinin araması gerek, dedi Jane. "Gabriel'ın nerede olduğunu öğrenmeliyim."

Önce bebeğin doğması gerek.

"Hayır, önce benim istediğimi yapmalısınız! Yapmalı... yapm... Yeni bir kasılma yükselirken Jane nefesini tuttu. Acısıyla birlikte öfkesi de artıyordu. Bu insanlar neden onu dinlemiyordu?"

İt, anne! Neredeyse bitti!

Lanet... olsun...

"Haydi! İt"

Acı pençelerini zalimce geçirirken, Jane inledi. Ama öfkesi dayanmasını sağlıyordu ve öyle bir güçle ıkınıyordu ki sonunda görüşü kararmaya başlamıştı. Ne kapının açıldığını duydu ne de mavi ameliyat giysileri içinde ameliyathaneye giren adamı gördü. Bir çığlık atarak ameliyat masasına serildi ve derin nefeslerle kalakaldı. Ancak o zaman parlak ışıkların altında

silüet gibi görünen başıyla Gabriel' in kendisine baktığını gördü. Gabriel," diye fısıldadı."

Gabriel karısının elini tutarak saçlarını okşadı.

Buradayım. Yanındayım, tatlım. "Hatırlamıyorum. Neler olduğunu hatırl..." "Artık önemi yok." "Evet, var. Bilmem gerek."

Bir kasılma daha geldi. Jane derin bir nefes alarak Gabriel'ın elini sıkıca kavradı. Uçuruma düşmek üzere olan biri gibi tutuyordu.

Ikın! dedi doktor. Jane bütün kaslarını gererek öne doğru büküldü ve ter 271 damlaları kapalı gözkapaklarından içeri süzüldü. "İşte," dedi doktor.

Neredeyse bitti.

Haydi, bebeğim. Böylesine inatçılık etmeyi bırak. Annene yardım et! Şimdi çığlık atmanın eşiğindeydi ve boğazı patlamak üzereydi. Sonra aniden bacaklarının arasındaki kan akışını hissetti. Bir kedinin uluması gibi öfkeli çığlıkları duydu. "Kızı aldık!" dedi doktor. Kız?

Gabriel, gözyaşlarından boğuklaşmış bir sesle gülüyordu.

Dudaklarını Jane'in saçlarına bastırdı. "Bir kız. Küçük bir kızımız oldu." "Güçlü bir kız," dedi doktor. "Şuna bakın."

Jane sallanan minik yumrukları ve öfkeyle pembeleşmiş minik bir yüzü görmek için başını çevirdi. Ve siyah saçları; kafasına ıslak bukleler hâlinde yapışmış bir sürü siyah saç. Hemşire bebeği kurulayıp bir battaniyeye sararken, Jane şaşkınlıkla izledi. "Onu kucağına almak ister misin, anne?"

Jane tek kelime edemiyordu; boğazında bir şeyler düğümlenmişti. Kundaktaki bebeği kollarına yerleştirilirken hayretle bakmaktan başka bir şey yapamadı. Ağlamaktan şişmiş bir yüze bakıyordu. Bebek battaniyeden kurtulmak için sabırsızlanıyormuş gibi yüzünü buruşturuyordu. Ve annesinin kollarından.

Sen gerçekten benim misin? Bunun, yeni doğan bebeğinin gözlerine baktığı ve oradaki ruhu hemen tanıdığı bir an olacağını düşünmüştü. Ama çırpınan bebeği sakinleştirmeye çalışırken hiç aşinalık yoktu; sadece acemilik vardı.

Kızına bakarken gördüğü tek şey, şiş gözleri ve sıkılmış yumruklarıyla öfkeli, minik bir yaratıktı. Aniden itiraz çığlıkları atmaya başlayan bir yaratık. "Güzel bir bebeğiniz oldu," dedi hemşire. "Tıpkı size benziyor."

22

Jane hastane penceresinden süzülen güneş ışığıyla uyandı. Yatağının yanındaki kanepede uyuyan Gabriel'a baktı. Saçlarının arasında Jane'in daha önce fark etmediği beyaz teller vardı. Önceki geceden kalan kırışık gömleği hâlâ üzerindeydi ve kollarında kan lekeleri vardı. Kimin kanı?

Jane'in kendisini izlediğini hissetmiş gibi gözlerini açtı ve güneş ışığına gözlerini kısarak baktı.

Günaydın, baba, dedi Jane.

Gabriel uyku mahmurluğuyla gülümsedi. "Sanırım annenin uykusuna geri dönmesi gerek."

Uyuyamıyorum. . "Bu, bir süre uyumak için son fırsatımız olabilir. Bebek eve geldiğinde çok fazla dinlenemeyeceğiz."

Bilmem gerek, Gabriel. Bana olanları anlatmadın.

Gabriel'ın gülümsemesi silindi. Doğrulup oturdu ve aniden daha yaşlı, çok bitkin görünen yüzünü ovaladı. "Öldüler."

İkisi de mi?

Giriş sırasında ikisi de vuruldu. Yüzbaşı Hayder'ın bana söylediği buydu. "Onunla ne zaman konuştun?"

Dün gece uğradı. Sen uyuyordun ve uyandırmak istemedim.

Jane sırtüstü uzanarak tavana baktı. "Hatırlamaya çalışıyorum. Tanrım, neden hiçbir şey hatırlayamıyorum?"

Ben de hatırlayamıyorum, Jane. Üzerimize fentanil gazı sıktılar. Maura'ya söylenen buymuş.

Jane ona baktı. "Yani olduğunu görmedin mi? Hayder'ın doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyor musun?"

Joe ve Olena'nın öldüğünü biliyorum. Adli tıp bürosu cesetlere el koydu. Jane bir an sessizleşerek odadaki son anları hatırlamaya çalıştı. Gabriel ve Joe'nun birbirlerine bakarak konuştuklarını hatırlıyordu. Joe bize bir şey anlatmaya çalışıyordu, diye düşündü. Ve bitirme fırsatını bulamadı...

Bu şekilde bitmek zorunda mıydı? diye sordu Jane.

İkisinin de ölmesi mi gerekiyordu?

Gabriel ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Dışarı baktı. "Bitirmenin en emin yoluydu."

Hepimiz baygındık. Onları öldürmelerine gerek yoktu.

Belli ki giriş ekibi gerekli olduğunu düşünmüş.

Jane kocasının sırtına baktı. "Joe'nun söylediği bütün o çılgınca şeyler. Hiçbiri doğru değildi, değil mi?"

Bilmiyorum.

Olena'nın kolunda bir mikroçip var mıydı? FBI onların peşinde miydi? Bunlar klasik paranoya düşünceleri.

Gabriel cevap vermedi.

Pekâlâ, dedi Jane. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Gabriel dönüp karısına baktı. "John Barsanti neden oradaydı? Bu soru için hiç iyi bir cevap alamadım."

Büro'dan kontrol ettin mi?

Şef yardımcısının ofisinden öğrenebildiğim tek şey, Barsanti'nin Adalet Bakanlığı tarafından özel bir göreve atandığı oldu. Kimse bana başka bir şey söylemiyor. Dün gece Senatör Conway'in evinde David Silver'la konuştuğumda FBI'ın olaya dâhil olduğundan bile haberi yoktu.

Eh, Joe'nun FBI'a güvenmediği kesindi. "Ama Joe artık öldü."

Jane ona baktı. "Beni korkutmaya başlıyorsun. Merak ediyorum..."

Kapı aniden vurulunca Jane yerinde sıçradı. Kalbi deli gibi atarken dönüp baktığında, Angela Rizzoli'nin başını odaya uzattığını gördü.

Janie, uyandın mı? içeri girebilir miyiz? "Oh." Jane güldü. "Merhaba, anne."

Güzel, çok güzel bir bebek! Onu camlı bölmeden gördük.

Angela kucağında eski Revere Ware tenceresiyle içeri girdi ve Jane'in dünyanın en iyi parfümü olarak değerlendirdiği koku odayı doldurdu: Annesinin mutfağının kokusu. Frank Rizzoli karısının arkasından içeri girerken kucağında öyle büyük bir çiçek buketi vardı ki bir ormanın içinden bakıyor gibi görünüyordu.

Eh, kızım nasıl bakalım? dedi Frank. "Kendimi harika hissediyorum, baba."

Ufaklık doğumhaneyi birbirine katıyor. Ne ciğer varmış!

Mikey mesai çıkışında seni görmeye gelecek, dedi Angela. "Bakın, kuzu etli spagetti getirdim. Bana hastane yemeklerinin nasıl olduğunu söylemenize gerek yok. Size kahvaltı olarak ne getirdiler?" Tepsiye yaklaşıp kapağını kaldırdı. "Tanrım, şu yumurtalara bak, Frank! Lastik gibi! Yemekleri bu kadar kötü yapmak için özellikle mi uğraşıyorlar?"

Bebeğin kız olmasında hiç sakınca yok, dedi Frank.

Kızlar harikadır, değil mi Gabe? Ama onlara dikkat etmen gerekir. On altı yaşma geldiğinde delikanlıları uzak tutman gerekecek.

On altı mı? dedi Jane, gülerek. "Baba, o zamana kadar at çoktan çiftlikten çıkmış olur." "Ne dedin sen? Bana sakın on altı yaşındayken..."

.. .eh, bebeğe ne isim seçtiniz, hayatım? Henüz bir isme karar vermediğinize inanamıyorum.

Bunu hâlâ düşünüyoruz. "Düşünecek ne var ki? Büyükannen Regina'nın adım "Bir büyükannesi daha var, biliyorsun," dedi Frank. "Kim kızına Ignatia adını koyar ki?" "Annem için yeterince iyiydi."

Jane, odanın diğer tarafındaki Gabriel'a baktı ve bakışlarının pencereye kaydığını gördü. Hâlâ Joseph Roke 'u düşünüyor. Hâlâ onun ölümünü merak ediyor.

Kapı vuruldu ve başka bir tanıdık baş içeri uzandı. "Hey, Rizzoli!" dedi Vince Korsak. "Yine inceldin mi?" Başının üzerinde süzülen üç Mylar balonun ipini tutarak içeri girdi. "Nasılsınız, Bayan Rizzoli, Bay Rizzoli? Yeni torununuz için tebrikler!"

Dedektif Korsak, dedi Angela. "Aç mısınız? Jane'in en sevdiği spagettiden getirdim. Burada kâğıt tabaklarımız da var." "Şey...diyette sayılırım, hanımefendi." "Ama kuzu etli spagetti."

Oh! Çok yaramaz bir hanımsınız; bir adamı diyetinden çıkarıyorsunuz. Korsak şişman parmağını ona doğru salladı ve Angela genç kız gibi tiz bir sesle güldü.

Tanrım, diye düşündü Jane. Korsak annemle flört ediyor.

Bunu izlemek istediğimi sanmıyorum.

Frank, şu kâğıt tabaklan çıkarabilir misin? Torbadalar.

Saat daha on. Öğle yemeği saati gelmedi ki. "Dedektif Korsak acıkmış."

Sana diyette olduğunu az önce söyledi. Dinlesene oda 279 mı?

Kapı yine vuruldu. Bu kez bir hemşire, bir beşiği iterek içeri girdi. Beşiği Jane'in yatağına yaklaştırdı. "Anneyi ziyaret saati," dedi ve kundaktaki bebeği beşikten kaldırıp Jane'in kollarına yerleştirdi.

Angela bir yırtıcı kuş gibi atıldı. "Ooh, şuna bak, Frank! Tanrım, ne kadar tatlı! Şu küçük surata bak!"

Nasıl bakabilirim? Önümü kapatıyorsun! "Ağzını annemden almış..." "Eh, işte bu övünülecek bir şey."

Janie, onu hemen emzirmelisin. Sütün gelmeden önce egzersize ihtiyacın var.

Jane yatağın etrafındaki kalabalığa bakındı. "Anne, kendimi pek rahat his..." Aniden uluyan bebeğe bakarak duraksadı. Şimdi ne yapacağım?

Belki de gazı vardır, dedi Frank. "Bebeklerin hep gazı olur."

Ya da acıkmıştır, dedi Korsak. Kendisi aç olurdu.

Bebek sesini daha da yükseltti.

Onu ben alayım, dedi Angela.

Burada anne kim? dedi Frank. "Egzersiz yapması gerek."

Bir bebeğin ağlayıp durmasını istemezsin.

Belki de parmağını ağzına sokarsan, dedi Frank. "Sana öyle yapardı, Janie. Bak şöyle..." "Dur!" dedi Angela.

Ellerini yıkadın mı, Frank? Gabriel'ın çalan cep telefonunun sesi neredeyse karga şada duyulmayacaktı. Jane kocasına baktı ve Gabriel'ın telefona cevap verirken kaşlarını çatarak saatine baktığını gördü. "Şu anda gelebileceğimi sanmıyorum,"

dedi Gabriel. "Bensiz başlayın."

Gabriel? dedi Jane. "Arayan kim?"

Maura, Olena'nın üzerinde otopsiye başlıyormuş.

Gitmelisin.

Seni bırakmak istemiyorum.

Hayır, orada olman gerek. Bebek şimdi daha da çok bağırıyor, annesinin kollarından kaçmak istercesine kıvranıyordu. "Birimizin görmesi gerek." "Sakıncası olmadığından emin misin?" "Burada bana eşlik edenlere baksana. Yürür Gabriel eğilip onu öptü. "Sonra görüşürüz," dedi. "Seni seviyorum." "Şuna bakın," dedi Angela, Gabriel odadan çıktıktan sonra onaylamayan bir tavırla başını iki yana sallayarak. "Buna inanamıyorum."

Neye, anne?

Karısını ve bebeğini bırakıp, cesedin birinin doğranmasını izlemeye gitti! Jane hâlâ kollarında kızarmış bir yüzle ulumaya devam eden kızına bakarak iç çekti. Keşke ben de onunla gidebilseydim. Gabriel önlüğünü giyip galoşları ayağına geçirdiğinde ve otopsi laboratuarına girdiğinde, Maura göğüs kemiğini kaldırmıştı ve ellerini göğüs boşluğuna daldırmıştı.

Neşter lifleri ve damarları keserek kalple ciğerleri çıkarırken, Yoshima'yla gereksiz tek kelime bile etmiyorlardı. Maskenin üzerindeki gözlerinden hiçbir duygu yansıtmadan, sessiz bir netlikle çalışıyordu.

Gabriel onu tanıyor olmasa, kadının çalışma tarzını ürpertici bulurdu.

Demek geldin, dedi Maura. "Önemli bir şey kaçırdım mı?"

Şimdiye kadar herhangi bir sürpriz yok. Maura, Olena'ya baktı. "Aynı oda, aynı ceset. Bu kadını ikinci kez ölü gördüğümü düşünmek tuhaf." Ama bu kez ölü kalacak, diye düşündü Gabriel. "Jane'in durumu nasıl?"

İyi. Şu anda ziyaretçiler onu biraz bunaltıyor sanırım.

Ya bebek? Maura, pembe akciğerleri bir tepsiye bıraktı.

O akciğerler bir daha asla havayla veya oksijenli kanla dolmayacaktı.

"Güzel. Dört buçuk kilo; on el ve on ayak parmağı var.

Jane'e çok benziyor. İlk kez Maura'nın gözlerinde gülümseme belirtisi gördü. "Adını ne koydunuz?" "Şu an için hâlâ 'Kız Bebek Rizzoli Dean." "Umarım yakında değişir."

Bilmiyorum. Kulağa hoş geliyor. Aralarında bir kadın cesedi yatarken böylesine mutlu detayları konuşmak saygısızlıktı. Olena'nın cesedi soğumaya başlarken, yeni doğan kızının ilk nefesini düşünüyordu.

Bugün Öğleden sonra onları görmek için hastaneye uğrayacağım, dedi Maura. "Yoksa bugün için ziyaretçileri haddinden fazla mı geldi?"

"inan bana, onların arasında gerçekten hoş karşılananlardan biri olursun. "Dedektif Korsak gelmedi mi?""

Gabriel iç çekti. "Balonlarıyla birlikte geldi. Tatlı Vince Amca."

Onunla alay etme. Belki de gönüllü olarak çocuk bakıcılığı yapar.

Tam da bebeğin ihtiyacı olan şey. Ona güçlü sesle geğirme sanatını öğretecek biri.

Maura güldü. "Korsak iyi bir adam. Gerçekten öyle."

Kanma âşık olması dışında.

Maura neşteri bırakıp ona baktı. "O zaman Jane'in mutlu olmasını ister. Ve ikinizin de mutlu olduğunuzu görebiliyor." Yine neştere uzanırken ekledi: "Sen ve Jane, bizlere umut veriyorsunuz."

Bizlere. Yani dünyadaki tüm yalnız insanlara, diye düşündü. Bir süre öncesine kadar kendisi de onlardan biriydi.

Maura koroner damarlarını keserken izledi. Ölmüş bir kadının kalbini ellerinde ne kadar sakince tutuyordu.

Neşteri kalp odalarını keserek incelenmek üzere açtı.

Maura onları inceledi, ölçtü ve tarttı. Ama Maura Isles kendi kalbini güvenli bir şekilde saklıyor gibi görünüyordu.

Gabriel'ın bakışları sadece Olena olarak tanıdıkları kadına kaydı. Daha saatler önce onunla konuşuyordum, diye düşündü, ve bu gözler bana bakıyor, beni görüyordu. Şimdi korneaları bulutlanmış hâlde donuk

bakıyorlar. Kan yıkanmıştı ve mermi yarası sol şakağında açılmış pembe bir delik olarak görünüyordu.

Bu bir infaz gibi görünüyor, dedi Gabriel.

Sol yanında başka yaralar da var. Maura, ışık kutusunu işaret etti. "Röntgen filmlerinde omurgasına saplanmış iki mermiyi görebilirsin."

Ama buradaki şu yara. Gabriel, Maura'nın yüzüne baktı.

Öldürme amacıyla ateş edilmiş.

Giriş ekibi riske girmemiş. Joseph Roke da başından vurulmuş.

Onun cesedini inceledin mi?

Dr. Bristol bir saat önce bitirdi.

Onları neden idam ettiler? Zaten baygınlardı. Hepimiz bayıldık.

Maura kesme tahtasının üzerindeki ciğerlerden başını kaldırdı. "Üzerlerine bomba koymuş olabilirlerdi."

Patlayıcı falan yoktu. Bu insanlar terörist değildi.

Kurtarma ekibi bunu bilmiyordu. Ayrıca, kullandıkları fentanil gazıyla ilgili endişeleri olabilir. Moskova'daki tiyatro kuşatmasında da fentanil kullanıldığını biliyor muydun?

Evet.

"Moskova'da çok sayıda ölüm oldu. Ve burada benzer bir şeyi hamile bir rehine üzerinde kullandılar. Bir cenini o gazın etkilerine çok uzun süre maruz bırakamazlardı.

Girişin hızlı ve temiz olması gerekiyordu. En azından böyle açıkladılar."

Yani bu ölümlerin zorunlu olduğunu iddia ediyorlar.

Stillman'a söylenen buydu. Boston Polis Teşkilatı girişin planlamasında veya uygulamasında yer almadı.

Gabriel dönüp röntgen filmlerine baktı. "Bunlar Olena'nın mı?" diye sordu.

Evet.

Gabriel daha iyi görmek için yaklaştı. Kafatasında parlak bir virgül vardı ve kafatası boşluğu boyunca parçaları dağıtarak ilerlemişti.

İçten sekme, dedi Maura.

Ya şu C biçimli saydam kısım?

"Kafatasıyla kafa derisi arasına sıkışmış bir parça.

Mermi kemiği parçalarken kopan bir kurşun parçası."

Bu atışı giriş ekibinden kimin yaptığını biliyor muyuz?

"Hayder'da bile isim listesi yok. Suç mahalli birimimiz olay yerini incelediğinde, giriş ekibi muhtemelen çoktan Washington yolundaydı ve ulaşamayacağımız bir yerdeydi.

Giderken her şeyi temizlemişlerdi. Silahlar, kovanlar, her şey. Joseph Roke'un binaya getirdiği sırt çantasını bile almışlar. Bize sadece cesetleri bırakmışlar."

Dünya böyle işliyor artık, Maura. Pentagon'a herhangi bir Amerikan şehrinde operasyon için komando birimi gönderme yetkisi verildi. "Bak ne diyeceğim." Maura neşteri bırakarak Gabriel'a baktı. "Bu ödümü patlatıyor."

Diyafonun sesi duyuldu. Maura başını kaldırırken, hoparlörden sekreterinin sesi geldi. "Dr. Isles, Ajan Barsanti yine hatta. Sizinle konuşmak istiyor." "Ona ne dedin?" "Hiçbir şey."

Güzel. Ona kendisini arayacağımı söyle. Maura duraksadı. "Zamanım olduğunda ve olursa."

Gerçekten kabalaşıyor.

O zaman sen de ona kibar davranmak zorunda değilsin.

Maura, Yoshima'ya baktı. "Yine işimiz bölünmeden bitirelim şunu."

Cesedin açık karnına uzandı ve karın bölgesindeki organları çıkarmaya başladı. Mide, karaciğer, pankreas ve sonu gelmek bilmeyen ince bağırsaklar çıktı. Mideyi keserek açarken, Maura hiç yiyecek olmadığını fark etti; sadece yeşilimsi salgılar vardı. "Karaciğer, dalak ve pankreas normal sınırlar içinde," dedi. Gabriel leş kokulu organların leğene bırakılışını izledi ve kendi karnında da aynı parlak organların olduğunu düşünmek onu rahatsız etti. Olena'nın yüzüne bakarak düşündü: Derinin altına indiğinde en güzel kadın bile aynı görünüyor. Kas ve kemiklerden oluşan bir boşluğun içine tıkıştırılmış organlar yığını.

Pekâlâ, dedi Maura, boşluğa daha derin eğilirken boğuk çıkan bir sesle. "Diğer mermilerin nereden geçtiğini görebiliyorum. Burada omurgaya çarpmışlar ve retropreitoneal kanamaya yol açmışlar." Karın bölgesi şimdi organlardan büyük ölçüde arınmıştı ve Maura neredeyse boş bir kabuğun içine bakıyordu. "Karın ve göğüs bölgelerinin röntgen filmlerini asabilir misin? Diğer iki merminin pozisyonunu kontrol etmem gerek."

Yoshima ışık kutusuna gitti, kafatası filmlerini indirdi ve yeni röntgen filmlerini astı. Kalp ve akciğerlerin bayaletimsi gölgeleri kemikli göğüs kafesinin içinde parlıyordu. Bağırsak tünellerinin içinde araba tampOnları gibi koyu renk gaz keseleri birikmişti. Organların daha yumuşak gölgeleri

arasında mermiler omurgaya saplanmış parlak nesneler şeklinde görünüyordu.

Gabriel bir an filmlere baktı ve bakışları aniden Joe'nun söylediğini hatırladığı bir şeye kaydı. "Kolların röntgen filmleri yok," dedi.

Açık bir travma olmadıkça kol ve bacakların röntgenlerini genellikle çekmeyiz, dedi Yoshima.

Belki de çekmelisiniz.

Maura başını kaldırıp ona baktı. "Neden?"

Gabriel masaya yaklaşarak sol kolu inceledi. "Şu yara izine bak. Ne düşünüyorsun?" Maura cesedin sol tarafına geçti ve kolu inceledi. "Dirseğin hemen üzerinde.

Görüyorum. İyileşmiş. Herhangi bir kütle hissetmiyorum."

Gabriel'a döndü. "Ne olmuş ki?" "Joe'nun bana söylediği bir şeyle ilgili. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum."

Ne?

Koluna bir mikroçip yerleştirildiğini söylüyordu. Tam şurada, derinin altında; kadının yerini takip edebilmek için.

Maura bir an Gabriel'a şaşkın gözlerle baktı ve aniden güldü. "Bu pek de orijinal bir yanılsama değil."

Kulağa nasıl geldiğini ben de biliyorum. "Çok klasik.

Devletin yerleştirdiği mikroçipler."

Gabriel dönüp röntgen filmlerine tekrar baktı. "Sence Barsanti bu cesetleri götürmek için neden bu kadar hevesliydi? Senin ne bulacağını düşünüyordu?"

Maura bir an sessizleşerek Olena'nın koluna baktı.

Hemen kolun röntgenini çekebilirim, dedi Yoshima.

Sadece birkaç dakika sürer.

Maura iç çekerek kirli eldivenlerini çıkardı. "Neredeyse kesinlikle zaman kaybı ama en azından sorunun cevabını kesin olarak öğrenebiliriz."

Duvarları kurşunla donatılmış bitişikteki odada Maura ve Gabriel izlerken, Yoshima bir kolu film tepsisinin üzerine yerleştirerek kolimatörü ayarladı. Maura haklı, diye düşündü Gabriel, bu muhtemelen sadece zaman kaybı ama korkuyla paranoya, gerçekle hayal arasındaki sınırı belirlemem gerekiyor. Maura'nın duvardaki saate baktığını gördüğünde, bir an önce işine devam etmek için endişelendiğini anladı. Otopsinin en önemli kısmı baş ve boyun incelemesi henüz tamamlanmamıştı.

Yoshima film tepsisini alarak banyo odasına girdi.

Pekâlâ, bitti. İşe geri dönelim, dedi Maura. Yeni bir çift eldiven giyerek masaya yaklaştı. Cesedin başının yanında durarak ve ellerini uzun siyah saçların arasına sokarak, kafatası kemiklerini parmaklarıyla inceledi.

Sonra tek bir etkili hamleyle kafa derisini kesti. Bu güzel kadının kesilip biçilişini izlemeye dayanamıyordu. Bir yüz, deri, kas ve kıkırdaktan biraz fazlasıydı ve patologun neşterinin altında kolayca parçalanabiliyordu. Maura kafa derisinin kesik ucunu tutarak öne doğru açtı ve uzun saçlar siyah bir perde gibi yüzü örttü.

Yoshima banyo odasından tekrar çıktı. "Dr. Isles?"

Röntgenler hazır mı?

Evet. Ve burada bir şey var.

Maura başını kaldırdı. "Nedir?"

Derinin altında görünüyor. Yoshima, röntgen filmini ışık kutusuna astı. "Bu şey," dedi, işaret ederek.

Maura röntgen filmine yaklaştı ve yumuşak dokunun arasındaki ince beyaz şeride sessizce baktı. Doğal olan hiçbir şey o kadar düzgün olamazdı.

İnsan yapımı, dedi Gabriel. "Sence..."

Mikroçip değil, dedi Maura.

Orada bir şey var.

Metalik değil. Yeterince yoğun değil.

Baktığımız şey ne?

Öğrenelim. Maura cesede dönüp neşterini aldı. Sol kolu çevirerek yara izini ortaya çıkardı. Attığı kesik şaşırtıcı ölçüde hızlı ve derindi; deriyi ve altındaki yağı kasa kadar kesen tek bir darbe. Bu hasta asla çirkin bir kesik veya parçalanmış bir sinir için şikâyet etmeyecekti; bu odada, o masanın üzerinde kendisine yapılanların onun için hiçbir anlamı yok tu.

Maura bir forsepse uzanıp uçlarını yaraya soktu. Yeni kesilmiş dokuyu karıştırırken, onun acımasız hareketleri Gabriel'in midesini bulandırdı ama başım çeviremedi.

Maura'nın hoşnut bir şekilde mırıldandığını duydu ve aniden forseps geri çıktığında, uçlarında parlak kibrit kutusuna benzeyen bir şey tutuyordu.

Bunun ne olduğunu biliyorum, dedi Maura, nesneyi bir inceleme tepsisine koyarken. "Bir Silastik tüp. Sadece yerleştirildikten sonra biraz daha içeri kaymış. Yaralı doku onu kaplamış. Bu yüzden derinin üzerinden

fark edemedim. Orada olduğunu anlamak için röntgen çekilmesi gerekiyordu."

Ne işe yarar?

Bu tüp, zaman içinde yavaşça salınan bir progestin içerir ve hamile kalmayı önler.

Gebelik önleyici.

"Evet. Bunlardan artık çok fazla yok. Birleşik Devletler'de kullanımına son verildi. Genellikle yelpaze kalıbında altı tane yerleştirilir. Biri buradaki eksik beş tanesini çıkarmış."

Diyafonun sesi duyuldu. "Dr. Isles?" Yine Louise'di.

Telefonunuz var.

Mesaj alabilir misin?

Sanırım buna cevap vermelisiniz. Valilikten Joan Anstead arıyor.

Maura'nın başı aniden kalktı. Gabriel'a baktı ve Gabriel ilk kez onun gözlerinde huzursuzluk belirtisi gördü.

Maura neşteri bırakıp eldivenlerini çıkardı ve telefona yürüdü.

Ben Dr. Isles, dedi. Gabriel diğer taraftaki kişinin söylediklerini duyamamasına rağmen, Maura'nın beden dili bunun hoş bir görüşme olmadığını açıkça gösteriyordu.

Evet, başladım. Bu bizim yetki alanımız. Neden FBI...

Uzun bir sessizlik. Maura yüzünü duvara dönerken sırtı kaskatıydı. "Ama henüz otopsiyi tamamlamadım. Kafatasını açmak üzereyim. Bana yarım saat daha verebilirseniz..."

Bir duraksama daha. "Anlıyorum," dedi, soğuk bir sesle.

Kalıntıları bir saat içinde nakil için hazırlarız.

Telefonu kapadı. Derin bir nefes alarak Yoshima'ya döndü.

Hepsini toparla. Joseph Roke'un cesedini de istiyorlar.

Neler oluyor? diye sordu Yoshima.

FBI laboratuarına götürülüyorlar. Her şeyi istiyorlar; bütün organları ve doku örneklerini. Sorumluluğu Ajan Barsanti alıyor.

Bu daha önce hiç olmamıştı, dedi Yoshima.

Maura sertçe çekerek maskesini çıkardı ve önlüğün iplerine uzandı. Onu da çıkarıp kirli çamaşır sepetine attı. "Emir doğrudan Valilikten geliyor."

23

Bütün kasları gergin bir hâlde sıçrayarak uyandı.

Karanlığı gördü, aşağıdaki sokaktan geçen bir arabanın boğuk homurtusunu duydu ve yanında derin bir şekilde uyuyan Gabriel'ın nefesinin ritmini algıladı. Evdeyim, diye düşündü. Kendi evimde, kendi yatağımda yatıyorum ve hepimiz güvendeyiz. Üçümüz de. Derin bir nefes alarak kalp atışlarının yavaşlamasını bekledi. Terden sırılsıklam olmuş geceliğinin kumaşı tenine soğuk soğuk değiyordu. Zamanla bu kâbuslar da gidecek, diye düşündü.

Bunlar sadece çığlıkların silinen yankıları.

Vücudunun sıcaklığını özleyerek kocasına sokuldu ve kokusunun tanıdık rahatlığını hissetti. Ama tam kolunu Gabriel'ın beline dolamak üzereyken diğer odadan bebeğin ağ lamasını duydu. Ah, lütfen, henüz olmaz, diye düşündü.

Seni emzireli daha üç saat oldu. Bana yirmi dakika daha ver. On dakika daha. Yatağımda biraz daha kalayım. Şu kötü rüyaların etkisinden sıyrılayım.

Ama ağlamalar devam ediyordu ve bebeğin sesi şimdi daha da yükselmişti.

Jane kalktı ve karanlıkta yatak odasından çıkıp Gabriel'ın rahatsız olmaması için kapıyı kapadı. Bebeğin odasındaki gece lambasını yaktı ve kızarmış yüzüyle çığlık çığlığa bağıran kızma baktı. Daha üç günlüksün ve daha şimdiden beni tükettin, diye düşündü. Bebeği beşiğinden alırken, o küçük iştahlı ağzın memesini aradığım hissetti. Jane sallanan koltuğa otururken, pembe damaklar meme ucuna vantuz gibi yapışmıştı bile. Ama meme sadece geçici bir tatmin sağladı; çok geçmeden bebek yine huysuzlandı ve Jane onu kucağına ne kadar bastırıp sallasa da, kızı kıvranmayı kesmedi. Nerede yanlış yapıyorum? diye merak etti ve öfkeli bebeğine baktı.

Neden bu işte bu kadar beceriksizim? Jane nadiren kendini yetersiz hissederdi ama bu üç günlük bebek onu öylesine çaresiz hâle getirmişti ki sabahın dördünde aniden annesini aramak ve biraz annelik tavsiyesi istemek kaçınılmaz gibi göründü. Bu tür bir bilgelik güdüsel olmalıydı ama her nasılsa Jane bu güdülerden nasibini almamış gibiydi. Lütfen bebeğim,

ağlamayı kes, lütfen ağlama, diye düşündü. Çok yorgunum. İstediğim tek şey yatağıma dönmek ama bana izin vermiyorsun. Ve tekrar uyumanı nasıl sağlayacağımı bilemiyorsun. Koltuktan kalkıp bebeği sallayarak odada yürümeye başladı. Ne istiyordu? Neden hâlâ ağlıyordu? Mutfağa girdi ve bebeği yatıştırmaya çalışırken, yorgunluktan sersemlemiş bir hâlde dağınık tezgâha baktı. Anne olmadan, Gabriel'la evlenmeden önceki hayatını düşündü; işten eve gelir, bir şişe bira açar ve kanepeye oturup ayaklarını uzatırdı.

Kızım seviyordu; kocasını da seviyordu. Ama çok yorgundu ve yatağa ne zaman geri dönebileceğini bilmiyordu. Gece sonsuz bir zorluk gibi önünde uzanıyordu.

Buna devam edemem. Yardıma ihtiyacım var.

Mutfak dolabını açıp, hastaneden bedava numune olarak verilen bebek maması kutularına baktı. Bebek daha da güçlü ağlamaya başladı. Jane başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Bozuk bir moralle kutulardan birine uzandı.

Bir biberona mamayı doldurup sıcak musluk suyunun içine yerleştirdi; biberon, şimdi yenilgisinin bir anıtı gibi orada sessizce ısınıyordu. Anne olarak tam bir başarısızlık örneğiydi.

Biberonu uzattığı anda, pembe dudaklar lastik meme ucuna yapıştı ve bebek büyük bir gürültüyle emmeye başladı.

Artık uluyup kıvranmıyordu; sadece mutlu bebek sesleri çıkarıyordu.

Vay canına! Bir kutu mamanın sihri!

Jane bitkin bir hâlde bir sandalyeye çöktü. Teslim oluyorum, diye düşündü, biberon hızla boşalırken. Hazır mama kazandı. Bakışları, mutfak masasının üzerinde duran Bebeğinize İsim Bulun adlı kitaba kaydı. En son kız isimlerini tararken bıraktığı L harfi hâlâ açıktı.

Kızları hastaneden geleliğinde hâlâ isimsizdi ve Jane kitaba uzanırken yeni bir umutsuzluk hissetti.

Kimsin sen, bebek? Bana adını söyle.

Ama kızı herhangi bir sır açıklayacak gibi görünmüyordu; mamayı emmekle meşguldü.

Laura? Laurel? Laurelia? Fazla yumuşak, fazla tatlı. Bu çocuk kesinlikle bunlardan biri değildi. Tam bir baş belası olacağı belliydi.

Biberon şimdi yan yarıya boşalmıştı.

Domuzcuk. Bak işte bu uygun bir isim.

Jane, M harfine geçti. Uykulu gözlerle listeyi taramaya devam ederken her olasılığı düşünüyor, sonra kucağındaki huysuz bebeğe bakıyordu.

Mercy? Meryl? Mignon? Bunlar da değil. Sayfayı çevirirken gözleri artık o kadar yorgundu ki harfleri neredeyse çift görüyordu. Neden bu kadar zor? Kızın bir ada ihtiyacı var; birini seç işte! Bakışları sayfada aşağı doğru kaydı ve bir ismi gördüğünde durdu.

Mila.

İsme bakarken donup kaldı. Sırtının ürperdiğini hissetti.

İsmi yüksek sesle söylediğini fark etti.

Mila.

Oda sanki kapıdan bir hayalet girmiş ve şu anda arkasında duruyormuş gibi aniden soğudu. Omzunun üzerinden arkaya bakmaktan kendini alamadı. Ürpererek yerinden kalktı ve artık uykuya dalmış olan kızını beşiğine götürdü. Ama o buz gibi korku içinden çıkmıyordu ve kızının odasında biraz oyalandı. Sallanan koltuğa oturup kollarını vücuduna doladı ve neden titrediğini anlamaya çalıştı. Neden Mila adını görmek onu bu kadar rahatsız etmişti? Bebek uyurken ve dakikalar geçerken, sallanmaya devam etti.

Jane?

İrkilerek başını kaldırıp baktığında, Gabriel'ı kapıda dururken gördü. "Neden yatağa geliniyorsun?" diye sordu Gabriel.

Uyuyamıyorum. Jane başını iki yana salladı. "Ne sorunum olduğunu bilmiyorum."

Bence sadece yorgunsun. Gabriel odaya girdi ve karısının alnına bir öpücük kondurdu. "Yatağa dönmen gerek."

Tanrım, bu işte ne kadar kötüyüm.

Neden söz ediyorsun sen?

"Kimse bana anneliğin böylesine zor olacağını söylememişti. Onu emziremiyorum bile. En aptal kedi bile yavrularını emzirmeyi bilir, oysa ben umutsuz vakayım.

Sadece huysuzluk edip duruyor."

Şimdi gayet rahat uyuyor.

Çünkü ona mama verdim. Biberondan! Jane alaycı bir tavırla güldü. "Daha fazla mücadele edemedim. Açtı, çığlık atıyordu ve o kutu önümde duruyordu. Similac varken kimin anne sütüne ihtiyacı olur ki?"

Ah, Jane. Seni böylesine üzen bu mu? "Hiç komik değil."

Gülmüyorum zaten. "Ama o sesle konuşuyorsun. Bu inanılmayacak kadar aptalca."

Bence sadece bitkinsin, hepsi bu. Kaç kez uyandın?

İki. Hayır, üç. Tanrım, hatırlayamıyorum bile. "Beni kaldırmalıydın. Uyanık olduğunu bilmiyordum."

Sorun sadece bebek değil ki. Aynı zamanda... Jane duraksadı. Sessizce ekledi: "Rüyalar." Gabriel bir sandalye çekip karısının yanına oturdu. "Hangi rüyalardan söz ediyorsun?" "Tekrar tekrar aynı rüya. Hastanedeki o gece. Rüyamda korkunç bir şey olduğunu biliyorum ama kıpırdayamıyorum, konuşamıyorum. Yüzümdeki kanı hissediyorum. Tadını alı yorum. Ve o kadar korkuyorum ki..." Derin bir nefes aldı. "Senin kanın olmasından ölesiye korkuyorum."

Daha üç gün oldu, Jane. Olanları hazmetmeye çalışıyorsun. "Silinip gitmesini istiyorum."

Kâbuslardan kurtulmak için zamana ihtiyacın var.

Gabriel sakince ekledi: "İkimizin de."

Jane başını kaldırıp Gabriel'ın yorgun, tıraşsız yüzüne baktı. "Sen de mi görüyorsun?"

Gabriel başıyla onayladı. "Olay sonrası etkiler."

Bana söylememiştin.

Kâbus görmesek şaşırtıcı olurdu.

Seninkiler nasıl?

Sen. Bebek... Gabriel duraksadı ve bakışlarını kaçırdı.

Üzerinde konuşmak istediğim bir şey değil.

Bir an sessiz kaldılar ve birbirlerine bakmadılar. Birkaç adım ötede kızları beşiğinde derin uykudaydı ve ailede kâbuslardan etkilenmeyen bir tek oydu. İşte sevginin sana yaptığı şey bu, diye düşündü Jane. Cesur olamıyorsun; korkuyorsun. Dünya her an hayatını paramparça edecek gibi görünen dişlerini gösteriyor.

Gabriel uzanıp Jane'in ellerini ellerine aldı. "Haydi, hayatım," dedi, nazikçe. "Yatağa geri dönelim."

Işığı kapadılar ve kendi yatak odalarının gölgelerine girdiler. Serin yatak örtülerinin altında Gabriel karısına sarıldı. Pencerenin dışında karanlık yerini griliğe bırakıyordu ve şafağın sesleri duyuluyordu. Bir şehir kızı için bu sesler bir çöp kamyonunun homurtusu, araba radyolarının müziği

demekti ve ninni kadar tanıdık geliyordu. Boston yeni güne uyanırken, Jane nihayet uykuya dalabildi.

Şarkı sesiyle uyandı. Bir an için bunun başka bir rüya olup olmadığını merak etti ama çocukluğundan kalan çok daha mutlu bir anıyla ilgiliydi. Gözlerini açtığında panjurların arasından süzülen güneş ışığını gördü. Saat öğleden sonra ikiydi ve Gabriel ortalıkta yoktu.

Yataktan kalktı ve yalınayak mutfağa girdi. Orada beklenmedik şekilde annesi Angela'yı kahvaltı masasında kollarında bebekle otururken bulunca şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. Angela başını kaldırıp uyku sersemi kızına baktı.

İki biberonu bitirdi bile. Bu ufaklık kesinlikle yemeyi biliyor.

Anne. Buradasın.

Seni uyandırdıysam özür dilerim.

Ne zaman geldin?

Birkaç saat önce. Gabriel senin uykuya ihtiyacın olduğunu söyledi. Jane şaşkınlıkla güldü. "Seni mi aradı?"

Başka kimi arayacaktı ki? Başka yerde bir annen daha mı var?

Hayır, ben sadece... Jane bir sandalyeye oturdu ve gözlerini ovuşturdu. "Henüz tam uyanamadım. Gabriel nerede?"

Biraz önce gitti. Dedektif Moore onu aradı ve hemen fırladı. "Neyle ilgiliymiş?"

Bilmiyorum. Polis işi. Şurada taze kahve var. Saçlarını da yıkamalısın. Mağara kadınına benziyorsun. En son ne zaman bir şeyler yedin sen? "Akşam, sanırım. Gabriel eve Çin yemeği getirdi."

"Çin yemeği mi? O uzun sürmez. Kendine kahvaltı hazırla ve biraz kahve al. Ben burayı kontrol altına aldım."

Evet, anne. Her zamanki gibi.

Jane sandalyeden kalkmak yerine bir an oturarak Angela'yı gözleri iri iri açılmış torunuyla birlikte izledi.

Bebeğin minik elleri Angela'nın gülümseyen yüzünü incelemek için uzanıyordu.

Sen nasıl yaptın, anne? diye sordu Jane.

Sadece kamını doyurdum. Ona şarkı söyledim. Sadece ilgi istiyor, o kadar. "Hayır, yani üçümüzü nasıl büyüttün?

Beş yılda üç çocuk doğurmanın ne kadar zor olabileceğini hiç anlamamışım." Jane gülerek ekledi: "Özellikle de birimiz Frankie olunca."

"Ha! Zor olan Frankie değildi ki. Sendin" "Ben mi?"

"Sürekli ağlıyordun. Üç saatte bir uyanıyordun. Senin için 'bebek gibi uyumak' diye bir kavram yoktu. Frankie hâlâ alt beziyle emekliyordu ve ben bütün gece ikinizin arasında gidip geliyordum. Baban da hiç yardım etmiyordu.

En azından Gabriel üzerine düşeni yapmaya çalıştığı için şanslısın. Ama baban? Angela alaycı bir tavırla güldü."

Alt bezlerinin kokusundan midesinin bulandığını söylerdi ve hiç dokunmazdı. Benim sanki seçeneğim vardı. O her sabah işe giderdi ve ben ikinizle, bir de karnımdaki Mikey'le kalırdım. Frankie'nin küçük elleri her şeyin içindeydi. Ve sen de kulaklarımı patlatana kadar ağlardın. "Neden o kadar çok ağlıyordum?"

Bazı bebekler doğuştan çığlıkçıdır. Kendileriyle ilgilenilmemesine öfkelenirler. Eh, şimdi anlaşıldı, diye düşündü Jane, bebeğe bakarken. Hak ettiğimi almışım.

Kendim gibi bir kızım olmuş.

Sen nasıl başardın? diye sordu Jane, tekrar. "Çünkü bununla çok fazla sorun yaşıyorum. Ne yapabileceğimi bilmiyorum."

Sadece delireceğimi düşündüğümde benim yaptığımı yapmalısın. Bir saat daha dayanamayacağımı, o evde bir dakika daha kalamayacağımı anladığımda. "Ne yapardın?"

Anneme telefon açıp onu çağırırdım. Angela kızına baktı. "Beni ara, Janie. Bunun için buradayım. Tanrı'nın anneleri bu dünyaya göndermesinin bir nedeni var. Şimdi, bir çocuğu büyütmek için bir köy gerektiğini söylemiyorum." Bakışlarını tekrar kucağındaki bebeğe indirdi. "Ama bir büyükanne olması daima yararlıdır."

Jane, Angela'nın bebekle ilgilenişini izlerken düşündü: Ah, anne, sana hâlâ ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç anlamamışım. Annelerimize ihtiyaç duymadığımız bir zaman geliyor mu ki?

Gözlerini silerek hemen sandalyeden kalktı ve kendine kahve koymak için tezgâha döndü. Sırtım gererek ve kaskatı kesilmiş kaslarını esneterek orada dururken kahvesini yudumladı.

Üç gündür ilk kez dinlenmiş olduğunu, neredeyse eski benliğine döndüğünü hissediyordu. Tabii her şeyin değişmiş olması dışında, diye düşündü. Artık bir anneyim.

Dünyadaki en güzel şeysin, değil mi Regina? Jane annesine baktı. "Henüz isim seçmedik." "Ona bir isim vermek zorundasınız. Büyükannenin adını versene." "Bana çok uygun gelmedi. Bütün hayatı boyunca taşıyacaksa, ona uyan bir isim olmalı." "Regina güzel bir isim.

Kraliçe anlamına geliyor, bili yorsun."

Sanki çocuğa fikir vermek istermişim gibi? "Ne isim vereceksin peki?"

Jane tezgâhın üzerinde duran isim kitabını gördü.

Kahvesini tazeledi ve yudumlarken sayfalan karıştırmaya başladı. Yakında bir isim bulamazsam, diye düşündü, görünüşe bakılırsa Regina olarak kalacak. Yolanthe.

Yseult. Zerlena.

Ah, Tanrım! Regina kulağa giderek daha hoş geliyordu.

Kraliçe bebek.

Kitabı bıraktı. Bir an çatık kaşlarla kitaba baktıktan sonra tekrar eline aldı ve M harfini açtı.

Önceki gece dikkatini çeken isme baktı.

Mila.

Yine sırtının ürperdiğini hissetti. Bu adı daha önce duyduğumu biliyorum, diye düşündü.

Neden beni böylesine ürpertiyor? Hatırlamam gerek.

Hatırlamam önemli...

Telefon çalınca oturduğu yerde sıçradı. Kitap elinden kayarak yere düştü.

Angela kaşlarını çattı. "Cevap verecek misin?"

Jane bir nefes alarak ahizeyi kaldırdı. Arayan Gabriel'dı.

Umarım seni uyandırmadım.

"Hayır, annemle kahve içiyordum."

Onu aramama kızdın mı?

Jane, bebeği altını değiştirmek için diğer odaya götüren Angela'ya baktı. "Sen bir dâhisin.

Bunu söylemiş miydim?"

Sanırım anneni daha sık aramalıyım.

Sekiz saat deliksiz uyudum. Bunun nasıl fark yarattığına inanamıyorum. Beynim kesinlikle yine çalışmaya başladı.

O hâlde bunu kaldırabilirsin. "Neyi?"

Biraz önce Moore beni aradı. "Evet, duydum."

Şu anda burada, Shroeder Plaza'dayız. Jane, IBIS'den uyan kayıtlar buldular. Aynı ateşleme iğnesi izlerine sahip bir kovan. ATF veritabanındaydı. "Hangi kovandan söz ediyoruz?"

Olena'nın hastane odasından alınan. Güvenlik görevlisini vurduktan sonra olay mahallinden alman mermi.

Kendi silahıyla öldürülmüştü.

Ve o silahın daha önce de kullanıldığını keşfettik.

Nerede? Ne zaman?

Üç Ocak. Ashburn, Virginia'da çok sayıda cinayet.

Jane ahizeyi kulağına o kadar güçlü bastırdı ki kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Ashburn. Joe, bize Ashburn 'ü anlatmaya çalışıyordu.

Angela bebekle birlikte mutfağa geri döndü; şimdi bebeğin siyah saçları başının tepesinde bir taç gibi kabarmıştı.

Regina, Kraliçe bebek. Adı kesinlikle uyuyordu. "Bu cinayetler hakkında ne biliyoruz?" diye sordu Jane.

Moore'un elinde bir dosya var.

Jane, Angela'ya baktı. "Anne, bir süreliğine çıkmam gerek. Senin için sakıncası var mı?"

Sen işine bak. Biz burada gayet mutluyuz. Değil mi, Regina? Angela eğildi ve burnunu bebeğinkine sürttü. "Ve birazdan güzel bir banyo yapacağız."

Jane telefona döndü. "Yirmi dakika sonra oradayım."

Hayır. Başka bir yerde buluşalım.

Neden?

Bu konuyu burada konuşmak istemiyoruz. "Gabriel, neler oluyor?"

Bir sessizlik oldu ve Moore'un arka tarafta kısık sesle konuştuğunu duydu. Gabriel'ın sesi geri döndü.

JP Doyle's. Orada buluşalım.

24

Jane duş almak için zaman harcamadı. Sadece dolabından ilk bulduğu giysileri bol paçalı hamile pantolonu ve iş arkadaşlarının kendisine hediye ettiği, karnında ANNE POLİS yazan tişörtü üzerine geçirdi. Jamaica Plain mahallesine doğru sürerken arabada iki dilim yağlı kızarmış ekmeğini yedi. Gabriel'la yaptığı son konuşma sinirlerini germişti ve ışıklarda durduğunda sık sık dikiz aynasından bakarak arkasındaki arabaları kontrol ediyordu. Şu yeşil Taurus'u dört blok önce de görmüş müydü? Şu beyaz minibüs, evden çıktığında caddenin karşısında duran mıydı?

JP Doyle's, Bostonlu polis memurları için sevilen bir uğrak yeriydi ve her akşam barda genellikle mesai dışında olan bir sürü polis olurdu. Ama öğleden sonra üçte barda sadece tek bir kadın vardı ve tepeye yerleştirilmiş televizyonda bir şeyler izlerken bir kadeh beyaz şarabını yudumluyordu. Jane doğruca bara gitti ve Boston'ın İrlanda soyunun anılarının duvarları süslediği, bitişikteki yemek bölümüne geçti. Kennedy'ler, Tip O'Neill ve Boston'ın en kaliteli insanları hakkında gazete kupürleri orada o kadar uzun süredir asılıydı ki artık kararmışlardı ve bir masanın üzerinde asılı duran İrlanda bayrağı nikotinden sararmıştı. Ama öğle yemeği ve akşam yemeği arasındaki bu boş saatte sadece iki masa doluydu.

Birinde, önlerinde açık duran Boston haritasından turist oldukları anlaşılan orta yaşlı bir çift oturuyordu. Jane onların yanından geçti ve köşede Moore ile Gabriel' in oturduğu masaya yürüdü.

Kocasının yanına oturarak masanın üzerindeki dosyaya baktı. "Bana göstereceğiniz şey nedir?"

Moore cevap vermedi. Garson yaklaşırken otomatik bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Hey, Dedektif Rizzoli.

Yine zayıflamışsınız," dedi garson. "Olmak istediğim kadar değil." "Bir kızınız olduğunu duydum."

Bizi bütün gece uyutmuyor. Huzurlu bir şekilde yemek için tek şansım bu olabilir. Garson sipariş defterini çıkarırken güldü. "O zaman sizi doyuralım." "Aslında sadece kahve ve elmalı turtanızdan istiyorum." "Güzel tercih." Garson iki erkeğe baktı. "Ya siz, baylar?"

Biraz daha kahve, hepsi o kadar, dedi Moore. "Sadece burada oturup onun yemesini izleyeceğiz."

Kahveler tazelenirken hepsi sessizdi. Garson elmalı turtayı verip gittikten sonra, Moore nihayet dosyayı açıp Jane'e uzattı.

İçinde dijital fotoğraflar vardı. Bunların boş bir kovanın mikrografları olduğunu hemen anladı. Tabana vuran iğnenin ve kovanın geriye doğru hareketinin bıraktığı izleri gösteriyordu.

Bu hastanedeki kovandan mı? diye sordu Jane.

Moore başıyla onayladı. "John Doe'nun, Olena'nın odasına soktuğu silahtan çıkan kovan. Olena'nın adamı öldürdüğü silahtan. Balistik IBIS veritabanında taradı ve ATF'ten bir bulguya rastladı. Ashburn, Virginia'da çok sayıda cinayet."

Bir sonraki fotoğraf serisine geçti. Yine bir kovanın mikrograflarıydı. "Tutuyor mu?"

Tıpatıp aynı iğne izleri. İki farklı olay yerinde bulunmuş iki farklı kovan. İkisi de aynı silahtan ateşlenmiş.

Ve şimdi o silah da elimizde.

Aslında değil.

Jane başını kaldırıp Moore'a baktı. "Olena'nın cesedinden çıkmalıydı. Silah en son ondaydı."

Öldüğü yerde yoktu.

Ama o odayı inceledik, değil mi?

Orada kalan hiçbir silah yoktu. Federaller giderken bütün balistik delilleri toplamış. Silahları, Joe'nun çantasını, hatta kovanları bile almışlar. Boston Polis Teşkilatı içeri girdiğinde hiçbir şey yoktu.

Yani bir ölüm mahallini mi temizlemişler? Boston Polis Teşkilatı bu konuda ne yapacak?

Görünüşe bakılırsa, dedi Moore, "yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Federaller bunu bir ulusal güvenlik konusu olarak alıyor ve bilgi sızdırmak istemiyor."

Boston Polis Teşkilatı'na güvenmiyorlar mı?

Kimseye güvenmiyorlar. Dışarıda bırakılanlar sadece bizler değiliz. Ajan Barsanti o balistik kanıtları da istedi ve özel operasyon ekibinin aldığını öğrendiğinde hiç memnun olmadı. Bu olay federallere karşı federallere dönüştü. Boston Polis Teşkilatı sadece iki filin savaşını izleyen bir fare durumunda.

Jane'in bakışları mikrograflara kaydı. "Bu kovanın Ashburn'deki bir suç mahallinden geldiğini söyledin. Giriş ekibi harekete geçmeden önce Joseph

Roke bizi Ashburn'de olan bir şeyle ilgili uyarmaya çalışıyordu."

Bay Roke kesinlikle bunun hakkında konuşuyor olabilir.

Moore çantasına uzandı ve başka bir dosya çıkararak masanın üzerine koydu. "Bunu bu sabah Leesburg Polis Teşkilatı'ndan aldım. Ashburn küçük bir kasaba. Dava üzerinde çalışan Leesburg'du."

Manzara hiç hoş değil, Jane, dedi Gabriel.

Uyarısı beklenmedikti. Birlikte otopsi odasının sunabileceği en iğrenç görüntülere tanık olmuşlardı ve Gabriel'ın yüzünü buruşturduğunu bile görmemişti. Bu olay Gabriel'ı bile dehşete sürüklediyse gerçekten görmek ister miyim? diye düşündü. Kendine düşünecek zaman vermeden dosyayı açtı ve ilk fotoğrafa baktı. Bu o kadar da kötü değil, diye düşündü. Çok daha kötülerini görmüştü. Kumral saçlı, ince vücutlu bir kadın, en üst basamaktan balıklama atlamış gibi merdivene yüzükoyun serilmişti. Kanı aşağı akarak merdivenin dibinde bir gölet oluşturmuştu.

Bu Jane Doe bir, dedi Moore.

Kimliği teşhis edilemedi mi?

O evdeki kurbanların hiçbirinin kimliği teşhis edilemedi.

Jane, bir sonraki fotoğrafa geçti. Bu kez sarışın bir genç kız yatakta yatıyordu; battaniyeyi boğazına kadar çekmişti ve elleri kendisini koruyabilecekmiş gibi kumaşı sıkı sıkı kavramıştı. Alnındaki mermi yarasından ince bir kan şeridi süzülmüştü. Tek bir merminin şaşırtıcı etkisiyle gerçekleşmiş hızlı bir ölüm. Profesyonelce.

Bu Jane Doe iki, dedi Moore. Jane'in sıkıntılı yüz ifadesini görünce ekledi: "Başkaları da var."

Jane, Moore'un sesindeki uyarıyı algılamıştı. Sıradaki görüntüye geçerken bir kez daha diken üstündeydi. Bu giderek zorlaşıyor, diye düşündü, üçüncü fotoğrafa bakarken, ama yine de dayanabilirim. Kadraj, bir dolap kapısından kanlı iç kısma bakıyordu. İkisi de yarı çıplak, birbirlerine sarılmış hâlde içeride oturan iki genç kadın.

Jane Doe üç ve dört, dedi Moore.

Bu kadınların hiçbirinin kimliği teşhis edilemedi mi?

Parmak izleri hiçbir veritabanında yok.

Burada dört güzel kadın var. Hiçbirinin kaybolduğu bildirilmemiş mi?

Moore başını iki yana salladı. "NCIC'nin kayıp kişiler listesindeki hiç kimseye uymuyorlar." Dolaptaki iki kurbanı başıyla işaret etti. "IBIS'te eşi

bulunan kovan o dolaptan çıkmış. O iki kadın, güvenlik görevlisinin Olena'nın hastane odasına taşıdığı aynı silahla vurulmuş."

Peki, evdeki diğer kurbanlar? Onlar da mı aynı silahla öldürülmüş?

Hayır. Onlarda farklı bir silah kullanılmış.

İki silah mı? İki katil mi?

Evet.

Şimdiye kadar görüntülerin hiçbiri Jane'i gerçekten rahatsız etmemişti. Jane Doe beşi gösteren son fotoğrafa tereddütsüzce uzandı. Bu kez gördüğü şey onu oturduğu yerde geri sıçrattı. Ama bakışlarını yine de görüntüden ayıramadı. Sadece kurbanın yüzündeki acıya bakıyordu. Bu kadın daha yaşlı kırklarında ve daha şişmandı. Göğsü beyaz elektrik kablosuyla bir sandalyeye bağlanmıştı.

Beşinci ve son kurban, dedi Moore. "Diğer dört kadının işlerini çabuk bitirmişler. Kafalarına birer kurşun sıkmışlar, hepsi o kadar." Açık duran dosyaya baktı.

Sonunda bu kadının da beynine bir kurşun sıkmışlar ama... Moore duraksadı. "Bunu da yapana kadar değil."

Ne kadar... Jane yutkundu. "Onu ne kadar süre hayatta tutmuşlar?"

Ellerindeki ve bileklerindeki kırıkların sayısına ve temelde bütün kemiklerinin parçalandığına bakılırsa, tıp uzmanı çekiçle en azından kırk elli kez vurulduğunu tahmin etmiş. Çekicin başı büyük değilmiş. Her darbe sadece küçük bir yeri ezmiş olmalı. Ama tek bir kemik, tek bir parmak bile kurtulamamış.

Jane görüntüye bakmaya daha fazla dayanamayarak aniden dosyayı kapadı. Ama artık olan olmuştu ve görüntüyü kafasından atamıyordu.

En azından iki saldırgan olmalı, dedi Moore. "Biri, sandalyeye bağlıyken kadını tutmak için. Diğeri de bu yapılırken bileklerini masaya bastırmak için."

Çığlık atmış olmalı, diye mırıldandı Jane. Moore'a baktı. "Neden çığlıklarını kimse duymamış?"

Ev ıssız bir toprak yolda; komşularından bir hayli uzakta. Ve hatırlarsan Ocak ayıymış.

İnsanların pencerelerini sıkıca kapadığı zamanlar.

Kurban, çığlıklarını kimsenin duyamayacağını anlamış olmalıydı. Kimsenin kurtarmaya gelmeyeceğini. Umabileceği en iyi şey, kafasına sıkılacak bir mermi olabilirdi.

Ondan ne istiyorlardı? diye sordu Jane.

Bilmiyoruz.

Bunu yapmalarının bir nedeni olmalı. Kadının bildiği bir şey.

Kim olduğunu bile bilmiyoruz. Beş Jane Doe. Bu kurbanların hiçbiri kayıp kişiler listesinde çıkmadı.

Onlar hakkında nasıl hiçbir şey bilmiyor olabiliriz?

Jane, kocasına döndü.

Gabriel başını iki yana salladı. "Beşi de hayalet, Jane.

İsim yok, kimlik yok."

Peki, ya ev?

Marguerite Fisher adında biri tarafından kiralanmış.

O da kim?

O isimde biri yok. Uydurma.

"Tanrım. Bu bir tavşan deliği gibi. İsimsiz kurbanlar.

Var olmayan kiracılar."

Ama o evin sahibinin kim olduğunu biliyoruz, dedi Gabriel. "KTE Yatırımcılık adında bir şirket."

Bu önemli mi?

Evet. Leesburg Polis Teşkilatı'nın tespit edebilmesi bir aylarını almış. KTE, Ballentree'nin kayıt dışı bir alt firması.

Jane boynunu soğuk parmaklar sıkıyormuş gibi hissetti.

Yine Joseph Roke, diye mırıldandı. "Ballentree'den söz etmişti. Ashbum'den. Ya deli falan değildiyse?"

Garson kahve sürahisiyle geri dönerken hepsi sessizleşti. "Elmalı turtanızı beğenmediniz mi, Dedektif?" diye sordu garson, Jane'in tatlısına neredeyse hiç dokunmadığını fark ederek.

Ah, harika. Ama sandığım kadar aç değilmişim galiba.

Evet, kimsenin iştahı yok gibi görünüyor, dedi garson, Gabriel'in fincanını doldurmak için uzanırken. "Bugün öğleden sonra gelen herkes sadece kahve içiyor."

Gabriel başını kaldırdı. "Başka kim var ki?" diye sordu.

Ah, şuradaki adam... Garson yakındaki boş masaya bakarak duraksadı ve omuz silkti. "Sanırım kahveyi beğenmedi," dedi ve uzaklaştı.

Pekâlâ, dedi Jane, kısık sesle. "Ben tedirgin olmaya başladım, çocuklar."

Moore hemen dosyalan kaldırdı ve büyük bir zarfa koydu.

Hemen gitmeliyiz, dedi.

Dışarı çıktılar ve kendilerini sıcak öğle üzeri güneşinin altında buldular. Otoparkta Moore'un arabasının yanında duraksadılar ve yakınlardaki araçlarla sokağı incelediler. İşte iki polis ve bir FBI ajanı buradayız, diye düşündü Jane, ama üçümüz de ürkmüş durumdayız.

Üçümüz de refleks olarak etrafı tarıyoruz.

Şimdi ne olacak? diye sordu Jane.

Boston Polis Teşkilatı açısından, bu dokunamayacağımız bir şey, dedi Moore. "Özellikle bu kayığı sallamamam emredildi."

Ya şu dosyalar? Jane, Moore'un elindeki zarfa baktı.

Aslında bunların elimde olmaması bile gerekiyor.

Eh, ben hâlâ hamilelik iznimdeyim. Kimse bana herhangi bir emir falan vermedi. Jane, zarfı Moore'un elinden aldı.

Jane, dedi Gabriel.

Jane, kendi Subaru'suna yöneldi. "Evde görüşürüz."

Jane direksiyona geçerken, Gabriel yolcu tarafındaki kapıyı açıp yanma oturdu. Nasıl bir şeyin içine girdiğini bilmiyorsun," dedi."

Sen biliyor musun?

O kadının ellerine ne yaptıklarını gördün. Karşımızda bu tür insanlar var.

Jane pencereden dışarı baktı ve Moore'un arabasına binip gidişini izledi. "Bittiğini sanıyordum," dedi, kısık sesle. "Tamam, hayatta kaldık, artık yaşantımıza devam edebiliriz diye düşünüyordum. Ama bitmedi!" Dönüp kocasına baktı. "Bütün bunların neden olduğunu bilmeliyim. Ne anlama geldiğini öğrenmeliyim."

Bırak araştırmayı ben yapayım. Ne bulabilirsem.

Ben ne yapacağım bu arada?

Sen hastaneden daha yeni çıktın.

Jane anahtarı takıp kontağı çevirdi ve motor çalışırken havalandırmadan sıcak hava dalgası yayıldı. "Ağır bir ameliyat geçirmedim," dedi. "Sadece doğum yaptım."

Bu da konunun dışında kalman için yeterli bir neden.

Ama beni rahatsız eden bu, Gabriel. Bu yüzden uyuyamıyorum! Jane arkasına yaslandı. "Bu yüzden kâbuslar bitmiyor."

Zaman alır.

Üzerinde düşünmeden edemiyorum. Jane yine otoparka baktı. "Daha fazla şey hatırlamaya başlıyorum."

Ne gibi şeyler?

Gürültü patırtı. Bağırışlar. Silah sesleri. Yüzüme saçılan kan...

Bana bahsettiğin rüya buydu.

Ve sürekli bu rüyayı görüyorum.

Gürültüler ve bağırışlar elbette olacaktı. Ve yüzünde kan vardı; Olena'nın kanı. Hatırladığın hiçbir şey şaşırtıcı değil.

Ama bir şey daha var. Sana daha önce bahsetmemiştim, çünkü hatırlamıyordum. Olena ölmeden önce bana bir şey söylemeye çalışıyordu.

Ne söylemeye çalışıyordu?

Jane, Gabriel'a baktı. "Bir isim söyledi. Mila. Dedi ki:

'Mila biliyor.'"

Bunun anlamı ne?

Bilmiyorum.

Gabriel bakışlarını aniden caddeye çevirdi. Yavaşça ilerleyen ve köşede dönüp gözden kaybolan bir arabayı bakışlarıyla izledi.

Eve gitsene sen, dedi.

Ya sen?

Ben de birazdan gelirim. Gabriel uzanıp karısını öptü.

Seni seviyorum, dedi ve arabadan indi.

Gabriel birkaç bölme ötede bıraktığı kendi arabasına yürürken, Jane onu seyretti. Durup anahtarlarını çıkarmak ister gibi elini cebine soktuğunu gördü. Omuzlarındaki gerginliği ve otoparka attığı tedirgin bakışları fark edecek kadar kocasını tanıyordu. Gabriel'ın sarsıldığını nadiren görürdü ve onun gergin olduğunu bildiğinde Jane endişelenirdi. Gabriel arabasını çalıştırdı ve önce Jane'in hareket etmesini bekledi.

Ancak Jane gittikten sonra o da otoparktan ayrıldı.

Birkaç blok karısını takip etti. Birinin beni izleyip izlemediğinden emin olmak istiyor, diye düşündü Jane.

Gabriel onun arkasından ayrıldıktan sonra bile, birinin kendisini takip etmesi için herhangi bir neden düşünememesine rağmen Jane tekrar tekrar dikiz aynasına bakmaktan kendini alamadı. Gerçekte ne biliyordu ki?

Moore'un veya cinayet masasındaki diğerlerinin bilmediği bir şey bilmiyordu. Sadece bir fısıltının anısı.

Mila. Mila da kim?

Omzunun üzerinden, arka koltuğa attığı Moore'un zarfına baktı. O fotoğrafları tekrar incelemek için sabırsızlandığını söyleyemezdi. Ama

dehşeti geride bırakmam gerek diye düşündü. Ashburn 'de neler olduğunu öğrenmeliyim.

25

Maura Isles dirseklerine kadar kan içindeydi.

Maura önündeki cesedin kamına uzanıp bağırsakları çıkararak bir leğene bırakırken, Gabriel ara odada durup camlı bölmeden izledi. Maura karın boşluğunu karıştırırken Gabriel onun yüzünde tiksintiden eser göremiyordu; sadece bir bilimcinin sıradan şeylerdeki detayları ararken yüzünde oluşabilecek sessiz konsantrasyon vardı. Sonunda leğeni Yoshima'ya verdi ve tekrar neşterine uzanırken Gabriel'ı fark etti.

Yirmi dakikaya kadar işim bitecek, dedi Maura.

İstersen gelebilirsin.

Gabriel galoş ve giysilerini korumak için bir önlük giyerek laboratuara girdi. Masadaki cesede bakmamaya çalışmasına rağmen, aldırmazlık edilemeyecek şekilde aralarında duruyordu. Kol ve bacakları iskelet hâlinde duran, derisi pelvis kemiklerinin üzerinden sarkan bir kadın cesediydi.

Anoreksiya nervoza geçmişi var. Dairesinde ölü bulundu, dedi Maura, Gabriel'ın söze dökmediği sorusunu cevaplayarak.

Çok genç.

Yirmi yedi. Ambulans görevlileri buzdolabında sadece bir demet yeşil salata ve bir diyet Pepsi olduğunu söylediler. Bolluklar diyarında açlıktan ölmüş. Maura retroperitoneal boşluğa uzandı. Bu arada Yoshima kafatası derisini kesmek için baş kısmına geçmişti. Her zamanki gibi neredeyse hiç konuşmadan çalışıyorlardı; birbirlerinin ihtiyaçlarını o kadar iyi biliyorlardı ki konuşmak gereksiz görünüyordu.

Bana bir şey mi söylemek istiyordun? dedi Gabriel.

Maura duraksadı. Elinde böbreklerden birini siyah bir jöle gibi tutuyordu. Yoshima'yla birbirlerine endişeli gözlerle baktılar. Yoshima aniden Stryker testeresini çalıştırırken, gürültü Maura'nın cevabını neredeyse gizledi.

Burada olmaz, dedi Maura, sakince. "Henüz değil."

Yoshima kafatasının tepesini açtı.

Maura beyni çıkarmak için eğilirken neşeli, normal bir sesle konuştu. "Eh, baba olmak nasıl bir şey bakalım?"

Bütün beklentilerimin ötesinde.

Regina'ya mı karar verdiniz?

Jane'in annesi bizi ikna etti.

Eh, bence güzel bir isim. Maura beyni formalin dolu bir kovaya bıraktı. "Saygın bir isim."

Jane onu Reggie olarak kısalttı bile.

Bunun o kadar da saygın olduğu söylenemez.

Maura eldivenlerini çıkarıp Yoshima'ya döndü. Yoshima başıyla onayladı. "Biraz temiz havaya ihtiyacım var,"

dedi Maura. "Ara verelim."

Önlüklerini çıkardılar ve Maura odadan yükleme alanına çıktı. Ancak binadan çıktıkları ve otoparka geldikleri zaman tekrar konuştu.

Tuhaf konuşmalar için özür dilerim, dedi. "Güvenlik ihlali var. Şu anda içeride rahat konuşamıyorum."

Ne oldu?

"Dün gece sabaha karşı saat üçte, Medford İtfaiye ve Kurtarma bir kaza yerinden bir ceset getirdi. Normalde dış yükleme kapılarını kilitli tutarız ve içeri girebilmek için gece bekçisini arayıp şifreyi sorarlar.

Kapıların açık olduğunu fark etmişler ve içeri girdiklerinde otopsi laboratuarınm ışıklarını açık bulmuşlar. Bunu bekçiye bildirince, güvenlik görevlileri binayı kontrol etmeye gelmiş. İçeri giren her kimse aceleyle çıkmış olmalı, çünkü ofisimdeki masamın çekmecelerinden biri hâlâ açıktı."

Ofisinde mi?

Maura başıyla onayladı. "Dr. Bristol'ın bilgisayarı da çalışıyordu. Geceleri çıkarken daima kapatır." Maura duraksadı. "Joseph Roke'un otopsi raporunun bulunduğu dosya açıktı."

Ofislerden alınan bir şey var mı?

Henüz belirleyemedik. Ama şimdi binanın içinde hassas şeyleri konuşmaktan çekiniyoruz. Biri ofislerimize girmiş. Laboratuarımıza da. Ve ne aradıklarını bilmiyoruz.

Maura'nın bunu telefonda konuşmak istememesine şaşmamak gerekirdi. Kolay etkilenmeyen Dr. Isles bile şimdi ürkmüştü.

Ben komplo teorilerine inanmam, dedi Maura. "Ama olanlara bir baksana. İki ceset de yasal yetkimizden çıkarıldı: Washington, balistik kanıtlara el koydu.

Burada kim, ne işler çeviriyor?"

Gabriel, sıcak havanın asfalttan su gibi parladığı otoparka baktı. "Çok yukarılara uzanıyor," dedi. "Öyle olmalı."

Yani onlara dokunamayız.

Gabriel, Maura'ya döndü. "Bunu denemeyeceğimiz anlamına gelmez."

Jane karanlıkta uyandığında, rüyasındaki fısıltılar hâlâ kulağındaydı. Olena'nın sesi yine ona sesleniyordu. Neden bana işkence edip duruyorsun? Bana ne istediğini söyle, Olena. Bana Mila 'nın kim olduğunu söyle.

Ama fısıltı kesilmişti ve şimdi duyduğu tek şey Gabriel'in nefesleriydi. Bir an sonra, kızının öfkeli çığlığı geldi.

Kocasını uykusunda bırakarak yataktan kalktı. Şimdi iyice uyanmıştı zaten ve rüyasının yankılan onu hâlâ rahatsız ediyordu.

Bebek battaniyesinden çıkmıştı ve annesini kavgaya davet eder gibi pembe yumruklarını sallıyordu. "Regina, Regina," dedi Jane, kızını beşiğinden kucağına alırken iç çekerek. Aniden, bu ismin dudaklarına ne kadar doğal geldiğini fark etti. Bu kız gerçekten de doğuştan kraliçeydi; Angela'nın başından beri bildiği şeye inatla direnmekten vazgeçmesi ve bunu anlaması zaman almıştı.

İtiraf etmekten hoşlanmıyordu ama Angela birçok konuda haklıydı. Bebek isimleri, mama kurtarıcılar, ihtiyaç duyduğunda yardım istemeler... Jane'in en çok zorlandığı da sonuncusuydu; ne yapması gerektiğini bilmediğini, yardıma ihtiyacı olduğunu itiraf etmek. Cinayet masasında çalışıyor, canavarları kovalıyor olabilirdi ama kucağındaki bu gürültücü şeyi yatıştırmak, bir nükleer başlıklı bombayı etkisiz hâle getirmek gibi bir şeydi.

Köşede bir peri büyükannenin, sihirli değneğini sallayarak Regina'nın ağlamalarını kesmeye hazır şekilde bekliyor olmasını umar gibi etrafına bakındı.

Burada peri büyükanneler falan yok. Sadece ben varım.

Regina sadece beş dakika sağ göğsünü, beş dakika da sol göğsünü emdi ve biberonu istediğini belli etti. Pekâlâ, demek annen bir inek olarak başarısız, diye düşündü Jane, Regina'yı mutfağa götürürken. Beni sürüden ayırıp vurun.

Regina biberonunu mutlu bir şekilde emerken, Jane mutfak sandalyesine oturdu ve kısa süreceğini bilse de sessizliğin tadını çıkardı. Kızının siyah saçlarına baktı. Tıpkı benim saçlarım gibi kıvırcık, diye düşündü.

Angela'nın bir gün kendisine öfkeyle söylediği bir sözü hatırladı: "Bir gün kendin gibi bir kızın olsun!" İşte, diye düşündü, bu gürültücü, sakinleştirilmesi zor kızla kalakaldım.

Mutfak saati sabahın üçünü gösteriyordu.

Jane, önceki gece Dedektif Moore'un bıraktığı dosyalara uzandı. Ashburn dosyalarının hepsini okumayı bitirmişti; yeni bir dosya açtı ve bunun Ashburn cinayetleriyle ilgili olmadığını gördü: Joseph Roke'un hastaneden birkaç blok ötede terk ettiği arabasıyla ilgili Boston Polis Teşkilatı dosyasıydı. Moore'un notlarını, aracın içini gösteren fotoğrafları, parmak izleriyle ilgili bir AFIS raporunu ve çeşitli tanık ifa delerini gördü. Kendisi o hastanede kapana kısılmışken, cinayet masasındaki meslektaşları boş oturmamıştı. Rehinecilerle ilgili bulabildikleri bütün bilgi parçalarını toplamışlardı. Hiç tek başıma kalmamışım, diye düşündü; arkadaşlarım orada benim için savaşıyormuş ve bunlar da kanıtı.

Tanık ifadelerinden birindeki dedektif imzasına baktı ve şaşkınlıkla güldü. Eski düşmanı Darren Crowe bile onu kurtarmak için canla başla çalışmıştı ama bunu neden yapmayacaktı ki? Jane'e bir şey olursa, başka kimi aşağılayıp hakaretlerini yağdırabilirdi?

Aracın içini gösteren fotoğraflara geçti. Yerdeki buruşturulmuş Butterfınger kâğıtlarını ve boş Red Bull kutularını gördü. Her psikopatın sakinleşmek için ihtiyaç duyacağı gibi bolca şeker ve kafein. Arka koltukta bir battaniye, kirli bir yastık ve haftalık magazin gazetesi Weekly Confidential'm bir sayısı duruyordu. Kapağında Melanie Griffith vardı. Joe'nun arka koltukta oturup bu gazeteyi okuduğunu, ünlülerin ve kötü kızların son haberlerini taradığını hayal etmeye çalıştı ama bunu pek göremiyordu. Hollywood'daki delilerin ne yaptığını gerçekten umursamış olabilir miydi? Belki de şımarık, yoz hayatlarına bakmak, Joe'nun kendi hayatını daha yaşanır hâle getiriyordu. Weekly Confidential, gergin zamanlarda zararsız bir dikkat dağıtıcıydı.

Elindeki dosyayı bir kenara bırakıp Ashbum cinayetleriyle ilgili dosyaya uzandı. Bir kez daha, katledilmiş kadınların fotoğraflarıyla karşı karşıyaydı. Ve bir kez daha Jane Doe beşin fotoğraflarında duraksadı. Aniden kana ve ölüme daha fazla bakamayacağını hissetti. iliklerine kadar ürpererek dosyayı kapadı. Regina uyuyordu.

Bebeği beşiğine geri götürdükten sonra kendi yatağına girdi ama Gabriel'ın vücudu yatağı ısıtmış olmasına rağmen ürpertisini bastıramadı. Uykuya çok ihtiyacı vardı ama kafasındaki kargaşadan kurtulamıyordu. Zihninde çok fazla görüntü birbirine geçiyordu. Uyuyamayacak kadar yorgun olmak ifadesinin anlamını ilk kez kavrıyordu.

İnsanların uykusuzluk yüzünden psikozlara girdiğini duymuştu; belki de o eşiği çoktan geçmişti ve bu yüzden kâbuslarla uğraşıyordu. Bu kâbuslardan kurtulmam gerek.

Gabriel'ın kolu onu sardı. "Jane?" "Selam," diye mırıldandı Jane. "Titriyorsun. Üşüdün mü?" "Biraz."

Gabriel onu kendi sıcaklığına çekerek daha sıkı sarıldı.

Regina uyandı mı? "Bir süre önce. Onu doyurdum." "Sıra bendeydi." "Uyanıktım zaten." "Neden?"

Jane cevap vermedi.

Yine kâbuslar, değil mi? dedi Gabriel.

"Sanki Olena benim peşimde. Beni rahat bırakmıyor. Lanet olasıca her gece beni uykumdan uyandırıyor."

Olena öldü, Jane.

O zaman bu onun hayaleti.

Sen hayaletlere inanmazsın.

İnanmazdım. Ama şimdi...

Fikrini mi değiştirdin?

Jane yan dönerek kocasına baktı ve gözlerinden parlayan hafif şehir ışıklarını gördü. Güzel Gabriel. Nasıl bu kadar şanslı olabilmişti? Bu adamı hak etmek için ne yapmıştı? Gabriel'in yüzüne dokundu ve parmaklarını hafif uzamış sakallarının üzerinde dolaştırdı. Altı aylık evlilikten sonra bile, bu adamla aynı yatağı paylaşıyor olmak onu şaşırtıyordu. "Sadece hayatımızın eski hâline dönmesini istiyorum," dedi Jane. "Bütün bunlar olmadan öncesine."

Gabriel onu kendine çekti ve Jane kocasının tenindeki sabun kokusunu ve sıcaklığı algıladı. Kocasının o eşsiz kokusu... "Biraz daha zaman ver," dedi Gabriel. "Belki de bu rüyalara ihtiyacın vardır. Hâlâ olanları hazmediyorsun. Travmayı atlatmaya çalışıyorsun." "Belki de bu konuda bir şey yapmam gerekiyor." "Ne gibi?"

Olena'nın yapmamı istediği şeyi.

Gabriel iç çekti. "Yine hayaletlerden söz ediyorsun."

Benimle konuştu. O kısmını hayal etmedim. Bir rüya değil, bulanık bir anı ama gerçekten olan bir şey. Jane sırtüstü döndü ve gölgelere baktı. "'Mila biliyor.'

Söylediği buydu. Hatırladığım bu." "Mila neyi biliyor?"

Jane, Gabriel'a baktı. "Sanırım Ashburn'de olanlardan söz ediyordu."

26

Washington Reagan uçağına bindiklerinde göğüsleri şişmişti ve ağrıyordu; vücudu ancak bir bebeğin emişinin verebileceği rahatlığı arıyordu. Ama Regina yanında değildi; kızı, günü Angela'nın becerikli ellerinde geçiriyordu ve o anda muhtemelen ne yaptığını kesinlikle bilen biri tarafından keyifle bakılıyordu. Bebeğim daha iki haftalık ve daha şimdiden onu bırakıyorum, diye düşündü Jane, uçağın penceresinden dışarı bakarken. Ne kötü bir anneyim! Ama tırmanan uçaklarının altında Boston gerilerde kalırken hissettiği şey suçluluk duygusu değil, anneliğin ağırlığından, uykusuz gecelerden ve saatler boyunca bir aşağı bir yukarı yürümekten kurtuluşun verdiği ani bir hafiflikti. Benim neyim var? diye düşündü. Neden çocuğumdan uzaklaştığım için bu kadar rahatlıyorum?

Kötü anne!

Gabriel'in eli onun elini kavradı. "Her şey yolunda mı?"

Evet.

Endişelenme. Annen ona iyi bakacaktır.

Jane başıyla onayladı ve pencereden bakmaya devam etti.

Çocuğunun evden çıkıp kötü adamları kovalamak için sabırsızlanan kötü bir annesi olduğunu kocasına nasıl söyleyebilirdi? Televizyonda polislerle ilgili bir şey izlediğinde canı acıyacak kadar işini özlediğini?

Birkaç sıra arkalarında bir bebek ağlamaya başladı ve Jane'in sütle şişmiş göğüsleri zonkladı. Regina 'yı geride bıraktığım için, diye düşündü, vücudum beni cezalandırıyor.

Uçaktan indikten sonra yaptığı ilk şey, kadınlar tuvaletine girmek oldu. Orada bir klozetin üzerine oturarak tuvalet kağıtlarına sütünü sağdı ve sağıldıklarında ineklerin de aynı şekilde rahatlayıp rahatlamadıklarını merak etti.

Geri döndüğünde Gabriel'ı havaalanının gazete bayiinin önünde kendisini beklerken buldu. "Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Gabriel.

Möö!

Leesburg Dedektifi Eddie Wardlaw onları gördüğüne pek de sevinmişe benzemiyordu. Kırklı yaşlarda, ekşi yüzlü, dudakları denediğinde bile gözleri gülümsemeyen bir adamdı. Jane adamın yorgun mu, yoksa

ziyaretlerinden rahatsız mı olduğuna karar veremedi. Tokalaşmadan önce kimliklerini görmek istedi ve her birini hakaret denebilecek bir süreyle inceledi; sanki sahte olduklarından eminmiş gibi bakıyordu. Ancak ondan sonra istemeyerek ellerini sıktı ve onları resepsiyon masasının arkasına aldı.

Bu sabah Dedektif Moore'la konuştum, dedi, koridorda kasıtlı bir tempoyla ilerlerken.

Sizi görmek için buraya geldiğimizi ona söyledik, dedi Jane.

İkinizin güvenilir olduğunuzu söyledi. Wardlaw, elini cebine sokarak bir anahtar takımı çıkardı ve duraksayarak onlara baktı. "İkinizin geçmişinizle ilgili bilgi edinmeliydim; bu yüzden biraz araştırdım. Neler olup bittiğini anladığınız dan eminim."

Aslında anlamıyoruz, dedi Jane. "Bütün bu işi kendi başımıza çözmeye çalışıyoruz."

Öyle mi? Wardlaw homurdandı. "Kulübe hoş geldiniz."

Kapıyı açtı ve onları küçük bir toplantı odasına soktu.

Masanın üzerinde dava numarası verilmiş ve içine bir yığın dosya yerleştirilmiş bir mukavva kutu duruyordu.

Wardlaw dosyalan işaret etti. "Ne kadar çok olduğunu görebilirsiniz. Hepsini kopyalayamadım. Moore'a sadece paylaşmakta sakınca görmeyeceğim kadarını gönderdim. Bu iş başından beri çapraşık ve bu dosyaları kimin gördüğünden kesinlikle emin olmalıydım."

Bakın, referanslarımı yine kontrol etmek ister misiniz?

diye sordu Jane. "Birimimden istediğiniz herkesle konuşabilir siniz. Hepsi sicilimi bilir."

Siz değil, Dedektif. Polislerle bir sorunum yok. Ama Büro'dan olanlar... Wardlaw, Gabriel'a baktı. "Biraz temkinli olmak zorundayım. Özellikle de şimdiye kadar olanlar düşünülürse."

Gabriel anında takınabildiği soğuk bakışlarla karşılık verdi. Aynı bakışlar, ilk tanıştıklarında Jane'i kol boyu mesafede tutmaya yetiyordu. "Benimle ilgili endişeleriniz varsa, Dedektif, bunu daha ileri gitmeden önce, şimdi konuşalım."

Siz neden buradasınız, Ajan Dean? Sizler elimizdeki her şeyi taradınız bile zaten.

FBI bu olaya mı karıştı? diye sordu Jane.

Wardlaw ona döndü. "Her şeyin kopyasını istediler. O kutudaki her kâğıt parçasının. Adli laboratuarımıza güvenmedikleri için fiziksel kanıtları

incelemek amacıyla kendi teknisyenlerini getirdiler. Federaller hepsini gördü." Tekrar Gabriel'a döndü. "Yani davayla ilgili sorularınız varsa, gidip Büro'daki kendi arkadaşlarınızla konuşsanıza."

İnanın bana, Ajan Dean'e kefil olabilirim, dedi Jane.

Onunla evliyim.

Evet, Moore bunu bana söyledi. Wardlaw güldü ve başını iki yana salladı. "Bir federal ajan ve bir polis. Bana sorarsanız bu kedilerin köpeklerle evlenmesi gibi bir şey." Kutuya uzandı. "Pekâlâ, istediğiniz şey bu.

Soruşturma kontrol dosyalan. Olay raporları." Dosyaları tek tek alıp masaya vurarak bırakmaya başladı.

"Laboratuar ve otopsi raporlan. Kurban. fotoğrafları.

Günlük kayıtlar. Gazete kupürleri ve basın açıklamaları... Aniden bir şeyi hatırlamış gibi duraksadı. "Yararlı bulabileceğiniz bir şey daha var," dedi ve kapıya döndü. "Hemen getiririm."

Biraz sonra elinde bir videokasetle geri döndü. "Bunu masamda kilitli tutuyorum," dedi. "Bütün federaller kutuları karıştırırken, bu video görüntülerini güvenli bir yerde saklamam gerektiğini düşündüm." Bir dolaba yürüyüp, tekerlekli sehpa üzerine yerleştirilmiş bir televizyonla videokaset oynatıcı çıkardı. "Washington'a bu kadar yakınken, arada bir politik komplikasyonları olan davalarla karşılaşabiliyoruz," dedi, kabloyu takarken.

Bilirsiniz, kötü davranan seçilmiş yetkililer. Birkaç yıl önce bir senatörün karısı Mercedes'i yol dışına yuvarlandığında öldü. Sorun şuydu ki; arabayı kullanan adam kocası değildi. Daha da kötüsü, adam Rus büyükelçiliğinde çalışıyordu. FBI'ın o olayda ne kadar çabuk müdahale ettiğini görmeliydiniz. Televizyonu açtı ve doğrulup onlara baktı. "Bu davada bir tür dejâvu duygusu yaşıyorum."

Politik uzanımları olduğunu mu düşünüyorsunuz? diye sordu Gabriel.

"Sarayın sahibinin kim olduğunu bilmek ister misiniz?

Bulmamız haftalarımızı aldı."

Ballentree'nin bir alt firması.

"İşte politik uzanım da bu. Washington'da bir Goliath' tan söz ediyoruz. Beyaz Saray'ın kankası. Ülkenin en büyük savunma taşeronu. O gün neyin içine girdiğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Vurulmuş beş kadının cesedini bulmak zaten yeterince kötüydü. Buna politikayı, FBI müdahalesini de ekleyin, lanet olasıca erken emekliliğimi isteyebilirim."

Wardlaw kaseti yerleştirdi, uzaktan kumandayı aldı ve oynatma tuşuna bastı.

Televizyon ekranında karla kaplı ağaçlar belirdi. Güneşli bir gündü ve güneş ışığı buzların üzerinden parlıyordu.

911 aramayı sabah onda almış, dedi Wardlaw. "Kimliğini belirtmek istemeyen bir erkek sesi. Deerfield Road'daki bir evde bir olay olduğunu ve polisin kontrol etmesi gerektiğini bildirmiş. Deerfield Road'da çok fazla ev yoktur, bu yüzden devriye arabasının söz konusu evi bulması uzun sürmemiş."

Arama nereden yapılmış?

Ashburn'ün yaklaşık otuz beş mil dışındaki bir ankesörlü telefondan. Telefonun üzerinde işe yarar parmak izleri bulamadık. Arayan kişinin kimliği saptanamadı.

Televizyon ekranında park hâlindeki yarım düzine araç göründü. Arka tarafta erkek sesleri duyuluyordu ve kameramanın sesi anlatmaya başladı: "Tarih Dört Ocak, saat sabah on bir otuz beş. Adres dokuz numara, Deerfield Road, Ashburn, Virginia. Buradaki yetkililer Dedektif Ed Wardlaw ve ben Dedektif Byron McMahon..."

Kamerayı ortağım kullanıyordu, dedi Wardlaw. "Evin önündeki araba yolunu görüyorsunuz. Görebileceğiniz gibi etraf ağaçlarla çevrili. Yakınlarda hiç komşu yok."

Kamera yavaşça pan yaparak bekleme hâlindeki iki ambulansı geçti. Ambulans görevlileri birbirlerine sokulmuş hâlde duruyor, nefesleri duman hâlinde havaya yayılıyordu. Lens yavaşça dönmeye devam ederek, sonunda evin üzerinde duraksadı. İki katlı bir tuğla evdi ama bir zamanlar görkemli olmasına rağmen ihmal edildiği belliydi. Panjurlarındaki ve pencere pervazlarındaki beyaz boyalar dökülmüştü. Veranda tırabzanlarından biri yana yatmıştı. Pencereler demir parmaklıklıydı ve bu, sakin bir kırsal yoldaki bir eve değil, şehir içinde bir apartman dairesine uygun düşecek bir mimari özellikti.

Kamera, konuklarını asık suratla bekleyen bir ev sahibi gibi ön basamaklarda durmuş olan Dedektif Wardlaw'a odaklandı. Dedektif McMahon galoş giymek için eğildiğinde objektif yeri gösterdi. Sonra bir kez daha ön kapıya yöneldi. Wardlaw'un peşinden eve girdi.

İlk görüntü, kanla kaplı merdivendi. Jane ne beklemesi gerektiğini zaten biliyordu; suç mahalli fotoğraflarını görmüştü ve ölen her kadını biliyordu.

Ama kamera basamaklara odaklanırken, Jane kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Kamera, yüzükoyun hâlde merdivende yatan ilk kurbanı gösterdi. "Bu iki kez vurulmuş," dedi Wardlaw. "Tıp uzmanları ilk merminin, muhtemelen kurban merdivenden aşağı kaçmaya çalışırken sırtına saplandığını söyledi.

Ana toplardamarı delerek karnından çıkmış. Kaybettiği kan miktarına bakılırsa, ikinci mermi başına sıkılmadan önce beşon dakika hayatta kalmış. Bana kalırsa, saldırgan ona bir kez ateş ettikten sonra diğer kadınların peşinden gitmiş. Tekrar merdivene döndüğünde bunun hâlâ hayatta olduğunu fark etmiş. İkinci bir mermiyle işini bitirmiş."

Wardlaw, Jane'e baktı. "Dikkatli biriymiş."

Bütün bu kan, diye mırıldandı Jane. "Çok fazla kanıt olmalıydı."

Hem üst katta hem de alt katta. Alt katta görüntü kafa karıştırıcıydı. İki büyük ayak izi gördük ve bundan iki saldırgan olduğu sonucuna vardık. Ama başka izler de vardı. Mutfağa yönelen daha küçük izler.

Kanun adamları mı?

Hayır. İlk devriye oraya ulaştığında, olayın üzerinden en azından altı saat geçmişti. Mutfak zeminindeki kan bir hayli kurumuştu. Gördüğümüz küçük izler kan henüz ıslakken bırakılmış.

Kimin izleri?

Wardlaw, Jane'e baktı. "Hâlâ bilmiyoruz."

Kamera üst kata yöneldi ve basamaklarda hışırdayan kâğıt galoş seslerini duydular. Üst kattaki koridorda kamera sola döndü ve kapıya baktı. Yatak odasında altı yatak vardı ve yerde giysiler, kirli tabaklar ve büyük bir patates cipsi ambalajı vardı. Kamera odayı taradı ve iki numaralı kurbanın öldüğü yere odaklandı.

Görünüşe bakılırsa bunun hiç kaçma şansı olmamış, dedi Wardlaw. "Yatakta kalmış ve kafasına bir kurşun sıkılmış."

Kamera yine hareket etti ve dönerek bir dolaba odaklandı.

Objektif aralık kapıdan içeride birbirine sokulmuş iki kurbanı gösterdi. Görüntüden kaçmaya çalışır gibi, dolabın en arkasına girmişlerdi. Ama kapıyı açan saldırganın gözlerinin önündeydiler ve silahını eğilmiş başına doğrultmuştu.

Her birine bir mermi, dedi Wardlaw. "Bu adamlar hızlı, isabetli ve yöntemsel hareket etmiş. Her kapı açılmış, her dolap taranmış. Evde gizlenecek yer yokmuş. Bu kurbanların hiç şansı olmamış."

Uzaktan kumandaya uzandı ve ileri »ardı. Görüntüler dans etti ve yatak odalarını dolaşarak bir merdivenden yukarı, bir tavan kapağından tavan arasına çıktı. Sonra çabucak geri çekilerek koridordan aşağı yöneldi. Wardlaw oynatma tuşuna bastı. Akış yine yavaşladı ve kamera yürüme hızında bir yemek odasından geçerek mutfağa girdi.

İşte, dedi Wardlaw, sakince. Görüntüyü dondurdu. "Son kurban. Çok kötü bir gece geçirmiş."

Kadın oturduğu sandalyeye bir kabloyla bağlanmıştı. Mermi sağ kaşının hemen üzerinden girmiş ve darbe başını arkaya savurmuştu. Gözleri yukarı bakar halde ölmüştü ve yüzündeki bütün renk çekilmişti. Kollan önündeki masaya uzanmıştı.

Kanlı çekiç, ezilmiş ellerinin yanındı duruyordu.

Ondan bir şey istedikleri açık, dedi Wardlaw. "Ve bu kadın istediklerini verememiş ya da vermemiş." O anda üçünün de hayal ettiği vahşetin etkisiyle bakan gözlerini Jane'e çevirdi. Çekicin tekrar tekrar inişi ve her seferinde kemiklerle eklemleri ezişi. Ölü kadınlarla dolu evde yankılanan çığlıklar.

Oynatma tuşuna bastı ve görüntü kanlı masayı geride bırakarak devam etti. Kamera onları alt kattaki bir yatak oda sına, oradan çökmüş bir kanepe ve yeşil bir halıyla döşeli oturma odasına götürürken üçü de sessizce izledi.

Sonunda antreye, başladıkları merdiven dibine geri döndüler.

Bulduklarımız bunlar, dedi Wardlaw. "Beş kadın kurban.

Hepsi isimsiz. İki farklı silah kullanılmış. Birlikte çalışan en az iki katil olduğunu düşünüyoruz."

Ve o evde avlarının saklanabileceği bir yer yoktu, diye düşündü Jane. Dolapta saklanan iki kurbanı, ayak sesleri dolaba yaklaşırken nefeslerinin iniltilere dönüşmesini ve birbirlerine dolanan kollarını düşündü.

Oraya girmişler ve beş kadını idam etmişler, dedi Gabriel. "Sonuncusuyla mutfakta belki yarım saat kalmış ve çekiçle ellerini ezmişler. Ve bu katiller hakkında hiçbir şey bulamadınız mı? Hiçbir kanıt, hiçbir parmak izi yok mu?"

"Ah, o evde milyonlarca parmak izi bulduk. Hepsi isimsiz.

Ama saldırganlar parmak izi bıraktıysa bile, kayıtlarda çıkmadı. Wardlaw uzaktan kumandaya uzandı ve durdurma tuşuna bastı."

Durun, dedi Gabriel, televizyona bakarak.

Ne?

Geri sarın.

Ne kadar?

On saniye kadar.

Wardlaw kaşlarını çatarak ona bakarken, Gabriel'ın dikkatini çekenin ne olduğunu anlayamadığı açıktı.

Uzaktan kumandayı Gabriel'a verdi. "Buyurun."

Gabriel geri sardı, sonra tekrar oynatma tuşuna bastı.

Kamera oturma odasına geriledi ve kanepeyle halıyı tekrar gösterdi. Sonra antreye geçti ve aniden ön kapıya döndü.

Dışarıda buzlu ağaç dalları arasından güneş ışığı parlıyordu. İki adam bahçede durmuş konuşuyordu. Biri eve doğru döndü.

Gabriel durdurma tuşuna bastı ve adamı durduğu yerde yüzü kapıya dönük hâlde dondurdu. "Bu John Barsanti," dedi.

Onu tanıyor musunuz? diye sordu Wardlaw.

Boston'a da geldi, dedi Gabriel.

Evet, şey... her yerde ortaya çıkıyor, değil mi? Biz eve ulaştıktan yaklaşık bir saat sonra Barsanti ve adamları geldi. Gösterimize dalmaya çalıştılar ve ön verandada bir çekişme yaşadık. Sonunda Adalet Bakanlığı bizi arayarak işbirliği yapmamızı istedi.

FBI bu davanın kokusunu nasıl bu kadar çabuk alabildi? diye sordu Jane.

Bu soruya iyi bir cevap alamadık. Wardlaw video oynatıcıya yaklaştı, kaseti çıkardı ve Jane'e döndü.

"Karşı karşıya olduğumuz şey bu. Beş ölü kadın ve hiçbirinin dosyalar da parmak izi yok. Kimse kaybolduklarını bildirmemiş. Hepsi Jane Doe."

Belgelenmemiş yabancılar, dedi Gabriel.

Wardlaw başıyla onayladı. "Benim tahminim, Doğu Avrupalılar. Alt kattaki yatak odasında birkaç Rusça gazete bulduk. Moskova'yı gösteren fotoğraflarla dolu bir ayakkabı kutusu. O evde bulduğumuz diğer şeyler de düşünülürse, meslekleriyle ilgili tahminde bulunmak zor değil. Kilerde bol miktarda penisilin vardı. Doğum kontrol hapları. Prezervatif dolu bir kutu." Otopsi raporlarının bulunduğu dosyayı aldı ve Gabriel'a verdi. "DNA analizlerini kontrol edin."

Gabriel hemen laboratuar sonuçlarını açtı. "Çok sayıda cinsel eş," dedi.

Wardlaw başıyla onayladı. "Hepsini birleştirin. Aynı çatı altında yaşayan bir grup genç ve güzel kadın. Farklı erkeklerle birlikte oluyorlar. Evin manastır olmadığını söylemek zor değil."

27

O yol, meşeler, çamlar ve ceviz ağaçlarıyla kesiliyordu.

Yaprakların arasından ince güneş ışınları süzülüyordu.

Ağaçların arasında çok az ışık vardı ve çalılıklarla dolu yeşil gölgeliklerde sürgünler boy vermeye çalışıyordu.

O gece komşuların bir şey duymamasına şaşmamak gerek, dedi Jane, yoğun ağaçlara bakarak. "Komşuları görmüyorum bile."

Sanırım ileride, şu ağaçları geçince olmalı.

Otuz metre daha gittiler ve yol aniden genişlediğinde araba öğle üzeri güneşine fırladı. îki katlı ev önlerine dikiliverdi. Şimdi iyice bakımsız olmasına rağmen, evin gerçekten kaliteli olduğu belliydi: Kırmızı tuğladan duvarları ve geniş bir verandası vardı. Ama bu evde insanın içini ısıtan hiçbir şey yoktu. Pencerelerdeki demir parmaklıklar veya direkler deki GİRİLMEZ tabelalarının yarattığı etki açıktı. Çakıllı araba yolunda yabani otlar dize kadar yükselmişti ve ormanın evi yutması için zemin hazırlar gibiydi. Wardlaw onlara, iki ay önce taşeronun aletleri kazayla küçük bir yangın başlatarak üst kattaki yatak odasını kavurduğunda, son tadilat girişiminin aniden sona erdiğini söylemişti. Alevler bir pencere pervazında siyah izler bırakmıştı ve kırık cam parçalan hâlâ görünüyordu.

Belki de yangın bir uyarıydı, diye düşündü Jane. Bu ev kesinlikle dostça görünmüyor.

Gabriel'la kiralık arabadan indiler. Yolculuk sırasında klima açıktı ve sıcak onu hazırlıksız yakalamıştı. Araba yolunda duraksadığında yüzü aniden terle doldu ve nefes almakta zorlandı. Sivrisinek falan görememesine rağmen, yakınında dolaşırken vızıltılarını duyabiliyordu ve yanağına vurduğunda elinde taze kan kaldığını gördü.

Duyduğu tek şey böceklerin uğultusuydu. Trafik gürültüsü ve hatta kuş cıvıltısı bile yoktu; ağaçlar bile hareketsizdi. Sıcaktan kaçmak değil ama bu yerden bir an önce gitmek yönünde bir dürtüyle ensesi ürperdi. Arabaya binip kapıları kilitlemek ve buradan kaçmak istiyordu.

İçeri girmeyi kesinlikle istemiyordu.

Eh, bakalım Wardlaw'un anahtarı hâlâ iş görüyor mu?

dedi Gabriel, verandaya doğru yürümeye başlarken.

Jane isteksizce peşinden gitti ve tahtaların arasından otların fırladığı gıcırtılı basamaklan tırmandı.

Wardlaw'un video kayıtlan çekildiğinde kıştı ve araba yolunda hiç bitki yoktu. Şimdi tırabzanlara sarmaşıklar tırmanmıştı ve polenler verandayı san kar taneleri gibi kaplamıştı.

Gabriel kapıda duraksadı ve bir zamanlar ön girişi kapatan kilit menteşesine kaşlarını çatarak baktı. "Bu uzun süredir buradaymış," dedi, pası işaret ederek.

Pencerelerde parmaklıklar. Kapıda asma kilit. Davetsiz misafirleri dışarıda tutmak için değil, diye düşündü Jane. Bu kilit, insanları içeride tutmak içindi.

Gabriel anahtarı kilide soktu ve kapıyı itti. Kapı gıcırdayarak açıldı ve eski duman kokusu dışarı yayıldı.

Bu, taşeronun çıkardığı yangının etkisiydi. Bir evi temizleyebilirdiniz, duvarları yeniden boyayabilirdiniz, perdeleri, halıları ve mobilyaları değiştirebilirdiniz ama yangın kokusu gitmezdi. Gabriel içeri girdi.

Bir an duraksadıktan sonra Jane de girdi. Çıplak zemin tahtalarını görünce şaşırdı; videoda çirkin yeşil bir halı görmüşlerdi ama temizlik sırasında kaldırılmış olmalıydı. Merdivenin tırabzanlarında güzel oymalar vardı ve oturma odasının üç metrelik tavanına korniş yağmurluğu işlenmişti; bunlar kasetteki görüntüleri izlerken fark edilmeyen detaylardı. Su sızıntıları tavanı karanlık bulutlar gibi sarmıştı.

Burayı kim inşa ettirdiyse, parası varmış, dedi Gabriel.

Bir pencereye yaklaştı ve parmaklıkların arasından ağaçlara baktı. Öğle üzeri yerini akşama bırakıyordu; havanın kararmasına bir saatten fazla vardı. "İlk yapıldığında güzel bir ev olduğu belli," dedi Jane. Ama bu uzun zaman önceydi; eski püskü halılardan ve demir parmaklıklardan önce; Kan lekelerinden önce.

Mobilyasız oturma odasına girdiler. Çiçekli duvar kâğıtları geçen yılların eskiliğini yansıtıyordu; köşeleri soyulmuş, desenleri bulanıklaşmış, on yıllar boyunca içilen sigaraların dumanı yüzünden sararmıştı.

Yemek odasına geçtiler ve mutfakta durdular. Masa ve sandalyeler götürülmüştü; gördükleri tek şey zemindeki eski linolyumdu. Parmaklıklı pencereden güneş ışığı süzülüyordu. O kadının öldüğü yer, diye düşündü Jane. Bu odanın ortasında otururken vücudu bir sandalyeye bağlanmış ve parmakları çekiçle ezilmişti. Jane şimdi boş bir mutfağa bakıyor olmasına

rağmen, kasette izlediği görüntüler zihninde canlanıyordu. Toz zerreleri arasında gözünün önünde beliren görüntüler.

Yukarı çıkalım, dedi Gabriel.

Mutfaktan çıktılar ve merdivenin dibinde duraksadılar.

{kinci katın sahanlığına bakarken düşündü: İçlerinden biri bu basamaklarda ölmüştü. Kumral saçlı kadın. Jane oymalı meşe tırabzanı tuttu ve parmak uçlarında kendi nabızlarını hissetti. Üst kata çıkmak istemiyordu. Ama o ses yine kulağına fısıldıyordu.

Mila biliyor.

Yukarıda görmem gereken bir şey var, diye düşündü. Sesin beni yönlendirdiği bir şey.

Gabriel merdiveni tırmandı. Jane daha yavaş adımlarla onu takip ederken bakışlarını basamaklardan kaldırmıyor, elini tırabzandan çekmiyordu. Aniden durdu ve daha açık renk görünen bir bölüme baktı. Yakın zamanda zımparalanmış yüzeye dokunmak için eğilirken, ensesindeki tüylerin dikildiğini hissetti. Pencerelerin karartılması, bu merdivene luminol sıkılması ve bu ahşabın dokusu kesinlikle hayaletimsi bir yeşil ışık kazandırırdı.

Temizlikçiler en kötü kısmını zımparalamıştı ama kurbanın kanının yayıldığı yerde kanıtlar hâlâ görünüyordu. Tam burada, bu basamaklarda, Jane'in dokunduğu yerde ölmüştü.

Gabriel ikinci kata çıkmıştı ve odaları dolaşıyordu.

Jane de ikinci kata çıktı. Burada duman kokusu daha yoğundu. Koridorda yeşil duvar kâğıtları vardı ve zemin koyu renk meşedendi. Kapılar aralık duruyor, koridora ince ışık huzmeleri süzülüyordu. Sağındaki ilk kapıdan girdi ve kendini, duvarlarında bir zamanlar asılı duran resimlerin bıraktığı daha açık renk kareler görülen boş bir odada buldu. Herhangi bir boş evin herhangi bir boş odası olabilirdi. Pencereye yaklaşıp kaldırdı. Demir parmaklıklar sağlam bir şekilde yerindeydi. Yangında kimse kaçamazdı. Dışarı tırmanılsa bile, dört buçuk metre aşağıda çıplak çakıl taşlan vardı ve düşüşü yumuşatacak çalılıklar görünmüyordu.

Jane! diye seslendi Gabriel.

Jane sesi izleyerek koridordan diğer bir odaya geçti.

Gabriel açık bir dolaba bakıyordu. "İşte," dedi, sakince.

Jane ona yaklaştı ve eğilip zımparalanmış ahşap zemine dokundu. Kasetteki başka bir görüntünün zihninde belirmesine engel olamadı. İnce

kollarını âşıklar gibi birbirine dolamış iki kadın. Buraya nasıl sığmışlardı?

Dolap büyük değildi ve korkunun kokusu karanlığı daha da sevimsiz hâle getirmiş olmalıydı.

Aniden ayağa kalktı. Oda fazla sıcak, fazla havasızdı; çömelmekten uyuşmuş bacaklarla koridora çıktı. Burası bir korku evi, diye düşündü. Yeterince dikkatli dinlersem çığlıkların yankılarını duyabilirim.

Koridorun ucunda son bir oda vardı; taşeronun ateşe verdiği oda. Bu odadan gelen çok daha güçlü duman kokusundan midesi bulanarak eşikte durdu. Kırılmış iki pencere tahtalarla kaplanmıştı ve gün ışığını sızdırmıyordu. Cebinden el fenerini çıkararak odaya tuttu. Alevler duvarları ve tavanı kavurmuş, zemin döşemelerine kadar yutmuştu. Fenerin ışığım odanın içinde gezdirdi ve kapısız bir dolap gördü. Işıkla taramaya devam ederken, dolabın arka tarafında elips biçiminde bir şey parlayıp silindi. Kaşlarını çatarak ışığı tekrar oraya tuttu. Yine oradaydı; arka duvarda hafifçe parlayan elips biçiminde bir şey. Yakından bakmak için dolaba yaklaştı. İçinden parmak geçecek büyüklükte bir açıklık gördü. Yusyuvarlak ve pürüzsüzdü. Biri dolapla yatak odası araşma bir delik açmıştı.

Başının üzerinde kirişler gıcırdadı. İrkilerek tavana bakarken, yukarıdan gelen ayak seslerini duydu. Gabriel tavan arasındaydı.

Koridora geri döndü. Güneş ışığı hızla azalıyor, evi gri tonlarına boyuyordu. "Hey!" diye seslendi. "Yukarıya açılan kapak nerede?"

İkinci yatak odasına bak. Jane merdiveni gördü ve hemen tırmandı. Başını yukarıdaki açıklığa uzattığında, Gabriel'in el fenerinin ışığını gördü. "Yukarıda bir şey var mı?" diye sordu Jane. "Ölü bir sincap." "Yani ilginç bir şey var mı?" "Hiçbir şey yok."

Jane tavan arasına tırmandı ve başını neredeyse alçak bir kirişe vuruyordu. Gabriel çömelmek zorunda kalmış, uzun bacaklarıyla yengeç gibi yürüyor ve fenerin ışığıyla en kuytu köşelere bakıyordu.

Şuradaki köşeden uzak dur, diye uyardı Gabriel.

Tahtalar kararmış. Zeminin sağlam olduğunu sanmıyorum.

Jane, tek bir pencerenin günün son ışıklarını içeri aldığı karşı duvara yöneldi. Bu pencerede parmaklık yoktu; gerek yoktu. Pencereyi kaldırıp başını dışarıdaki dar çıkıntıya uzattı ve zeminin ne kadar uzak olduğunu gördü. Buradan kaçmaya çalışmak, intihar etmek olurdu.

Pencereyi kapadı ve kıpırdamadan durarak ağaçlara baktı.

Ağaçların arasında ateş böceği gibi ışık noktalan görünüyordu. "Gabriel."

Güzel. Bir sincap leşi daha.

Dışarıda biri var.

Ne?

Ağaçların arasında.

Gabriel, kansının yanına geldi ve çökmeye başlayan karanlığa doğru baktı. "Nerede?" "Biraz önce gördüm."

Belki de geçen bir arabadır. Gabriel pencereye arkasını dönerek mırıldandı. "Lanet olsun. Pilim bitiyor." El fenerini birkaç kez eline vurdu. Işık bir an canlandı, sonra tekrar zayıflamaya başladı.

Jane hâlâ pencereden dışarı, üzerlerine geliyor gibi görünen ormana bakıyordu. Sırtının ürperdiğini hissederek kocasına döndü. "Gitmek istiyorum."

Evden çıkmadan önce pilleri değiştirmeliydim... "Hemen.

Lütfen."

Gabriel aniden Jane'in sesindeki telaşı fark etti. "Sorun nedir?"

Geçen bir araba olduğunu sanmıyorum.

Gabriel yine pencereye döndü ve hiç kıpırdamadan durdu.

Jane'i sarsan, kendi kalp atışlarıyla daha da vurgulanan sessizlikti. "Pekâlâ," dedi Gabriel, sakince. "Gidelim."

Merdivenden indiler ve koridora çıkıp dolabında hâlâ kan olan yatak odasının önünden geçtiler. Zımparalanmış tahtaların hâlâ dehşeti anlattığı alt kata geldiler. Bu evde beş kadın ölmüştü ve kimse çığlıklarını duymamıştı bile.

Bizimkini de kimse duymaz, diye düşündü Jane. Ön kapıdan verandaya çıktılar.

Aniden ışığa çıkınca gözleri kamaştı ve oldukları yerde donup kaldılar. Jane ışığı kesmek için elini kaldırdı.

Çakıl taşlı yoldan yaklaşan ayak seslerini duydu ve gözlerini kısarak baktığında üç karanlık siluet gördü.

Gabriel hızlı bir hareketle onun önüne geçti. "Olduğunuz yerde kaim!" diye emretti ses. "Konuştuğum kişiyi görebilir miyim?" dedi Gabriel. "Kendinizi tanıtın."

Önce el fenerini indir. "Kimlikleriniz."

Tamam, tamam. Elimi cebime sokuyorum, dedi Gabriel, sakince. Mantıklı bir şekilde. "Silahlı değilim; karım da değil." Yavaşça cüzdanını

çıkarıp uzattı. Cüzdan elinden alındı. "Adım Gabriel Dean. Bu da eşim Jane."

Dedektif Jane Rizzoli, diye düzeltti Jane. "Boston Polis Teşkilatı." El fenerinin ışığı aniden yüzüne dönünce gözlerini kırpıştırdı. Bu adamları görememesine rağmen, kendisini dikkatle incelediklerinin farkındaydı.

Giderek artan öfkesi, korkusunu geride bırakıyordu.

Boston Polisi'nin burada ne işi var? diye sordu adam.

Asıl sizin burada ne işiniz var? diye karşılık verdi Jane.

Bir cevap beklemiyordu ve almadı da. Adam Gabriel'ın cüzdanını iade etti ve el fenerinin ışığını, kiralık arabalarının yanına park etmiş başka bir arabaya doğrulttu. "Binin. Bizimle geleceksiniz."

Neden? dedi Gabriel.

Kimliklerinizi doğrulamamız gerek.

Boston'a dönmek için yetişmemiz gereken bir uçağımız var, dedi Jane. "İptal edin."

28

Jane sorgu odasında tek başına oturuyor, aynadaki kendi yansımasına bakarak düşünüyordu: Bu tek yönlü aynanın yanlış tarafında olmak çok kötü. Bir saattir buradaydı ve sık sık ayağa kalkıp, sanki kendi kendine açılabilirmiş gibi kilitli kapıyı kontrol ediyordu. Elbette ki onu Gabriel'dan ayırmışlardı. Bu iş böyle yapılırdı; kendisi de sorgulara bu şekilde yaklaşırdı. Ama durumuyla ilgili diğer her şey yeni ve yabancıydı. Bu adamlar kendilerini tanıtmamıştı, rozetlerini göstermemişti, isimlerini, rütbelerini veya sicil numaralarını belirtmemişti.

Dünya'yı evrenin kötülerinden koruyan Siyahlı Adamlar bile olabilirlerdi. Mahkûmlarını binaya bir yer altı otoparkından getirmişlerdi. Dolayısıyla Jane onların hangi servis için çalıştığını bile bilmiyordu. Sadece bu sorgu oda sının, Reston şehir sınırları içinde bir yerde olduğunu biliyordu.

Hey! Jane aynaya yaklaşıp camı yumrukladı. "Biliyor musunuz, bana haklarımı okumadınız! Cep telefonumu aldığınız için avukatımı arayamıyorum. Yoksa başınız dertte mi?"

Cevap alamadı.

Sağılmaya ihtiyacı olan bir inek gibi yine göğüsleri zonkluyordu ama o tek yönlü aynanın önünde bluzunu kaldırmaya hiç niyeti yoktu. Aynaya tekrar ve bu kez daha sert vurdu. Bu adamlar her kimse sadece zaman öldürdüğünü ve kendisini korkutmaya çalıştığını bildiğinden, artık korkmuyordu. Haklarım biliyordu; polis olarak suçlulara haklarını okumakla çok fazla zaman harcardı. Kendi haklarını da kesinlikle savunacaktı.

Aynada kendi yansımasına baktı. İyi bakın çocuklar, diye düşündü. Bu camın arkasında her kim varsa, şimdi giderek sabrı daha da taşan öfkeli bir polis görüyorsunuz.

Hey! diye bağırdı ve cama vurdu.

Aniden kapı açıldı ve içeri girenin bir kadın olduğunu görünce şaşırdı. Kadının yüzü genç görünmesine rağmen elliden fazla göstermiyordu saçları bembeyazdı ve koyu renk gözleriyle çarpıcı bir zıtlık oluşturuyordu. Erkek meslektaşları gibi, erkek mesleği sürdüren kadınların genellikle yaptığı gibi muhafazakâr bir takım elbise giymişti.

Dedektif Rizzoli, dedi kadın. "Bu kadar beklediğiniz için özür dilerim. Buraya elimden geldiğince çabuk geldim.

Başkent trafiği, tahmin edersiniz." Elini uzattı.

Nihayet görüştüğümüze sevindim.

Jane uzatılan ele aldırmadan kadının yüzüne dik dik baktı. "Sizi tanıyor muyum?"

Helen Glasser. Adalet Bakanlığı. Evet, katılıyorum, öfkelenmekte çok haklısınız. İkinci bir ateşkes çabasıyla yine elini uzattı.

Bu kez Jane uzatılan eli sıktı ve bir erkek kadar güçlü olduğunu fark etti. "Kocam nerede?" diye sordu.

Üst katta bize katılacak. İş konuşmaya başlamadan önce sizinle barışmak istedim. Bu akşam olanlar sadece bir yanlış anlamadan ibaretti.

Bu akşam olan şey, haklarımızın çiğnenmesiydi.

Glasser kapıyı işaret etti. "Lütfen, üst kata çıkalım ve bunu konuşalım."

Koridordan asansöre ilerlediler ve Glasser bir şifre kartı sokarak en üst kat düğmesine bastı. Doğruca çatı katına çıktılar. Asansör kapılan açıldı ve büyük pencerelerinden Reston şehrinin göründüğü bir odaya girdiler. İçerisi devlet ofislerinde tipik olan gösterişsiz bir tarzda döşenmişti. Jane düz bir halının etrafına dizilmiş gri bir kanepe ve koltuklar, üzerine kahve sürahisi, fincanlar ve tabaklarla dolu bir tepsi yerleştirilmiş bir sehpa gördü. Bir duvarda, bulanık turuncu bir top biçiminde soyut bir tablo asılıydı. Bunu bir karakola asarsan, diye düşündü, polis memurlarından birinin desenin ortasına bir hedef tahtası çizeceğinden emin olabilirsin.

Asansörün sesini duyunca olduğu yerde döndü ve Gabriel'ın indiğini gördü. "İyi misin?" diye sordu Gabriel.

O elektrik şoklarına çok hevesli değildim ama evet, iyiyim. .. Gabriel'ın hemen arkasından asansörden inen adamı tanıyınca irkilerek duraksadı. Adamın yüzünü o gün öğleden sonra videokasetteki görüntülerde izlemişti.

John Barsanti elini uzattı. "Dedektif Rizzoli."

Jane kocasına baktı. "Neler olduğunu biliyor musun?"

Oturalım, dedi Glasser. "Artık bir şeyleri netleştirmenin zamanı geldi."

Jane, temkinli bir tavırla Gabriel'ın yanında kanepeye oturdu. Glasser kahve servisi yaparken kimse konuşmadı. O akşam daha önce gördükleri davranışlardan sonra, bu oldukça gecikmiş bir uygarlık hareketiydi ve Jane haklı öfkesinden sadece bir gülümseme ve bir fincan kahve karşılığında

vazgeçmeyecekti. Kahveyi yudumlamadı bile; kadının ateşkes girişimlerine sessiz bir tepki olarak, fincanı bir kenara bıraktı.

Soru sorabilecek miyiz? diye sordu Jane. "Yoksa bu tek yönlü bir sorgu mu olacak?"

Keşke bütün sorularınızı cevaplayabilseydim. Ama korumamız gereken bir soruşturmamız var, dedi Glasser.

Sizinle ilgisi yok. Sizin ve Ajan Dean'in referanslarınızı araştırdık. İkiniz de kanun temsilcileri olarak seçkin kariyerler izlemişsiniz.

Yine de bize güvenmiyorsunuz.

Glasser ona saçları gibi buzlu gözlerle baktı. "Kimseye güvenme lüksümüz yok. Bu kadar hassas bir konuda mümkün değil. Ajan Barsanti ve ben işimizi sessiz yapmaya çalıştık ama her hareketimiz izleniyor.

Bilgisayarlarımıza sessizce giriliyor, benim ofisime girildi ve telefonumun güvenli olduğunu da sanmıyorum.

Biri soruşturmamızı sabote etmeye çalışıyordu." Kahve fincanını bıraktı. "Şimdi benim sizin burada ne aradığınızı ve neden o eve gittiğinizi bilmem gerekiyor."

Muhtemelen sizin izlenmenizle aynı nedenden.

Orada olanları biliyorsunuz.

Dedektif Wardlaw'un dosyalarını gördük.

Evden çok uzaktasınız. Ashburn davasıyla neden bu kadar ilgileniyorsunuz?

Önce siz neden bir sorumuza cevap vermiyorsunuz? dedi Jane. "Neden Adalet Bakanlığı beş fahişenin ölümüyle bu kadar yakından ilgileniyor?"

Glasser sessizliğini korurken yüzü ifadesizdi. Bu soru hiç sorulmamış gibi, kahvesini sakince yudumladı. Jane, henüz hiçbir zayıflık belirtisi göstermemiş olan bu kadına hayranlık duymaktan kendini alamadı. Burada iplerin Glasser'in elinde olduğu belliydi.

Kurbanların kimliklerinin hiç saptanamadığının farkındasınızdır, dedi Glasser.

Evet.

Belgesiz yabancılar olduklarına inanıyoruz. Ülkeye nasıl girdiklerini öğrenmeye çalışıyoruz. Onları kim getirdi ve sınırı geçmek için hangi yolu izlediler?

Bize bütün bunların ulusal güvenlik meselesi olduğunu mu söylüyorsunuz? Jane sesindeki şüpheciliği gizleyememişti.

"Bu sadece bir kısmı. On bir Eylül olayından sonra Amerikan halkı sınırlardaki kontrolü arttırdığımızı, yasa dışı göçü durdurduğumuzu sanıyor. Pek de öyle denemez.

Meksika ve Birleşik Devletler arasındaki yasa dışı trafik hâlâ devam ediyor. Gözlemleyemediğimiz, miller uzunluğunda bir sahil şeridimiz var. Pek fazla izlenemeyen bir Kanada sınırı var. Ve insan kaçakçıları bütün yollan, bütün numaralan biliyor. Kızları buraya getirmek çok kolay. Onları buraya getirdiklerinde, çalışmaya başlamalarını sağlamak da hiç zor değil."

Glasser fincanını sehpanın üzerine bıraktı. Öne eğilerek, Jane'e fildişi gibi parlayan gözlerle baktı. "Bu ülkede kendi istekleri dışında çalıştırılan kaç tane seks kölesi olduğunu biliyor musunuz? Sözde uygar ülkemizde? En azından elli bin. Fahişeler den söz etmiyorum. Bunlar köle; kendi istekleri dışında çalıştırılıyorlar.

Birleşik Devletler'e getirilen binlerce kız ortadan kayboluyor. Görünmez kadınlar hâline geliyorlar. Hepsi büyük şehirlerde, küçük kasabalarda aramızdalar.

Genelevlerde gizleniyor, apartman dairelerine hapsediliyorlar. Ve var olduklarını bile çok az kişi biliyor."

Jane pencerelerdeki parmaklıkları hatırladı ve o evin ıssızlığını düşündü. Ona bir hapishaneyi hatırlatmasına şaşmamak gerekirdi; gerçekten öyleydi.

"Bu kızlar yetkililerle işbirliği yapmaktan korkuyor. Pezevenkleri tarafından yakalandıklarında bunun sonuçları çok korkunç oluyor. Kızlar kaçsalar bile, kendi ülkelerine dönseler bile, orada da bulunuyorlar. Ölüm onlar için daha iyi bir seçenek. Duraksadı. "Beş numaralı kurbanın otopsi raporlarını gördünüz. Daha yaşlı olan.""

Jane yutkundu. "Evet."

Ona olanlar çok açık bir mesaj. Bizimle oyun oynarsanız, sonunuz böyle olur. Onları bu kadar öfkelendirmek için kadının ne yaptığını bilmiyoruz. Belki kendisine ait olmayan parayı cebe indirdi. Belki kenardan iş yaptı. Evi kontrol ettiği, belli bir yetkiye sahip olduğu açık ama bu onu kurtarmaya yetmedi. Her ne hata yaptıysa, bedelini ağır ödedi. Kızlar da onunla birlikte.

Yani soruşturmanızın terörizmle falan hiçbir ilgisi yok, dedi Gabriel.

Terörizmin bununla ne ilgisi olabilir ki? dedi Barsanti.

Doğu Avrupa'dan gelen belgesiz yabancılar. Bir Çeçen bağlantısı olabilir.

Bu kadınlar buraya sadece ticari amaçla getirildi; başka bir nedeni yok.

Glasser, Gabriel'a çatık kaşlarla baktı. "Size terörizmden kim söz etti?"
Senatör Conway. Ve Ulusal Güvenlik şef yardımcısı.
David Silver mı?
"Rehine krizine karşılık olarak Boston'a geldi. O dönemde karşı karşıya olduğumuz şeyin bu olduğunu düşünüyorlardı.
Bir Çeçen terörist tehdidi."
Glasser güldü. "David Silver kafayı teröristlere takmış durumda. Ajan Dean. Her köprünün, her kemerin altında onIarı görüyor."
Bu endişenin en tepeye kadar uzandığını söyledi. Şef Wynne onu bu yüzden göndermiş.
Onlara böyle düşünmeleri için para ödeniyor. Servis varlığını böyle haklı çıkarıyor. Bu insanlar için her şey daima terörizmdir.
Senatör Conway de endişeli görünüyordu.
Senatöre güveniyor musunuz?
Güvenmemeli miyim?
Conway'le iletişiminiz vardı, değil mi? dedi Barsanti.
Senatör Conway istihbarat komitesinde. Ben Bosna'da çalışırken birkaç kez karşılaşmıştık. Savaş suçları soruşturmalarında.
Peki, onu gerçekte ne kadar tanıyorsunuz, Ajan Dean?
Tanımadığımı mı ima ediyorsunuz?
Üç dönemdir senatör, dedi Glasser. "O kadar uzun süre dayanmak için çok fazla anlaşma yapmanız, çok fazla uzlaşmanız gerekir. Güvendiğiniz kişilere dikkat edin.
Söylediğimiz şey sadece bu. Bu dersi uzun zaman önce öğrendik."
Yani sizi burada endişelendiren şey terörizm değil, dedi Jane.
Benim endişem elli bin kayıp kadın. Kendi sınırlarımız içinde kölecilik. Umursadıkları tek şey bu kadınları düzmek olan müşteriler tarafından sömürülüp kullanılan insanlar. Glasser duraksadı ve derin bir nefes aldı.
Hepsi bununla ilgili, dedi sonunda.
Bu sizin için kişisel bir savaşa benziyor.
Glasser başıyla onayladı. "Neredeyse dört yıl oldu."
"O zaman Ashburn'deki kadınları neden kurtarmadınız? O evde neler olup bittiğini biliyor olmalıydınız."
Glasser bir şey söylemedi; gerek yoktu. Bakışları, Jane'in zaten tahmin ettiklerini doğruluyordu.

Jane, Barsanti'ye döndü. "Bu yüzden suç mahalline bu kadar çabuk geldiniz. Neredeyse polisle aynı zamanda.

Orada neler olup bittiğini biliyordunuz. Biliyor olmalısınız."

Tüyoyu birkaç gün öncesinde almıştık, dedi Barsanti.

Ve hemen müdahale etmediniz mi? O kadınları kurtarmadınız mı?

Henüz dinleme cihazları yerleştiremedik. İçeride gerçekte neler olup bittiğini bilmemiz mümkün değildi.

Ama bir genelev olduğunu biliyordunuz. Orada hapsedildiklerini biliyordunuz.

Burada sandığınızdan daha önemli şeyler var, dedi Glasser. "O beş kadından çok daha fazlası. Korumamız gereken çok daha büyük bir soruşturmamız var ve çok erken harekete geçersek, kendi gizliliğimizi yok edebilirdik."

Ve şimdi beş kadın öldü.

Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsunuz? Glasser'ın acılı tepkisi hepsini şaşırttı. Glasser aniden ayağa kalktı ve pencereye yürüyerek şehir ışıklarına baktı.

"Ülkemizin Rusya'ya gönderdiği en kötü şeyin ne olduğunu biliyor musunuz? Şu Özel Bir Kadın adlı film. Julia Roberts'in oynadığı. Fahişe Cinderella. Rusya'da o filme bayılıyorlar. Kızlar filmi izliyor ve Amerika 'ya gidersem, Richard Gere 'imi bulabilirim, diye düşünüyor. Benimle evlenir, zengin olurum ve hayatımın sonuna kadar mutlu yaşarım. Dolayısıyla kız şüphelense bile, Birleşik Devletler'de kendisini yasal bir işin beklediğinden emin olmasa bile, sadece birkaç kişiyle yatacağını ve sonra Richard Gere'im ortaya çıkıp onu kurtaracağını sanıyor. Böylece uçağa atlıyor ve örneğin Mexico City'ye geliyor. Oradan tekneyle San Diego'ya geçiyor. Ya da kaçakçılar onu yoğun bir sınır kapısından geçiriyor ve sarışınsa, İngilizce biliyorsa, girmesine izin veriliyor. Bazen yürüyerek geçiyorlar. Özel Bir Kadın'ın hayatını yaşayacağını sanarak geliyor. Bunun yerine biftek parçası gibi alınıp satılıyor. Glasser dönüp Jane'e baktı. "Güzel bir kızın, bir pezevenge ne kadar para kazandırabileceğini biliyor musunuz?"

Jane başını iki yana salladı.

"Haftada otuz bin dolar. Haftada" Glasser bakışlarını pencereye çevirdi. "Richard Gere'im seninle evlenmek için beklediği bir malikâne yok.

Sonunda bir eve tıkılıyor, gerçek canavarlar tarafından kullanılıyorsunuz. Bu insanlar sizi disipline sokuyor ve ruhunuzu eziyor. Başka kadınlar."

Jane Doe beş, dedi Gabriel.

Glasser başıyla onayladı. "Evin anası. Öyle diyorlar."

Emrinde çalıştığı insanlar tarafından mı öldürülmüş? dedi Jane.

Köpek balıklarıyla yüzersen, bir gün seni mutlaka yerler.

Ya da bu örnekte olduğu gibi ellerin ezilir, kemiklerin parçalanır, diye düşündü Jane. Bir ihanetin cezası.

O evde beş kadın öldü, dedi Glasser. "Ama orada, özgürlükler diyarında kaybolan elli bin ruh daha var.

İstedikleri tek şey seks olan ve fahişenin hıçkırıklarına aldırmayan erkekler tarafından kullanılıyorlar. O adamlar, kullandıkları kadınları bir an bile düşünmüyor.

Belki de işini bitirdikten sonra adam evine, karısıyla çocuklarının yanma dönüyor ve iyi kocayı oynamaya devam ediyor. Ama günler veya haftalar sonra geneleve geri dönüyor ve kızının yaşında olabilecek bir kızı düzüyor.

Her sabah aynaya baktığında bir canavara baktığı aklına bile gelmiyor." Glasser'ın sesi şimdi fısıltıya dönüşmüştü. Derin bir nefes aldı ve öfkesini masajla yatıştırabilirmiş gibi ensesini ovaladı.

Olena kimdi? diye sordu Jane.

Tam adı mı? Muhtemelen asla bilemeyeceğiz.

Jane, Barsanti'ye baktı. "Boston'a kadar peşinden geldiniz ve adını bile bilmiyor musunuz?"

Ama onunla ilgili bildiğimiz başka bir şey var, dedi Barsanti. "Bir tanık olduğunu biliyorduk. Ashburn'deki o evdeydi."

İşte bu, diye düşündü Jane. Ashburn ve Boston arasındaki halka. "Nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

Parmak izleri. Suç mahallinde o evde onlarca tanımsız parmak izi bulundu. Kurbanlarınkine uymayan parmak izleri. Bazıları erkek müşterilere ait olmalı. Ama bir grup, Olena'nınkilere uyuyordu.

Bir dakika, dedi Gabriel. "Boston Polis Teşkilatı, Olena'nın parmak izlerinin hemen araştırılmasını istemişti. Hiç bir şey bulamadılar. Ama siz bana Ocak ayında suç mahallinde izlerin bulunduğunu mu söylüyorsunuz? Neden AFIS bize bilgi vermedi?"

Glasser ve Barsanti birbirlerine baktılar. Bu huzursuz bakışlar Gabriel'ın dikkatinden kaçmamıştı.

Onun parmak izlerini AFIS' ten kaldırdınız, dedi. "Bu, Boston Polis Teşkilatı'nın kullanabileceği bir bilgiydi."

Kullanabilecek başka gruplar da vardı, dedi Barsanti.

Kimden söz ediyorsunuz siz? diye araya girdi Jane. "O kadınla birlikte hastanede kısılıp kalan bendim. Başına silah dayanan bendim. Rehineleri hiç umursadınız mı?"

Elbette umursadık, dedi Glasser. "Ama oradan herkesi canlı çıkarmak istiyorduk; Olena dâhil."

Özellikle de Olena, dedi Jane. "Çünkü tanığınızdı."

Glasser başıyla onayladı. "Ashburn'de olanları görmüştü.

O iki adam Olena'nın hastane odasına bu yüzden geldi."

Onları kim gönderdi?

Bilmiyoruz.

Olena'nın vurduğu adamın parmak izlerini aldınız. Kimdi o?

Bunu da bilmiyoruz. Eski askerse, Pentagon bize söylemiyor.

Adalet Bakanlığı'ndasınız. Ve bu bilgiye ulaşamıyor musunuz?

Glasser, Jane'e doğru yürüdü ve bir koltuğa oturarak doğruca gözlerinin içine baktı. "Şimdi karşılaştığımız sorunları anlıyorsunuz. Ajan Barsanti ve ben, bunu sessizce ve gizlice yapmak zorundaydık. Radar seviyesinin altında kaldık, çünkü Olena'yı onlar da arıyordu. Onu önce biz bulmayı umuyorduk. Ve çok yaklaşmıştık.

Baltimore'dan Connecticut'a, oradan Boston'a kadar, Ajan Barsanti onun bir adım arkasındaydı."

Onu nasıl izleyebildiniz? diye sordu Gabriel.

Bir süre kolaydı. Joseph Roke'un kredi kartının izlerini takip ettik. ATM'den para çekişlerini.

Ona ulaşmaya çalışıyordum, dedi Barsanti. "Cep tele fonuna sesli mesajlar bırakıyordum. Hatta Pennsylvania'daki yaşlı halasına bir mesaj bile bıraktım.

Sonunda Roke beni aradı ve onu görüşmeye ikna ettim. Ama bana güvenmiyordu. Sonra New Haven'da polis memurunu vurunca, izini tamamen kaybettik. O zaman ayrıldıklarını tahmin ediyoruz."

Birlikte yolculuk yaptıklarını nereden biliyordunuz?

Ashburn'deki cinayetlerin işlendiği gece, dedi Glasser, Joseph Roke bir benzin istasyonundan benzin aldı. Kredi kartını kullandı, sonra istasyonun

bir çekicisi olup olmadığını sordu, çünkü yolda arabaları arızalanan iki kadını arabasına almıştı.
Bir sessizlik oldu. Gabriel ve Jane birbirlerine baktılar.
İki kadın mı? dedi Jane.
Glasser başıyla onayladı. "İstasyonun güvenlik kamerası, pompanın yanında dururken Roke'un arabasını görüntülemiş.
Camdan önde oturan kadın görünüyor. Olena'ydı. O gece hayatları kesişti ve Joseph Roke olaya dâhil oldu. O kadınları arabasına ve hayatına davet ettiği anda, artık ölüm fermanı verilmişti. O benzin istasyonuna uğradıktan beş saat sonra evi ateşe verildi. Başına çok büyük bir dert aldığını asıl o zaman anladı."
Ya ikinci kadın? Yoldan iki kadın aldığını söylediniz.
Onunla ilgili bir şey bilmiyoruz. Sadece New Haven'a kadar onlarla olduğunu biliyoruz. Bu iki ay önceydi.
Devriye aracının kamerasından söz ediyorsunuz. Polis memurunun vurulmasından.
"Videoda Roke'un arka koltuğunda beliren bir baş var.
Başının arkası; yüzü görünmüyordu. Dolayısıyla onun hakkında hiçbir bilgimiz yok. Sadece arka koltukta birkaç kızıl saç teli. Ölmüş olduğunu tahmin ediyoruz."
Ama hayattaysa, dedi Barsanti, "o zaman son tanığımız o. Ashburn'de olanları gören tek kişi."
Size adını söyleyebilirim, dedi Jane, kısık sesle.
Glasser kaşlarını çattı. "Ne?"
Bir rüya. Jane, Gabriel'a baktı. "Olena'nın bana söylediği bir şey."
Tekrarlanan bir kâbus görüyor, dedi Gabriel. "Rehine olayında içeri girişle ilgili."
Rüyanızda neler oluyor? diye sordu Glasser, bakışlarını Jane'in yüzüne odaklayarak.
Jane yutkundu. "Adamların kapıya vurduğunu ve içeri daldığını duyuyorum. Olena bana doğru eğiliyor. Bir şey söylemek için."
Bunu Olena mı yapıyor?
"Evet. Ve diyor ki... 'Mila biliyor.' Söylediği sadece bu.
'Mila biliyor.'"
Glasser ona baktı. "Mila biliyor mu? Şimdiki zamanda mı?"
Barsanti'ye döndü. "O zaman tanığımız hâlâ hayatta demektir."

29

"Burada olmanıza şaşırdım, Dr. Isles," dedi Peter Lukas.

Telefonda size ulaşamadığım için. Haklı bir şekilde soğuk ve iş tarzında hızlı bir tokalaşmayla Maura'yı karşıladı. Maura onun aramalarına geri dönmüyordu. Lukas onu Boston Tribune lobisinden güvenlik masasına götürdü ve güvenlik görevlisi Maura'ya turuncu bir ziyaretçi kartı verdi. "Çıkarken iade etmeniz gerekiyor, hanımefendi," dedi güvenlik görevlisi. "Bunu yapsanız iyi olur," dedi Lukas, "yoksa bu adam sizi av köpeği gibi izler." "Uyarı dikkate alındı," dedi Maura, kartı bluzuna iliştirirken. "Buradaki güvenliğiniz Pentagon'dakinden bile sıkı."

Bir gazetenin her gün kaç kişiyi öfkelendirdiği konu sunda bir fikriniz var mı? Lukas asansörün çağırma düğmesine bastı ve Maura'nın asık yüzüne baktı. "Oh, sanırım siz onlardan biri olmalısınız. Bu yüzden mi bana geri dönmediniz?"

Benimle ilgili yazdığınız o yazı birçok kişiyi kızdırdı.

Size mi, bana mı kızdılar?

Bana.

Söylediklerinizi yanlış mı aktardım? Sizi yanlış mı temsil ettim?

Maura bir an tereddüt etti ama sonra, "Hayır," diye itiraf etti.

O hâlde bana neden kızgınsınız? Çünkü kızgın olduğunuz açık.

Maura ona döndü. "Sizinle çok açık konuştum. Bunu yapmamalıydım."

Şey... açık konuşan bir hanımla röportaj yapmaktan zevk aldım, dedi Lukas. "Güzel bir değişiklikti."

"Kaç kişinin aradığını biliyor musunuz? İsa'nın dirilişiyle ilgili teorim hakkında? "Ah, o konu.""

Florida'dan bile aradılar. İnsanlar beni kâfirlikle suçladılar. "Siz sadece düşündüğünüzü söylediniz."

Benim gibi halkın gözü önünde bir işiniz olduğunda, bu bazen tehlikeli bir şeydir. "Konunun alanınızla ilgisi var, Dr. Isles. Halkın gözü önünde olan birisiniz ve ilginç bir şey söylerseniz, basma yansır. En azından sizin söyleyecek ilginç bir şeyiniz vardı; röportaj yaptığım insanların çoğunun aksine."

Asansör kapısı açıldı ve bindiler. Birlikte yalnız kaldıklarında, Maura onun kendisini izlediğinin kesinlikle farkındaydı. Ve rahatsız edecek ölçüde

yakın durduğunun da. "Beni neden arayıp duruyordunuz?" diye sordu Maura. "Başımı daha fazla derde mi sokmaya çalışıyorsunuz?"

Joe ve Olena'nın otopsileri hakkında bilgi almak istedim. Raporunuzu yayınlamadınız.

Otopsileri tamamlamadım ki. Cesetler FBI laboratuarlarına götürüldü.

"Ama ofisinizde geçici yetkiyle kaldılar. Hiçbir şekilde o ceset torbalarını soğuk odada incelemeden beklettiğinize inanamam. Bu size uygun düşmez."

Bana uygun düşen tam olarak nedir sizce? Maura, Lukas'a baktı.

Meraklı. Heyecanlı. İş bitirici. Lukas gülümsedi.

Azimli.

Sizin gibi mi?

"Azmin beni sizinle bir yere ulaştırmadığı kesin. Ve arkadaş olabileceğimizi düşünüyordum.

Özel bir iyilik falan beklediğimi sanmayın."

Benden ne bekliyorsunuz?

Akşam yemeği? Dans? Kokteyl... en azından?

Ciddi misiniz siz?

Lukas bu soruya şapşalca bir gülümsemeyle cevap verdi.

Denemekten zarar gelmez. Asansör kapısı açıldı ve indiler.

Olena yan tarafından ve başından aldığı mermi yaralarıyla öldü, dedi Maura. "Sanırım bilmek istediğiniz buydu."

Kaç yara? Kaç farklı silah?

Bütün kanlı detayları istiyor musunuz?

Tutarlı olmak istiyorum. Bu doğrudan kaynağa gitmek anlamına geliyor; sizin için baş belası olsam bile. .

Haber salonuna girdiler, klavyelerinde çalışan muhabirlerin yanından geçtiler ve yatay yüzeyinin her yeri dosyalarla ve Postit notlarıyla dolu bir masaya geldiler. Bir kadının, bir çocuğun veya bir köpeğin bile resmi yoktu. Burası sadece iş içindi ama Maura kişinin böylesine yığınlarla sarılıyken gerçekten ne kadar iş çıkarabileceğini merak etti.

Lukas komşu masadan bir koltuk çekti ve Maura'nın oturması için çevirdi. Maura otururken koltuk gürültüyle gıcırdadı.

Aramalarıma cevap vermiyorsunuz, geri dönmüyorsunuz, dedi Lukas, kendisi de otururken. "Ama işyerime beni görmeye geliyorsunuz. Bu çelişkili bir mesaj olarak kabul edilebilir mi?"

Bu konu çok karmaşıklaştı.
Ve şimdi bendeki bir şeye ihtiyacınız var.
Hepimiz o gece olanları anlamaya çalışıyoruz. Ve neden olduğunu.
Bana sorunuz varsa, yapmanız gereken tek şey telefon açmaktı. Lukas, Maura'yı bakışlarıyla oturduğu yere mıhladı. "Ben sizin aramalarınıza cevap verirdim, Dr.
Isles."
Bir an sessizleştiler. Diğer masalarda telefonlar çalıyor, klavyeler fıkırdıyordu ama Maura ve Lukas sadece birbirlerine bakıyorlardı ve aralarındaki hava hem gerginlik hem de Maura'nın itiraf etmek istemediği bir şeyle doluydu. Güçlü bir karşılıklı çekim. Yoksa ben mi hayal ediyorum?
Özür dilerim, dedi Lukas, sonunda. "Serseri gibi davranıyorum. Yani, sonuçta buradasınız. Kendi amaçlarınız için olsa bile."
Siz de benim pozisyonumu anlamalısınız, dedi Maura.
Böylesine göz önünde bir yetkili olarak, muhabirlerden sürekli telefonlar alıyorum. Bazıları aslında bir çoğu kurbanların mahremiyetini, acı içindeki aileleri veya soruşturmaların hassasiyetini anlamıyor ya da umursamıyor. Temkinli davranmayı ve ağzımdan çıkanlara dikkat etmeyi öğrendim. Çünkü birçok kez, yorumlarımın kayıt dışı kalacağına söz veren muhabirler yüzünden ağzım yandı.
Peki, sizi aramaktan alıkoyan şey bu muydu? Profesyonel ketumluk mu?
Evet.
Beni aramamanızın başka bir nedeni yok mu?
Başka ne gibi bir nedeni olabilir ki?
Bilmiyorum. Belki de benden hoşlanmadığınızı düşünmüştüm. Lukas'ın bakışları o kadar yoğundu ki Maura onunla göz teması kurmakta zorlanıyordu. Bu, Maura'yı rahatsız etmişti.
Sizden hoşlanmıyor değilim, Bay Lukas.
Oh! İsteksizce alkış tutulmasının ne demek olduğunu şimdi anladım.
Muhabirlerin derilerinin daha kalın olduğunu sanıyor dum.
Hepimiz beğenilmek isteriz; özellikle de hayranlık duyduğumuz insanlar tarafından. Lukas, Maura'ya doğru eğildi. "Bu arada, Bay Lukas değil, Peter."
Yine sessizlik oldu, çünkü Maura bunun flört mü, yoksa manipülasyon mu olduğunu bilemiyordu. Bu adam için ikisi aynı anlama gelebilirdi.

Bu pek hoş olmadı, dedi Lukas.

Övülmek güzel bir şey ama ben açık sözlü olmayı tercih ederim.

Açık sözlü olduğumu sanıyordum.

Siz benden bilgi istiyorsunuz. Ben sizden aynı şeyi istiyorum. Sadece bunu telefonda konuşmak istemedim.

Lukas anlayışlı bir tavırla başıyla onayladı. "Pekâlâ.

Yani bu basit bir alışveriş."

Bilmek istediğim şey... Doğrudan işe mi dalıyoruz? Size bir fincan kahve ikram edemez miyim? Lukas yerinden kalktı ve umumi kahve makinesine doğru yürüdü.

Maura kahveliğe bakınca sadece katran siyahlığında bir sıvı gördü ve hemen, "Ben istemiyorum, teşekkür ederim,"

dedi.

Lukas kendine bir fincan doldurup tekrar yerine oturdu.

Bunu telefonda konuşmak istememenizin nedeni ne?

Bütün olan... bu şeyler. "Şeyler? Bana kendi telefonunuza bile güvenmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

Dediğim gibi, dava karmaşıklaştı.

Federal müdahale. El konulan balistik kanıtlar. Pentagon'la çekişme yaşayan FBI. Hâlâ kimliği belirlenemeyen bir rehineci. Lukas güldü. "Evet, bence bir hayli karışmış."

Bütün bunları biliyorsunuz.

Bu yüzden bize muhabir diyorlar.

Kimlerle konuşuyordunuz?

"Bu soruya gerçekten cevap vereceğimi mi sanıyorsunuz?

Sadece kanun organizasyonlarında dostlarım var diyelim.

Ve kendi teorilerim."

Neyle ilgili?

Joseph Roke ve Olena'yla ilgili. Rehine olayının ne hakkında olduğuyla ilgili.

Bu cevabı kimse gerçekten bilmiyor.

"Ama ben kanun adamlarının ne düşündüğünü biliyorum.

Onların teorilerinin ne olduğunu biliyorum. Lukas kahve fincanını bıraktı. "John Barsanti beni üç saat alıkoydu, bunu biliyor muydunuz? Joseph Roke'un konuşmak istediği tek muhabirin neden ben olduğumu anlamak için deşip durdu. Sorgular çok ilginçtir. Sorgulanan kişi sadece

kendisine sorulan sorularla bir sürü bilgi elde edebilir. İki ay önce Olena ve Joe' nun New Haven'da birlikte olduğunu ve bir polisin öldürüldüğünü biliyorum."

Belki sevgiliydiler, belki aynı saçmalıklara inanıyorlardı ama öyle bir olaydan sonra ayrılmak isterlerdi. En azından, akıllıysalar bunu yaparlardı ve aptal olduklarını hiç sanmıyorum. Ama bağlantıyı sürdürmenin bir yo lunu bulmuş olmalılar. Gerektiğinde tekrar bir araya gelmek için. Ve buluşma yeri olarak Boston'ı seçtiler."

Neden Boston?

Lukas'ın bakışları o kadar doğrudandı ki Maura kaçamadı.

Nedeni karşınızda.

Siz mi?

"Burada kendini beğenmişlik etmiyorum. Size sadece Barsanti'nin düşündüğünü tahmin ettiğim şeyi söylüyorum.

Joe ve Olena beni her nedense kahraman olarak gördüler.

Beni görmek için Boston'a geldiler."

Ve bu da, sormak için buraya geldiğim soruyu akla getiriyor. Maura, Lukas'a doğru eğildi. "Neden siz?

Sizin isminiz kura sonucu çıkmadı. Joe zihinsel açıdan dengesiz olabilirdi ama zekiydi. Gazete ve dergi okumaya saplantı ölçüsünde düşkündü. Yazdığınız bir şey dikkatini çekmiş olmalı."

Bunun cevabını biliyorum. Barsanti bana Haziran başlarında yazdığım bir yazıyı sorduğunda, aslında ağzındaki baklayı çıkarmış oldu. Ballentree'yle ilgili.

Başka bir muhabir yanlarından geçerek kahve makinesine yürürken ikisi de sustu. Kadının kahve doldurmasını beklerken bakışlarını birbirlerinden ayırmadılar. Ancak kadın tekrar işitme mesafesinden çıktığı zaman Maura konuşmaya devam etti. "Bana yazıyı gösterin."

LexisNexis'te var. Hemen açayım. Lukas oturduğu yerde bilgisayarına döndü ve LexisNexis haber arama motorunu çağırdı, kendi adını yazdı ve arama düğmesine bastı.

Ekran girdilerle doldu.

Tarihi bulayım, dedi Lukas, sayfayı tararken.

Yazdığınız her şey burada var mı? "Evet, muhtemelen Yeti günlerimden başlayarak." "Pardon?"

Gazetecilik fakültesinden mezun olduğumda ödemem gereken tonla öğrenci kredim vardı. Bulabildiğim her işi alıyordum ve buna California'daki bir Yeti paneli de dâhildi. Lukas, dönüp Maura'ya baktı. "İtiraf ediyorum, bir haber fahişesiydim. Ama ödemem gereken faturalar vardı."

Ve şimdi saygın mı oldunuz?

Şey, o kadar iddialı olamam... Lukas duraksadı ve bir girdiye tıkladı. "Pekâlâ, işte yazı," dedi ve ayağa kalkarak kendi yerini Maura'ya bıraktı. "Haziran ayında yazdığım yazı buydu; Ballentree hakkında."

Maura onun yerine oturdu ve ekrandaki yazıya odaklandı.

Savaş Kazançtır: Ballentree İçin İş Patlaması Birleşik Devletler 'de ekonomi sendelerken, hâlâ büyük kazançlar getiren bir sektör var. Dev savunma taşeronu Ballentree, kendi özel havuzlarından balık çeker gibi yeni sözleşmeler imzalıyor...

Belirtmeye hiç gerek yok ki, dedi Lukas, "Ballentree bu yazıdan hiç memnun olmadı. Ama bunları yazan tek kişi ben değilim. Aynı eleştiriler başka muhabirlerden de geldi."

Ama Joe sizi seçti.

Belki de zamanlamayla ilgiliydi. Belki sadece o gün bir Tribune aldı ve büyük kötü Ballentree hakkındaki yazımı okudu.

Yazdığınız diğer yazılara bakabilir miyim? "Buyurun."

Maura, LexisNexis sayfasındaki listeye döndü. "Çok üretkensiniz."

"Yirmi yıldan uzun süredir, çete savaşlarından eşcinsel evliliklerine kadar birçok konuda yazdım."

Ve Yetiler.

Hatırlatmayın.

Maura birinci ve ikinci sayfaları geçip üçüncü sayfaya geldiğinde duraksadı. "Bu yazılar Washington'dan yazılmış."

Size söylediğimi sanıyorum. Tribune'iin Washington muhabiriydim. Sadece iki yıl sürdü. "Neden?"

Başkentten nefret ediyordum. Ve itiraf ediyorum, doğuştan Yankee'yim. Bana mazoşist diyebilirsiniz ama kışları burada geçirmeyi özledim ve Şubat ayında Boston'a geri döndüm. "Başkentte konunuz neydi?"

Her şey. Politika, suç olayları, magazin... Lukas duraksadı. "Bazıları ilk ikisi arasında bir fark olmadığını söyleyebilir. Bir gün iyi bir cinayet

haberinin peşinden koşarken, ertesi gün öldürülmüş bir senatörün haberini izliyordum."

Maura omzunun üzerinden ona baktı. "Senatör Conway'le hiç görüştünüz mü?" "Elbette. O bizim senatörlerimizden biri." Lukas duraksadı. "Neden Conway'i sordunuz?" Maura cevap vermeyince, Lukas eğildi ve ellerini koltuğun arkasına koydu.

Dr. Isles, dedi, aniden sakinleşen ve saçlarına fısıldayan bir sesle. "Bana ne düşündüğünüzü söylemek ister misin iz?"

Maura bakışlarını ekrandan ayırmıyordu. "Burada sadece bazı bağlantılar kurmaya çalışıyorum."

'Titreşimi aldınız mı?"

Efendim?

"Aniden ilginç bir şey yakaladığımı anladığımda böyle derim. Duyu ötesi algı veya Örümcek hisleri de denir.

Bana Senatör Conway'in neden ilginizi çektiğini söyleyin."

İstihbarat komitesinde.

"Kasım ya da Aralık ayında onunla röportaj yapmıştım.

Yazı oralarda bir yerde olmalı."

Maura, kongre toplantıları, terörizm uyarılan, sarhoş araba kullandığı için Massachusetts'te tutuklanan bir kongre üyesiyle ilgili başlıkları taradı ve sonunda Senatör Conway'le ilgili yazıyı buldu. Sonra bakışları Ocak tarihli farklı bir başlığa kaydı.

Reston'lu Adam Yatta Ölü Bulundu. İşadamı, 2 Ocak'tan Beri Kayıptı.

Özellikle dikkatini çeken şey tarihti: 2 Ocak. Girdiye tıkladı ve ekran metinle doldu. Daha bir an önce Lukas hislerden söz etmişti. Şimdi hissediyordu.

Maura, Lukas'a döndü. "Bana Charles Desmond'dan söz edin."

Onunla ilgili bilmek istediğiniz nedir?

Her şey.

30

Kimsin sen Mila? Neredesin?

Bir yerlerde ondan bir iz olmalıydı. Jane kendine bir fincan taze kahve koydu, mutfak masasına oturdu ve hastaneden eve geldiğinden beri geçen günlerde topladığı dosyaların hep sini gözden geçirdi: Otopsi ve Boston Polis Teşkilatı suç laboratuarı raporları, Leesburg Polis Teşkilatı'nın Ashburn katliamıyla ilgili dosyaları, Moore'un Joseph Roke ve Olena hakkındaki dosyalan. Bu dosyaları birkaç kez gözden geçirmişti ve yüzünü kimsenin bilmediği, Mila adındaki kadından bir iz bulmaya çalışmıştı. Mila'nın varlığını gösteren tek fiziksel kanıt, Joseph Roke'un arabasının içinden gelmişti: Arka koltukta bulunan ve ne Roke'un ne de Olena'nınkilerle uymayan birkaç tel insan saçı.

Jane kahvesini yudumladı ve Joseph Roke'un terk edilmiş arabasıyla ilgili dosyaya tekrar uzandı. Regina 'nın uyuduğu zamanlarda çalışmayı öğrenmişti ve şimdi kızı nihayet uykuya dalmışken, Mila'yla ilgili araştırmasına odaklanmak için hiç zaman kaybetmemişti. Araçta bulunan nesnelerin listesini gözden geçirdi ve adamın dünyevi eşyalarını tekrar inceledi. Kirli çamaşırlar ve Motel Six'ten çalınmış havlularla dolu kumaş bir çanta bulunmuştu. Bir çantadan küflü ekmek, bir kavanoz Skippy fıstık ezmesiyle bir düzine Viyana sosisi konservesi çıkmıştı. Yemek pişirme şansı olmayan bir adamın beslenme düzeni. Kaçak bir adamın mutfağı.

Kanıt raporlarına döndü ve saçlarla lif bulgularına odaklandı. Son derece kirli bir arabaydı ve hem ön hem de arka koltuklarında hem doğal hem de insan yapımı bir sürü lifle çok sayıda saç teli bulunmuştu. Jane'i ilgilendiren, arka koltukta bulunan saçlardı ve raporu okumaya devam etti.

İnsan. A02/B00/C02 (7 cm)/D42

Saç. Hafif dalgalı, uzunluğu yedi santimetre, pigment orta kızıl.

Şimdiye dek seninle ilgili bildiğimiz şeyler bununla sınırlı, diye düşündü Jane. Kısa kızıl saçlısın.

Arabanın fotoğraflarına baktı. Bunları daha önce de görmüştü ama boş Red Bull kutularım, buruşturulmuş şeker kâğıtlarını, battaniyeyi ve kirli yastığı bir kez daha inceledi. Bakışları arka koltukta duran dergiye odaklandı.

Weekly Confidential.

Bu derginin bir erkeğin arabası için ne kadar uygunsuz göründüğünü bir kez daha düşündü. Joe, Melanie Griffith'in canını sıkan şeyleri veya kimin kocasının kimle yasak ilişki yaşadığını gerçekten umursar mıydı?

Confidential bir kadın dergisiydi; film yıldızlarının hayatlarındaki sıkıntıları kadınlar umursardı.

Mutfaktan çıkıp kızının odasına bir göz attı. Regina hâlâ uyuyordu; yakında sona erecek o ender anlardan biriydi.

Sessizce odanın kapısını kapadı ve daireden çıkıp koridorda yürüyerek komşusunun kapısına yaklaştı.

Bayan O'Brien'ın kapıya cevap vermesi uzun sürmedi ama bir ziyaretçisi olmasına sevindiği açıktı. Herhangi biri.

Rahatsız ettiğim için özür dilerim, dedi Jane.

İçeri gir, içeri gir!

Kalamam. Regina'yı beşikte bıraktım ve...

O nasıl? Dün gece ağladığını duydum.

Bunun için üzgünüm. İyi uyuyabilen biri değil.

Bayan O'Brien ona yaklaşarak fısıldadı. "Martini."

Efendim?

Emziğinin üzerine. Bunu iki oğluma da yapardım ve melek gibi uyurlardı.

Jane kadının iki oğlu olduğunu biliyordu. Melek onlara pek de uyan bir kelime değildi. "Bayan O'Brien," dedi, kadının kötü anne tüyolarını daha fazla dinlemeden, "siz Weekly Confidential'a aboneydiniz, değil mi?"

Bu haftaki sayısını daha yeni aldım. 'Şımarık Hollywood hayvanları!' Bazı otellerde köpeğiniz için özel odalar olduğunu biliyor muydunuz?

Geçen ayın sayılarından elinizde hiç var mı? Kapağında Melanie Griffith olanı arıyorum.

Hangisinden söz ettiğini biliyorum. Bayan O'Brien, Jane'i içeri davet etti. Jane onun peşinden oturma odasına girdi ve bütün yatay yüzeyleri doldurmuş olan dergi yığınlarına şaşkınlıkla bakakaldı. Burada on yıllık People, Entertainment Weekly ve US dergileri olmalıydı.

Bayan O'Brien belli bir yığma yaklaştı, Confidential yığınını karıştırdı ve kapağında Melanie Griffıth'in resmi bulunan sayıyı çekip çıkardı. "Ah, evet, bu sayı çok güzeldi," dedi. "'Estetik Cerrahi Felaketleri!'

Yüzünü gerdirmeyi planlıyorsan bu sayıyı okumalısın.

Bütün konuyu unutmanı sağlar."

Ödünç almamın sakıncası var mı?

Ama geri getireceksin, değil mi?

Evet, elbette. Sadece bir iki günlüğüne alıyorum.

Çünkü geri istiyorum. Onları tekrar tekrar okumayı seviyorum.

Muhtemelen her detayı da okuyor olmalıydı.

Kendi mutfak masasına döndüğünde, Jane derginin tarihine baktı: 20 Temmuz. Olena'nın, Hingham Körfezi'nden çıkarılmasından sadece bir hafta önce. Confidential' ı açtı ve okumaya başladı. Tanrım, bu tam bir çöplük ama eğlenceli bir çöplük, diye düşünürken zevk aldığını da fark etti. Tanrım, bu adamın eşcinsel olduğundan haberim yoktu. Şu kadının dört yıldır kimseyle yatmadığından da.

Şu kolikle ilgili çılgınlık da neyin nesi? Estetik cerrahi felaketlerine gözü takıldı, biraz okudu, sonra devam etti, moda acil durumlarını, "Melekleri Gördüm" ve Cesur Kedi Aileyi Kurtardı başlıklı yazılan geçti.

Joseph Roke aynı dedikoduları okumuş muydu acaba? Estetik cerrahların bozduğu yüzlere bakıp, Bana uymaz, düzgün bir şekilde yaşlanmayı tercih ederim diye düşünmüş müydü?

Hayır, elbette hayır. Joseph Roke bunları okuyacak bir adam değildi.

O zaman bu dergi arabaya nasıl girdi?

Son iki sayfadaki küçük ilanlara baktı. Psişik hizmetler, alternatif şifacılar ve evde iş fırsatları ilanları vardı. Bunlara gerçekten cevap veren çıkıyor muydu? insan sadece zarf kapatarak evde oturduğu yerden günde 250 dolar kazanacağına inanabilir miydi? Sayfanın yarısına doğru kişisel ilanlara geldi ve bakışları aniden iki satırlık bir ilana takıldı. Üç tanıdık kelime: Ok yaydan çıktı.

Altında bir tarih, bir saat ve 617 alan kodlu bir telefon numarası vardı. Boston! İfade sadece tesadüf olabilir, diye düşündü. Kaçamak yapmak isteyen iki aşık. Bir uyuşturucu satışı. Muhtemelen Olena, Joe ve Mila 'yla hiçbir ilgisi olmayabilir.

Kalbi deli gibi atarak mutfak telefonuna koştu ve ilandaki numarayı çevirdi. Telefon çaldı. Üç kez, dört kez, beş kez. Devreye giren bir telesekreter yoktu ve hattın diğer ucunda hiçbir ses duyulmuyordu. Sadece çalmaya devam etti ve Jane kaç kez çaldığını sayamadı.

Belki de ölmüş bir kadının telefon numarasıdır. "Alo?"

dedi bir erkek sesi.

Eli telefonu kapamaya hazır hâlde kalakaldı. Hemen ahizeyi tekrar kulağına koydu. "Orada kimse var mı?" diye sordu adam, sabırsız bir sesle. "Alo?" dedi Jane.

Kimsiniz? "Asıl siz kimsiniz? Arayan sizsiniz."

Özür dilerim. Ben, şey... bana bu numarayı verdiler ama ismini alamadım. "Burada isim falan yok zaten," dedi adam. "Bu bir ankesörlü telefon." "Yeri nerede?"

"Faneuil Hail. Sadece yanından geçerken çaldığını duydum.

Belli birini arıyorsanız size yardımcı olamayacağım. Hoşça kalın. Ve adam telefonu kapadı. Jane yine ilana baktı."

Üç kelime. Ok yaydan çıktı.

Bir kez daha telefona uzandı ve numarayı çevirdi. "Weekly Confidential," dedi bir kadın. "Seri ilanlar." "Merhaba,"

dedi Jane. "Bir ilan vermek istiyorum."

Önce benimle konuşmalıydın, dedi Gabriel. "Bunu kendi başına yaptığına inanamıyorum." "Seni arayacak zamanım yoktu," dedi Jane. "Bugün saat beşten sonra ilan verilemiyordu. O anda ve orada karar vermek zorundaydım."

Kimin cevap vereceğini bilmiyorsun. Ve şimdi senin cep telefonunun numarası yayınlanacak.

Olabilecek en kötü şey nedir ki? Birkaç sahte arama alırım, o kadar. "Ya da sandığımızdan çok daha tehlikeli bir şeyin içine çekilebilirsin" Gabriel dergiyi mutfak masasının üzerine attı. "Bunu Moore'la ayarlamamız gerek.

Boston Polis Teşkilatı aramaları gözlemleyip dinleyebilir. Bunun önce iyice düşünülmesi gerekirdi."

Dönüp karısına baktı. "Hemen iptal et, Jane."

Yapamam. Sana söyledim, artık çok geç.

Tanrım! İki saatliğine dışarı çıkıyorum ve eve döndüğümde karımı mutfakta Alacakaranlık Kuşağı oynarken buluyorum.

Gabriel, sadece iki satırlık bir kişisel ilan. Ya biri beni arar ya da kimse yemi yutmaz. "Ya biri ararsa?"

O zaman Moore'un halletmesine izin veririm.

Onun halletmesine izin mi verirsin? Gabriel güldü. "Bu onun işi zaten, senin değil. Doğum izninde olduğunu unuttun mu?"

Bu konuyu vurgulamak istermişçesine, çocuk odasından ani ve güçlü bir ses geldi. Jane kızını almaya gittiğinde her zamanki gibi Regina'yı

battaniyesinin dışında, yumrukları havaya kalkmış, ihtiyaçları hemen karşılanmadığı için öfkeli bir hâlde buldu. Bugün kimse benden memnun değil, diye düşündü Jane, Regina'yı beşiğinden alırken. Bebeğin aç ağzını göğsüne bastırdı ve küçük damaklar meme ucuna kapanırken yüzünü buruşturdu. İyi bir anne olmaya çalışıyorum, diye düşündü. Gerçekten buna çabalıyorum ama ekşi süt ve pudra kokmaktan bıktım. Yorgun olmaktan bıktım.

Ben kötü adamları kovalardım, biliyor musunuz?

Bebeği mutfağa götürdü ve Regina'yı memnun etmeye çalışarak durduğu yerde sallandı ama bu arada kendi öfkesi patlamak üzereydi. "Yapabilseydim bile ilanı iptal etmezdim," dedi, meydan okuyan bir tavırla. Gabriel 'ı telefona yaklaşırken izledi. "Kimi arıyorsun?"

Moore'u. Buradan sonra o devralıyor.

O benim cep telefonum. Benim fikrim!

Senin soruşturman değil.

Gösteriyi yönetmem gerektiğini söylemiyorum. Onlara belli bir saat ve tarih verdim. Hepimiz o gece oturup kimin arayacağını görmeyi bekleyebiliriz. Sen, ben ve Moore. Sadece telefon çaldığında orada olmak istiyorum.

Bundan geri çekilmek zorundasın, Jane.

Çoktan parçası oldum bile.

Artık Regina var. Bir annesin.

Ama ölü değilim. Beni duyuyor musun? Ben. ölü. Değilim!

Öfkeden titrerken sözleri havada asılı kaldı. Regina aniden emmeyi bıraktı ve gözlerini şaşkınlıkla iri iri açarak annesine baktı. Buzdolabı titreyerek sustu.

Öldüğünü söylemedim ki, dedi Gabriel, sakince.

"Ama konuşmaların o anlama geliyor. Artık Regina var.

Şimdi daha önemli bir işin var. Evde kalman, süt hazırlaman ve beynini çürütmen gerekiyor. Ben bir polisim ve işe geri dönmem gerek. Özlüyorum. Lanet olasıca çağrı cihazınım sesini özlüyorum. Bir nefes aldı ve neredeyse hıçkırır gibi bir sesle üfleyerek mutfak masasına oturdu."

Ben bir polisim, diye fısıldadı.

Gabriel, karısının karşısına oturdu. "Polis olduğunu biliyorum."

Bildiğini sanmıyorum. Jane elinin tersiyle yanağını sildi. "Kim olduğumu hiç anlamıyorsun. Başka biriyle evlendiğini sanıyorsun. Bayan Mükemmel

Anne'yle."
Ben kimle evlendiğimi gayet iyi biliyorum.
Gerçek bir kaltak, değil mi? Ben de öyle.
Şey. Gabriel başıyla onayladı. "Bazen."
Seni uyanmadığımı söyleyemezsin. Jane ayağa kalktı.
Regina hâlâ tuhaf bir şekilde sessizdi ve annesi aniden izlemesi ilginç bir şeye dönüşmüş gibi bakıyordu. "Kim olduğumu biliyorsun ve benim için daima ya hep ya hiç oldu." Mutfağın kapışma yöneldi.
Jane.
Regina'nın altını değiştirmem gerek.
Lanet olsun, kavgadan kaçıyorsun.
Jane kocasına döndü. "Ben kavgadan kaçmam."
O zaman otur. Çünkü ben senden kaçmıyorum ve buna niyetim de yok.
Bir an için Jane sadece dik dik baktı. Bu çok zor, diye düşündü. Evli olmak çok zor ve korkutucu. Kaçmak istediğim konusunda da haklı. İstediğim tek şey, kimsenin beni incitemeyeceği bir yere çekilmek.
Sandalyeyi çekip oturdu.
İşler değişti, biliyorsun, dedi Gabriel. "Artık önceki gibi değil. Daha önce Regina yoktu."
Jane bir şey söylemedi; hâlâ Gabriel'ın onun kaltak olduğunu kabul etmesinden dolayı öfkeliydi. Haklı olduğunu bilse bile.
Sana bir şey olursa, incinecek tek kişi artık sen değilsin. Bir kızın var. Düşünmen gereken başkaları var.
Ben anne olmak istedim, tutsak değil.
Yani çocuğumuz olduğu için pişmanlık duyduğunu mu söylüyorsun?
Jane, Regina'ya baktı. Kızı söylenen her kelimeyi anlıyormuş gibi iri iri açılmış gözlerle ona bakıyordu.
Hayır, elbette hayır. Sadece... Başını iki yana salladı. "Ben bir anneden fazlasıyım. Aynı zamanda kendimim. Ama kendimi kaybediyorum, Gabriel. Her gün biraz daha yok oluyorum. Harikalar Diyarı'ndaki kedi gibi. Her gün kim olduğumu hatırlamak giderek daha da zorlaşıyor. Sonra sen eve dönüyorsun ve bir ilan verdim diye beni azarlıyorsun. Ve itiraf etmek zorundasın ki bu aslında harika bir fikirdi. Ve ben, pekâlâ, şimdi gerçekten kayboldum, diye düşünüyorum. Kendi kocam bile kim olduğumu unutmuş."

Gabriel ona doğru eğilerek gözlerinin içine baktı. "Sen o hastanede kapana kısılmışken benim neler hissettiğimi biliyor musun? Bir fikrin var mı? Çok sert olduğunu sanıyorsun. Bir silah kuşanıyorsun ve bir anda Harika Kadın oluyorsun. Ama yaralanırsan kanı akacak olan bir tek sen değilsin, Jane. Benim kanım da akar. Beni hiç düşünüyor musun?" Jane bir şey söylemedi.

Gabriel güldü ama sesi yaralı bir hayvanınki gibiydi.

Evet, baş belasıyım ve seni daima kendinden korumaya çalışıyorum. Ama birinin bunu yapması gerek, çünkü en kötü düşmanın kendinsin. Kendini kanıtlamaya çalışmaktan hiç vazgeçmiyorsun. Hâlâ Frankie Rizzoli'nin küçümsenen kız kardeşisin. Bir kız! Hâlâ erkeklerle oynamak için yeterince iyi değilsin ve asla da olmayacaksın.

Gabriel'in kendisini bu kadar iyi tanımasına öfkelenerek ona baktı. Attığı oklar böylesine acımasızca hedefini bulduğu için öfkeliydi.

Jane. Gabriel masanın üzerinden uzandı. Jane uzaklaşamadan Gabriel onun elini yakaladı ve bırakmaya niyetli olmadığını gösteren bir tavırla tuttu. "Bana, Frankie'ye veya bir başkasına kendini kanıtlamak zorunda değilsin. Şu anda bunun senin için zor olduğunu biliyorum ama göz açıp kapayana kadar işine geri döneceksin. Bana biraz adrenalin tatili ver. Dinlenmeme izin ver. Hiç olmazsa bir süre, karımla ve kızımla evde güvende olmanın tadını çıkarmama izin ver."

Hâlâ Jane'in elini tutuyordu. Jane birleşmiş ellerine baktı. Bu adam hiç tereddüt etmiyor, diye düşündü. Onu ne kadar itsem de, daima yanımda durmaya devam ediyor. Onu hak etsem de, hak etmesem de. Parmakları yavaşça iç içe kenetlendi. Telefon çaldı. Regina ağlamaya başladı.

Eh. Gabriel iç çekti. "Huzur anı uzun sürmedi." Başını iki yana sallayarak telefona cevap vermek için kalktı.

Jane, Regina'yı mutfaktan çıkarırken Gabriel'ın sesini duydu. "Haklısın. Bunu telefonda konuşmayalım."

Gabriel'in sesinin aniden kısıldığını duyunca, Jane hemen irkilmişti. Ama Gabriel'ın yüzü duvara dönüktü ve Jane onun ensesindeki kasların gerildiğini gördü. "Seni bekliyoruz," dedi Gabriel ve telefonu kapadı. "Kimdi?"

Maura. Buraya geliyor.

31

Maura geldiğinde yalnız değildi. Yanında siyah saçlı ve bakımlı sakallı çekici bir ada m duruyordu. "Bu Peter Lukas," dedi.

Jane, Maura'ya inanamayan gözlerle baktı. "Bir muhabir mi getirdin?" "Ona ihtiyacımız var, Jane." "Ne zamandan beri muhabirlere ihtiyacımız oluyor?" Lukas neşeli bir tavırla elini salladı. "Ben de tanıştığımıza sevindim, Dedektif Rizzoli, Ajan Dean. Girebilir miyiz?"

Hayır, burada konuşmayalım, dedi Gabriel ve kucağında Regina'yı tutan Jane'le birlikte koridora çıktı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Lukas. "Beni izleyin."

Gabriel Onları iki kat yukarı çıkardı ve terasa ulaştılar.

Burada binanın kiracıları saksı çiçekleriyle gösterişli bir bahçe yaratmıştı ama şehir yazının ve betonun sıcaklığı bu vahayı soldurmaya başlamıştı. Domatesler saksılarında boyunlarını bükmüştü ve yapraklan sıcaktan kahverengiye çalmış gündüzsefaları bir bahçe kafesine solgun parmaklarla tutunmuştu. Jane, Regina'yı şemsiydi masanın gölgeliğinde ana kucağına yerleştirdi ve bebek pembeleşmiş yanaklarıyla hemen uykuya daldı. Bulunduktan yükseklikten diğer teras bahçelerini, beton ormanında yaratılmaya çalışılan yeşillikleri görebiliyorlardı.

Lukas, uyuyan bebeğin yanına bir dosya koydu. "Dr. Isles bunu görmek isteyeceğinizi düşündü."

Gabriel dosyayı açtı. İçinde bir gazete kupürü vardı; gülümseyen bir adamın fotoğrafı ve başlık: Reston'lu Adam Yatta Ölü Bulundu. İşadamı, 2 Ocak'tan Beri Kayıptı.

Charles Desmond kimdi? diye sordu Gabriel.

Çok az kişinin gerçekten tanıdığı bir adam, dedi Lukas.

Bu da kendi başına merakımı uyandırmaya yetti. Bu habere eğilmemin nedeni buydu. Adli tabip bir intihar olduğunu belirtmesine rağmen.

Siz buna inanmıyor musunuz?

"İntihar olmadığını kanıtlamak mümkün değil. Desmond, Potomac Nehri'ndeki bir marinada demirli tuttuğu motorlu yatının banyosunda bulundu. İki bileği de kesilmiş hâlde küvette ölmüş ve odasına bir intihar mesajı bırakmış. Onu bulduklarında öleli on gün olmuştu. Adli tabip

fotoğraf yayınlamadı ama tahmin edeceğiniz gibi, oldukça keyifli bir otopsi olmuştur."

Jane yüzünü buruşturdu. "Düşünmemeyi tercih ederim."

"Bıraktığı mesaj özellikle aydınlatıcıydı. Bunalımdayım, hayat berbat, bir gün daha yaşamak istemiyorum. Desmond'ın çok içki içtiği ve beş yıl önce boşandığı biliniyordu. Hepsi bunalımda olabileceğini düşündürüyor.

İntihar için oldukça ikna edici, değil mi?"

Siz neden ikna olmadınız?

"Sezgilerim. Daha büyük bir habere götürebilecek bir şeyler döndüğünü belli eden muhabir sezgileri. Yatı olan zengin bir adam ve biri onu ancak on gün sonra aramayı akıl ediyor. Kaybolduğu tarihi de sadece marinanın otoparkında bulunan arabasında iki Ocak tarihli giriş biletinin bulunması. Komşuları sık sık yurt dışına çıktığını, dolayısıyla bir hafta ortalıkta görünmediğinde tedirgin olmadıklarını söylediler."

Yurt dışı mı? dedi Jane. "Neden?"

Kimse söyleyemedi.

Yoksa söylemedi mi?

Lukas gülümsedi. "Şüpheci bir zihin yapınız var, Dedektif. Benim de öyle. Bu, Desmond konusunda merakımı daha da artırdı. Hikâyenin arkasında daha fazlasının olup olamayacağını düşündüm. Bilirsiniz, Watergate skandalı da öyle başlamıştı. Sıradan bir soygun, çok ama çok daha büyük bir şeye dönüşmüştü."

Bu haberde böylesine büyük olan neydi?

Adamın kimliği. Charles Desmond.

Jane, Desmond'ın yüzüne baktı. Düzgün bağlanmış kravatıyla, tatlı bir şekilde gülümsüyordu. Herhangi bir şirket raporunda yer alabilecek bir fotoğraftı. Yetkinlik yansıtan bir şirket yöneticisi.

Onunla ilgili sorular sormaya devam ettikçe, daha ilginç şeyler ortaya çıkmaya başladı. Charles Desmond kolej eğitimi almamış. Orduda yirmi yıl hizmet etmiş ve büyük bölümünde askeri istihbaratta çalışmış. Ordudan ayrıldıktan beş yıl sonra, güzel bir yat ve Reston'da büyük bir ev almış. Şimdi akla gelen ilk soru: Böylesine büyük bir servet kazanmak için ne yaptı?

Yazınızda Pyramid Services adında bir şirkette çalıştığını yazmışsınız, dedi Jane. "Nedir o?"

Ben de bunu merak ettim. Bir şeyler bulmam zaman aldı ama birkaç gün sonra, Pyramid Services'im tahmin edin hangi şirketin alt kuruluşu olduğunu öğrendim?

Söylemenize gerek yok, dedi Jane. "Ballentree."

Kesinlikle, Dedektif.

Jane, Gabriel'a baktı. "Bu isim her yerde karşımıza çıkıyor, değil mi?"

Ve kaybolduğu tarihe bakın, dedi Maura. "Benim de dikkatimi o çekti. 2 Ocak."

Ashbum katliamından önceki gün.

Sizce de tuhaf bir tesadüf değil mi?

Bize şu şirketten söz edin, dedi Gabriel.

Lukas başıyla onayladı. "Ballentree'nin ulaştırma ve güvenlik kolu; savaş bölgelerinde sağladıktan hizmetlerin bir parçası. Yurt dışında savunmamızın neye ihtiyacı olursa korumalar, ulaşım eskortları, özel polis güçleri Ballentree bunu sağlayabiliyor. Dünyada hiçbir devlet yapısının bulunmadığı yerlere gidebiliyorlar."

Savaş tacirleri, dedi Jane.

"Neden olmasın? Savaşta çok fazla para kazanılabilir.

Kosova çatışması sırasında inşaat personelini Ballentree'nin özel askerleri koruyordu. Şimdi Kabul, Bağdat ve Hazar Denizi bölgesindeki tüm kasabalarda özel polis güçleri var. Hepsinin maaşını Amerikalı vergi mükellefleri ödüyor. Charles Desmond, yatını bu şekilde almış."

Lanet olasıca yanlış polis teşkilatında çalışıyorum, dedi Jane. "Belki de Kabul'e katılmalıyım; o zaman benim de bir yatım olur."

O insanlarla çalışmak istemezsin, Jane, dedi Maura.

Neler olduğunu duyunca.

Yani savaş bölgelerinde çalışmalarını mı kastediyorsun?

Hayır, dedi Lukas. "Oldukça çirkin ortaklarla çalışıyor olmalarım kastediyor. Bir savaş bölgesinde anlaşma yaptığınızda, aynı zamanda yerel mafyayla da anlaşma yaparsınız. Ortaklıklar oluşturmak pratiktir, dolayısıyla yerel haydutlar Ballentree gibi firmalarla çalışıyor. Her türde malın karaborsası vardır; uyuşturanı, silah, içki, kadın. Her savaş bir fırsat, yeni bir pazardır ve herkes kazanmak ister. Savunma sözleşmelerinde böylesine rekabet yaşanmasının nedeni de bu. Sadece sözleşmelerin kendileri değil, aynı zamanda beraberinde getirdiği karaborsa iş fırsatları. Ballentree geçen yıl diğer tüm taşeronlardan daha fazla sözleşme topladı."

Duraksadı. "Bunun bir nedeni, Charles Desmond'ın işinde çok iyi olmasıydı."

Yani?

Anlaşmalarda arabulucu oydu. Pentagon'da dostları olan bir adamdı ve muhtemelen başka yerlerde de dostları vardı.

Onun için ne kadar iyi olmuş, dedi Jane, Desmond'ın fotoğrafına bakarak. Cesedi on gün sonra bulunan bir adam. Komşularının gözünde son derece gizemli olduğu için kimsenin, onun kaybolduğunu bildirmeyi akıl edemediği bir adam.

Soru şu ki, dedi Lukas, "neden ölmesi gerekti? Pentagon'daki dostları mı ona karşı oldu? Yoksa başkaları mı?"

Bir an için kimse konuşmadı. Sıcak hava, çatının betonunu su gibi parlatıyordu ve aşağıdaki caddeden egzoz kokusu ve trafik gürültüsü geliyordu. Jane aniden Regina'nın uyandığını ve gözlerini Jane'in yüzüne diktiğini fark etti. Kızımın gözlerinde bu kadar zekâ pırıltısı görmek ürkütücü, diye düşündü. Jane oturduğu yerden başka bir terasta güneşlenen bir kadını gördü; bikinisinin üstünü çıkarmıştı ve çıplak sırtı yağdan parlıyordu. Bir balkonda durarak cep telefonuyla konuşan bir adam ve yakındaki pencerede oturarak kemanını çalan bir kız gördü. Gökyüzünde bir uçak, arkasında beyaz bir iz bırakarak ilerliyordu. Bizi kaç kişi görebiliyor? diye merak etti. Şu anda kaç kamera ya da uydu bizim terasımızı izliyor? Boston aniden bir gözler şehrine dönüşmüştü.

Eminim bu herkesin aklına gelmiştir, dedi Maura.

Charles Desmond bir zamanlar askeri istihbaratta çalışıyordu. Olena'nın hastane odasında vurduğu adam kesinlikle eski askerdi ama parmak izleri dosyalardan çıkarılmıştı. Benim ofisime girilmişti. Burada hepimiz casusları mı düşünüyoruz? Belki de şirketi?

Ballentree ve CIA daima el ele çalıştı, dedi Lukas. "Bu elbette ki kimseyi şaşırtmaz. Aynı ülkelerde çalışıyor ve aynı türde adamlarla anlaşıyorlar. Aynı bilginin ticaretini yapıyorlar." Gabriel'a baktı. "Bugünlerde burada bile ortaya çıktılar; ülke içinde. Bir terörist tehdidi ilan et ve Birleşik Devletler hükümeti her türlü bedeli, her türlü eylemi haklı çıkarsın. Kayıt dışı programlara kayıt dışı fonlar aktarılıyor. Desmond gibi adamlar bu şekilde yat alıyor."

Ya da ölüyor, dedi Jane.

Güneş gökyüzünde kaymıştı ve şimdi sıcaklığı şemsiyenin kenarından Jane'in omzuna vuruyordu. Göğsünden ter damlası süzüldü. Burası senin için fazla sıcak kızım, diye düşündü, Regina'nın pembeleşmiş yüzüne bakarak.

Aslında hepimiz için fazla sıcak.

32

Dedektif Moore akşamın sekizine yaklaşırken başını kaldırıp saate baktı. Jane cinayet masasının toplantı salonunda en son oturduğunda, dokuz aylık hamileydi, sinirliydi, yorgundu ve kesinlikle doğum iznine çıkmaya hazırdı. Şimdi aynı odada aynı meslektaşlarıyla oturuyordu ama her şey farklıydı. Oda her geçen dakika biraz daha gerginleşiyordu. Gabriel'la birlikte Moore'a dönük oturmuşlardı; Dedektif Frost ve Dedektif Crowe, masanın başına yakın oturuyordu. Ortalarında dikkatlerini çeken bir nesne vardı: Jane'in hoparlöre bağlı cep telefonu. "Yaklaşıyoruz," dedi Moore. "Bu konuda hâlâ rahat mısın? Aramaya Frost cevap verebilir." "Hayır, ben yapmalıyım," dedi Jane. "Bir erkek cevap verirse, kız korkabilir."

Crowe omuz silkti. "Tabii bu gizemli kız ararsa."

Bunun büyük bir zaman kaybı olduğunu düşündüğüne göre, diye tersledi Jane, "belki de burada olmana gerek yoktur."

Ya da neler olacağını görmek için kalabilirim. "Seni sıkmak istemeyiz."

Üç dakika, çocuklar, dedi Frost, araya girerek. Her zamanki gibi Jane ve Crowe arasında uzlaşma sağlamaya çalışıyordu.

İlanı görmemiş bile olabilir, dedi Crowe.

Sayı çıkalı beş gün oldu, dedi Moore. "Görme şansı olmuştur. Aramazsa, nedeni aramak istememesi olur."

Ya da ölmüş olması, diye düşündü Jane. Bu kesinlikle hepsinin aklından geçmişti ama kimse söze dökmemişti.

Jane'in telefonu çaldı ve herkesin dikkati aniden Jane'e döndü. Ekranda aramanın Fort Lauderdale'den yapıldığını belli eden bir numara vardı. Bu sadece bir telefon görüşmesiydi ama Jane'in kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Derin bir nefes alarak Moore'a döndü. Moore başıyla onayladı. "Alo?" diye cevap verdi Jane.

Hoparlörden bir erkek sesi duyuldu. "Hey, bunun anlamı ne şimdi, ha?" Arkadan kahkahalar geliyordu ve insanlar şakalaşıyordu. "Kimsiniz siz?" diye sordu Jane.

Burada hepimiz merak ediyoruz. Bunun anlamı ne şimdi? Ok yaydan çıktı! "Beni bunu sormak için mi aradınız?"

Evet. Bu bir oyun falan mı? Tahmin etmemiz mi gerekiyor?

Şu anda sizinle konuşacak zamanım yok. Başka birinin aramasını bekliyorum.

Hey, hey, hanımefendi! Şehirlerarası arıyoruz, lanet olasıca! Jane telefonu kapadı ve Moore'a döndü. "Ne serseri!"

Eğer tipik bir Confidential okuru buysa, dedi Crowe, kesinlikle eğlenceli bir gece olacak. "Muhtemelen böyle birkaç arama daha alırız," diye uyardı Moore. Telefon yine çaldı. Bu kez Providence'dan aranıyordu. Jane yine damarlarındaki adrenalini hissetti. "Alo?"

Selam, dedi bir kadın sesi, neşeli bir şekilde.

Confidential' da ilanınızı gördüm ve kişisel ilanlarla ilgili bir araştırma hazırlıyorum. Sizinkinin romantik mi, yoksa ticari amaçlı mı olduğunu merak ettim.

ikisi de değil, diye tersledi Jane ve bağlantıyı kesti.

Tanrım, bu insanların nesi var? Saat 8:05'te telefon tekrar çaldı. Newark'tan biri arıyordu. "Bu bir tür yarışma mı? Aradığım için ödül alacak mıyım?" 07: "Sadece birinin bu numaraya gerçekten cevap verip vermeyeceğini merak ettim." 15: "Siz casus falan mısınız?" 30'da aramalar kesilmişti. Yirmi dakika boyunca ses siz duran telefona baktılar.

Sanırım hepsi bu, dedi Crowe ayağa kalkıp gerinirken.

Akşamımızı çok iyi değerlendirdiğimizi söyleyebilirim.

Durun, dedi Frost. "Merkezî saate yaklaşıyoruz." "Ne?"

Rizzoli'nin ilanı hangi zaman dilimi olduğunu belirtmiyordu. Kansas'ta saat sekize geliyor.

Haklı, dedi Moore. "Hepimiz burada oturmaya devam edelim." "Bütün saat dilimleri mi? Gece yansına kadar burada kalırız," dedi Crowe. "Hatta daha uzun süre," dedi Frost. "Hawaii'yi de katar" Crowe güldü. "Pizza siparişi versek iyi olur."

Sonunda bunu yaptılar. Hareketsiz geçen saat on ve on bir arasında, Frost dışarı çıktı ve iki büyük Domino's pizzayla geri döndü. Meşrubat kutularını açıp peçete dağıttılar ve sessiz telefonu izleyerek oturmaya devam ettiler. Jane bir aydan uzun süredir işinden uzak olmasına rağmen, bu gece kendini hiç ayrılmamış gibi hissediyordu. Aynı masanın etrafında aynı yorgun polislerle oturuyor ve her zamanki gibi Darren Crowe onu çileden çıkarıyordu. Gabriel'ın da ekibe katılmış olması dışında değişen hiçbir şey yoktu. Özlemişim, diye düşündü Jane. Crowe u bile. Avın parçası olmayı özlemişim.

Tam pizza dilimini ağzına götürürken telefon çalınca, Jane donup kaldı. Hemen bir peçete kapıp Parmaklarındaki yağı silerken saate baktı. Tam on birdi. Ekranda bir Boston numarası görünüyordu. Bu arama üç saat gecikmişti.

Alo? diye cevap verdi. Karşı taraf sessizdi. "Alo?"

diye tekrarladı Jane.

Kimsiniz? Neredeyse fısıltı gibi çıkan bir kadın sesiydi.

Jane irkilerek Gabriel'a döndü ve aynı detayı onun da yakaladığını fark etti. Konuşan kişinin aksam vardı.

Bir dostum, dedi Jane.

Sizi tanımıyorum.

Olena bana senden söz etmişti.

Olena öldü.

Bu o. Jane, masanın etrafındaki şaşkın yüzlere baktı.

Crowe bile öne eğilmişti ve yüzü beklentiyle gerilmişti.

Mila, dedi Jane. "Bana nerede buluşabileceğimizi söyle.

Lütfen, seninle konuşmam gerek. Söz veriyorum, kesinlikle güvende olacaksın. Nereyi istersen." Ahizenin tıkırtısını duydu. "Lanet olsun!" Jane, Moore'a döndü. "Yerini tespit etmemiz gerek!" "Henüz alamadınız mı?" diye sordu Frost.

Frost toplantı salonunun telefonundaydı. "Batı Yakası.

Ankesörlü." "Hemen çıkıyoruz," dedi Crowe, sandalyesinden kalkıp kapıya yönelirken. "Oraya ulaştığınızda çoktan gitmiş olur," dedi Gabriel. "Bir devriye aracı beş dakika içinde oraya ulaşabilir," dedi Moore.

Jane başını iki yana salladı. "Üniforma olmaz. Bir polis gördüğü anda tuzak olduğunu anlar. Ve onunla bir daha bağlantı kuramam."

O hâlde ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun? diye sordu Crowe, kapıda duraksayarak.

Ona düşünme şansı verelim. Numaramı öğrendi. Bana nasıl ulaşabileceğini biliyor.

Ama kim olduğunu bilmiyor, dedi Moore.

Onu korkutan da bu olmalı. Sadece güvenli oynamaya çalışıyor.

Bak, bir daha hiç aramayabilir, dedi Crowe. "Bu onu yakalamak için tek şansımız olabilir. Hemen yapalım."

O haklı, dedi Moore, Jane'e bakarak. "Tek şansımız olabilir."

Bir an sonra Jane başıyla onayladı. "Pekâlâ. Gidin."

Frost ve Crowe odadan fırladı. Dakikalar geçerken, Jane sessiz telefona bakarak düşünüyordu: Belki ben de onlarla gitmeliydim. Orada olup onu arayan ben olmalıydım. Frost ve Crowe'u Batı Yakası'mn ıssız sokaklarında dolaşırken ve yüzünü tanımadıkları bir kadını ararken hayal etti.

Moore'un cep telefonu çaldı ve hemen açtı. Jane onun yüz ifadesinden haberin iyi olmadığını anlamıştı. Moore telefonu kapatarak başını iki yana salladı.

Orada değil miymiş? diye sordu Jane.

Telefondan parmak izi almak için aradılar. Moore, Jane'in yüzündeki hayal kırıklığını gördü. "Bak, en azından artık gerçek ve hayatta olduğunu biliyoruz."

Şimdilik, dedi Jane.

Polislerin bile süt ve alt bezi alması gerekir.

Jane boynuna asılı bebek askısındaki Regina'yla marketin raflarının arasında durmuş, raflardaki bebek maması kutularına bakıyor ve her markanın besin içeriklerini inceli yordu. Hepsi bir bebeğin günlük tüm ihtiyaçlarını yüzde yüz karşılıyordu. Bunlardan herhangi biri yeterli olur, diye düşündü, neden kendimi suçlu hissediyorum ki?

Regina mamayı seviyor. Ve benim çağrı cihazımı alıp işe geri dönmem gerek. Eski polisiye dizileri izlemekten vazgeçip kanepeden kalkmalıyım.

Bu marketten çıkmam gerek.

Altılık pakette iki Similac kaptı ve başka bir reyondan alt bezi aldıktan sonra kasaya yöneldi.

Dışarıda otopark o kadar sıcaktı ki sadece torbaları arabasının bagajına yüklerken bile ter içinde kaldı.

Koltuklar teni yakıyordu; Regina'yı anakucağına yerleştirmeden önce Jane kapıyı açık tutarak biraz arabanın havalanmasını bekledi. Alışveriş yapanlar takırdayan sepetlerini itiyordu. Bir korna sesi duyuldu ve bir adam bağırdı: "Nereye gittiğine baksana, hayvan herif!" Bu insanların hiçbiri şu anda şehirde olmak istemezdi. Hepsi ellerinde dondurma külahlarıyla kumsalda oturmak isterdi.

Regina ağlamaya başladı. Siyah saçları terden yüzüne yapışmıştı. Bir huysuz Bostonlu daha. Jane onu arka koltuğa yerleştirip kemerini bağlarken, Regina ağlamaya devam etti ve Jane kliması sonuna kadar açık hâlde sıkışık trafikte ilerlerken, birkaç blok ötede hâlâ ağlıyordu. Yine

kırmızı ışık yandı. Tanrım, diye düşündü, bu öğle üzerim atlatmama yardım et.

Cep telefonu çaldı.

Çalmaya devam etmesine izin verebilirdi ama cüzdanım açtı ve ekranda tanımadığı yerel bir numara gördü.

Alo? diye cevap verdi.

Regina'nın öfkeli çığlıkları arasında soruyu zorlukla duyabildi: "Kimsin sen?" Ses yumuşaktı ve Jane hemen tanımıştı.

Bütün kasları gerildi. "Mila? Lütfen kapama! Lütfen!

Konuş benimle!" "Sen polissin."

Trafik ışığı yeşile döndü ve arkasında bir araba kornaya bastı. "Evet," dedi Jane. "Ben bir polisim. Ve sadece sana yardım etmeye çalışıyorum." "Adımı nereden biliyorsun?" "Olena'yla birlikteydim..." "Polisler onu öldürdüğü zaman mı?"

Jane'in arkasındaki arabanın sürücüsü yine kornaya bastı.

Sersem! Jane gaza bastı ve cep telefonunu kulağından çekmeden kavşaktan döndü.

Mila, dedi. "Olena bana senden söz etti. Söylediği en son şey... seni bulmam gerektiğiydi."

Dün gece beni yakalamaları için polisleri gönderdin.

Ben göndermedim... "İki adam. Onları gördüm."

Onlar benim arkadaşım, Mila. Hepimiz seni korumaya çalışıyoruz. Orada tek başına olman çok tehlikeli.

Ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyorsun.

Evet, biliyorum! Jane duraksadı. "Neden kaçtığını, neden korktuğunu biliyorum.

Arkadaşların vurulduğunda o evdeydin, değil mi, Mila?

Olanları gördün."

Geride sadece ben kaldım.

Mahkemede tanıklık edebilirsin.

Önce beni öldürürler.

Kim?

Sessizlik oldu. Lütfen yine kapama, diye düşündü. Hatta kal. Kaldırımda boş bir yer gördü ve hemen yanaştı.

Telefonu kulağında tutarak kızm konuşmasını bekledi. Arka koltukta Regina ağlamaya devam ediyor, annesi ona aldırmazken her geçen saniye

biraz daha öfkeleniyordu.

Mila?

O ağlayan bebek ne?

Benim bebeğim. Arabada benimle birlikte.

Ama polis olduğunu söyledin?

Evet, polisim. Sana polis olduğumu söyledim. Adım Jane Rizzoli. Bir dedektifim. Bunun doğru olduğunu kontrol edebilirsin, Mila. Boston Polis Teşkilatı'nı ara ve beni iste. Öldüğünde Olena'nın yanındaydım. O binada onunla birlikteydim. Duraksadı. "Onu kurtaramadım." t Yine sessizlik oldu. Klima hâlâ çalışıyordu ve Regina hâlâ ağlıyordu; annesinin saçlarını ağartmaya kararlı görünüyordu. "Büyük parkta," dedi Mila. "Ne?"

Bu gece. Saat dokuzda. Göletin kıyısında bekle. "Sen orada olacak mısın? Alo?" Hat kesildi.

33

Jane'in belindeki silah artık ona yabancı geliyordu. Bir zamanlar eski dostuydu ama son birkaç hafta boyunca bir çekmecede kilitli kalmış ve ihmal edilmişti. Evden çıkarken isteksizce doldurmuş ve kılıfına yerleştirmişti.

Silahına bir insanın göğsünde delik açabilecek herhangi bir nesneye duyulabilecek sağlıklı bir saygıyla yaklaşmış olmasına rağmen, daha önce onu kullanmakta hiç tereddüt etmemişti. Anneliğin insana yaptığı şey bu olmalıydı. Şimdi bir silaha baktığında düşünebildiği tek şey Regina'ydı. Bir parmağın seğirişinin, tek bir serseri kurşunun onu kendisinden nasıl koparabileceğiydi.

Mutlaka senin olman gerekmez, dedi Gabriel.

Gabriel'ın, gece için kapanmaya hazırlanan gösterişli mağazalarla dolu Newbury Caddesi'nde park ettiği Volvo'sunda oturuyorlardı. Cumartesi restoranları kalabalıktı.

İyi giyimli çiftler yemek ve içkiyle tatmin olmuş şekilde mutlulukla yürüyordu; annesinin evlerine getirdiği güveçten birkaç lokmadan fazla yiyemeyecek kadar gergin olan Jane'in aksine.

Başka bir kadın polis de gönderebilirler, dedi Gabriel.

Bunun dışında kalabilirsin.

Mila sesimi tanıyor. Adımı biliyor. Ben yapmak zorundayım.

Bir aydır çalışmıyorsun.

Ve artık geri dönme zamanı geldi. Jane saatine baktı.

Dört dakika, dedi, telsizine konuşarak. "Herkes hazır mı?"

Kulaklığından Moore'un sesini duydu: "Herkes yerinde.

Frost, Beacon ile Huntington'ın köşesinde, ben de Four Seasons'ın önündeyim."

Ben de arkanda olacağım, dedi Gabriel.

Pekâlâ. Jane arabadan indi ve silahının üzerinden pot yapmaması için ince ceketini çekiştirip düzeltti. Newbury Caddesi'nden batıya doğru yürürken, cumartesi gecesi turistlerinin yanından geçti. Kemerlerinde silah taşımaya ihtiyaç duymayan insanlar. Arlington Caddesi'nde trafiği beklemek için durdu. Caddenin karşı tarafında büyük park vardı ve sol

tarafında Frost'un beklediği Beacon Caddesi uzanıyordu ama Jane ona doğru bakmadı.
Gabriel'in arkasında olduğunu doğrulamak için omzunun üzerinden bakmaya da gerek duymadı. Orada olduğunu biliyordu.
Arlington'ı geçerek büyük parka girdi.
Newbury Caddesi yoğundu ama burada sadece birkaç turist vardı. Göletin kenarındaki banklardan birinde bir çift oturuyordu; kollarını birbirlerine sarmışlardı ve kendi evrenleri dışında kimseyi umursamıyorlardı. Bir adam çöp bidonunun üzerine eğilmiş, topladığı alüminyum kutuları çuvalına atıyordu. Çimenlerin üzerinde, sokak lambalarının ışığından uzakta bir grup çocuk daire hâlinde oturmuş, gitar çalıyorlardı. Jane göletin kenarında durarak gölgeleri taradı. Mila burada mı? Beni izliyor mu?
Kimse yaklaşmadı.
Göletin etrafından yavaş bir daire çizdi. Gün içinde suda süzülen kuğu tekneler olur, aileler dondurma yer, müzisyenler bongolarını çalardı. Ama bu gece su dingindi ve şehrin ışıklarını yansıtmayan karanlık bir delik gibiydi. Göletin kuzey ucuna doğru yürüdü ve Beacon Caddesi'nin trafik gürültüsünü dinledi. Çalıların arasından, bir ağacın altında oyalanan bir adamın siluetini gördü. Barry Frost. Döndü ve göletin etrafında yürümeye devam etti. Sonunda bir sokak lambasının altında durdu.
İşte buradayım, Mila. Bana iyi bak. Yalnız olduğumu görebilirsin.
Bir an sonra, kendini tek aktrislik bir oyunun yıldızı gibi hissederek bir banka oturdu. Kendini izleyen ve mahremiyetine tecavüz eden gözlerin varlığını hissediyordu.
Arkasında bir tıkırtı duydu ve başım çevirirken otomatik bir hareketle elini silahına uzattı. Sadece alüminyum kutu toplayan adam olduğunu görünce eli silahın kılıfında donup kaldı. Kalbi çılgınca atarken yine bankın sırtlığına dayandı. Parkta bir esinti oldu, göletin yüzeyi dalgalandı ve yakamozlar yansıdı. Adam çuvalını Jane'in oturduğu bankın yanındaki çöp bidonuna çekerek çöpleri karıştırmaya başladı. Hazinesini çıkarırken hiç acele etmiyor, bulduğu her kutu takırtıyla çuvala yuvarlanıyordu. Bu adam gitmeyecek miydi? Jane ondan uzaklaşmak için öfkeyle yerinden kalktı.
Cep telefonu çaldı.
Elini cebine sokup telefonu çıkardı. "Alo? Alo?"
Sessizlik.

Buradayım, dedi. "Bana söylediğin gibi, göletin kıyısında oturmuş, bekliyorum. Mila!" Sadece kendi kalp atışlarını duyuyordu. Bağlantı kesilmişti.

Olduğu yerde dönüp parkı taradı ve sadece daha önce gördüğü insanları gördü. Bankta oturan çift, gitar çalan çocuklar. Kutularını doldurduğu çuvalını sürükleyen adam.

Çöp bidonunun başında kıpırdamadan duruyordu ve sanki çöp yığınlarının arasındaki bir mücevher parçasını inceliyor gibi bakıyordu. Dinliyordu! "Hey!" dedi Jane.

Adam aniden doğruldu. Çuvalını tangırtıyla sürükleyerek uzaklaşmaya başladı. Jane arkasından koşturdu. "Seninle konuşmak istiyorum!"

Adam arkasına bakmadan yürümeye devam ediyordu. Şimdi takip edildiğini bildiğinden, adımlarını hızlandırmıştı.

Jane onun arkasından koştu ve kaldırıma çıkarken yakaladı. Rüzgârlığının arkasından yakalayarak kendine çevirdi. Sokak lambalarının ışığının altında birbirlerine baktılar. Jane onun çökük gözlerini ve bakımsız kırçıllı sakalını gördü. Nefesi alkol ve çürük diş kokuyordu.

Adam, Jane'in elini itti. "Ne yapıyon? Bu da ne, kadın?"

Rizzoli? Moore'un sesi kulaklıktan gürledi. "Desteğe ihtiyacın var mı?"

Hayır. Hayır, ben iyiyim.

Kiminle konuşuyon sen be? dedi adam.

Jane adama gitmesini işaret etti. "Git! Git buradan!"

Sen kim olduğunu sanıyon da bana emir veriyon be?

Git dedim!

Tamam, tamam. Adam alaycı bir tavırla güldü ve tangırtılı kutularını peşinden sürükleyerek uzaklaştı.

Park bugünlerde delilerle dolu...

Jane döndü ve aniden etrafının sarılmış olduğunu anladı.

Gabriel, Moore ve Frost ona yaklaşmış, etrafında bir koruma çemberi oluşturmuşlardı. "Ah, Tanrım," diye iç çekti Jane. "Sizden yardım istedim mi?"

Neler olduğunu bilmiyorduk, dedi Gabriel.

Şimdi işi berbat ettik. Jane parka bakındı ve öncekinden de ıssız olduğunu fark etti. Banktaki çift uzaklaşıyordu; sadece gitarlı çocuklar kalmıştı ve gölgelerin arasında gülü şüyorlardı. "Mila izliyorsa, bunun tuzak olduğunu düşünmüştür. Asla yanıma gelmez."

Saat dokuz kırk beş, dedi Frost. "Ne düşünüyorsunuz?"

Moore başım iki yana salladı. "Toparlayalım. Bu gece bir şey olmayacak artık."

Gayet iyi gidiyordum, dedi Jane. "Süvari birliğine ihtiyacım yoktu."

Gabriel oturdukları apartmanın arkasındaki otoparka girdi ve motoru kapadı. "Neler olduğunu bilmiyorduk. O adamın arkasından koştuğunu gördük ve sana vurduğunu sandık."

Sadece benden kurtulmaya çalışıyordu.

Bunu bilmiyordum. Ve sandım ki... Gabriel sustu ve Jane'e baktı. "Sadece tepki verdim. Hepsi bu."

Onu muhtemelen kaybettik, biliyorsun. "O zaman kaybettik demektir." "Umursamıyormuş gibi konuşuyorsun."

Neyi umursadığımı biliyor musun? İncinmemeni umursuyorum. Bu benim için diğer her şeyden daha önemli.

Gabriel arabadan indi; Jane onu takip etti. "Hayatımı kazanmak için ne iş yaptığımı hatırlıyor mu sun?" diye sordu Jane. "Hatırlamamaya çalışıyorum."

Aniden işim sevimsiz göründü. Gabriel arabanın kapısını kapatıp tavanın üzerinden Jane'e baktı. "İtiraf ediyorum. Artık bununla başa çıkmakta zorlanıyorum." '

Benden istifa etmemi mi istiyorsun? "Yanıma kalacağını bilsem, isterdim." "Ya ne yapmam gerekiyor?" "İşte yeni bir fikir: Evde kalıp Regina'yla ilgilen." "Sen ne zaman geri kafalı oldun? Bunu söylediğine inanamıyorum!"

Gabriel iç çekerek başını iki yana salladı. "Bunu söylediğime kendim de inanamıyorum." "Benimle evlendiğinde kim olduğumu biliyordun, Gabriel." Jane dönüp binaya girdi ve ikinci kata tırmanırken merdivenin altından Gabriel'in sesini duydu: "Belki de ben kim olduğumu bilmiyordum."

Jane dönüp ona baktı. "Bu da ne demek?"

Sen ve Regina her şeyimsiniz. Gabriel yavaş adımlarla basamaklan tırmandı ve Jane'in yanına gelip yüzüne baktı.

"Daha önce başka biri için endişelenmem gerekmemişti.

Kaybedeceğim biri yoktu. Beni bu kadar korkutacağı aklıma gelmemişti. Şimdi zayıf noktamı gördüm ve onu nasıl koruyabileceğimi düşünmekten kendimi alamıyorum."

Koruyamazsın, dedi Jane. "Bununla yaşamak zorundasın.

Bir ailen olduğunda durum budur."

Kaybedemeyeceğim kadar büyük bir şey bu.

Evlerinin kapısı aniden açıldı ve Angela başını koridora uzattı. "Sesinizi duydum." Jane ona döndü. "Merhaba, anne." "Regina'yı yatırdım; sessiz olun." "O nasıl?"

Onun kadarken senin olduğun gibi.

O kadar kötü, ha? Jane eve girerken ne kadar düzgün göründüğünü fark ederek şaşırdı.

Bulaşıklar yıkanıp kaldırılmış, mutfak tezgâhı silinmişti. Yemek masasının üzerine dantelli bir örtü serilmişti. Bu örtüye sahip olduğunun bile farkında değildi.

İkiniz kavga ettiniz, değil mi? dedi Angela.

Hâlinizden belli.

Sadece kötü bir gece geçirdik, hepsi o. Jane ceketini çıkarıp dolaba astı. Annesine döndüğünde, Angela'nın silahına baktığını gördü.

Onu kilitli bir yere kaldıracaksın, değil mi?

Her zaman.

Çünkü bebekler ve silahlar...

Tamam, tamam. Jane silahını çıkardı ve bir çekmeceye attı. "Biliyorsun, daha bir aylık bile değil."

Çok hızlı büyüyor; tıpkı senin gibi. Angela, Gabriel'a döndü. "Sana üç yaşındayken Jane'in ne yaptığını anlatmış mıydım?"

Anne, bu hikâyeyi dinlemek istemiyor.

Evet, istiyorum, dedi Gabriel.

Jane iç çekti. "Başrolde bir çakmak, oturma odası perdeleri ve Revere İtfaiyesi var." "Ah, şu hikâye," dedi Angela. "Onu neredeyse unutmuştum."

Bayan Rizzoli, bu hikâyeyi sizi eve götürürken bana arabada anlatır mısınız? dedi Gabriel, Angela'nın hırkasını almak için dolaba uzanırken.

Diğer odada Regina aniden aslında uyumadığını belli etmek için uludu. Jane çocuk odasına girip onu beşiğinden aldı.

Oturma odasına geri döndüğünde, Gabriel ve annesi çıkmıştı bile. Regina'yı bir kolunda sallayarak mutfak lavabosunun Önünde durdu ve biberonu ısıtmak için bir tasa sıcak su doldurdu. O sırada sokak kapısının zili çalındı.

Janie? Angela'nın sesi diyafondan duyuldu. "Kapıyı açar mısın? Gözlüğümü unutmuşum."

Yukarı gel, anne. Jane otomata bastı ve annesi yukarı geldiğinde elinde gözlükle kapıda bekliyordu.

Bunlar olmadan okuyamıyorum, dedi Angela. Durdu ve huysuz torununa veda öpücüğü verdi. "Gitsem iyi olur.

Gabriel arabayı çalıştırdı."

Hoşça kal, anne.

Jane mutfağa geri döndüğünde tastaki su taşmıştı.

Biberonu sıcak suya koydu ve mama ısınırken, ağlayan kızıyla birlikte mutfakta bir aşağı bir yukarı yürüdü.

Kapı tekrar çalındı.

Ah, anne. Bu kez ne unuttun? diye düşündü ve yine otomata bastı.

Biberon ısınmıştı. Emziği Regina'nın ağzına soktu ama kızı tiksiniyormuş gibi itti. Ne istiyorsun? diye düşündü öfkeyle, kızını oturma odasına götürürken. Ah, hana ne istediğini bir söyleyebiisen!

Annesini karşılamak için kapıyı açtı. Ama kapının önünde duran Angela değildi.

34

Tek kelime etmeden Jane'in yanından geçerek içeri girdi ve kapıyı kilitledi. Pencerelere koşup, şaşkınlıkla izleyen Jane'in beklemediği bir hızla perdeleri birbiri ardına çekerek kapadı.

Sen ne yaptığını sanıyorsun?

Kız olduğu yerde dönüp ona baktı ve parmağını dudaklarına bastırdı. Ufak tefekti ve bir kadından çok çocuk gibi görünüyordu. Aşınmış kol ağızlarından çıkan elleri kuş ayakları kadar narindi ve omzundaki kumaş çantanın ağırlığı onu eziyor gibi görünüyordu. Kızıl saçları darmadağınıktı ve kendi tuttuğu makasla körlemesine kesilmiş gibi görünüyordu. Gözleri tuhaf bir gri tonundaydı ve cam gibiydi. Çıkık elmacık kemikleri ve odada gizli olduğunu bildiği tuzaklardan duyduğu korkuyla dolu gözleri vardı.

Mila? dedi Jane.

Kızın parmağı yine dudaklarına gitti. Jane'e bakışının yorumlanmaya ihtiyacı yoktu.

Sessiz ol. Kork.

Regina bile anlamış gibiydi. Bebek aniden sessizleşmiş, gözleri iri iri açılmıştı.

Burada güvendesin, dedi Jane.

Hiçbir yer güvenli değildir.

Arkadaşlarımı arayayım. Seni hemen polis koruması altına alalım.

Mila başını iki yana salladı.

Bu adamları tanıyorum. Onlarla birlikte çalışıyorum.

Jane telefona uzandı.

Kız hemen ileri atıldı ve elini ahizenin üzerine indirdi.

Polis yok!

Jane kızın panik dolu gözlerine baktı. "Pekâlâ," diye mırıldandı, telefondan gerilerken. "Ben de polisim. Bana neden güveniyorsun?"

Mila'nın bakışları Regina'ya kaydı. Bu yüzden ziyaret riskini göze aldı, diye düşündü Jane. Bir anne olduğumu biliyor. Nedense bu onun için önemli.

Neden kaçtığını biliyorum, dedi Jane. "Ashbum'den haberim var."

Mila kanepeye gitti ve minderlere gömüldü. Aniden daha da küçülmüş gibi göründü. Omuzları öne doğru eğilmişti.

Artık dik tutamıyormuş gibi, başı ellerine düştü. "O kadar yorgunum ki," diye fısıldadı.

Jane ona yaklaştı ve dağınık saçlarına baktı. "Katilleri gördün. Onları tanımlamamıza yardım et."

Mila çökük, üzgün gözlerle ona baktı. "O kadar uzun süre yaşamayacağım ki."

Gözlerinin eşit seviyeye gelmesi için Jane onun önünde çömeldi. Regina hâlâ Mila'ya bakıyordu ve bu yeni, egzotik yaratıktan etkilenmiş gibiydi. "Neden buradasm, Mila? Ben den yapmamı istediğin şey nedir?"

Mila elini kirli kumaş çantanın içine soktu ve giysileri, şekerleri, buruşturulmuş kâğıt mendilleri karıştırdı. Bir videokaseti çıkarıp Jane'e verdi.

Nedir bu?

Onu saklamaya korkuyorum artık. Sana veriyorum. Onlara başka kopya olmadığını söyle. Bu sonuncusu.

Sen nereden buldun?

Al şunu! Mila, kaseti zehirliymiş gibi kendisinden uzak tutuyor, ondan olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Jane nihayet kaseti aldığında, Mila rahatladı.

Jane, Regina'yı anakucağına koydu ve televizyona yaklaştı. Kaseti videoya taktı ve uzaktan kumandanın oynatma tuşuna bastı.

Ekranda bir görüntü belirdi. Bakır bir yatak, bir sandalye ve kalın perdeler göründü. Kameranın dışından yaklaşan ayak sesleri duyuldu ve bir kadın güldü. Kapı kapandı ve bir adamla kadın görüntüye girdi. Kadının uzun sarı saçları vardı ve bluzunun düşük yakası gösterişli bir göğüs çatalını sergiliyordu. Adamın üzerinde bir polo tişört ve hâkî pantolon vardı.

Ah, evet, dedi adam, iç çekerek, kadının bluzunun düğmelerini açışını izlerken. Kadın eteğini ve külotunu çıkardı. Adamı oyuncu bir tavırla yatağa itti ve adam tamamen hareketsiz bir şekilde sırtüstü serildi. Kadın onun pantolonunu çözdü ve kalçalarına indirdi. Üzerine eğilip erkekliğini ağzına aldı.

Bu sadece bir porno kaset, diye düşündü Jane. Neden izliyorum ki?

Bu değil, dedi Mila ve uzaktan kumandayı Jane'in elinden aldı. Hızlı ileri sarma tuşuna bastı.

Sarışının başı hızlı bir şekilde ileri geri hareket etti.

Sonunda ekran karardı. Şimdi görüntüde başka bir çift vardı. Kadının uzun siyah saçlarını görünce Jane afalladı. Bu Olena'ydı.

Giysiler çabucak çıkarıldı. Çıplak vücutlar yatağa uzandı ve şiltenin üzerinde hızlı hızlı hareket etti. Bu yatak odasını daha önce görmüştüm, diye düşündü Jane, duvardaki deliği hatırlayarak. Video kayıtları böyle yapılmıştı; o deliğin bulunduğu duvara yerleştirilen bir kamerayla.

İlk filmdeki sarışın kadının kim olduğunu da anlamıştı: Dedektif Wardlaw'un izlettiği video kayıtlarındaki Jane Doe iki. Bir battaniyenin altında, yatakta öldürülen kadın.

Bu videodaki kadınların hepsi artık öldü.

Ekran bir kez daha karardı. "İşte," dedi Mila, kısık sesle. Görüntüyü durdurup oynatma tuşuna bas.

Aynı yatak, aynı odaydı ama bu kez çarşaflar farklıydı: Yastık kılıflarıyla uyumsuz çiçek desenliydi. Yaşlıca bir adam görüntüye girdi. Tel çerçeveli gözlük takıyordu ve saçları dökülmüştü. Üzerinde düğmeli bir beyaz gömlek ve kırmızı bir kravat vardı. Kravatı çıkarıp sandalyeye attıktan sonra, gömleğinin düğmelerini çözdü ve orta yaşın etkisiyle sarkmış göbeği ortaya çıktı. Kameraya dönük durmasına rağmen, video ya kaydedildiğinden habersiz gibi görünüyordu. Gömleğini çıkarıp çirkin ve yağlı vücudunu kameranın önüne sererken bunun farkında olmadığı açıktı. Aniden doğruldu ve dikkati kameranın henüz göremediği bir şeye döndü. Bu bir kızdı. Rusça olduğu anlaşılan bir dilde itiraz çığlıklarıyla içeri girmişti. Odaya girmek istemiyordu. Sert bir tokat sesiyle hıçkırıkları kesildi ve bir kadının sert emri duyuldu. Sonra kız itilmiş gibi sendeleyerek görüntüye girdi ve adamın ayaklarının dibinde yere serildi. Kapı sertçe kapandı ve ayak sesleri uzaklaştı.

Adam kıza baktı. Gri pantolonunun önü kabarmıştı bile.

Ayağa kalk, dedi.

Kız kıpırdamadı.

Ayağa kalk! Adam kızı ayağıyla dürttü.

Kız sonunda başını kaldırdı. Yavaşça, ağırlık çekiminden bitkin düşmüş gibi bir şekilde ayağa kalktı. San saçları darmadağınık bir hâlde yüzünün önüne düşmüştü.

Jane kendini tutamayarak televizyona yaklaştı. Öfkesi kabarmasına rağmen bakışlarını ekrandan ayıramıyordu. Kız daha ergenlik çağında bile değildi. Üzerinde pembe bir bluz ve açması ölçüde ince bacaklarını

sergileyen kısa bir kot etek vardı. Yanağında hâlâ kadının elinin kırmızı izi duruyordu. Kollarındaki çürükler başka darbeleri belli ediyordu. Adam ondan çok iri olmasına rağmen, kız şimdi meydan okuyan bir tavırla bakıyordu.

Bluzunu çıkar.

Kız sadece düz düz baktı.

Ne, salak mısın sen? İngilizce anlamıyor musun?

Kız sırtını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. Evet, anlıyor. Ve sana defolup gitmeni söylüyor, orospu çocuğu.

Adam, kıza doğru bir adım attı, iki eliyle bluzunu yakaladı ve yırttı. Düğmeler etrafa saçıldı.. Kız korkuyla inledi ve adama bir tokat atarak gözlüğünü yüzünden savurdu. Gözlük takırtıyla yere düştü. Adam birkaç saniye şaşkınlıkla bakakaldı. Sonra yüzünde öyle bir öfke ifadesi belirdi ki Jane neler olacağını anlayarak yüzünü buruşturdu.

Darbe kızın çenesine indi. Öylesine güçlüydü ki kızın ayakları yerden kesildi ve yere düştü. Adam onu belinden yakalayarak yatağa sürükledi ve şiltenin üzerine fırlattı. Birkaç sert çekiştirmeyle kızın eteğini çıkardı ve kendi pantolonunun önünü açtı.

Darbe kızı geçici olarak sersemletmesine rağmen, kız hâlâ mücadele ediyordu. Aniden canlanmış gibi adama yumruklarla ve çığlık çığlığa karşı koymaya başladı. Adam onun bileklerini yakalayarak üzerine çıktı ve şilteyle kendi ağır be deni arasında hareketsiz bıraktı. Kızın bacaklarının arasına girmeye çalışırken, kızın sağ eli kurtuldu ve adamın yüzünü tırmaladı. Adam geri çekildi ve az önce tırmalanan yanağına dokundu. İnanamayan gözlerle parmaklarına baktı.

Kan vardı.

Seni orospu! Seni küçük orospu!

Adam yumruğunu kızın şakağına indirdi. Çıkan boğuk sesi duyunca Jane yüzünü buruşturdu ve midesi bulandı.

Senin için para ödedim, kaltak!

Kız onu göğsünden itti ama artık zayıf düşmüştü. Sol gözü şişiyordu ve dudağmdan kan süzülüyordu ama mücadeleye devam ediyordu. Ne var ki adam onun karşı koymasından sadece zevk alıyormuş gibi görünüyordu. Kız kaçınılmaz olanı engelleyemezdi; sadece geciktirmişti. Adam sertçe içine girerken kız bir çığlık attı.

Kes sesini.

Kız çığlıklarını kesmedi.

Kes sesini! Adam bir kez daha vurdu. Bir daha. Sonunda çığlıklarını boğmak için elini kızın ağzına bastırdı ve içinde tekrar tekrar hızla gidip geldi. Kızın artık bağırmayı bıraktığının ve hareketsiz kaldığının farkında değildi. Şimdi duyulan tek ses, yatağın ritmik gıcırtısı ve adamın gırtlağından süzülen hayvani hırıltılardı.

Sonunda inledi ve boşalırken sırtı gerildi. Sonra iç çekerek kızın üzerine serildi.

Bir an nefes nefese yattı. Yavaşça, bir terslik olduğunu anlamaya başladı ve başını kaldırıp kıza baktı.

Kız kıpırdamıyordu. Adam kızı sarstı. "Hey!" Yanağına vurdu ve sesi endi425 şeyle çatladı. "Uyan. Lanet olasıca, uyanl"

Kız kıpırdamadı.

Adam yataktan kalktı ve bir an kıza baktı. Parmaklarını kızın boynuna bastırarak nabzına baktı. Adamın bütün vücudu gerilmişti. Yataktan gerilerken nefesleri korkuyla hızlandı.

Ah, Tanrım, diye fısıldadı.

Yaşadığı sorunun çözümü odanın bir yerindeymiş gibi etrafına bakındı. Çılgınca hareketlerle giysilerini kapıp giyinmeye başladı ve titreyen ellerle düğmelerini ilikleyip kemerini bağladı. Çömelerek yatağın altına düşmüş olan gözlüğünü aldı ve hemen taktı. Son kez kıza baktı ve korktuğu şeyin gerçek olduğunu gördü.

Başını iki yana sallayarak geriledi ve görüntüden çıktı.

Bir kapı açıldı, kapandı ve ayak sesleri hızla uzaklaştı.

Aradan çok uzun bir süre geçti. Kamera hâlâ yatakta cansız hâlde yatan kızı gösteriyordu.

Farklı ayak sesleri yaklaştı ve kapı vuruldu. Biri dışarıdan Rusça seslendi. Jane odaya giren kadını tanımıştı. Mutfak sandalyesine bağlanarak öldürülen kadındı.

Sana ne olduğunu biliyorum. Ellerine ne yapacaklarını biliyorum. Çığlık çığlığa gebereceğini biliyorum.

Kadın yatağa yaklaştı ve kızı sarstı. Bağırarak bir şeyler söyledi. Kız tepki vermedi. Kadm elini ağzına kapatarak geri çekildi. Sonra aniden döndü ve kameraya baktı.

Kameranın orada olduğunu biliyor. Filme aldığını biliyor.

Kadın birden kameraya yaklaştı ve dolabın kapısı ardına kadar açıldı. Ekran karardı.

Mila videoyu kapadı.

Jane konuşamıyordu. Kanepeye çöktü ve uyuşmuş bir hâlde sessizce oturdu. Regina da sessizdi şimdi huysuzluk etme zamanı olmadığını anlamış gibi sessizdi. O anda anne sinin kendisiyle ilgilenemeyecek kadar sarsılmış olduğunun farkında gibiydi. Gabriel, diye düşündü Jane.

Sana ihtiyacım var. Telefona baktı ve Gabriel'in cep telefonunu masanın üzerinde bırakmış olduğunu gördü. Şu anda Gabriel'a ulaşması mümkün değildi.

Önemli bir adam, dedi Mila.

Jane ona döndü. "Ne?"

Joe adamın hükümetinizde yüksek biri olması gerektiğini söyledi. Mila televizyonu işaret etti.

Joe bu kaseti gördü mü?

Mila başıyla onayladı. "Onlardan ayrılırken bir kopyasını bana verdi. Hepimizde bir kopya vardı. Olur da..."

Duraksadı. "Olur da birbirimizi bir daha göremezsek diye," dedi, kısık sesle.

Bu nereden geldi? Sen nasıl buldun?

Ana, odasında saklıyordu. Bilmiyorduk. İstediğimiz sadece paraydı.

Katliamın nedeni buydu, diye düşündü Jane; bu yüzden o evdeki kadınları öldürdüler. Çünkü o odada neler olduğunu biliyorlardı. Bu kaset de kanıtıydı.

Kim o? diye sordu Mila.

Jane boş ekrana baktı. "Bilmiyorum. Ama bilebilecek birini tanıyorum." Telefona yürüdü.

Mila irkildi. "Polis yok!"

Polisi aramıyorum. Bir arkadaşımı çağıracağım. Gazeteci. Washington'daki insanları tanır. Orada yaşamış. Bu adamın kim olduğunu bilir. Telefon fihristini karıştırdı ve Peter Lıkas'ın adını buldu. Adresi Boston'ın güneyinde, Milton'daydı. Numarayı çevirirken Mila'nın kendisini izlediğini hissetti; henüz kendisine güvenmeye hazır olmadığı belliydi. Yanlış bir hareket yaparsam, diye düşündü Jane, bu kız kaçacak. Onu korkutmamaya dikkat etmeliyim.

Alo? dedi Peter Lukas.

Hemen buraya gelebilir misin?

Dedektif Rizzoli? Neler oluyor?

Telefonda konuşamam.

Ciddi görünüyor.

Senin için Pulitzer Ödülü demek olabilir, Lukas. Jane duraksadı.

Biri zili çalıyordu.

Mila, korku dolu gözlerle Jane'e baktı. Kumaş çantasını kaparak pencerelere doğru koştu.

Dur! Mila, yapma!

Rizzoli? dedi Lukas. "Neler oluyor?" "Dur! Seni hemen arayacağım," dedi Jane ve telefonu kapadı. Mila pencereden pencereye koşturarak bir yangın merdiveni arıyordu. "Soran değil!" dedi, "Sakin ol." "Burada olduğumu biliyorlar!"

Kapıdakinin kim olduğunu bile bilmiyoruz. Önce bunu öğrenelim. Diyafonun düğmesine bastı. "Evet?"

Dedektif Rizzoli, ben John Barsanti. Yukarı gelebilir miyim?

Mila anında tepki verdi. Yatak odasına koşarak yangın merdivenini aramaya devam etti. "Dur!" diye seslendi Jane, koridorda Mila'nın peşinden koşarak. "Bu adama güvenebilirsin!" Kız yatak odasının penceresini kaldırıyordu bile. "Gidemezsin!"

Yine zili duydular. Mila pencereden dışarı, yangın merdivenine çıktı. Eğer giderse onu bir daha göremeyebilirim, diye düşündü Jane. Bu kız şimdiye kadar içgüdü/eriyle hayatta kaldı. Belki de onu dinlemeliyim.

Mila'nın bileğini yakaladı. "Ben de seninle geliyorum, tamam mı? Birlikte gideceğiz. Bensiz sakın gitme!"

Acele et, diye fısıldadı Mila. Jane döndü. "Bebeğim."

Mila onunla birlikte oturma odasına döndü ve Jane videokaseti çıkarıp alt bezi çantasına atarken gergin gözlerle izledi. Jane çekmeceyi açıp silahını aldı ve onu da çantaya attı. Ne olur, ne olmaz. Zil tekrar çaldı.

Jane, Regina'yı kollarına aldı. "Gidelim!" Mila, maymun kadar hızlı adımlarla hızla yangın merdiveninden aşağı koştu. Jane de bir zamanlar onun kadar hızlı ve umursamazdı. Ama şimdi her adımına dikkat etmek zorundaydı, çünkü kucağında Regina'yı taşıyordu. Zavallı bebeğim, başka çarem yok, diye düşündü. Bu macerada seni de yanımda sürüklemek zorundayım. Sonunda ara sokağa indi ve Subaru'suna doğru koştu. Kapıyı açarken, evin açık penceresinden hâlâ zilin çalındığını duyuyordu.

Tremont Caddesi'nden batıya doğru giderken gözünü dikiz aynasından ayırmadı ama kendilerini takip eden yoktu.

Şimdi Mila 'nın korkmayacağı güvenli bir yer bulmalıyım, diye düşündü. Polis üniformaları görmeyeceği bir yer.

Özellikle de Regina 'nın kesinlikle güvende olacağı bir yer.

Nereye gidiyoruz? diye sordu Mila.

Düşünüyorum. Düşünüyorum! Jane cep telefonuna baktı ama şu anda annesini arayamazdı. Kimseyi arayamazdı.

Aniden güneye, Columbus Avenue'ya döndü. "Güvenli bir yer biliyorum," dedi.

35

Peter Lukas, televizyon ekranında süren zalimce saldırıyı sessizlik içinde izliyordu. Nihayet kayıtlar sona erdiğinde, yerinden kıpırdamadı. Jane video aletini kapadıktan sonra bile, Lukas bakışları ekrana odaklanmış hâlde kalakalmıştı. Kızın cansız vücudunu ve kanlı çarşaflan hâlâ görüyormuş gibi bakıyordu. Odada sessizlik hâkimdi. Regina kanepede uyuyakalmıştı; Mila pencerenin yanında duruyor, dışarıdaki yola bakıyordu.

Mila bu kızın adını öğrenememiş, dedi Jane. "Cesedin evin arkasındaki ağaçlığa gömülmüş olma olasılığı yüksek.

Issız bir yer ve bir cesedi ortadan kaldırmak için bir sürü uygun yer var. Orada başka kaç kızın gömülü olduğunu Tanrı bilir." Lukas başını eğdi. "Kusmak üzereyim." "Ben de."

İhsan böyle bir şeyi neden videoya kaydeder ki?

"Bu adamın filme alındığını bilmediği açık. Kamera, müşterilerin göremeyeceği bir dolaba yerleştirilmişti.

Belki de diğer bir kazanç kapısıydı. Kızları sat, videoya al, sonra porno pazarına ver. Döndüğün her yerden para kazanırsın. Bu genelev sadece gelir kapılarından biriydi. Jane duraksadı ve duygusuz bir sesle ekledi."

Ballentree çeşitliliği seviyor gibi görünüyor.

Ama bu kötü bir film! Ballentree bunu satamaz.

Hayır, bu aşırı patlayıcı. Ana bunun kesinlikle farkındaydı. Kaseti çantaya gizlemiş. Mila aylar boyunca kasette ne olduğunu bilmediklerini söyledi. Soma Joe nihayet bir motel odasındaki videoda denemiş. Jane, televizyona baktı. "Artık Ashbum'deki kadınların neden öldürüldüğünü biliyoruz. Charles Desmond'ın neden öldürüldüğünü. Çünkü bu müşteriyi tanıyorlardı; onu teşhis edebilirlerdi. Hepsinin ölmesi gerekiyordu."

Yani bütün bunlar bir tecavüz ve cinayeti örtbas etmek için yapıldı.

Jane başıyla onayladı. "Joe aniden elinde bir dinamit olduğunu anladı. Kanıtı ne yapacaktı? Kime güveneceğini bilmiyordu. Paranoyak olarak tanımlanmış birini kim dinlerdi ki? Sana gönderdiği şey o olmalı. Bu kasetin bir kopyası."

Ama elime geçmedi.

O zamana kadar da yakalanmamak için ayrılmışlardı. Her biri kopyalardan birini aldı. Olena kendisininkini Tribune'i getiremeden

yakalandı. Joe'nunki muhtemelen hastanedeki olaydan sonra ele geçirildi. Jane televizyonu işaret etti. "Bu son kopya."

Lukas, daha yakına gelmeye korkan ürkek bir hayvan gibi odanın arka tarafında duran Mila'ya baktı. "Bu videodaki adamı sen gördün mü hiç, Mila? Eve geldi mi?"

Tekne, dedi ve belirgin bir şekilde ürperdi. "Onu teknedeki bir partide gördüm."

Lukas, Jane'e döndü. "Sence Charles Desmond'ın yatını mı kastediyor?"

Sanırım Ballentree böyle iş yapıyor, dedi Jane.

Desmond'ın dünyası bir erkekler kulübüydü. Savunma taşeronları, Pentagon oyuncuları. Çok fazla parayla oynayan büyük adamlar olduğunda, içinde mutlaka seks de vardır. Anlaşmayı tamamlamanın bir yolu. Kaseti çıkardı ve Lukas'a döndü. "Bu adamın kim olduğunu biliyor musun?

Videodakinin?"

Lukas zorlukla yutkundu. "Üzgünüm. Kasette izlediklerimin gerçek olduğuna bile inanmakta zorlanıyorum."

Adam çok önemli biri olmalı. Bu kaseti ele geçirmek için bütün yaptıklarına, kullandığı kaynaklara bak. Jane, Lukas'ın önünde durdu. "Kim o?"

Sen tanımıyor musun?

Tanımalı mıyım?

Carleton Wynne. Yeni Ulusal İstihbarat Şefimiz.

Jane keskin bir nefes aldı ve Lukas'ın karşısındaki koltuğa gömüldü. "Tanrım! Ülkenin bütün istihbarat servislerinden sorumlu olan adamdan söz ediyorsun."

Lukas başıyla onayladı. "FBI. CIA. Askerî İstihbarat. İç Güvenlik ve Adalet Bakanlığı da dâhil olmak üzere toplam on beş servis. Bu, bütün ipleri içeriden çekiştirebilecek biri. Wynne'i tanımamanın nedeni, adamın medyatik bir tip olmaması. Gri takım elbise giyenlerden biri. İki yıl önce Pentagon'un yeni Stratejik Destek Bölümü'nü yönetmek için CIA'den ayrıldı. Son istihbarat şefi istifaya zorlandıktan sonra, Beyaz Saray onun yerine Wynne'i getirdi. Yeni onaylandı."

Lütfen, diye araya girdi Mila. "Banyoyu kullanmak istiyorum."

Koridorun ucunda, dedi Lukas, başını kaldırıp Mila'ya bakmadan. Jane'e bakmaya devam etti. "Bu, indirilmesi kolay bir adam değil," dedi.

Bu kaset King Kong'u bile indirir.

Şef Wynne, Pentagon ve şirkette bir sürü bağlantıya sahip. Bu, Başkan'ın bizzat seçtiği adam.

Ve artık elimde. Onu içeri tıkıyorum.

Kapı çalındı. Jane irkilerek başını kaldırdı.

Sakin ol, dedi Lukas, ayağa kalkarken. "Muhtemelen komşumdur. Ona hafta sonu kedisine bakacağıma söz vermiştim."

Bu açıklamaya rağmen, Lukas kapıya cevap verirken Jane diken üstünde oturuyordu. "Hey, içeri gel," dedi Lukas, arkadaşına doğal bir tavırla.

Her şey kontrol altında mı? diye sordu diğer adam.

Evet, sadece film izliyorduk.

Jane o anda bir terslik olduğunu anlamalıydı ama Lukas'ın rahat sesi onu yanıltmış, bu evde güvende olduğunu düşündürmüştü. Ziyaretçi içeri girdi. Kısa sarı saçları ve güçlü kollan vardı. Jane adamın elindeki silahı gördüğünde bile neler olduğunu kabul etmekte zorlandı.

Kalbi deli gibi atarken yavaşça ayağa kalktı. Lukas'a döndü ve ihanet kırgınlığıyla bakan gözlerine Lukas sadece omuz silkerek karşılık verdi. Ne yaparsın, işler böyle yürüyor.

Sarışın adam odaya bir bakış attı ve bakışları kanepenin minderleri arasında derin uykuda olan Regina'ya odaklandı. Aniden silahı bebeğe çevirdi ve Jane kalbine bir bıçak saplanmış gibi hissetti. "Tek kelime etme,"

dedi, Jane'e. Bir annenin en zayıf noktasını bulmayı çok iyi bildiği belliydi. "Fahişe nerede?" diye sordu, Lukas'a.

Banyoda. Ben getiririm.

Mila'yı uyarmak için çok geç, diye düşündü Jane. Çığlık alsam bile kaçma şansı yok.

Demek duyduğum polis sensin, dedi sarışın adam.

Polis. Fahişe. Öldürmek üzere olduğu kadınların isimlerini biliyor muydu acaba?

Adım Jane Rizzoli, dedi.

Yanlış yer, yanlış zaman, Dedektif. Demek adını biliyordu. Elbette; bir profesyonel bilirdi. Yapabileceği herhangi bir harekete zamanında tepki verebilmek için Jane'den uzak durması gerektiğini de biliyordu. Silahı olmasa bile, bu adamı kolayca halledemezdi. Duruşu, kontrolü ele alışı, silahsız olsa bile Jane'in bu adama karşı bir şansı olmadığını gösteriyordu.

Ama silahlı...

Yere baktı. Alt bezi çantasını hangi cehennemde bırakmıştı? Kanepenin arkasında mı? Göremiyordu.

Mila? Lukas banyo kapısından sesleniyordu. "İçeride iyi misin?"

Regina aniden irkildi ve bir terslik olduğunu anlamış gibi bir çığlık attı. Annesinin başının dertte olduğunun farkındaydı.

Onu kucağıma alayım, dedi Jane.

Olduğu yerde iyi.

Kucağıma almama izin vermezsen ağlamaya başlar. Ve inan bana, çığlık atmayı biliyor.

Mila? Lukas banyo kapısını vurdu. "Şunu açar mısın, Mila?"

Regina, tahmin edileceği gibi, artık ağlıyordu. Jane adama baktı ve adam sonunda başıyla onayladı. Jane kızını kollarına aldı ama kucağında olmak Regina'yı rahatlatmaya yetmemiş gibiydi. Kalp atışlarımı hissediyor. Korkumu hissediyor.

Koridorda bir vurma sesi duyuldu ve Lukas içeri girerken bir gümbürtü koptu. Birkaç saniye sonra Lukas koşarak salona döndüğünde yüzü kıpkırmızıydı. "Gitmiş!"

Ne?

Banyo penceresi açık. Dışarı çıkmış olmalı.

Sarışın adam sadece omuz silkti. "O zaman onu başka gün buluruz. Asıl istenen şey kaset."

Aldık.

Son kopya olduğundan emin misin?

Sonuncusu.

Jane, Lukas'a baktı. "Kasetten haberin vardı."

Bir muhabirin eposta kutusuna ne kadar çok istenmeyen mesaj geldiğini biliyor musun? dedi Lukas. "Dışarıda, halkın kendilerine inanmasını isteyen kaç komplo teoricisi ve paranoyak olduğunu biliyor musun? Ballentree hakkında o makaleyi yazdığımda, aniden bu ülkedeki bütün Joseph Roke'lar en iyi dostlarım oldu. Bütün çatlaklar.

Bana küçük hayallerini anlatırlarsa, haberin devamını getirebileceğimi düşünü yorlar."

Aslında öyle olmalı. Muhabirlerin bunu yapması gerekir.

Sen hiç zengin muhabir tanıdın mı? Birkaç süper yıldız dışında kaç isim hatırlıyorsun? Gerçek şu ki; halk gerçeği umursamıyor bile. Ah, belki birkaç hafta seninle ilgilenirler. Birkaç ön sayfa haberi. Ulusal İstihbarat

Şefi cinayetle suçlandı. Beyaz Saray uygun şekilde dehşetini ifade eder, Carleton Wynne suçlu bulunur ve Washington'daki diğer tüm skandallar gibi olur. Birkaç ay içinde halk unutur. Ben de yazılarımı yazmaya, ipoteğimi ödemeye ve aynı köhne Toyota'mı kullanmaya devam ederim. Lukas başını iki yana salladı. "Olena'nın bana bıraktığı kaseti görür görmez, bir Pulitzer'den çok daha değerli olduğunu anlamıştım. Bana bunun parasını kimin ödeyeceğini biliyordum."

Joe'nun sana gönderdiği kaset. Almıştın!

"Neredeyse de atıyordum. Sonra canı cehenneme, izlesem ne kaybederim dedim. Carleton Wynne'i hemen tanıdım. Ona telefon açana kadar kasetin varlığını bile bilmiyordu.

Sadece birkaç fahişeyle uğraştığını sanıyordu. Aniden bu iş çok ama çok daha fazla önem kazandı. Ve daha da pahalandı."

Seninle anlaşma yapmaya gerçekten hazır mıydı?

Sen olmaz mıydın? Bu kasetin sana ne yapabileceğini bilseydin? Ortalıkta başka kopyalar da olduğunu bilseydin?

Wynne'in yaşamana izin vereceğini mi sanıyorsun? Ona Joe ve Olena'yı verdikten sonra? Sende ihtiyacı olan başka bir şey kalmadı ki.

Sarışın adam araya girdi. "Bir kürek gerek."

Ama Lukas hâlâ Jane'e bakıyordu. "Ben aptal değilim,"

dedi. "Wynne bunu biliyor."

Kürek? diye tekrarladı sarışın adam.

Garajda bir tane var, dedi Lukas.

Getir.

Lukas garaja doğru yürürken, Jane arkasından seslendi:

Bunun ödülünü alacak kadar yaşayacağını sanıyorsan, sen aptalın tekisin. Regina, annesinin öfkesinden sinerek kucağında sessizleşmişti. "O insanların oyunu nasıl oynadığını gördün. Charles Desmond' in nasıl öldüğünü biliyorsun. Seni bileklerin kesilmiş hâlde küvetinde bulacaklar. Ya da gırtlağına fenobarbital haplar tıkıp seni körfeze atacaklar; Olena'ya yaptıkları gibi. Belki de bu adam kafana bir kurşun sıkacak."

Lukas elinde kürekle geri döndü ve küreği sarışın adama 438 verdi.

Evin arkasındaki ağaçlıklar ne büyüklükte? diye sordu adam.

Blue Hills Doğal Parkı'nın bir parçası. En azından bir mil uzanır.

Onu uzağa götürmemiz gerek.

Bak, ben bununla ilgim olmasını istemiyorum. Bu yüz den sana para ödüyor.

O zaman arabasıyla sen ilgilen.

Dur. Lukas kanepenin arkasına uzandı ve bir alt bezi çantası çıkarıp adama verdi. "Evimde ona ait bir şey kalmasını istemiyorum."

Bana ver, diye düşündü Jane. Lanet olasıca çantamı bana ver.

Sarışın adam çantayı kendi omzuna astı. "Ormanda bir yürüyüşe çıkalım, Dedektif."

Jane, Lukas'a son bir bakış attı. "Sen kendi ölüm fermanını imzaladın."

Dışarıda yarım ay, yıldızlı bir gökyüzünde parlıyordu.

Jane kucağında Regina'yla çalıların arasında sendeliyordu ve önündeki yol adamın fenerinin ışığıyla biraz aydınlanıyordu. Adam, ona kendisine saldırma fırsatı vermemek için aralarında mesafe bırakmaya dikkat ediyordu. Regina kucağındayken bunu yapması hiçbir şekilde mümkün olamazdı ki. Daha hayatı birkaç haftadır tanıyan zavallı Regina.

Bebeğim sana zarar veremez, dedi Jane. "Daha bir aylık bile değil."

Adam bir şey söylemedi. İkisinin ayak seslerinden başka bir şey duyulmuyordu. Dalların çıtırtısı, yaprakların hışırtısı. Aslında çok fazla ses vardı ama yakınlarda dinleye bilecek kimse yoktu. Bir kadın ormanda ölürse, onu kimse duymaz...

Onu alabilirsin, dedi Jane. "Sadece birinin bulabileceği bir yere bırak."

O benim sorunum değil.

O daha bebek\ Jane'in sesi çatladı. Ağaçların arasında durdu ve yanaklarından süzülen yaşlarla kızını göğsüne bastırdı. Regina annesini rahatlatmaya çalışır gibi yumuşak sesler çıkardı ve yüzünü kızının başına bastırıp saçlarının kokusunu içine çekip, yanaklarının kadifemsi yumuşaklığını hissetti. Seni bunun içine nasıl sürükleyebildim? diye düşündü. Bir annenin yapabileceği daha kötü bir hata olamaz. Ve şimdi sen de benimle birlikte öleceksin.

Yürümeye devam et, dedi adam.

Daha önce savaştım ve hayatta kaldım, diye düşündü Jane.

Yine yapabilirim. Bunu senin için yapmak zorundayım.

Yoksa burada mı bitirmemi istersin? diye sordu adam.

Jane derin bir nefes alarak ağaçların ve ıslak yaprakların kokusunu içine çekti. Bir yaz önce Stony Brook Doğal Parkı'nda incelediği insan kalıntılarını düşündü. Sarmaşıklar, kemikleri ve kafatasım nasıl sarmıştı?

Eller ve ayaklar eksikti; leş yiyiciler tarafından yenmiş veya götürülmüştü. Kendi nabızlarını hissetti ve bir insan elindeki kemiklerin ne kadar küçük ve kırılgan olduğunu düşündü. Bir ormanın zeminine ne kadar kolay dağılabiliyorlardı.

Yine yürümeye başladı. Zihnini net tut, diye düşündü.

Paniğe kapılırsan onu şaşırtma şansını tamamen kaybedersin. Regina 'yı kurtarma şansını. Jane'in duyuları keskinleşmişti. Baldırlarındaki kanı, yüzüne değen havanın neredeyse her molekülünü hissedebiliyordu.

Tam ölmek üzereyken canlanıyorsun, diye düşündü.

Bence burası yeterince uzak, dedi adam.

Küçük bir açıklıkta duruyordu. Etraflarında ağaçlar sessiz tanıklar gibi yükseliyordu. Yıldızlar soğuk pırıltılardı. Ben gittiğimde bunların hiçbiri değişmeyecek, diye düşündü. Yıldızların umurunda değil.

Ağaçlar umursamıyor.

Adam küreği Jane'in ayaklarının dibine attı. "Kazmaya başla."

Bebeğim ne olacak?

Onu yere bırak ve kazmaya başla.

Toprak çok sert.

Ne fark eder? Adam alt bezi çantasını Jane'in ayaklarının dibine attı. "Bebeği de yanına yatır."

Jane çömeldiğinde kalbi göğüs kafesini delip fırlayacakmış gibi atıyordu. Tek şansım var, diye düşündü. Çantaya uzan ve silahı kap. Neler olduğunu anlamasına fırsat vermeden dönüp ateş et. Acıma; sadece kafasını uçur.

Zavallı bebeğim, diye mırıldandı Jane, çantanın üzerine eğilirken. Aynı anda elini sessizce çantanın içine soktu.

Annen şimdi seni yere bırakacak... Eli cüzdanına, biberona, alt bezlerine süründü. Silahım. Lanet olasıca silahım nerede?

Bebeği yere bırak.

Burada yok! Hıçkırıkla nefesini verdi. Elbette o aldı.

Aptal değil. Ben polisim; silah taşıdığımı biliyordu.

Kaz!

Jane, Regina'yı öpmek için eğildi, okşadı, sonra alt bezi çantasını minder gibi kullanarak kızını yere bıraktı.

Küreği alıp yavaşça ayağa kalktı. Bacaklarındaki bütün enerji, bütün umut tükenmişti. Kürekle vuramayacağı kadar uzak duruyordu. Küreği

fırlatsa bile, onu sadece birkaç saniye şaşırtabilirdi. Bu süre Regina'yı alıp kaçmasına yetmezdi.

Yere baktı. Yarım ayın ışığında, yosunların üzerine yayılmış yaprakları gördü. Sonsuz uykusunu uyuyacağı yatak. Gabriel bizi burada asla bulamaz. Asla bilemeyecek.

Küreği toprağa dayadı ve kazmaya başlarken yanaklarından süzülen ilk yaşlan hissetti.

36

Evin kapısı aralıktı.

Gabriel koridora dalarken, sezgileri kötü şeyler söylüyordu. İçeride konuşan birilerini ve ayak seslerini duydu. Kapıyı açarak içeri daldı. "Burada ne arıyorsunuz?" John Barsanti pencereden dönerek ona baktı.

İlk sorusu Gabriel'ı hazırlıksız yakaladı. "Eşinizin nerede olduğunu biliyor musunuz, Ajan Dean?"

Burada değil mi? Bakışları az önce çocuk odasından çıkan ikinci ziyaretçiye kaydı. Adalet Bakanlığı'ndan Helen Glasser, atkuyruğu yaptığı beyaz saçları ve yüzündeki endişeli çizgilerle geldi.

Yatak odasının penceresi açık, dedi. "Siz buraya nasıl girdiniz?"

Bizi kapıcınız içeri aldı, dedi Glasser. "Daha fazla bekleyemedik." "Jane nerede?"

Bizim bilmek istediğimiz de bu. "Burada olmalıydı."

Siz gideli ne kadar olmuştu? Karınızı en son ne zaman gördünüz?

Gabriel, kadının sesindeki telaştan gerginleşerek Glasser'a baktı. "Bir saat oldu. Annesini evine götürdüm."

Jane o zamandan beri sizi aradı mı? "Hayır." Gabriel telefona baktı.

Cep telefonuna cevap vermiyor, Ajan Dean, dedi Glasser. "Ona ulaşmaya çalıştık. Ona ulaşmamız gerek."

Gabriel dönüp onlara baktı. "Burada neler oluyor?"

Şu anda Mila'yla mı birlikte? diye sordu Glasser, sakince.

Kız hiç gelm... Gabriel duraksadı. "Bunu zaten biliyorsunuz. Parkı da izliyordunuz." "Kız son tanığımız," dedi Glasser. "Eğer eşinizle birlikteyse bilmemiz gerek." "Ben gittiğimde, Jane bebekle yalnızdı."

Şimdi neredeler? "Bilmiyorum."

Mila onunla birlikteyse, Jane'in çok büyük bir tehlike de olduğunu anlamalısınız, Ajan Dean.

Karım kendi başının çaresine bakmayı bilir. Hazırlıklı olduğundan emin olmadan hiçbir şeye dalmaz. Jane'in genellikle silahını tuttuğu çekmeceye yaklaştı ve kilitli olmadığını fark etti. Çekip açtı ve boş tabanca kılıfına baktı. Silahını almış. "Ajan Dean?"

Gabriel çekmeceyi sertçe kapadı ve yatak odasına daldı.

Glasser'ın söylediği gibi pencere açıktı. Artık korkmaya başlıyordu. Oturma odasına döndü ve Glasser'ın kendisine baktığını ve korkusunu algıladığını hissetti.

Nereye gidebilir? diye sordu Glasser.

Beni arardı. Bunu kesinlikle yapardı.

Telefonunun dinlendiğini düşünüyorsa bunu yapmazdı.

O zaman polise giderdi. Doğruca Schroeder Plaza'ya giderdi.

Boston Polis Teşkilatı'nı aradık bile. Orada değil.

O kızı bulmamız gerek, dedi Barsanti. "Ona canlı ihtiyacımız var."

Cep telefonunu bir kez daha deneyeyim. Belki hiçbir şey yoktur. Belki sadece süt almaya gitmiştir. Doğru.

Silahını dayanma almıştır. Ahizeyi kaldırdı ve tam ilk numarayı tuşlamak üzereyken donup kaldı. Çok düşük bir olasılık ama... diye düşündü.

Tekrar arama tuşuna bastı.

Üç kez çaldıktan sonra bir adam cevap verdi. "Alo?"

Gabriel duraksadı ve sesi tanımaya çalıştı. Daha önce duyduğundan emindi. Birden hatırladı. "Peter Lukas?"

Evet.

Ben Gabriel Dean. Acaba Jane orada mı?

Uzun bir sessizlik oldu. Tuhaf bir sessizlik. "Hayır.

Neden?"

"Evimin telefonundan en son siz aranmışsınız. Sizi aramış olmalı."

Ah, şu mesele. Lukas güldü. "Ballentree haberiyle ilgili bütün notlarımı istedi. Ona araştıracağımı söyledim."

Ne zamandı bu?

Düşüneyim. Bir saat kadar önce.

Hepsi bu muydu? Başka bir şey söylemedi mi?

Hayır. Neden?

O zaman aramaya devam edeceğim. Teşekkürler. Ahizeyi yerine koydu ve telefona baktı. Lukas'ın sorusuna hemen cevap vermediğinde oluşan o tuhaf sessizliği düşündü. Çok büyük bir terslik var.

Ajan Dean? dedi Glasser.

Gabriel dönüp kadına baktı. "Peter Lukas hakkında neler biliyorsunuz?"

Çukur şimdi diz derinliğine ulaşmıştı.

Jane bir kürek toprak daha alıp kenara attı. Gözyaşları durmuş, yerini ter damlalarına bırakmıştı. Sessizce kazmaya devam ediyordu. Duyulan tek

ses, küreğin takırtısı ve taşların yuvarlanışıydı. Daha fazla huysuzluk yapmanın anlamı olmadığını hissetmiş gibi, Regina da sessizdi. Annesininki gibi kendi kaderi de çizilmişti.

Hayır, çizilmedi. Lanet olsun, hiçbir şey belirlenmedi.

Jane küreği taşlı toprağa soktu ve sırtı ağrımasına, kolları titremesine rağmen, kaslarında dolaşan öfkenin en güçlü yakıt olduğunu hissetti. Bebeğimi incitemeyeceksin, diye düşündü. Senin kafanı koparırım. Küreğe aldığı toprağı kenara attı. Ağrılarının ve yorgunluğunun önemi yoktu. Zihnini yapacağı şeye odaklamıştı. Katil, ağaçların kenarında duran bir siluet gibi görünüyordu.

Yüzünü görememesine rağmen, kendisini izlediğinin farkındaydı. Ama yaklaşık bir saattir kazıyordu, çabalan kayalık toprak yüzünden yavaş sonuç veriyordu ve adamın dikkati dağılmaya başlamıştı. Sonuçta bitkin bir kadının silahlı bir adam karşısında ne şansı olabilirdi ki? Bu kadının lehinde hiçbir şey yokken?

Sadece sürpriz unsuru. Ve bir annenin öfkesi.

Adamın ilk atışı acele olacaktı. Önce Jane'in başına değil, gövdesine nişan alacaktı. Ne olursa olsun, harekete devam et, diye düşündü, saldırını kesme. Bir merminin öldürmesi zaman alır ve düşen bir vücudun bile ivmesi vardır.

Bir kürek dolusu daha toprak almak için eğildiğinde kürek el fenerinin ışığından gizlenerek çukura gömüldü. Jane'in kaslarının gerildiğini veya ayaklarını deliğin kenarına dayadığını adam göremezdi. Küreğin sapını iki eliyle sıkı sıkı kavrarken aldığı nefesi duyamazdı. Jane kaslarını sıkarak çömeldi.

Bu senin için, sevgili bebeğim. Hepsi senin için.

Küreği havaya kaldırırken, toprağı adamın yüzüne attı.

Adam şaşkınlıkla homurdanarak geriye doğru sendeledi ve Jane çukurdan dışarı fırladı. Doğruca adamın karnına saldırdı.

İkisi birlikte yere yuvarlanırken, dallar vücutlarının ağırlığı altında ezilip kırıldı. Adamın silah tutan eline yöneldi ve iki eliyle bileğini kavradı. Ama birden adamın silahını düşürmüş olduğunu fark etti.

Silah. Silahı bul!

Hemen döndü ve çalıların arasında silahı el yordamıyla aradı.

Darbe onu yana savurdu. Nefesi kesilmiş bir hâlde sırtüstü devrildi. Başlangıçta acı hissetmedi; sadece mücadelenin bu kadar çabuk

bitmesinden dolayı şaşırmıştı.

Yüzü yanmaya başladı ve gerçek acı bütün kafatasına yayıldı. Adamın başında dikildiğini gördü. Regina ağlıyor, hayatının son çığlıklarını atıyordu. Zavallı bebeğim. Seni ne kadar sevdiğimi asla bilemeyeceksin.

Çukura gir! dedi adam. "Artık yeterince derin."

Bebeğime dokunma, diye fısıldadı Jane. "O daha çok küçük..."

Çukura gir, kaltak!

Adam, Jane'in kaburgalarına bir tekme indirdi ve Jane çığlık bile atamadan yana yuvarlandı.

Kıpırda, diye emretti adam.

Jane yavaşça dizlerinin üzerinde doğruldu ve Regina'ya doğru emekledi. Burnundan akan ılık bir şeyi hissetti.

Bebeği kollarına alırken, dudaklarını yumuşak saçlarına gömdü ve kanı bebeğin başına damlarken ona sarılıp ileri geri sallandı. Annenin kollarındasın. Annen seni asla bırakmaz. "Zamanı geldi," dedi adam.

37

Gabriel, Jane'in park hâlindeki Subaru'suna baktı ve kalbi duracak gibi oldu. Jane'in cep telefonu konsolun üzerindeydi ve bebek koltuğu da arka kanepeye bağlı yerinde boş duruyordu. Dönerek el fenerinin ışığını Peter Lukas'ın yüzüne tuttu.

Nerede o?

Lukas'ın bakışları yarım metre ötede sessizce duran Barsanti ve Glasser'a kaydı.

Arabası burada, dedi Gabriel. "Kendisi nerede?"

Lukas, el fenerinin ışığına siper etmek için bir elini gözlerinin üzerine kaldırdı. "Ben duştayken kapımı vurmuş olmalı. Arabasının burada olduğunu bile bilmiyordum."

Önce seni arıyor, sonra evine geliyor. Neden?

Bilmiyorum...

Neden? diye tekrarladı Gabriel.

O senin karın. Sen bilmiyor musun?

Gabriel adamın boğazına o kadar hızlı saldırdı ki Lukas tepki verecek zaman bile bulamadı. Geriye doğru sendeleyerek Barsanti'nin arabasına dayandı ve başı motor kapağına çarptı. Soluklanmaya çalışarak Gabriel'ın ellerine saldırdı ama kendini kurtaramadı. Sadece sırtı arabaya dayanmış hâlde çaresizce çırpındı.

Dean, dedi Barsanti. "Dean!"

Gabriel, Lukas'ı bırakarak geri çekildi ve paniğe kapılmamaya çalışarak derin derin nefes aldı. Ama şimdi dizlerinin üzerinde öksüren ve soluklanmaya çalışan Lukas'ın boğazını yakaladığı gibi korku da onu boğazından yakalamıştı. Gabriel eve döndü. Koşarak yukarı çıktı ve ön kapıyı kırıp girdi. Odadan odaya koşarak, kapıları açıp dolapların içlerine bakarak dolaştı. Ancak oturma odasına geri döndüğü zaman ilk seferinde gözden kaçırdığı şey dikkatini çekti: Jane'in arabasının anahtarları kanepenin arkasındaki halının üzerin deydi. Paniği felç edici bir korkuya dönüşürken durup onlara bakakaldı. Bu eve geldiniz, diye düşündü. Sen ve Regina...

Uzaktan gelen silah sesleriyle başı aniden kalktı.

Evden çıkıp verandaya fırladı.

Ağaçların arasından geldi, dedi Barsanti.

Hepsi üçüncü bir silah sesiyle donup kaldı.

Gabriel hemen fırlayarak dallara ve köklere aldırmadan hızla koşmaya başladı. El fenerinin ışığı çılgınca sallanırken kuru yapraklar ve düşmüş dallarla dolu orman zeminini aydınlatıyordu. Hangi yoldan? Hangi yoldan? Doğru yönde mi gidiyordu?

Ayağı sarmaşıklara takıldı ve öne doğru savrularak dizlerinin üzerine düştü. Nefes nefese bir hâlde ayağa fırlayarak soluklanmaya çalıştı.

Jane? diye bağırdı. Sesi çatladı ve karısının adı bir fısıltı gibi çıktı. "Jane..."

Seni bulmama yardım et. Bana yolu göster.

Durup dinlerken ağaçlar etrafında bir hapishane parmaklıkları gibi yükseliyordu. El fenerinin ışığının dışında kalan karanlık öylesine yoğundu ki beton bile olabilirdi.

Uzaktan bir dal çıtırtısı duydu.

Olduğu yerde hızla döndü ama el fenerinin ışığı dışında bir şey göremedi. Işığı kapayıp karanlığın arasında bir şeyleri seçmeye çalışırken kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyor du. Ancak o zaman ağaçların arasında uçuşan ateşböcekleri gibi görünen çok hafif pırıltıları seçebildi. Bir dal çıtırtısı daha duydu. Işık ona doğru geliyordu.

Silahını çekti. Işık parlaklaşırken namlusunu yere doğru tuttu. Diğer el fenerini kimin tuttuğunu göremiyordu ama yaklaşan ayak seslerini, yaprakların hışırtısını duyabiliyordu.

Silahını kaldırdı ve el fenerini yaktı.

Gabriel'in el fenerinin ışığına yakalanan silüet korkmuş bir hayvan gibi gözlerini kısarak geri çekildi. Solgun yüze ve dik kızıl saçlara baktı. Sadece bir kız, diye düşündü. Sa dece korkmuş, cılız bir kız.

Mila? dedi.

Sonra kızın arkasındaki gölgelerin arasından çıkan diğer silüeti gördü. Daha yüzünü görmeden o yürüyüşü ve dağınık saçları tanımıştı.

El fenerini yere atarak, kollarını açıp karısına ve kızına koştu. Jane kollarını Regina'ya sarmış hâlde titreyerek Gabriel'a sokuldu ve Gabriel da onu kollarına aldı. Bütün aile, bu kucaklayışın içinde sarmalanmıştı.

Silah sesleri duydum, dedi Gabriel. "Sandım ki..."

Mila'ydı, diye fısıldadı Jane.

Ne?

Silahımı almış. Bizi takip etmiş... Jane aniden gerildi ve Gabriel'a baktı. "Peter Lukas hangi cehennemde?"

Barsanti onun yanında. Hiçbir yere gidemez.

Jane rahat bir nefes aldı ve dönüp ağaçlara baktı. "Leş yiyiciler cesede gelecek. Hemen olay yeri ekiplerini buraya getirmemiz gerek."

Kimin cesedi?

Sana göstereyim.

Gabriel ağaçların kenarında durarak dedektiflerin ve suç mahalli görevlilerinin işini engellememeye çalışıyordu.

Bakışları karısının ve kızının mezarı olmak üzere kazılmış çukura odaklanmıştı. Etrafa polis şeridi çekilmişti ve pilli lambalar adamın cesedini aydınlatıyordu. Cesedin başına eğilmiş olan Maura Isles ayağa kalkarak Dedektif Moore ve Dedektif Crowe'a döndü.

Üç mermi yarası görüyorum, dedi. "İkisi göğüste, biri alında."

Biz de öyle duyduk, dedi Gabriel. "Üç el silah sesi."

Maura ona baktı. "Aralarında ne kadar süre vardı?"

Gabriel düşündü ve paniğinin etkilerini hissetti. Ormana dalışını ve her adımında korkusunun artışını hatırladı.

Peş peşe iki kez, dedi. "Üçüncüsü beş on saniye sonra geldi."

Maura sessizce cesede baktı. Adamın sarı saçlarını ve güçlü omuzlarını inceledi. Sağ elinde bir SIG Sauer duruyordu.

Eh, dedi Crowe, "bunun bir nefsi müdafaa olduğu son derece açık."

Kimse bir şey söylemedi. Yüzdeki barut yanıklarından veya ikinciyle üçüncü mermi arasındaki gecikmeden kimse söz etmedi. Ama hepsi biliyordu.

Gabriel döndü ve eve doğru yürüdü.

Araba yolu araçlarla dolmuştu. Polis arabalarının yanıp sönen mavi ışıklarından gözleri kamaştı ve bir an orada duraksadı. Sonra Helen Glasser'ın kızı kendi arabasının ön yolcu koltuğuna oturtmakta olduğunu gördü.

Onu nereye götürüyorsun? diye sordu Gabriel.

Glasser ona döndü ve polis arabasının mavi ışıklan saçlarından yansıdı. "Güvenli bir yere."

Onun için öyle bir yer var mı?

İnan bana, bulacağım. Glasser sürücü kapısında durarak eve baktı. "Videokaseti her şeyi değiştirdi, biliyorsun.

Ve Lükas'ı da içeri tıkabiliriz. Bizimle işbirliği yapmaktan başka seçeneği yok. Dolayısıyla, artık tek tanık kız değil. Önemli bir tanık ama elimizdeki tek silah o değil."

Öyle olsa bile, Carleton Wynne'i içeri tıkmaya yetecek mi?

Kimse kanundan üstün değildir, Ajan Dean. Glasser ona bakarken gözleri çelik gibi soğuktu. "Kimse." Ve direksiyona geçti.

Dur! diye seslendi Gabriel. "Kızla konuşmam gerek."

Bizim de gitmemiz gerek.

Sadece bir dakika. Gabriel yolcu tarafına geçip kapıyı açtı ve Mila'ya baktı. Zavallı kız, Gabriel'ın niyetinden korkmuş gibi kollarını vücuduna sarmış hâlde koltukta sinmişti. Bu daha çocuk, diye düşündü Gabriel, ama hepimizden daha zorlu çıktı. Çok az şansı vardı ama hayatta kalmayı başardı.

Mila, dedi nazikçe.

Mila, Gabriel'a güvenmeyen gözlerle baktı; belki de bir daha hiçbir erkeğe güvenmeyecekti, değil mi? Erkeklerin verebileceği en kötü şeyleri gördü.

Sana teşekkür etmek istiyorum, dedi Gabriel. "Bana ailemi geri verdiğin için."

İşte; kız hafifçe gülümsemişti. Gabriel'in beklediğinden çok daha fazlasıydı bu.

Gabriel kapıyı kapadı ve Glasser'a bakarak başıyla onayladı. "O piçi indir," diye seslendi camın diğer tarafından.

Bana bu kadar para ödemelerinin nedeni de bu, dedi Glasser, gülerek. Ve bir polis arabasının eşliğinde uzaklaştılar.

Gabriel eve girdi. İçeride Bany Frost'u, Barsanti'yle konuşurken buldu. Bu arada FBI Kanıt Toplama Ekibi, Lukas'ın bilgisayarını ve dosya kutularını dışarı taşıyordu. Bu artık federal bir davaydı ve Boston Polis Teşkilatı, dava üzerindeki yetkisini Büro'ya devredecekti. Öyle olsa bile, diye düşündü Gabriel, ne kadar ileri gidebilirler ki? Barsanti dönüp kendisine baktığında, Gabriel onun gözlerinde de Glasser'ın gözlerinde gördüğü kararlılığı gördü. Barsanti'nin elindeki videokaseti de fark etti. Onu Kutsal Kase'ymiş gibi koruyucu bir tavırla tutuyordu.

Jane nerede? diye sordu, Frost'a.

Mutfakta. Bebek acıkmış.

Karısını sırtı kapıya dönük hâlde otururken buldu; Jane onun içeri girdiğini görmemişti. Gabriel onun arkasında durarak Regina'yı göğsüne bastırışını ve detone bir şarkı mırıldanışını izledi. Jane asla şarkı söyleyemez ki, diye düşündü, gülümseyerek. Regina aldırıyor gibi görünmüyordu; annesinin güven verici kollarında sessizce yatıyordu. Sevgi, doğal olarak gelen kısım, diye düşündü Gabriel. Asıl zaman alan, diğer her şey. Bunu öğrenmemiz gerek.

Elini Jane'in omuzlarına koydu ve eğilerek saçlarını öptü. Jane başını kaldırıp, parlayan gözlerle kocasına baktı.

Haydi eve gidelim, dedi.

38

Kadın bana karşı nazikti. Arabamız toprak yolda sarsılarak ilerlerken elimi tutup sıktı. Daima yanımda olup elimi tutamayacağını bilmeme rağmen, onun yanında kendimi güvende hissediyordum; düşünülmesi gereken daha birçok kız vardı; bu ülkenin karanlık köşelerinde hâlâ kayıp olan kızlar. Ama şimdilik yanımdaydı. O benim koruyucumdu ve bana sarılmasını umarak ona yaslandım ama bakışlarını çöl yoluna odaklamıştı. Saçından beyaz bir tel koluma düştü. Alıp cebime attım. Belki de birlikte geçirdiğimiz zaman sona erdiğinde elimde kalan tek hatıra o olurdu. Araba durdu.

Mila, dedi, beni hafifçe dürterek. "Yaklaşıyor muyuz?

Bu bölgeyi hatırlıyor musun?"

Başımı onun omzundan kaldırdım ve pencereden dışarı baktım. Kuru bir nehir yatağının yanında, kuru ağaçların yakınında durmuştuk. Kayalarla dolu kahverengi tepeler vardı. "Bilmiyorum," dedim.

Benziyor mu?

Evet ama.,. Unutmak için o kadar uğraştığım şeyi hatırlamak için kendimi zorlayarak etrafa bakındım.

Önde oturan adamlardan biri bize döndü. "Patikayı burada bulmuşlar; nehir yatağının diğer tarafında," dedi. "Geçen hafta buradan geçen bir grup kızı yakalamışlar. Belki arabadan inip etrafa baksa iyi olur. Tanıdık bir şeyler bulabilir."

Gel, Mila. Kadın kapıyı açıp indi ama ben kıpırdamadım.

Arabanın içine eğildi. "Bunu yapabilmemizin tek yolu bu,"

dedi, nazik bir sesle. "Bize yardım etmelisin." Elini uzattı ve isteksizce tuttum.

Adamlardan biri bizi çalıların ve ağaçların arasından dolanan dar bir patikadan geçirerek kuru nehir yatağına götürdü. Orada durup bana baktı. Kadınla ikisi beni izliyor, tepkimi görmeyi bekliyorlardı. Kıyıya baktım; sıcakla kuruyup çatlamış eski bir ayakkabı gördüm.

Zihnimde bir anı titreşip net' leşti. Dönüp karşı kıyıya baktım; orası da plastik şişelerle doluydu ve bir dala bağlı hâlde rüzgârla uçuşan mavi kumaş parçasını gördüm.

Bir anı daha netleşti.

Adamın bana vurduğu yer burasıydı. Anja'nın durduğu, açık burunlu ayakkabısı yüzünden ayağının kanadığı yer burasıydı.

Tek kelime etmeden döndüm ve nehir kıyısından yukarı tırmandım. Kalbim deli gibi atıyor, korku boğazımı düğümlüyordu ama artık başka seçeneğim yoktu. Anja'nın önümdeki hayaletini görüyordum. Rüzgârla uçuşan saçları.

Hüzünlü bakışları.

Mila? diye seslendi kadın.

Çalıların arasından kendime yol açarak ilerlemeye devam ettim ve sonunda toprak yola ulaştım. Burası, diye düşündüm. Minibüsler burada park etmişti. Adamlar bizi burada bekliyordu. Anılar şimdi daha hızlı geri geliyordu; tıpkı bir kâbusun korkunç detayları gibi. Biz soyunurken sırıtan adamlar. Minibüse doğru itilirken bağıran kız. Ve Anja. Az önce ona tecavüz eden adam pantolonunun fermuarını çekerken yerde hiç kıpırdamadan yatan Anja'yı görüyordum.

Anja kıpırdadı ve yeni doğmuş bir buzağı gibi sendeleyerek ayağa kalktı. Çok solgun, çok zayıftı.

Anja'nın hayaletini takip ettim. Çöl sivri taşlarla doluydu. Topraktan dikenli çalılar çıkıyordu ve Anja kanlı ayaklarıyla onların üzerinden koşuyordu.

Hıçkırıklar arasında, özgürlük olduğunu sandığı şeye koşuyordu.

Mila?

Anja'nın korku dolu nefeslerini duyuyor, san saçlarının savruluşunu görüyordum. Önünde bomboş çöl uzanıyordu.

Yeterince hızlı koşabilirse, yeterince uzağa kaçabilirse...

Birden silah sesi patladı.

Anja'nın nefesi kesilmiş hâlde öne doğru savruluşunu ve önündeki sıcak kumlara saçılan kanını gördüm. Dizlerinin üzerinde doğruldu, dikenlerin ve cam gibi kesen taşların üzerinden emekledi.

Bir silah sesi daha duyuldu.

Anja düştü ve kahverengi toprağın üzerinde kalakaldı.

Buraya mı düşmüştü? Yoksa şuraya mı? Şimdi düştüğü yeri bulabilmek için çırpmıyordum. Neredesin Anja, neredesin?

Mila, konuş bizimle.

Aniden durarak bakışlarımı yere diktim. Kadın bana bir şey söylüyordu; onu neredeyse duymuyordum. Sadece ayaklarımın dibindeki şeye

bakıyordum.
Buraya gel, Mila, dedi kadın, nazikçe, "Bakma."
Ama kıpırdayamadım. îki adam yere çömelirken durduğum yerde bakakaldım. Biri eldivenlerini giydi ve kumlan kenara iterek bir kafatasıyla kaburga kemiklerini ortaya çıkardı.
Kadın kemikleri, dedi.
Bir an kimse konuşmadı. Yüzümüze sıcak bir rüzgâr vurdu ve gözlerimi kırpıştırdım. Gözlerimi tekrar açtığımda, Anja'nın geri kalanlarından daha fazlası kumların üzerindeydi. Kalça kemiğinin kıvrımı, bacak kemikleri.
Çöl onu geri vermeye karar vermişti ve şimdi topraktan geri çıkıyordu.
Bazen silinenler bize geri döner.
Gel, Mila. Gidelim.
Kadına baktım. O kadar yenilmez, o kadar dik görünüyordu ki. Beyaz saçları bir savaşçının miğferi gibi parlıyordu.
Kolunu omzuma attı ve birlikte arabaya doğru yürüdük.
Zamanı geldi, Mila, dedi kadın, sakince. "Artık her şeyi anlatma zamanı."
Penceresiz bir odada, bir masada oturuyorduk. Önünde ki bloknota baktım. Boş kâğıt, kalemin hareketini bekliyordu; söylemekten korktuğum kelimeleri kaydetmek için.
Size her şeyi anlattım.
Anlattığını sanmıyorum.
Sorduğunuz bütün sorulara cevap verdim.
Evet, bize çok yardım ettin. Bize ihtiyacımız olan her şeyi verdin. Carleton Wynne hapse girecek. Yaptıklarının bedelini ödeyecek. Bütün dünya artık onun neler yaptığını biliyor ve bunun için sana teşekkür ederiz.
Benden daha ne istediğinizi bilmiyorum.
Orada nelerin gizli olduğunu bilmek istiyorum. Masanın üzerinden uzanarak kalbime dokundu. "Bana anlatmaktan korktuğun şeyleri bilmek istiyorum. Bu, onların operasyonunu anlamama ve bu insanlarla savaşmama yardımcı olacak. Tıpkı senin gibi daha birçok kız kurtulabilecek.
Bunu yapmak zorundasın, Mila."
Islanan gözlerimi kırpıştırdım. "Yoksa beni geri gönde rirsiniz."
Hayır. Hayır. Bana doğru eğildi ve anlayışlı gözlerle baktı. "Senin evin artık burası; tabii kalmak istersen.
Sana söz veriyorum, sınır dışı edilmeyeceksin."
Ben... Duraksadım. Artık gözlerine bakamıyordum.

Yüzümden utanç akıyordu. Bakışlarımı masaya indirdim.

Olanların hiçbiri senin suçun değildi. O adamlar sana her ne yaptılarsa sana ne yaptırdılarsa seni buna zorladılar. Ruhunla ilgisi yok; vücuduna yapıldı. Ruhun, Mila, hâlâ saf ve temiz.

Onun gözlerine bakamıyordum. Gözyaşımın masaya damladığını gördüm ve kalbimin kanadığını, her gözyaşının benden kopup giden bir parçam olduğunu hissettim. "Neden bana bakmaktan korkuyorsun?" diye sordu, nazikçe.

Utanıyorum, diye fısıldadım. "Anlatmamı istediğiniz bütün o şeyler..." "Burada olmasam ve seni izlemesem, yararı olur mu?" Hâlâ ona bakmıyordum.

Bir iç çekti. "Pekâlâ, Mila. Yapacağım şey şu." Masanın üzerine bir ses kaydedici koydu. "Bunu açık bırakıp odadan çıkacağım. Sonra istediklerini söyleyebilirsin. Ne hatırlarsan. Eğer daha rahat edeceksen, Rusça anlat.

Bütün düşüncelerin. .. Bütün anıların. Başına gelen her şey. Biriyle konuşmuyorsun; sadece bir makineyle konuşuyorsun. Sana zarar veremez." Ayağa kalktı, KAYIT tuşuna bastı ve odadan çıktı.

Makinenin üzerinde yanan kırmızı ışığa baktım. Kaset yavaşça dönüyo r, ilk kelimelerimi bekliyordu. Acımı bekliyordu. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapadım... ve konuşmaya başladım.

Adım Mila ve bu benim yolculuğum...

Notlar

[←1]

Doğum öncesi ve sonrasına ait bir kurs